

Fader Slavko Barbaric døber Julijana Ebert den 19. maj 1984 i Međugorje.

(J) Julijana foran sit hus i Schwarzwald – i 2014.

Julijana Eberts dagbog

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Forklaring

I henhold til dekretet fra Kongregationen for Troens Lære, vedtaget af pave Paul VI (14.10.1966), er artikel 1399 og 2318 i den kanoniske lov blevet ophævet.

Religiøse skrifter kan læses og udbredes af de troende, selv uden udtrykkelig kirkelig tryktilladelse, så længe den generelle kristne moral overholdes.

Kommentar:

Den Hellige Herre og Gud er også i den hellige hostie en levende Gud. Selv i de mindste partikler er den Hellige Gud til stede (kan ses i det hellige tegn fra Rodalben: en lille rød prik, der ses nederst til venstre på blodtegnet).

Derfor skal der anvendes en paten ved uddelingen af nadveren.

I overensstemmelse med den Almægtige Hellige Treenigheds vilje,
† Faderen, Sønnen og Helligånden, har jeg, Julijana
Ebert,
skrevet denne dagbog.

(Gratis / uden beregning)

Her kan du gratis downloade dagbogen, alle bønner, mirakler og cd'er:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – USA

Klar til tryk: marts 2026 **Forfatter:** Den
Almægtige Hellige Treenighed, Julijana Ebert Overført fra den
originale dagbog: Bernhard Koppenhagen Gennemgået for
stavefejl af broder i Kristus Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

April 1991:

I omkring syv år tøvede jeg med at skrive ned, hvad jeg havde oplevet siden dagen for min dåb, den 19. maj 1984, havde oplevet. Jeg havde haft visioner, og nu hører jeg stemmer – Herren Jesus Kristus' stemme, englenes stemmer eller den urene ånds stemme – og jeg mærker djævelens angreb.

Jeg tøvede derfor gang på gang, fordi jeg ikke vidste, om det overhovedet ville være nyttigt. Der findes så mange lignende ting, såsom kassettebånd og bøger om dette emne. Desuden gik jeg tidligere ud fra, at enhver katolik hører denne stemme og føler denne dybe fred ved foreningen med Herren Jesus Kristus under

H. Kommunion. Jeg vidste ikke, at dette er en særlig karisma og en Guds nåde. En yderligere grund til min tøven var mine dårlige tyskkundskaber. Og det vigtigste var, at jeg tænkte, at mennesker, der ikke beder, faster, gør bod og ikke lever efter de ti bud, alligevel ikke kan tro på Gud, med undtagelse af dem, som Gud skænker nåden til at tro. Også jeg modtog denne store nåde, ikke fordi jeg var god, men fordi jeg var en synderinde. Den barmhjertige Gud skænker nåden til hvem han vil, hvornår han vil, hvor han vil og hvor meget han vil. For han kender min sjæl bedre end alle kardinaler, biskopper og præster på hele jorden.

Jeg har indset, at den treenige Gud er min bedste far, og at Jomfru Maria er min bedste mor, og at det vigtigste er »den sande kærlighed«, som ingen andre end Dem kan give. For der findes også den pseudo- (falske) kærlighed, der dækker sin ondskab med en facade af dyd.

Hele mit liv har jeg søgt efter en, der ikke blot elsker mig, men som jeg også elsker. Efter lang tids søgen har jeg fundet det. Men jeg har ikke

fundet »en eller anden«, men den sande, levende Gud, som jeg flere gange om dagen forener mig åndeligt med, og som jeg én gang om dagen modtager i den hellige nadver.

Især forenes jeg med ham i det Allerhelligste Sakramente, når jeg modtager den hellige hostie, hvor han er til stede som sand Gud og sandt menneske af kød og blod.

Gennem den himmelske Moder Maria, der i Medjugorje kalder sig Fredens Dronning, fik jeg lov til at tage det første skridt mod Gud.

Før min dåb var jeg blind og døv. Dengang kendte jeg endnu ikke den sande fred. Gang på gang blev jeg grebet af denne indre uro, og utallige nætter kunne jeg ikke sove. Nu er jeg vidne til den sande fred, som kun den treenige Gud kan give, og intet andet menneske på denne jord.

Derfor vil jeg altid sige, når jeg forenes med ham i den hellige nadver: »Du er min fredens konge.« Det er ikke os mennesker, der skaber freden, men vi må bede Gud om freden og modtage den som en gave fra Gud og som Guds nåde.

24.04.91

Jeg bad i kapellet fra kl. 12.05 til 12.40. I den forbindelse må jeg fortælle, at jeg ikke bryder mig om kapellets ydre udseende. Foran kapellet står der grimme figurer, og inde i kapellet ligner tabernaklet en ovn. Det er altså indrettet meget moderne. I begyndelsen græd jeg ofte, når jeg var i kapellet og bad, for jeg opfattede det som en fornærmelse mod Gud. Alligevel trak det mig igen og igen derhen for at bede, for jeg følte, at den levende Gud også er til stede i dette kapel.

Og alligevel går så mange mennesker, læger, sygeplejersker og patienter dagligt forbi dette kapel uden at ære vor Herre.

Som hver dag i frokostpausen var jeg dybt fordybet i bøn til Frelseren. For første gang hørte jeg: »Jeg er din sjælefører«:

Jeg blev lidt forskrækket, men egentlig var jeg mere forbløffet end forskrækket. Efter et stykke tid gentog det sig.

Derefter spurgte jeg Frelseren, hvad jeg først skulle gøre, hvis han var min sjælefører. Frelseren sagde til mig: »Først skal du vie dig til mig.«

Min første tanke var: »Endnu et ord, som jeg har svært ved at forstå.«

Jeg havde godt nok hørt ordet »indvie« før, men kendte endnu ikke dets indre betydning. Jeg sagde til Jesus, at jeg jo allerede havde givet ham alt: mit hjerte, mit liv, min sjæl, min krop. Men Frelseren sagde til mig: »Jeg vil have din fremtid.«

Og jeg svarede, at han også kunne få den.

Så spurgte jeg Jesus, om jeg skulle sige dette til præsterne, og tænkte i den forbindelse på pastor Dochat, fader Johannes, pastor Vogt og fader Gebhard Heyder, som i øjeblikket er mine åndelige vejledere. Frelseren sagde: »Ja.«

Hele dagen var jeg lykkelig som aldrig før i mit liv. Frelseren skænkede mig så mange nådegaver, at jeg slet ikke kan beskrive dem med ord, og som jeg slet ikke kan takke nok for. Det var simpelthen ubeskriveligt at føle denne indre glæde. Jeg var simpelthen et andet menneske.

Om aftenen gik jeg til Rochuskapellet i Mingolsheim. Der gik jeg til skrifte.

Præsten sagde godt nok, at det ikke var nogen synder, men jeg ville være helt ren. Efter den hellige nadver modtog jeg endnu flere nådegaver. Jeg kunne næsten ikke holde det ud længere. Mit hjerte brændte af kærlighed. Da jeg forlod kapellet, græd jeg af al den nåde, jeg havde fået lov til at modtage. Der mødte jeg mine veninder fra bønnegruppen, Hilde og Hedwig, som jeg fortalte om min oplevelse. De glædede sig sammen med mig. På vej hjem mødte jeg en blind sort mand, der blev ført af en kvinde. Jeg gav den blinde mand en rosenkrans og kvinden et indviet billede af Jomfru Maria, og bad Frelseren om også at skænke disse mennesker den nåde, jeg havde fået lov til at modtage. Den blinde mand blev meget glad, og jeg kørte derefter hjem. Hjemme kunne jeg ikke spise noget, fordi vi havde besøgt. Vi bad sammen en række rosenkransbønner, som jeg derefter skænkede til Jomfru Maria.

Om natten, omkring kl. 23.30, kom fristelsen straks. Jeg lå i sengen, og pludselig mærkede jeg, hvordan nogen sprang på mig og rystede mig. Jeg sagde blot »Jesus«, og så var alt væk. Derefter sov jeg videre.

25.04.91 – torsdag

Om aftenen i Rot I kirken før den hellige messe bad jeg den smertefulde rosenkrans. Efter den hellige kommunion forenede jeg mig med Jesus. Jesus sagde til mig: »Ti stille.« Efter nogle minutters stilhed spurgte jeg Frelseren, hvad jeg skulle gøre, for jeg havde jo overgivet min vilje til ham. Jeg fik svaret fra Frelseren: »Du skal altid forblive mig tro.« Så blev der igen stille, indtil jeg hørte: »Du skal ikke gå uden mig.« Jeg overvejede, hvad Frelseren mente, og jeg tænkte ved mig selv, at jeg skulle forene mig åndeligt med Frelseren, før jeg gik. Men jeg besluttede mig for at spørge skriftefaderen om det bagefter. Hjemme efter

den hellige messe ringede fader Johannes Ordinski til mig. Han velsignede mig gennem telefonen. Et par minutter senere rakte min mand mig igen telefonrøret. Denne gang var det fader Gebhard Heyder fra Regensburg, der var i røret. Vi aftalte, at jeg ville besøge ham næste søndag kl. 11.00. Også han velsignede mig gennem telefonen. Denne velsignelse var anderledes end fader Johannes'. Under fader Gebhard Heyders velsignelse fornemmede jeg så megen kærlighed og kraft, at jeg straks efter denne samtale bad tre Fadervor for ham.

Siden min dåb taler jeg til patienterne – ikke til alle, men kun til dem, som den Hellige Ånd gennem sin vejledning anbefaler mig. Sådan var det også i dag, da en patient fortalte mig, at hun i tre dage havde haft smerter i kinderne, som ikke ville forsvinde. Jeg svarede spontant: »De, der har ringe tro, må lide længere.« (Det er ord, som Den Hellige Ånd har givet mig.) Hun smilede og sagde, at det var godt.

26.04.91 – fredag

På arbejdspladsen klagede en patient til mig under røntgenoptagelserne. For 14 dage siden var han blevet opereret, og det havde ikke hjulpet, og nu skulle han opereres igen. Først tænkte jeg: »Jeg siger ingenting.« Men da vi var færdige med optagelserne, spurgte jeg ham pludselig: »Beder De mere eller mindre nu?« Fuld af stolthed sagde han, at han var et frit menneske, at han ikke troede på Gud, og at der ikke fandtes nogen Gud.

Jeg svarede: »Hvis De tror, at De har en hjerne, så tror De også, at der findes en Gud.« Fuld af glæde sagde han: »Det er da godt, det har jeg ikke hørt før.« Om aftenen i Rot i kirken før den hellige kommunion så jeg søsteren (nonnen).

Det var virkelig svært for mig at gå hen til nonnen for at modtage nadveren, og jeg spurgte Jesus: »Jeg har givet dig min vilje.« Jesus sagde: »Gå hen til præsten.« Og søsteren gik forbi mig uden at tilbyde mig Kristi legeme til modtagelse.

Jeg modtog Kristi hellige legeme fra præsten.

27.04.91 – lørdag

Den morgen havde jeg meget svært ved at stå op. Men jeg havde en stærk vilje til at deltage i den hellige messe. I valfartskirken i Waghäusel begyndte den kl. 7.15. Allerede på vej til Waghäusel og før den hellige messe i kirken bad jeg for den præst, der skulle holde denne messe. En ældre præst, fader Alanus, celebrerede messen, og jeg fornemmede og så også, at fader Alanus havde svært ved at celebrere messen. Han blev forstyrret i sin andagt. Før transsubstantiationen havde jeg et syn. Jeg så fader Alanus stå i mørket ved alteret og celebrere messen. Jeg var meget forundret over dette og tænkte på, hvad det kunne betyde. Da den hellige kommunion blev uddelt, fornemmede jeg hans modvilje mod at give mig den hellige kommunion, mens jeg knælede. Da der ikke er nogen kommunionbænk i kirken, måtte jeg knæle på gulvet. Jeg kan kun modtage den hellige kommunion på knæ, da jeg nærer stor ærbødighed for den treenige Gud.

Han tøvede og holdt den hellige hostie cirka ti centimeter fra min mund. Jeg åbnede munden, og den hellige hostie fløj af sig selv ind i min mund fra denne afstand. Det er ikke første gang, jeg har oplevet dette her; også hos andre præster er Kristi hellige legeme kommet helt af sig selv til mig.

Omkring kl. 10.30 tog jeg til Speyer til karmeliterklosteret. Der ville jeg hente de stearinlys, der bærer tegnet for det dyrebare blod fra Rodalben.

Derefter besøgte jeg prælat Bruno Tiebes i Engelgasse 4, ældreboligen i Speyer. Det var omkring middagstid, og da jeg måtte vente på ham, bad jeg en rosenkrans for ham i kapellet. Omkring et år tidligere havde jeg lært prælat Tiebes at kende i Mingolsheim i Rochus-kapellet. Sammen med fader Zeitler fra Styler-missionærerne fra St.

Augustin, talte vi dengang om Rodalben, også om blodmiraklet i Rodalben. Prælaten Tiebes troede ikke på det dengang og udtalte sig udtrykkeligt imod det.

I løbet af dette år bad jeg for ham og bad Jesus om ikke at lade ham dø, uden at han blev oplyst om begivenhederne i Rodalben. Prælaten Bruno Tiebes genkendte mig straks ved mit besøg. Jeg gav ham en buket røde roser og et lys med symbolet for

Det Dyrebare Blod fra Rodalben samt en bog af fader Gebhard Heyder om begivenhederne i Rodalben. Han glædede sig meget over det og bad mig hilse fader Gebhard Heyder og fortælle ham, at han havde sat sig godt ind i begivenhederne i Rodalben. Han udtalte sig heller ikke længere så imod det som et år tidligere. Før dette besøg var jeg på markedet i Speyer og vidste ikke, hvilke blomster jeg skulle købe til prælatet. Jeg spurgte Frelseren, og han svarede mig: »Det, du har givet en præst, har du givet mig.« Derfor besluttede jeg mig for en buket røde roser.

Det er simpelthen smukt at se Jesus i hver eneste præst.

28.04.1991 — søndag

I dag deltog jeg i den hellige messe i karmeliterklosteret i Regensburg. Der tilbragte jeg også ca. fire og en halv time sammen med fader Gebhard Heyder. Jeg takker Gud for, at vi har sådanne fædre. Under vores samtale stillede jeg ham over 20 spørgsmål, som han besvarede i fred, ro og kærlighed. Det var, som om jeg havde tilbragt denne tid sammen med Jesus. Han er 86 år gammel, har et meget godt hørelse for sin høje alder og er meget præcis i sine svar. Den trofasthed over for Gud, som fader Gebhard udviser, bør være et forbillede for mange præster. Efter vores samtale velsignede han stearinlys, billeder og vand for mig. Gennem ham modtog jeg mange nådegaver, og det var svært for mig at tage afsked med ham. Jeg gav ham penge, som jeg havde indsamlet til ham i vores bønnegruppe, så der kan udgives en ny bog om Rodalben. Fader Gebhard Heyder var vidne til blodmiraklet fra 1952, der fandt sted i Rodalben. Hver gang jeg har fået lov til at modtage store nådegaver, mærker jeg bagefter djævelens angreb desto stærkere. Sådan var det også på hjemturen fra Regensburg til St. Leon-Rot. Mens min mand kørte bilen, bemærkede jeg, hvordan han forandrede sig; han blev utilpas. Men i min sjæl fornemmede jeg den urene ånds nærhed. Min mand blev rød i ansigtet, og han havde det dårligt. Jeg bad ham om at standse på motorvejens nødspor, men han svarede mig, at det ikke var tilladt. Da indså jeg straks, at dette var en undskyldning fra den urene ånd, sprøjtede straks min mand med vievand og sagde højt: »Jeg befaler dig i Guds navn: Kør straks ind til siden og standse.« Det gjorde han også straks. Vi byttede plads; i den ene hånd holdt jeg rosenkransen og i den anden rattet, og jeg kørte roligt hjem. Min mand faldt straks i søvn, og efter omkring hundrede kilometer vågnede han, og alt var forbi. I den tid, hvor min mand sov, bad jeg inderligt for ham. Det var ikke første gang, jeg oplevede et sådant angreb fra dæmonen.

29.04.1991 – mandag

Jeg havde ganske vist allerede hørt, at vores præst havde fundet to nye kommunionshjælpere. Efter den hellige kommunion spurgte jeg Jesus, om der virkelig i den nærmeste fremtid ville være to kvinder, der uddelte den hellige nattverd i rødt. Jesus sagde: »Ja. Der kommer endnu værre ting.«

Om aftenen omkring kl. 20.00 begyndte vores bønnegruppe igen. Præst Dochat var også kommet og havde den hellige nadver med, som han uddeler til de troende efter tilbedelsen. Vi tilbad Frelseren, og jeg knælede cirka en meter væk fra ham. Under rosenkransbønnen hørte jeg Frelseren sige: »Kun de, der er syge, og som ikke har haft mulighed for at deltage i messen, må modtage den hellige nadver.« Da vi havde afsluttet vores bøn, gik jeg til skrifte hos pastor Dochat og fortalte ham, at Jesus er min åndelige vejleder. Han sagde, at han havde vidst det længe. Den dag følte jeg, at jeg var angrebet indvendigt, også af pastor Dochats tilstedeværelse. Jeg lod dog ikke noget skinne igennem. Jeg var tæt på at miste min tillid til ham. Derudover indså jeg, at jeg måtte bede mere for ham. Den aften blev min mand igen angrebet af den urene ånd.

En af de bedende, Marga, bemærkede det også. Han havde helst villet smadre det hele. Men under bønnen i vores bønnegruppe faldt han i søvn.

I bønnegruppen, efter at nadveren var blevet uddelt, tog pastor Dochat den lille skål, hvori han havde opbevaret Frelseren under transporten, og hældte resten – de små stykker eller krummer fra den hellige nadver – ud i vievandet. Det var som et chok for mig. Jeg tænkte, at det ikke var godt. Men så gik jeg i seng.

30.04.1991 — tirsdag

Tidligt om morgenen, da jeg vågnede, løb jeg straks hen til det hellige vand, som pastor Dochat havde hældt smulerne fra den hellige kommunion i. Jeg tog skålen med helligt vand i hånden og sagde: »Jeg drikker af kalken sammen med dig, Jesus.« Så drak jeg skålen med helligt vand helt tom, fordi jeg troede, at Jesus Kristus var til stede.

Om aftenen efter den hellige kommunion spurgte jeg Jesus, om det var rigtigt, hvad pastor Dochat havde gjort. Jesus sagde: »Det er ikke rigtigt.« Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle sige dette til pastor Dochat. Frelseren sagde: »Ja.« Jeg tænkte på, hvad præsten mon ville sige til mig, om han ville skælde mig ud. Jesus sagde: »Præsten vil tage det til sig.«

I løbet af denne tid blev sangen »Wahrer Leib oh sei gegrüßet« sunget i kirken. Jeg græd og bad Frelseren om tilgivelse for alle præster, der ikke tror på, at Frelseren også er til stede i de mindste partikler af den hellige hostie.

Jeg må endnu en gang vende tilbage til mandag den **29. april 1991**:

Ved middagstid i kapellet på arbejdspladsen, efter »Herrens engel«, forenede jeg mig med Frelseren og spurgte ham om fader Alanus, som jeg havde set i mørket lørdagen før og stadig ikke vidste, hvad det betød. Jesus sagde til mig:

»Sådan ser en præst uden nåde ud. Frelseren gav mig lov til at gå til fader Aemilian, også i Waghäusel, for at tale med ham om det. Så tirsdag den

30.04.91 hen til fader Aemilian. Det vidste også min sognepræst, fader Vogt, som jeg havde fortalt det til.

Da jeg ankom til klosteret i Waghäusel, meldte broder Alois mig hos fader Aemilian. Mens jeg ventede på ham, kom broder Blasisus, med hvem jeg bad to sæt rosenkrans, indtil fader Aemilian kom. Under samtalen med fader Aemilian følte jeg, at jeg ikke var alene, for jeg havde på forhånd bedt Jesus om at gå med mig, så jeg ikke skulle sige noget forkert. Jeg var stærk, saglig og rolig og talte endda om mund- og knækommunion, og jeg talte også med ham om fader Alanus og om det, jeg havde oplevet lørdag morgen. Under vores samtale bad jeg ham om at bede for fader Alanus og lovede ligeledes at bede for fader Alanus og også for ham.

Fader Aemilian velsignede mig, og jeg var glad for at have opfyldt Guds vilje, da jeg derefter gik hjem.

04.05.91 – lørdag

Jeg tog igen til Waghäusel til den hellige messe kl. 7.15. Igen holdt fader Alanus messen, og jeg så ham igen i dette mørke.

06.05.91 — mandag

Om aftenen i Rot i kirken. Bagefter var der bønnegruppe. Derefter talte jeg med pastor Dochat og bad ham om ikke længere at hælde de resterende stykker og krummer af den hellige hostie i vievandet. Jeg fortalte ham, at Frelseren havde sagt til mig, at dette ikke var rigtigt, og at jeg havde drukket alt vievandet i løbet af den forrige uge, for Jesus Kristus var jo til stede, også i de mindste stykker, og at dette er min tro.

Han lovede mig, at han fremover ville tage krummerne fra den hellige hostie med hjem.

07.05.91 — tirsdag

I kapellet på min arbejdsplads forenede jeg mig med Frelseren. Jeg sagde til Frelseren, at jeg var et intet. Desuden sagde jeg til ham: »Frelser, jeg har allerede givet dig alt. Du har også min vilje. Hvad skal jeg ellers give dig?« Frelseren svarede: »Jeg vil have din bevægelse.« Det kunne jeg ikke forstå. Senere under en røntgenundersøgelse spurgte en privatpatient, hvorfor hun ikke fik en blyforklæde på for at beskytte sig mod røntgenstrålerne, selvom forklædet allerede hang på den stol, hun sad på, og hun havde tilstrækkelig beskyttelse. Jeg svarede hende helt spontant: »Du skal bede, så du kan se og høre alt.« Hun lo og sagde, at det var godt, og gik videre.

08.05.91 — onsdag

Onsdag var jeg til aftenmessen før Kristi Himmelfartsdag i Mingolsheim,

09.05.91 — torsdag — Kristi Himmelfartsdag

På helligdagen var jeg i Rot til messe i kirken og deltog bagefter også i processionen i landsbyen. Det var meget smukt.

10.05.91 — fredag

Om aftenen i kirken i Rot, da jeg forenede mig med Frelseren i den hellige nadver •, sagde Jesus til mig, at jeg måtte sige til fader Johannes, at hans bøger ikke var korrekte, og at jeg skulle gå hen til ham lørdag og fortælle ham dette.

11.05.91 — lørdag

Jeg havde sovet over morgenmessen, men bad straks en time i stedet. Omkring kl. 11.00 kom hr. Deris fra Zeutern hen til mig og fortalte, at Roland var kommet godt frem til Rusland med fader Johannes' bøger. Det var et hårdt slag for mig, for jeg vidste, at disse bøger ikke er gode. Omkring kl. 15.30 gik jeg hen til vores sognepræst Vogt i Rot og fortalte ham, at jeg nu ville tage hen til fader Johannes, og informerede ham om, hvad Frelseren havde sagt til mig om fader Johannes. Til sidst bad jeg præst Vogt om en velsignelse og gik derefter hjem. Hjemme bad jeg en rosenkrans for fader Johannes, inden jeg begav mig af sted til ham. I min personlige, inderlige bøn bad jeg Jesus om at gå med mig hen til fader Johannes. Da jeg ankom hos fader Johannes, hilste han mig med et kys. I første omgang tænkte jeg på Judas' kys og kunne ikke gengælde dette kys. Allerede da jeg trådte ind i huset, sagde han til mig, at jeg var helt anderledes i dag. Han sagde: »De er ikke som plejer.« Han var meget urolig. Jeg sagde: »Ja, jeg er ikke alene.« Forundret svarede han: »Åh, sådan. Og jeg var virkelig ikke alene; jeg havde en særlig fred i mig, ligesom styrke og slet ingen bekymring over, hvad jeg nu skulle sige til fader Johannes. Under vores samtale fortalte jeg ham, hvad Jesus havde sagt til mig om hans bøger.

Han blev straks plaget. Han viste sin usikkerhed, og jeg fornemmede, at han blev plaget af flere urene ånder, som dog ikke kunne gøre mig noget, for han havde ærefrygt for mig og for min ledsager (Jesus). Jeg udstrålede kærlighed og ro og var ydmyg. Han viste mig flere bøger og forsøgte at retfærdiggøre sig. Så sagde han: »Nu er jeg syg igen og må dø.« Han var dog meget impulsiv. Jeg svarede ham: »Det er kun en dråbe i forhold til evigheden.« Jeg opmuntrede ham og sagde videre, at jeg var kommet for at hjælpe ham. Han spurgte, hvad han nu skulle gøre, og jeg svarede ham, at han skulle stoppe med bøgerne og ikke lade dem blive udbredt. Senere fortalte fader Johannes mig, at hans biskop, biskop Gorniliak Platon, havde ringet til ham **den 7. maj 1991** og meddelt ham, at hans bøger indeholdt vranglære. Fader Johannes kaldte denne biskop en psykopat og anså ham for at være gal. Han ville ikke lytte til ham. Som gave havde jeg taget en buket røde roser med fresier med til fader Johannes som tegn på, at jeg holder af ham, og at jeg gerne vil hjælpe ham. Fader Johannes forbød mig at tale med biskop Gorniliak Platon og ville ved en given lejlighed invitere mig til at tale med andre biskopper om hans bøger. Han fortalte mig desuden, at jeg nu havde gjort ham helt syg, og at han ikke ville tro på mig, men at han alligevel ville stole på mig. Mit svar på det var: »Med sådanne uopmærksomme hjerter kan man ikke tro.«

Jeg var glad for at have haft denne samtale med fader Johannes. I starten spurgte jeg Jesus, om jeg overhovedet kunne sige dette til ham, for jeg vidste jo, at han er en syg mand. Men Frelseren sagde: »Sandheden går forud for sygdommen.«

12.05.91 – søndag

Min mand var i dag fyldt 50 år. Vi fejrede det ikke, for vi tænkte på de sultende mennesker i verden. Under den hellige messe i Rot: Prædikenen denne søndag blev holdt af frøken Wennebusch. Det behagede mig ikke, da pastor Vogt også var til stede, og jeg bad en rosenkrans for denne sag.

Om aftenen spurgte jeg Frelseren, om jeg skulle tage til München for at besøge biskop Gorniliak? Jesus sagde: »Så snart som muligt«. Jeg håbede, at jeg kunne tage af sted på lørdag. Marianandagten om aftenen var meget smuk. Pastor Vogt havde ledet andagten godt.

13.05.91 – mandag

Omkring kl. 10.00 på klinikken: Jeg spurgte Frelseren, hvilket sikkert tegn han ville give mig, hvis jeg gik imod de vildfarne læresætninger. Frelseren sagde til mig: »Jeg giver dig min forstand.« Jeg sagde: »Åh, det er da meget.« Kl. 12.00 i kapellet på klinikken: Jeg fornemmede, at besøget hos biskoppen i München var presserende, at det hastede. Jeg spurgte Frelseren, hvornår jeg skulle køre til biskoppen, og han svarede: »På fredag.« Jeg spurgte videre, hvorfor jeg egentlig skulle besøge biskop Gorniliak. Frelseren sagde: »For den katolske kirke.« Da jeg spurgte, om biskoppen overhovedet ville tale med mig, sagde Frelseren: »Ja.« Min næste bekymring var: »Jesus, der vil være meget trafik på fredag, for det er pinsel!« Men Jesus svarede: »Ikke om formiddagen.« Jeg forlod kapellet med glæde og fred.

Mellem kl. 16.30 og 17.00 talte jeg i telefon med biskop Gorniliak Platon i München. Inden jeg talte med ham, bad jeg flere rosenkranser for ham. Derefter fortalte jeg biskoppen grunden til, at jeg ønskede at besøge ham. Han gav mig en aftale, nemlig fredag kl. 15.00.

Jeg sagde ja.

Under denne samtale fik jeg egentlig ikke det indtryk, at biskop Platon Gorniliak var en psykopat, som fader Johannes havde beskrevet ham. Tværtimod var han saglig, korrekt og hengiven til Guds vilje. Jeg glædede mig allerede til fredag, fordi jeg der ville lære ham bedre at kende.

Kl. 19.00 var jeg til marianandagt i Rot, og kl. 20.00 begyndte vores bønnegruppe. Ifølge en fru Nuncia fra Mannheim skulle jeg den dag opleve en Jomfru Maria-åbenbaring. Men Frelseren havde allerede sagt til mig, at jeg ikke skulle tro på denne kvinde. Under bønningen gjorde dæmonen sig bemærket. Jeg blev skubbet og puffet til og forstyrret meget i min andagt. Derpå sprøjtede jeg mit sted med vievand. Jeg tænkte ved mig selv, at jeg nu kunne give ham en lussing. Men jeg ville ikke have, at nogen, der knælede ved siden af mig, skulle få en lussing. Ved disse tanker måtte jeg pludselig le. Ved bønnens afslutning havde jeg modtaget så mange nådegaver, at disse forstyrrelser slet ikke havde generet mig.

14.05.91 – tirsdag

Min mand blev forstyrret om natten af en ond ånd, ligesom jeg. Jeg drømmer sjældent, eller også kan jeg ikke huske mine drømme, men denne morgen har jeg husket drømmen.

Drømmen var interessant, og jeg vil gerne skrive den ned:

Jeg så rigtig mange fugle, utallige fugle, som i virkeligheden slet ikke findes på jorden. De lignede spurve, men var som oppustede og lige så store som duer. Pludselig forvandlede de sig til mennesker, der var beskidte, snavsede og ynkelige at se på. De tiggede om hjælp, og man kunne ikke undgå at føle medlidenhed med dem. Jeg velsignede dem, og i det samme hørte jeg helt andre mennesker fra den anden side råbe: »Gå væk fra dem, de har aids og spedalskhed.« Jeg var ikke bange, knælede ned og råbte af alle kræfter: »Jesus, hjælp disse mennesker.« De snavsede mennesker knælede også ned og bad om hjælp. Pludselig slog en af dem mig på min højre hånd. I det øjeblik brændte min hånd som ild. Da vidste jeg straks, at det var dæmoner. Så vågnede jeg; jeg kunne stadig mærke brændingen på min hånd i nogle minutter, og så forsvandt det hele.

Den dag sov vi over os, og jeg kom for sent på arbejde. Det var ikke sket for mig siden min dåb i 1984.

Djævelen ville gerne have vist sig som Jomfru Maria i går. Men takket være vores bønner, vores trofasthed og vores kærlighed til Jesus og Jomfru Maria fik han ikke lov til det.

For djævelen kan kun gøre sådan noget, hvis det er Guds vilje, og hvis han har Guds tilladelse. Mellem kl. 10.00 og 10.30 i opholdsstuen på klinikken:

Jeg spurgte Jesus om dæmonerne fra i går. Jesus sagde: »Sådanne tilfælde vil forekomme endnu oftere.« Med »tilfælde« mente han dæmonernes angreb. Jeg spurgte videre: »Kære Gud, hvis man beder meget, bliver man så angrebet endnu mere?« Jesus svarede: »Ja, du tager mange sjæle fra dem!«

Mit næste spørgsmål var: »Ved fader Johannes, at bøgerne ikke er korrekte?« Jesus svarede: »Ja!« Så tænkte jeg: »Hvorfor bliver bøgerne så ikke stoppet?«, og dermed mente jeg, at bøgerne burde forsvinde. Jesus svarede:

»Satan har magt over ham«.

Omkring kl. 14.30 ringede min mand til mig på klinikken og fortalte, at han ville tage en fridag for at køre med mig til München for at besøge biskop Platon Gorniliak, selvom han allerede om morgenen havde fortalt mig, at jeg måtte køre alene. Og i morges havde jeg bedt om, at hvis det var Guds vilje, at jeg skulle besøge biskoppen, så ville det også lykkes. Omkring kl. 16.30 kørte min mand og jeg hjem fra arbejdet. Under køreturen fortalte min mand mig, hvordan han om natten blev plaget af djævelen. Han havde haft et syn af helvede, og djævelen sagde til ham: »Se, Jomfru Maria er ikke åbenbaret sig for din kone. Det hele var løgn og bedrag. Og i Medjugorje har hun heller ikke haft nogen åbenbaring af Jomfru Maria.« Det var om natten omkring kl. 02.30. Derefter var han stået op, dyppede fingrene i vievand og bad 30 Ave Maria uden at tage fingrene op af vievandet. Så blev der ro, og han gik i seng igen.

Kl. 19.00 var jeg til marianandagten, som pastor Vogt holdt. Det var meget smukt. Han bad Jomfru Marias litani. Det glædede mig meget, for den bliver så sjældent bedt. Allerede uden for kirken mødte jeg en ældre kvinde fra Litauen. Hun fortalte, at hun havde været plaget hele natten og ikke kunne sove, og at det ofte skete for hende. Hun fulgte mig hjem, og jeg gav hende vievand, indviet salt og indviede stearinlys. Da hun gik hjem, fik jeg igen besøg af en kvinde fra Rot (Hedwig H.). Hun græd og bad mig om hjælp, for hun havde problemer med sin mand. Vi bad sammen den smertefulde rosenkrans.

15.05.91 onsdag

Tidligt om morgenen fortalte min mand mig om sin drøm, hvor han så mange sorte fugle, der var lige så store som duer.

Omkring kl. 10.00 i lægens konsultation spurgte jeg Jesus: »Jesus, hvis min mand er så plaget af dæmoner, hvordan skal jeg så rejse til Polen med ham?«

Jesus svarede: »Jeg er hos dig!«

I frokostpausen gik jeg ind i kapellet, forenede mig med Jesus og bad. Så spurgte jeg Jesus, hvad de sorte fugle betød. Jeg fik svaret: »Det er urenhedens dæmoner.« Derefter spurgte jeg Frelseren:

»Kære Jesus, er det din vilje, at jeg skal kæmpe imod den katolske kirkes vildlære?« Jesus svarede mig: »Ja, det er min vilje.« Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle fortælle det hele til pastor Vogt, og Frelseren svarede: »Ja.«

Derefter spurgte Jesus mig: »Føler du også nu freden?« Jeg svarede »Ja« og hørte Jesus sige: »Den urene ånd kan ikke give den sande fred.«

Kl. 14.15 kom en patient til røntgen (for at få taget et billede af halsen), som kun havde én arm. Han fortalte, at han havde mistet den under krigen i Frankrig. Jeg talte med ham og sagde til ham, at han gik en tung korsvej uden en arm. Han sagde så, at man vænner sig til alt.

Derpå svarede jeg ham straks:

»Det ville være godt, hvis alle mennesker vænnede sig til Gud.«

Kl. 19.30 deltog jeg i den hellige messe i Rochuskapellet i Mingolsheim. Præsten havde fejret den hellige messe i et meget hurtigt tempo. Det var ikke smukt, og folk sang heller ikke smukt. Bagefter gik jeg hen til præsten og havde en ca. 20 minutter

bekendelsessamtale. Præsten var indvendigt temmelig urolig. I mit hjerte var der dyb fred, og jeg følte, at jeg ikke var alene; Jesus var hos mig.

Da præsten holdt op med at tale, sagde jeg til ham: »Det var jordisk visdom.« Jeg ønskede at modtage syndsforladelse, og præsten sagde til mig: »De har ingen synd.«

Jeg bad ham derefter om velsignelsen og gik. Udenfor ventede Julchen fra Malchenberg allerede på mig. Hun fortalte mig, at der i dag ville blive holdt et foredrag om Msgr. Lefebvre i Kronau. Jeg glædede mig og gik straks derhen sammen med Julchen. Præsten fra Mingolsheim talte. Men han talte ikke sandheden. Han talte så dårligt om Lefebvre, at jeg tænkte på, hvilken stor synd han mon forsøgte at skjule i den katolske kirke. Han så splinten i Lefebvres øje, men han så ikke bjælken i sit eget øje.

Ved foredragets afslutning stillede jeg ham to spørgsmål: 1. »De taler om Lefebvres ulydighed, og til det vil jeg bemærke: »Jeg kender ikke Lefebvre godt, men min sjæl fornemmer, hvad der er godt, og hvad der er dårligt. Og nu vil jeg gerne spørge, hvor mange præster der er i denne verden, som er ulydige, fordi de har fjernet kommuniionsbænkene fra kirken?

Men der findes stadig fornuftige kirker, hvor kommuniionsbænkene stadig står inde. Hver enkelt har fri vilje til at vælge, om han vil modtage nadveren stående eller knælende, eller om han vil modtage den i munden eller på hånden. Men dem, der ønsker at modtage mundkommunionen på knæ, skal man give muligheden for det, og man skal stille kommuniionsbænken til rådighed. For i den hellige hostie er den sande Gud og det sande menneske af kød og blod til stede, derfor knæler jeg, når jeg modtager den levende Gud».

Menneskene omkring mig var som besat af en uren ånd. De råbte ad mig og sagde: »Gå væk herfra, hvem har overhovedet inviteret dig? Hvis du vil, kan du knæle hele dagen derhjemme.«

I det øjeblik tænkte jeg på Bibelen og på, at det heller ikke var gået bedre for Jesus. Så spurgte jeg Helligånden inderst inde, om jeg skulle stille det andet spørgsmål. Jeg fik svaret: »JA«. Jeg takkede Gud for den dybe fred, jeg følte, og stillede det andet spørgsmål: »Hr. præst, De kan ikke sammenligne Uta Ranke-Heinemann og Lefebvre!« Han tøvede lidt med svaret og sagde: »Måske på grund af ulydigheden.«

Jeg gik hjem sammen med Julchen og modtog mange nådegaver.

Omkring kl. 22.30 gik jeg derhjemme hen til vores Jomfru Maria-statue, tændte et lys for Lefebvre og bad for ham, fordi han var blevet så krænket. Så spurgte jeg Jomfru Maria af hele mit hjerte: »Hvorfor blev Lefebvre ekskommunikeret?« Jeg fik svaret: »Jesus var med ham.« Så gik jeg i seng.

16.05.91 torsdag

Næsten hver gang jeg står op om morgenen, skænker jeg de aflad, jeg vil bede om den dag, til en anden person. I dag skænkede jeg alle aflad til Lefebvre. Kl. 12.00 gik jeg ind i kapellet på klinikken. Først talte to personer meget højt med hinanden, og bagefter spillede nogen meget højt på orglet. Jeg tænkte, at jeg ville bede Herrens engel, det var sikkert Guds vilje, for klokken var 12.00. Først bad jeg flere Ave Maria og ærkeenglen Michaels bøn for de to herrer. Så kom en tredje mand til, som også snakkede med, og jeg bad også for ham. Min bøn blev hørt, for alle gik ud. Jeg takkede Gud og kunne fortsætte med at bede i fred.

Omkring kl. 15.30 var jeg i Stift-Neuburg. I cirka en halv time talte jeg med broder Johannes. Derefter bad jeg foran tabernaklet i cirka to timer. Så tog jeg til Rot. Da der ikke var nogen hellig messe der, tog jeg til Malsch og ofrede den hellige messe for biskop Platon Gorniliak.

17.05.91 — fredag

Tidligt om morgenen kørte min mand og jeg til München for at besøge biskop Gorniliak. Det var præcis, som Jesus havde sagt. Der var ingen trafik på vejene, ingen køer, og alt gik vidunderligt.

Biskoppen modtog os kl. 15.00. Jeg var overrasket over, hvor meget kærlighed og ro biskop Gorniliak udstrålede. Biskoppen fortalte mig, at fader Johannes allerede en gang var blevet suspenderet fra tjenesten, fordi han havde skrevet mange forkerte ting om Jesu lære. Han fortalte videre, at han allerede skriftligt havde advaret mange præster om, at fader Johannes' artikler ikke var korrekte, men ingen ville lytte til ham.

Som man kan se, var fader Johannes ulydig mod sin biskop. Jeg var hos biskoppen i omkring en time, og jeg takker Gud for, at jeg fik lov til at tale med ham.

På vej hjem kørte vi forbi fader Gebhard Heyder i Regensburg. Da vi skiftede til motorvejen mod Regensburg, hørte vi en vidunderlig sang. I omkring 20 minutter hørte vi englekorene synge; det var ingen jordisk sang. Vi følte en stor ærefrygt, og i tankerne bad hver af os meget inderligt. Jeg takker Gud for, at også min mand fik lov til at høre dette, for jeg havde allerede oplevet det en gang for et par år siden. Inden vi kom hjem, havde vi bedt syv rosenkranser og andre bønner. —Hos fader Gebhard var vi i cirka en time.—

18.05.91 — Lørdag

Jeg deltog i morgenmessen kl. 6.30 i Waghäusel. Den hellige messe blev fejret for mine afdøde forældre og mine søskende. Denne dag var også 7-årsdagen for Jomfru Marias åbenbaring for mig. Om eftermiddagen forenede jeg mig med Frelseren og spurgte ham: »Jesus, når du var sammen med biskop Lefebvre, hvorfor lod du så til, at han blev ekskommunikeret?« Jesus svarede: »For at mange sjæle kan blive frelst.« Dette svar var lidt uklart for mig, men så fortsatte Jesus: »Gennem hans lidelse blev mange sjæle frelst.«

19.05.91 — Pinsedag

Kl. 10.00 — Jeg deltog i den hellige messe i Rot.

Omkring kl. 13.00 ringede fader Buran fra Mannheim til mig. Han fortalte mig, at fader Johannes havde det godt, og at han måtte rejse til Frankrig for at besøge biskoppen. Fader Buran roste Johannes, men jeg sagde ikke noget til det, for jeg vidste, at han ikke talte sandt. Jeg havde indtryk af, at fader Buran ringede, fordi fader Johannes havde dårlig samvittighed og havde søgt kontakt til fader Buran.

Om eftermiddagen bad jeg en rosenkrans sammen med Hedwig fra Rot. Kl. 19.00 gik jeg til marianandagten i kirken.

Omkring kl. 20.00 fik jeg besøg af Zita fra Rot, og vi bad sammen en rosenkrans. Zita fortalte mig, at præsten fra Mingolsheim havde holdt en dårlig prædiken. Han talte om, at folk ikke burde tage på pilgrimsrejse til valfartssteder. (Denne præst holdt også foredraget mod Lefebvre. I disse dage havde jeg allerede bedt meget for denne præst.

Det var en meget smuk dag, for det var i dag for syv år siden, at jeg blev døbt, og jeg har holdt fast ved troen på Jesus og Maria. Jeg takker Gud for denne store nåde, som han har skænket mig. Hvor er det dog smukt at være sammen med Jesus og Maria. Jeg kunne ikke længere forestille mig at leve uden Gud. Det ville være forfærdeligt, for der findes intet større onde end at adskille sig fra Gud.

20.05.91 — Pinsemandag

Kl. 7.00 deltog jeg i den hellige messe i Waghäusel, som blev fejret for mine afdøde forældre og mine søskende. Det var meget smukt. Jeg forenede mig med Jesus og Maria. Jesus sagde: »Fortsæt med at bede sådan, min datter«.

Bagefter tog vi hen til familien Hambsch i Wiesental og spiste morgenmad der. Hun gav mig en smuk buket røde roser til Jomfru Maria. Det var den buket, hun havde fået af sin mand i bryllupsdagsgave.

Da jeg kom hjem, bad jeg straks en rosenkrans for denne familie.

Om eftermiddagen blev jeg fristet. Jeg havde det dårligt og kastede op.

Jeg lagde mig lidt ned og blev plaget af ordene: »Gå ikke i kirke, du er syg, du har allerede været i kirke i dag, osv.«

Jeg kiggede på et billede af Jesus og hørte: »Bed!« Straks rejste jeg mig og bad den smertefulde rosenkrans og derefter barmhjertighedsrosenkransen.

Så var plagerne pludselig forsvundet.

Jeg gik i kirken til marianandagten. En ung præst ledte andagten. Knap fem minutter efter, at jeg var kommet hjem, var værelset allerede fyldt med folk. Og det, selvom jeg på forhånd havde troet, at der ikke ville komme nogen til bønnegruppen på pinsemandag. Men jeg bad meget for vores bønnegruppe. Den dag bad vi især for præsterne.

21.05.91 – tirsdag

Fra kl. 9.00 til 10.00 var jeg hos tandlægen. Jeg ofrede smerterne til Guds større ære. I tankerne bad jeg under hele behandlingen. Da jeg vidste, at frøken

Bennebusch om aftenen ville holde en andagt og bagefter uddele den hellige kommunion, spurgte jeg Jesus, hvad han ville gøre i mit sted. Frelseren sagde: »Gå ikke derhen«. Jeg bad derhjemme i cirka en time og modtog den hellige kommunion i ånden.

22.05.91 – onsdag

Jeg deltog i den hellige messe i Rochuskapellet i Mingolsheim. Jeg ofrede den hellige messe og den hellige kommunion for den unge kvinde fra DDR. Jeg gav hende bønnesedler, indviede medaljer og et indviet billede af Jomfru Maria. Hun var opvokset som kommunist og glædede sig meget over de indviede genstande. Jeg tænkte ikke så meget over, at min mand og jeg for 26 år siden i dag blev katolsk viet i Waghäusel, uden at jeg forinden var blevet døbt. Da jeg dengang kun talte et par ord tysk, kunne jeg slet ikke forstå præsten. I dag ser jeg det som en synd, som jeg allerede mange gange har angret.

23.05.91 – torsdag

Jeg var i kapellet på klinikken og spurgte Frelseren, om jeg skulle gå til frøken Bennebuschs ordgudstjeneste? Frelseren sagde: »Nej.« Så spurgte jeg Frelseren, om Calugiero og Wendi fra Kronau skulle blive præster? Frelseren sagde »Ja« til dem begge.

Om aftenen gik jeg først til kirken i Malsch. Da der ikke var nogen hellig messe der, gik jeg til Mühlhausen og deltog i marianandakten der.

24.05.91 – fredag

Da der ikke var hellig messe i Rot, tog jeg til Malsch. Men heller ikke der var der nogen. Da sagde jeg til Frelseren: »Hvis du vil, at jeg skal forene mig med dig, så hjælp mig med at nå frem til Mühlhausen i tide, for klokken er to minutter i syv.« Med Guds hjælp lykkedes det mig så at nå frem til Mühlhausen til den hellige messe. Det var som et mirakel. Det var meget smukt, jeg modtog mange nådegaver og kunne forene mig dybt med Frelseren. Jeg takker Dig, min Herre og min Gud.

25.05.91 – lørdag

Om morgenen var jeg kl. 7.15 til den hellige messe i Waghäusel. Om eftermiddagen kom Beate og Marion Hambsch fra Wiesental og medbragte en kage. Bagefter kom hr. Dieter Erben. Sammen med ham bad jeg tre sæt rosenkrans for hans anliggende.

26.05.91 – søndag

Kl. 10.00 deltog jeg i højmassen i Rot i kirken. Den dag led jeg af stærke hovedpiner, derfor lagde jeg mig ned fra kl. 13.30 til 15.00. Derefter kom Hedwig fra Rot. Vi tre bad den smertefulde rosenkrans, og min mand bad med. Fra kl. 15.00 havde jeg ikke længere hovedpine.

Jeg ofrede lidelserne op for syndernes omvendelse. Om aftenen gik jeg til marianandagt i Rot.

27.05.91 – mandag

Det var en vanskelig dag. Jeg fornemmede den urene ånd hos flere patienter. I kapellet på arbejdspladsen mødte jeg en rumænsk kvinde, der takkede for bønnerne.

Om aftenen gik jeg i rødt til den hellige messe. Kl. 20.00 begyndte vores bønnegruppe. Der var rigtig mange mennesker, også mange børn. Vi tilbad Frelseren, og mange mennesker gik også til skrifte hos pastor Dochart. Det var meget smukt, og jeg modtog mange nådegaver.

28.05.91 — tirsdag

Et godt fiskeri!

En katolsk kvinde, omkring 30 år gammel, kom til mig som patient, og jeg fornemmede helt tydeligt, at hun var besat.

Dæmonen havde fuldstændig forandret hendes næse og mund. Næsen var helt skæv. Hun var fuld af had mod Gud og meget urolig.

Derefter kom en patient fra Rumænien; hun var underlagt sin mand som en slave. Han var 58 år gammel, og hun var 32. Jeg gav hende et billede af Jomfru Maria, medaljer og bønner. Det var interessant, for hun kunne ikke tysk, men det, jeg talte med hende om Gud, forstod hun.

Derefter kom en jøde, som jeg også gav et billede af Jomfru Maria.

Den næste patient var en polsk kvinde, som jeg også talte med om Gud. I kapellet bad jeg for dem alle. Fra kl. 15.00 til 15.30 bad Veronika, en kollega og jeg den smertefulde rosenkrans.

Da jeg bad alene i kapellet, forenede jeg mig med Frelseren, kommunikerede åndeligt med ham og spurgte ham, om jeg også skulle rejse til DDR og Polen? Svaret lød: »Red sjælene«. Jeg sagde, at jeg jo ikke kunne redde sjælene uden Jesus. Frelseren sagde: »Jeg er altid med dig.« Jeg spurgte Frelseren, hvordan jeg kunne hjælpe patienterne, og han svarede: »Bed for dem«. Derudover spurgte jeg, om jeg skulle faste for dem? Jesus svarede: »Hvis du kan«. Så bad jeg for den rumænske patient, som jeg havde røntgenfotograferet om formiddagen og i den forbindelse velsignet med vievand og bedt for hende. Jeg bad for hende, at hendes mand ikke måtte tage bønnesedlerne fra hende, for hendes mand var ond og forbød hende alt. Hun var mager og syg, som en slave, og plaget af djævelen. Jeg bad Jomfru Maria om beskyttelse for hende.

Jeg bad Jesus igen om, at hendes mand ikke måtte tage bønnesedlerne, og da sagde Jesus til mig: »Har du så lidt tillid?« Jeg bad straks Jesus om, at han måtte skænke mig mere tillid.

Efter bønnen i kapellet var jeg meget lykkelig; jeg var ikke engang træt, selvom jeg først var gået i seng omkring kl. 01.00 om natten. Frelseren skænkede mig stor nåde og styrke.

En læge, dr. Wenig, kom ind i røntgenrummet. Under en samtale med mig fornærmede han Frelseren. Jeg spurgte Veronika, hvad hans ord skulle betyde. Hun sagde, at han havde forbandet Gud. Grinende gik han derefter sin vej igen. Lige efter hørte jeg en stemme: »Kast ikke perlerne for svinene«.

I mine tanker svarede jeg straks: »Frelser, jeg vidste ikke, at han var et svin«. Jeg blev forskrækket over mine egne tanker. Da lægen kom tilbage en halv time senere, fortalte jeg ham, hvad Frelseren havde sagt til mig, og hvad der så pludseligt var faldet mig ind. Han rødmede og sagde, at han havde sagt det for sjov. Jeg svarede ham, at vi ikke skal lave sjov med Gud, og at vi begge må gå til skrifte.

Omkring kl. 16.15 forlod jeg klinikken og ville hente min mand fra hans arbejde. Jeg kørte forbi banegården. Efter det første kryds i retning af Römerkreis standsede jeg, da jeg måtte give en anden bil forrang. Mens jeg holdt stille, kørte en sort bil ind i min bil. Min kofanger var smadret. Jeg fornemmede straks, at der var en Satan i denne sjæl. **12**

Han ville ikke have politiet tilkaldt. Jeg sagde til ham: »De har ikke skriftet i lang tid.« Han sagde, at han aldrig skrifter. Jeg sagde til ham, at skaden var på mindst 500 DM. Han sagde, at han ville give mig 200. Jeg sagde, at det var i orden.

Han åbnede sin pung, men havde kun 130 DM på sig. Jeg tog de 130 DM og sagde til ham: »Resten ofrer jeg for Deres omvendelse.« Han modsatte sig det og sagde, at han ikke havde brug for Gud, for han havde det godt. Han svarede: »De er jo bange!«

Jeg sagde så til ham, at han ville være bange i evigheden.

Han svarede, at når man dør, så er der ikke mere.

Jeg sagde: »Jo, der er«, og viste ham den rosenkrans, jeg stadig holdt i hånden, og sagde til ham, at jeg ville bede for ham. Han modsatte sig det og svarede vredt, at jeg ikke behøvede at bede for ham. Jeg hentede min mand, og indtil vi var hjemme, bad jeg den smertefulde rosenkrans for denne mand. Kl. 18.20 gik jeg ind i kirken i Rot, bad rosenkransen der og ofrede den hellige kommunion for de patienter, jeg havde røntgenfotograferet i dag.

Ligesom det i dag var et godt fiskeri, så havde også djævelen gjort modstand. Jeg tror, at denne sjæl var vigtig for Jesus i forbindelse med ulykken, for jeg vil fortsætte med at bede for denne mand.

29.05.91 — onsdag

Jeg var ikke i kirken og deltog ikke i den hellige messe. Jeg bad i kapellet, og det gjorde mig ondt, at jeg ikke deltog i den hellige messe.

30.05.91 — torsdag — Kristi Legemsfest

Jeg deltog i processionen i Rot. Det var vidunderligt. Før processionen blev jeg angrebet af det onde. Efter processionen modtog jeg mange nådegaver. Vejret var smukt, der var ikke en sky på himlen, og man kunne bede andægtigt under processionen. Pastor Vogt havde arrangeret det meget smukt.

01.06.91 — lørdag

Om morgenen gik jeg i kirke i Waghäusel. Den hellige messe blev holdt af fader Reinhold, der først for nylig var kommet til Waghäusel. Før transsubstantiationen så fader Reinhold mig dybt ind i øjnene, og jeg gjorde det samme, for jeg bad om, at han ville give mig den hellige kommunion, mens jeg knælede, da jeg sad i den forreste bænk, og nogle præster bringer den hellige nadver til de troende i den forreste bænk, så de kan modtage Frelseren på knæ. De foregående dage, fortalte de, der kom i kirken om morgenen, var han ikke kommet hen til den forreste bænk. Jeg blev siddende på knæ i bænken, og fader Reinhold kom og bragte mig og de andre troende den hellige nadver. De andre undrede sig.

02.06.91 Søndag

Jeg deltog i den hellige messe i rødt og ligeledes i andagten om eftermiddagen, hvor rosenkransen blev bedt forud.

Om aftenen efter bønnerne »Herrens engel« modtog jeg den hellige kommunion åndeligt. Derefter sagde jeg til Frelseren: »Jeg vil aldrig finde ro, hvis jeg ikke får klarhed over problemet med håndkommunionen.« Jeg oplevede en dyb fred i foreningen med Frelseren. Pludselig hørte jeg stemmer. »Vil du tro på mig, hvis jeg fortæller dig noget?« Jeg sagde: »Frelser, hvis du siger det til mig, vil jeg tro på dig.« Han sagde: »Dem, der rækker hånden frem, dem fratager jeg nåden.« I det øjeblik stod min ånde stille. Jeg tænkte straks på de mennesker hos os i Rot, som ganske vist modtager den hellige kommunion på knæ, men alligevel modtager den i hånden. Frelseren sagde til mig: »Det holder jeg imod dem.« Derefter bad jeg endnu den herlige rosenkrans og barmhjertighedsrosenkransen.

03.06.91 – mandag

I kapellet på arbejdspladsen bad jeg Herrens engel. Derefter forenede jeg mig med Frelseren, og jeg følte en dyb fred. Jeg spurgte Frelseren: »Skal jeg sige til pastor

Dochart og pastor Vogt, at du fratager dem nåden, når de modtager Kristi legeme med hånden?" Jeg hørte: "Ja, min datter, sig det til dem, det er vigtigt."

Jeg svarede Frelseren: »Hvad så, hvis de siger, at de adlyder biskoppen?« Frelseren svarede: »Så spørg dem, om de adlyder alt, hvad biskoppen siger.«

Kl. 15.30 bad jeg sammen med min kollega Veronika den smertefulde rosenkrans for præsterne og for syndernes omvendelse.

Omkring kl. 14.00 forenede jeg mig med Frelseren; jeg kommunikerede åndeligt. Jeg spurgte Frelseren om en oplevelse med pastor Dochart. Da han gav velsignelsen, så jeg bag ham en person af samme højde og figur som pastor Dochart, ligeledes med udstrakte hænder til velsignelse, som stod i et klart lys. Jeg spurgte om det for anden gang, da jeg ikke havde forstået det rigtigt første gang. Frelseren sagde til mig: »Det var den urene ånd.« Jeg havde troet, at det var Jesus. Frelseren sagde til mig: »Jeg befinder mig i præsternes hjerter og ikke udenfor.«

Det var svært for mig at forstå, for pastor Dochart er en karismatiker. Men jeg tænkte ved mig selv, at han måske var nødt til at give velsignelsen, som kirken foreskriver.

Derefter kom der en patient, som blev meget dårlig af en indsprøjtning.

Jeg tog helligt vand, sprængte det over hende og bad straks et Ave Maria sammen med hende. Hun fik det straks bedre. Den samme patient havde allerede været hos os på røntgenafdelingen om formiddagen. Jeg havde sagt til hende, at hun måtte gå til skrifte, for hun bandede mod Gud.

Kl. 19.00 deltog jeg i den hellige messe i Rot. Jeg ofrede den hellige kommunion for hr. Wermuth, der havde været ude for en ulykke og var alvorligt syg.

Kl. 20 begyndte vores bønnegruppe. Pastor Dochart kom også og medbragte den hellige hostie, Frelseren. Vi holdt tilbedelse. Det var lidt svært for mig, for knæene gjorde ondt; jeg havde knæet uafbrudt i omkring to timer.

Jeg var den sidste, der gik til skrifte hos pastor Dochart. Det var uklart for mig, hvad han sagde til mig, men jeg besluttede mig for at spørge Frelseren bagefter, om det var rigtigt.

04.06.91 — tirsdag

Om eftermiddagen kom en patient fra Rumænien til mig, Monika Gorcea. Hun havde allerede været til røntgen flere gange. Jeg gav hende noget indviet salt. Egentlig havde jeg givet hende det, så hun kunne strø det ud, når hun bad, for hun havde fortalt, at hun følte en sådan uro, når hun bad. Dette salt var indviet af fader Gebhard Heyder, som også havde fremsagt helbredelsesbønner og udført eksorcisme over det. Hun fortalte mig, at hun ofte brugte dette salt. Hun lagde et par korn af det indviede salt på tungen i et par dage og blev hurtigt helbredt for en kronisk sygdom. Lægen dr. Maran fra EBO-klinikken undrede sig over, hvorfor hun blev helbredt så hurtigt.

Fru Gorcea fortalte mig, at hun ikke havde turdet fortælle dr. Maran noget om det indviede salt, fordi han ikke er katolik, men muslim. Jeg gav hende endnu nogle bønnesedler, og så gik hun. Monika Gorcea er en from kvinde og arbejder på universitetet som lektor i tysk og engelsk i byen Klausenburg i Rumænien. Hun var kommet til Tyskland på grund af sin sygdom. Hun var glad, da hun tog afsked med mig. Hun fortalte mig også, at hun nu ville bede mere end før, og vi takkede Gud for hendes helbredelse.

Om aftenen besøgte jeg Hl. Messe Rot.

05.06.91 – onsdag

Jeg bad i kapellet på min arbejdsplads. Frelseren gav mig større indsigt i håndkommunionen. Der spiller flere faktorer en rolle. Vi skal virkelig modtage nadveren med munden og knæle undervejs. Vi skal spørge os selv, hvorfor det mon kaldes »det allerhelligste alterets sakramente«? Eller: Hvorfor findes præstevielsen, og hvor stor er vores kærlighed til Jesus? Hvor vigtig er ærbødigheden over for Gud, og derefter renheden og lydigheden.

Jesus fratager dem nåden, der rækker hånden frem ved den hellige kommunion, men Jesus lider ved det, fordi han ikke kan give disse mennesker nåden.

Da Jesus fortalte mig, at han lider ved håndkommunionen, blev jeg også meget bedrøvet. Jeg spurgte mig selv, hvordan jeg skulle sige det til præsterne. Jeg tror, jeg må bede meget for denne sag.

Om aftenen var jeg i Rochuskapellet i Mingolsheim. En missionær fra Köln, der missionerer i Paraguay, fejrede den hellige messe og prædikede. Under prædikenen talte han meget hurtigt. Jeg bad straks Frelseren: »Kære Jesus, skænk ham kærlighed og fred, giv ham styrke til at prædike det, vi skal vide. Lad ham venligst prædike helt langsomt.«

Straks begyndte han at prædike langsommere og fuld af kærlighed. Han forandrede sig med det samme. Efter den hellige nadver kunne jeg forene mig helt dybt med Frelseren.

I dag spurgte jeg Frelseren, om jeg ville blive en helgen? Svaret var: »Ja, min datter, du vil blive en helgen.« Jeg sagde: »Form mig, som du vil, for jeg har givet dig alt, eller sig mig, hvad jeg skal gøre.« Frelseren sagde: »Formidle mine ord.« Jeg sagde: »Ja, det vil jeg gøre. For du vil altid være hos mig.« Jeg spurgte Jesus, om jeg skulle give bogen fra Rodalben og det indviede lys fra Rodalben til missionæren. Frelseren sagde: »Ja.« Efter den hellige messe gik jeg hen til missionæren i sakristiet og talte med ham i omkring 20 minutter. Han var meget glad.

Han fortalte, at han samme dag havde besøgt fader Johannes. Jeg fik at vide af ham, at fader Johannes havde skrevet til mange biskopper, fordi han har brug for penge til sine bøger. Jeg fortalte missionæren, at Jesus havde sagt til mig, at fader Johannes' bøger ikke var korrekte. Til sidst velsignede missionæren mig og kyssede min hånd. Jeg håber, at jeg får ham at se igen.

06.06.91 — torsdag

Mit ønske var at høre prædikenen fra fader Josef, missionæren fra Paraguay, igen. Derfor gik jeg i dag igen til den hellige messe i Rochuskapellet i Mingolsheim. Det var en god prædiken.

07.06.91 — Hjertets Jesu fredag

Jeg spurgte Frelseren, om han ikke kunne fortælle mig mere om, når mennesker, der lever i alvorlig synd, går til den hellige kommunion, da nogen havde fortalt mig, at Frelseren ikke kan forblive i disse hjerter. Jeg ønskede at høre mere om dette fra Frelseren. Jesus svarede: »Man kan ikke tjene to herrer«. Om aftenen var jeg i Rot til den hellige messe. Bagefter kørte vi til Grombach, tæt på Sinsheim. Det er sognekirken til pastor Dochart, der i sin kirke afholdt en soningsnat på Hjerter-Jesu-fredage.

Mens jeg ventede på at komme til skrifte, bad jeg den glædesfulde rosenkrans. Under bønnen skænkede Jomfru Maria mig en duft af roser. Et par minutter senere kunne fru Rita Knoch, en kvinde fra min bønnegruppe, også dufte denne duft. Cirka to meter fra os stod en Lourdes-grotte med Jomfru Maria.

08.06.91 – lørdag

Fader Josef fra Paraguay ønskede at møde mig. Han var på det tidspunkt stadig i Mingolsheim på kur. Vi aftalte, at han ville besøge mig lørdag kl. 20.00. Vi talte sammen i omkring to timer. Vi følte begge, at vi havde modtaget mange nådegaver. Det var Guds ledelse, at vi mødtes. Jeg gav ham en bibel af fader Gebhard Heyder, som han gerne ville have.

09.06.91 – søndag

Jeg deltog i den hellige messe i Rot. Bagefter kørte jeg til Mingolsheim til Rochuskapellet, hvor jeg igen mødte fader Josef. Jesus havde under foreningen i den hellige kommunion sagt til mig, at jeg skulle gå hen til ham og sige, at han skulle tale med biskop Platon. Fader Josef lovede mig at ringe til ham. Derefter gav fader Josef mig endnu en ikon af Jomfru Maria og Jesusbarnet.

10.06.91 — mandag

Omkring kl. 19.00 kørte min mand og jeg på ferie. Efter at vi havde kørt ca. 20 km, blev min mand så dårlig, at han ikke længere kunne køre autocamperen. Jeg tog rosenkransen i hånden og kørte så selv. Han faldt derefter i søvn. Da jeg begyndte på den anden rosenkrans, havde han det godt igen. Vi sov i autocamperen, men vi havde en urolig nat. Min mand var plaget, kunne dårligt sove og talte også i søvne. Den Onde ville forhindre os i at besøge fader Gebhard Heyder.

11.06.91 — tirsdag

Omkring kl. 10.00 ankom vi til fader Gebhard Heyder uden at have anmeldt vores besøg på forhånd. Det var vigtigt, at jeg var der. Han gav mig nogle gode bøger, som jeg skulle uddele, og bad mig bede for hans anliggende. Han ønskede at udgive en bog om Rodalben, men kunne ikke, fordi søstre til Anneliese Wafzik var imod det.

Om eftermiddagen besøgte vi byen Mettenbuch, et valfartssted med Vor Frue af de Bedrøvede. Der var meget smukt. Det var allerede tredje gang, jeg var i Mettenbuch, og der mødte jeg Annemarie, som passer valfartsstedet. Omkring kl. 17.30 var vi så allerede i Østrig. Jeg takker Gud, for vi kunne bede meget undervejs. Vi fornemmede, at der udgik mange nådegaver fra Mettenbuch.

12.06.91 — onsdag

Vi ankom til Sintawa, en by i Tjekkoslaviet. Der besøgte jeg familien Markuskova, som jeg havde lært at kende på pilgrimsstedet Turzovka i 1985. I Turzovka var Jomfru Maria åbenbaret i 1958.

13.06.91 — torsdag

I dag holdt jeg et foredrag på slovakisk om min omvendelse til den katolske tro i Medjugorje.

14.06.91 — fredag

Om morgenen besøgte jeg pastor Daniel i Sintawa. Jeg gav ham bøger af fader Gebhard Heyder. Vi talte sammen i omkring en time. Jeg fortalte ham om min omvendelse til den katolske tro og om, hvordan jeg nu lever mit liv i troen.

Om aftenen ankom vi til Litmanova, et sted, hvor Jomfru Maria i øjeblikket viser sig for to børn. Da jeg ankom dertil, gik jeg straks ind i kirken og mødte også straks børnene. Efter den hellige messe gik vi hen til pastor Jan, hos hvem min mand og jeg også overnattede. Allerede den første dag indså jeg, at åbenbaringerne er ægte, og at børnene ikke lyver. Børnene og også præsten udstråler en stor kærlighed, og man fornemmer, at de ledes af Helligånden.

Om natten blev jeg plaget; dæmonen ville afholde mig fra at tro på disse åbenbaringer. Jeg drømte om den ene seende pige. Jeg så hende stå foran mig med store hjørnetænder, så jeg blev bange for hende.

Men jeg kender djævelens værker og hans list. Han spillede mig et nummer, så jeg skulle få en aversion mod de synske. Men det lykkedes ham ikke.

15.06.91 — lørdag

Jeg følte mig helt hjemme hos pastor Jan. Det var, som om vi havde kendt ham i 100 år. Sådan en kær sjæl finder man sjældent. En sand Guds gave.

Om morgenen havde vi alle sammen bedt rosenkransen på latin.

Kl. 11.00 skulle der komme en kommission fra biskoppen for at undersøge begivenhederne. Mens pastor Jans søster forberedte frokosten, bad jeg Helligåndens rosenkrans for kommissionen, som allerede befandt sig i det tilstødende rum.

Derefter bad jeg den smertefulde rosenkrans, Jomfru Marias litani, Jesu litani og fem Fadervor til ære for det dyrebare blod.

Klokken var allerede 13.00, og børnene var stadig hos kommissionen. To præster var ankommet til Litmanova længe før de øvrige undersøgere. Jeg talte med dem i næsten en time om min omvendelse og mit liv. Jeg fortalte dem også om Jomfru Marias åbenbaringer, som jeg havde haft lov til at opleve i Medjugorje. En af de to præster græd. Der var også en psykiater til stede ved kommissionen. Jeg talte med ham om eftermiddagen. Han var meget venlig og kendte sig også godt ud i Bibelen. Senere mødte jeg de to seende børn, Katharina og Iveta, som jeg havde lært Fadervor, Ave Maria og Gloria Patri. De havde begge meget hurtigt lært de latinske bønner udenad.

16.06.91 – søndag

I dag har jeg lavet mad hos fader Jan Zavacky. Vi var til den hellige messe kl. 7.30. Fader Jan holdt en meget smuk prædiken. Om eftermiddagen gik vi til åbenbaringsstedet, der hedder Maidan. Der var et par tusinde pilgrimme til stede, og de to børn, der havde haft åbenbaringerne, ledte rosenkransen. Om aftenen viste en kvinde fra Bratislava os en film om åbenbaringerne i Litmanova. Bagefter besøgte vi fader Jans mor, der boede ca. 40 km væk.

17.06.91 – mandag

Sammen med pastor Jan tog vi på en udflugt til Hohe Tatra, et bjergområde.

Efter den hellige messe om aftenen samledes mange mennesker hos pastor Jan, og jeg fortalte dem, hvordan jeg blev ført til troen. Den Hellige Ånd oplyste mig under min tale, og pastor Jan brugte meget af det i sin prædiken den følgende dag.

Gud skænkede os en dejlig, munter aften.

18.06.91 – tirsdag

Om aftenen var vi kl. 19.00 til den hellige messe i Litmanova. Efter den hellige nadver spurgte jeg Frelseren, om jeg skulle sige noget til pastor Jan?

Jesus svarede på slovakisk: »Povedz mu, že ho ľúbim.« Det betyder på tysk: »Sig til ham, at jeg elsker ham.« Det fortalte jeg til pastor Jan efter den hellige messe. Pastor Jan smilede. Om eftermiddagen var jeg omkring kl. 16.00 i Krakow, i det kloster, hvor søster Faustina boede. Billedet »Jesus, jeg stoler på dig«, der hænger der, er så smukt og levende, at jeg græd der i en halv time og bad foran det. Omkring kl. 16.45 mødte jeg søster Maria Ruth fra Tyskland. Hun fortalte mig, at hun havde malet det billede, der hænger i kapellet i Mettenbuch. Hun gav mig en barmhjertighedsrosenkrans. Jeg lærte søster Maria Ruth bedre at kende; hun udviser en falsk ydmyghed. Flere gange forstyrrede hun mig under mine indre bønner.

19.06.91 – onsdag

I dag var vi i Auschwitz. Samme dag kørte vi også til Częstochowa, til Polens Dronning.

20.06.91 – torsdag

Om aftenen var vi til højmessén, efter at trombonekoret havde spillet om eftermiddagen, omkring kl. 15.30, og tæppet foran billedet af Den Sorte Madonna i Częstochowa var blevet trukket til side. Omkring kl. 22.30 om aftenen mødte vi på en gåtur en gammel kvinde fra Warszawa, der hverken havde et sted at overnatte eller penge. Vi betalte for hendes overnatning på pilgrimshjemmet og kørte derefter videre.

21.06.91 — fredag

Om aftenen ankom vi til Turzovka i Tjekkoslaviet. Vi gik straks ind i kirken. Efter den hellige messe gav seeren Latus Matus os et sted at overnatte i en nabos gård.

22.06.91 — lørdag

Vi deltog i morgenmessen i Visia, en bydel i Turzovka. Derfra går stien op til åbenbaringsstedet. En ung præst ved navn Balaž havde holdt den hellige messe. Han havde prædikeret meget smukt. Messen blev holdt udendørs, fordi der var så mange mennesker til stede, at der ikke var plads til dem alle i kapellet. Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, hvor i Turzovka der skulle bygges en kirke. For børnene fra Litmanova havde fortalt, at Jomfru Maria ønskede dette. Frelseren svarede mig: »Tu«.

Frelseren talte igen slovakisk; »Gør det« betyder her.

Straks efter fortalte jeg det til præsten, pastor Michael Balaž. Han sagde til mig, at der allerede var blevet bygget to kirker, men desværre på det forkerte sted.

Om eftermiddagen talte jeg på åbenbaringsstedet foran mange mennesker om min omvendelse og om Litmanova.

Omkring halvanden time senere blev jeg bedt om at tale for folkene fra tre turistbusser om min omvendelse og om Litmanova. En af dem havde allerede hørt mig tale oppe på bjerget.

Samme aften ankom vi igen til Litmanova hos pastor Jan.

23.06.91 — søndag

Vi deltog i morgenmessen i Litmanova. Om eftermiddagen var vi på åbenbaringsbjerget og bad.

24.06.91 — mandag – Johannes-dag

Om morgenen deltog jeg i den hellige messe. Om eftermiddagen talte jeg på Åbenbaringsbjerget foran hundredvis af mennesker. Sammen med fader Jan, min mand og tre andre kvinder tog vi på en udflugt ud i naturen og grillede.

Bagefter var vi hos en fårehyrde, hvor vi købte fåreost. Om aftenen kom der igen mange mennesker, og jeg talte om min omvendelse og mit nuværende liv i troen. Det var også i dag præcis 10 år siden, at Jomfru Maria var åbenbaret sig i Medjugorje i Jugoslavien.

25.06.91 — tirsdag

Tilbage i Sintawa besøgte vi kirken. Om aftenen holdt jeg et foredrag, som igen tiltrak mange mennesker.

26.06.91 — onsdag

Vi var hos pastor Daniel i Sintawa, hvor vi bragte ham madvarer og gav ham lidt penge. Tidligt om morgenen blev den hellige messe afholdt foran kirken, da kirken var under renovering. Umiddelbart efter messen blev jeg inviteret hen til Jozco, der stod kort før sin første messe som præst. Jeg talte og bad sammen med ham i ca. to timer.

Om eftermiddagen fulgte han med os på et besøg i et kapel. Der bad vi igen. Om aftenen havde folk igen samlet sig, og jeg talte endnu en gang om min tro.

27.06.91 — torsdag

Østrig

28.06.91 — fredag

Om aftenen kom vi hjem til Rot.

30.06.91 — søndag

Vi var i Rot til højmessen. Jeg inviterede en polsk præst, fader Stanislav, til at køre med os til Rodalben.

01.07.91 – mandag

I Rodalben blev det hellige og dyrebare blod æret i dag.

Om formiddagen var jeg i Rot til den hellige messe. Omkring kl. 12.30 kom pastor Dochart til frokost. Også fader Josef fra Paraguay kom og spiste med. Det var en stor overraskelse for mig, at to præster og yderligere 20 andre mennesker kørte med os til Rodalben.

05.07.91 — Hjertets Jesu fredag

Jeg var til soningsnatten i Grombach og gik til skrifte der. Til sidst var jeg meget trist. Der var fire præster til stede, og alligevel gik pastor Dochart bagud og uddelte den hellige uddelte den hellige kommunion til folkene, mens de stod, selvom der kun var omkring 8 eller 10 personer bagerst. Det var for mig som et slag i ansigtet. Da jeg modtog den hellige kommunion, knælede jeg ned på gulvet. Men jeg tænkte på de mennesker, der ikke kan knæle ned på gulvet uden støtte eller hjælp. Jeg spurgte mig selv, hvad vi egentlig har nadverbænke til. Det er ikke de menneskers skyld; præsten havde ikke tålmodighed og ville bare have det hele overstået hurtigere. Efter den hellige nadver spurgte jeg Jesus, om det var rigtigt. Jesus svarede ret strengt: **»Det var ikke rigtigt«**.

08.07.91 – mandag

Om eftermiddagen spurgte jeg Frelseren om det brev, som søstre (alle tre) til Anneliese Wafzig havde skrevet til mig. De tre søstre protesterede i brevet mod, at bogen om Rodalben blev udgivet. Som begrundelse anførte de tre søstre, at Anneliese Wafzig til sidst blev morfinafhængig. Jesus svarede mig, at jeg skulle lytte til, hvad fader Gebhard ville sige til mig. Så jeg må igen køre til Regensburg for at besøge fader Gebhard.

09.07.91 — tirsdag

Jeg bad i kapellet på min arbejdsplads. Jeg spurgte Jesus, om han ville bygge et bederum, hvis han var i mit sted? Jesus sagde: »Ja«.

Jeg sagde til Jesus, at jeg ikke havde nogen penge. Jesus sagde til mig: »Bed om dette«. Jeg modtog mange nådegaver og takkede Jesus for det.

Om formiddagen brød min kollega Veronika sammen. Lige nu befinder hun sig på neurologisk akutafdeling.

10.07.91 — onsdag

Jeg var i kapellet og bad, men jeg deltog ikke i den hellige messe i dag.

11.07.91 — torsdag

Jeg var i Rot til den hellige messe. Kl. 16.30 var jeg i klosteret Stift-Neuburg for at skrifte. En gammel præst tog imod min skrifte. Jeg var ikke tilfreds.

Han udtalte sig meget negativt om dem, der modtager nadveren i munden.

Han fandt det uæstetisk og tilføjede endda, at nogle lugter af munden. Jeg sagde til ham, at Jesus havde vasket disciplenes fødder, hvortil han svarede, at de også selv vaskede deres fødder. Derefter sagde jeg endnu, at Jesus ikke havde væmmet sig ved at vaske disciplenes fødder, men jeg besluttede mig for ikke at gå til denne præst mere.

Kl. 23.00 kom Bernd med sin kone fra Ladenburg. Han bragte mig fem bøger af Maria Agreda at læse.

13.07.91 — lørdag

Min mand og jeg kørte til Regensburg for at besøge fader Gebhard Heyder.

14.07.91 — søndag

Kl. 10.00 deltog vi i den hellige messe i karmeliterklosteret. Fra kl. 11.30 til 17.00 tilbragte jeg formiddagen sammen med fader Gebhard. Denne fader er for mig en levende Jesus. Man kan kun lære gode ting af ham. Jeg takker Gud for, at jeg måtte være sammen med ham. Til sidst velsignede han os, velsignede vores autocamper og de ting, vi havde medbragt til indvielsen: salt, vand, rosenkranser, billeder osv.

Han indviende genstandene på vidunderlig vis, på latin med den gamle velsignelsesformel og eksorcismen. På turen hjem bad vi stadig meget.

15.07.91 mandag

Jeg var sammen med Fridolin i kirken i Malsch. Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren om bogen om Rodalben og det dyrebare blod. Jesus svarede mig: »Ja, min datter, bogen skal skrives.« Dette spørgsmål optog mig stadig meget, da fader Gebhard også havde modtaget et brev fra de tre søstre til Anneliese Wafzig. Jeg fortalte også straks alt til Fridolin, som jo stammer fra Rodalben. Om aftenen var Frelseren igen hos os i bønnegruppen. Der kom mange for at bede. Pastor Dochart tog imod skriftemål. Vi tilbad Frelseren.

Det var meget smukt. Jeg takker Gud for denne store nåde.

Jeg gik i seng kl. 3.00 om natten.

16.07.91 – tirsdag

Jeg kunne mærke de mange velsignelser, jeg havde fået lov til at modtage, for jeg var frisk og glad, selvom jeg først var gået i seng så sent. Da min kollega Veronika stadig var syg, måtte jeg tage alle røntgenbillederne alene.

17.07.91 – onsdag

Jeg deltog i den hellige messe i Rochuskapellet i Mingolsheim. Der gik jeg også til skrifte.

18.07.91 — torsdag

Fridolin ringede til mig og bad mig spørge Frelseren, om de nu, hvor der er krig i Jugoslavien, skulle tage til Medjugorje, og om Claude fra Luxembourg ville tage med. Om eftermiddagen i kapellet spurgte jeg så Jesus om det. Jesus sagde til mig: »I skal tage af sted. Claude fra L. vil ikke tage med.«

19.07.91 – fredag

Fridolin ringede til mig igen og ville vide, hvad Frelseren havde sagt. Jeg fortalte ham det.

20.07.91 – lørdag

Vi kørte til Heidelberg for at finde et job til min niece, der netop var på besøg her. Hun fik et job som køkkenhjælp.

21.07.91 – søndag

Jeg deltog i HI-messen i Rot og kl. 13.00 i rosenkransbønnen i kirken samt andagten. Om eftermiddagen tog min mand og jeg på udflugt; vi sejlede rundt på Neckar og gik en tur. Det var rigtig dejligt. Min mand nød det også meget.

22.07.91 – mandag

Jeg var i kirken i Rot. Pastor Vogt prædikede om Maria Magdalena. Da han talte om, at Maria Magdalena var en skøge, blev jeg meget chokeret, og jeg følte smerte i mit hjerte. Jeg ofrede straks denne smerte for syndernes omvendelse. Denne udtalelse ramte mig hårdt, for jeg følte, at det ikke stemte.

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren: »Hvad var Maria Magdalena?« Jesus svarede: »Hun var en synderinde.« Derefter spurgte jeg Frelseren, hvorfor pastor Vogt havde sagt det.

Jesus svarede: »Fordi det passede ham bedre.«

Kl. 20.00 var der igen bønnegruppe. Jeg bad meget for pastor Vogt. I dag varede bønnegruppen lidt længere, det var meget smukt.

23.07.91 – tirsdag

Omkring kl. 18.00 ringede Fridolin og fortalte, at Claude ikke ville tage med til Medjugorje. Fridolin fortalte, at Claude var bange for at rejse til Jugoslavien på grund af krigen. Under vores samtale bemærkede jeg, at også Fridolin var bange. Han tøvede endda med at tage til Medjugorje. Jeg sagde til ham: »I småtroende, hvordan kan I være bange, når Jesus har sagt, at I skal tage af sted?« Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rot. Efter den hellige nadver spurgte jeg Frelseren, om jeg skulle tale med pastor Vogt om håndkommunion og om Maria Magdalena. Frelseren sagde til mig: »Ja, på lørdag.«

24.07.91 – onsdag

Efter at have bedt flere rosenkranser den dag forenede jeg mig med Frelseren i kapellet på min arbejdsplads. Jeg spurgte ham, om pastor Vogt ville ændre sin holdning, hvis jeg talte med ham om håndkommunion lørdag. Jesus sagde, at han ikke ville ændre sig. Jeg sagde til Jesus, at jeg så slet ikke behøvede at tale med ham. Men Jesus svarede: »Jo. Gør, hvad han siger til dig.»

Jeg tænkte, at det ikke var let at gøre, hvad pastor Vogt siger, når pastor Vogt ikke gør, hvad Jesus siger.

Men jeg sagde til Jesus: »Jeg vil gøre det.«

Senere spurgte jeg Frelseren, om min søn skulle blive præst, eller om han skulle gifte sig? Jesus svarede: »Ja, han skal blive præst.«

Det var ikke let for mig, for jeg vidste jo, at min søn ikke ønskede at blive præst.

Derefter spurgte jeg Frelseren, om jeg skulle fortælle ham det, og Jesus svarede: »Nej, jeg vil give ham indsigt, han vil selv opdage det.«

Nu ved jeg, at jeg må bede meget for min søn. Min Herre og min Gud, jeg takker dig for, at jeg ved, at min søn skal blive præst.

Herre, din vilje ske.

Ja, min Herre, han er min eneste søn og alligevel ikke min, for vi tilhører begge dig.

25.07.91 — torsdag

Jeg var i Rot i kirken til den hellige messe. Efter den hellige nadver spurgte jeg Jesus, hvornår jeg skulle gå til pastor Vogt. Han sagde: »Lørdag«.

26.07.91 — fredag

Efter den hellige messe i Rot spurgte jeg pastor Vogt, om jeg kunne tale med ham på lørdag. Han sagde ja, og vi aftalte et møde til lørdag kl. 16.00.

27.07.91 — lørdag

Kl. 7.15 deltog jeg sammen med min niece i den hellige messe i Waghäusel. Under transsubstantiationen så jeg præsten og kirken i et mørke, men ikke helt mørkt. Da jeg modtog den hellige kommunion, sagde jeg til Jesus: »Du er hos mig«.

Alle stod op, da den hellige hostie blev uddelt. Jeg knælede ned på gulvet. Præsten tøvede med at give mig den hellige kommunion. Han rystede, som om Satan trak hans hånd tilbage. Efter den hellige messe bad jeg knælende foran tabernaklet for denne præst. Derefter spurgte jeg nogen, hvad præsten hed, og jeg fik at vide, at det var fader Florin.

Der var kvinder fra min bønnegruppe, som jeg kendte, og jeg bad dem om at bede for mit anliggende og fortalte dem, at jeg i dag skulle have en samtale med pastor Vogt.

Derefter bad jeg også fru Vetter og min niece om at bede for min sag mellem kl. 16.00 og kl. 17.00.

Da jeg kom til pastor Vogt kl. 16.00, tog han imod mig venligt, og vi talte sammen i omkring 50 minutter. Vi talte om mund- og håndkommunion og om Maria Magdalena. Jeg sagde til ham, at Maria Magdalena ikke var en skøge, men en synderinde.

Fra kl. 17.45 til 22.30 havde jeg besøg af Nicol og Adriana, to slovakiske kvinder.

Jeg talte om Gud og om min omvendelse. Bagefter læste vi Jomfru Marias budskaber fra Litmanowa (Tjekkoslaviet). Jeg lærte dem at bede rosenkransen.

Derefter kom der endnu to kvinder fra Jugoslavien, som bor i Tyskland.

28.07.91 — søndag

Jeg deltog i den hellige messe i Rot. Sammen med min niece Jaquлина bad jeg en rosenkrans. Under en skovtur bad vi yderligere to rosenkranser.

29.07.91 — mandag

Bønnegruppe kl. 20.00. Præst Dochart var også kommet.

12.08.91 — mandag

De sidste par dage har jeg næsten hver dag bedt om, at Jomfru Maria må sende mange bedende til bønnegruppen i aften. Jomfru Maria har ikke skuffet mig, aldrig nogensinde. Tværtimod var der kun få mennesker til stede i kapellet i Malschenberg, hvor pastor Dochart holdt en hellig messe, ligeledes kl. 20.00 om aftenen. Det ville have været bedre, hvis pastor Dochart havde valgt et andet tidspunkt til det.

Den dag læste vi i bønnegruppen de budskaber op, som Jomfru Maria havde givet i Litmanowa.

19.08.91 — mandag

I går ringede pastor Dochart til mig og spurgte, om han kunne komme i dag. To dage forinden havde jeg haft besøg af fader Buran fra Mannheim. Han overbragte hilsener fra fader Johannes. Jeg bemærkede, at fader Buran ikke var ærlig, og blev forsigtig. Der var meget ved ham, jeg ikke brød mig om; f.eks. foretrækker han at modtage nadveren i hånden, så man ikke kan se, at han er præst; han bærer hverken kors, præsteklæder eller andre tegn. Det forekom mig, som om han var blevet sendt af fader Johannes som en detektiv. Jeg fornemmede også, at han var stolt. Han sagde: »Ingen har en sådan magt som en præst ved transsubstantiationen.« Jeg svarede ham: »Ja, De har ret, men ingen har et sådant ansvar som en præst.« Det brød han sig ikke rigtig om, da jeg sagde det til ham.

Den mandag sagde pastor Dochart om aftenen i bønnegruppen, at håndkommunion var lige så ydmyg som mundkommunion. For mig var det, som om jeg fik et slag i ansigtet, og det gjorde meget ondt.

20.08.91 – tirsdag

Ingrid Bauer var hos os i elleve dage. I dag kørte min mand hende tilbage til Pirmansens. Hun boede her gratis og ønskede at styrke sin tro.

21.08.91 — onsdag

Jeg blev plaget. Satan forsøgte at indgyde mig, at det ikke var Jesus, der talte til mig, men djævelen. Selvom jeg havde skriftet den 14.08. og den 19.08., vendte fristelserne tilbage igen og igen.

Efter den første hellige kommunion spurgte jeg Jesus: »Jeg beder dig om oplysning. Hvis Satan taler til mig, så sig det til mig. Jeg vil være mere forsigtig.«

Jeg havde knap nok sagt det, før Jesus sagde til mig: »Jeg har talt til dig.« Jeg spurgte også derfor, fordi pastor Vogt mente, at jeg havde misforstået Jesus for et par uger siden. Jeg takker Gud for, at jeg fik denne bekræftelse på, at det er Jesus, der taler til mig, og ikke djævelen.

23.08.91 – fredag

Efter den hellige messe kørte min mand og jeg af sted. Vi ville til Chevremont i Belgien.

24.08.91 — lørdag

Vi var i Banneaux, hos »De fattiges Moder«.

25.08.91 — søndag

I Chevremont affoldes hvert år det »Internationale Møde for de Små Sjæle«.

Lidt før den hellige messe gik jeg til skrifte. Jeg ville gerne slippe af med mine daglige synder og være helt ren. Under rosenkransbønnen hørte jeg en stemme, der opfordrede mig til at lede bønnen på kroatisk foran alle pilgrimmene. En runde rosenkrans, ligesom sidste år i Lourdes. Jeg tænkte, at hvis det er Guds vilje, og Jomfru Maria ønsker det, så vil jeg også lede bønnen. Omkring kl. 15.00 om eftermiddagen blev det så min tur. Jeg opfordrede Jomfru Maria og Jesus til at bede sammen med mig og bad Frelseren om at være hos mig.

Jeg bad meget inderligt med hjertet og tydeligt, og jeg var ikke bange for at bede foran så mange tusinde mennesker. Tværtimod havde jeg en styrke i bønnen som aldrig før. Jeg takker Gud og Jomfru Maria for den tillid, jeg har til dem.

26.08.91 — mandag

Om formiddagen røntgenfotograferede jeg en mand, Thomas Henze. Han var blevet slået af nogen, var hjemløs og såret. Lægerne havde undersøgt ham og sendt ham hjem som syg.

Jeg sagde til ham, at han kunne bo hos mig, indtil han var rask. I denne patient så jeg Jesus, som han led og var hjælpeløs. Jeg ringede til min mand og fortalte ham, at jeg ville tage en hjemløs med hjem. Han var ret sur. Men da jeg forinden havde bedt om dette i kapellet, måtte min mand gøre, hvad der var Guds vilje.

Jeg gør det af stor kærlighed til Jesus og Maria, for jeg tror, at når man elsker Jesus af hele sit hjerte, så elsker man også de andre.

Omkring kl. 16.00 ankom patienten Thomas. Jeg tog ham med hjem. I bilen bad jeg den smertefulde rosenkrans. Thomas' lugt var uudholdelig. Han stank forfærdeligt. Hjemme fandt jeg noget rent tøj og sko til ham, og så tog han et bad. Om aftenen spiste vi gulasch med ris og salat. Vores gæst spiste rigtig meget.

Efter måltidet bad jeg ham om at vande haven, og jeg gik i kirken. Jeg ofrede den hellige nadver for ham.

Thomas var også med i bønnegruppen om aftenen og bad sammen med os.

Præst Dochart har i dag medbragt en lille nadverbænk. Jeg håber, at han næste gang også vil medbringe patenen, så Frelseren ikke længere falder på gulvet. Det gjorde mig meget ondt. Præst Dochart lovede mig at medbringe patenen næste gang.

27.08.91 — tirsdag

Jeg tog patienten Thomas med tilbage til klinikken, hvor hans næse blev sat på plads.

28.08.91 — onsdag

Jeg var sammen med Adriane fra Emmertsgrund i Rochuskapellet i Mingolsheim, hvor jeg gik til skrifte.

29.08.91 – torsdag

Jeg var i kirken i Rot sammen med Ratko, min nevø.

30.08.91 – fredag

Jeg hjalp Ratko med at finde et job og gik sammen med ham til kirken i Rot igen. Han bad rosenkransen sammen med mig.

31.08.91 – lørdag

Om morgenen var jeg i kirken i Waghäusel sammen med Jaquлина. Bagefter var vi ude at handle i Globus. Om eftermiddagen kom Erich med et billede, der viser den 11. station på korsvejen.

01.09.91 – søndag

Vi deltog i den hellige messe i Rot.

02.09.91 – mandag

I kapellet på klinikken spurgte jeg Frelseren om den samtale, jeg havde haft med fader Johannes i går. Fader Johannes ville vide, hvad biskop Platon havde sagt.

Men jeg afslørede intet om den samtale, jeg havde haft med biskop Platon Gorniliak.

Fader Johannes Ortynskyj havde åbenbart dårlig samvittighed på grund af sine bøger.

Frelseren sagde til mig i kapellet, at jeg havde gjort det rigtige.

Deo gratias.

Om aftenen var der bønnegruppe: Pastor Dochart uddelte den hellige kommunion, for første gang med kommunionbænk og paten. Jeg bemærkede, at alle var særligt glade og havde modtaget nåde.

06.09.91 – Jesu Hjerter-fredag

Om aftenen deltog jeg i soningsnatten i Grombach. Efter den hellige messe blev

Frelseren tilbedt. Jeg kiggede på monstransen og græd bittert. Biskop Ratzinger havde sagt, at Medjugorje ikke var overnaturligt, sådan stod der i Bildpost.

Jeg græd i ca. 15 minutter.

Så talte Jesus til mig. Den indre stemme var tydelig og klar som aldrig før.

Jesus sagde: »Se på mit kors.« Korset hang over alteret og over monstransen. Jeg så på korset og hørte videre: »Har de troet på mig?«

Da holdt jeg straks op med at græde.

Jeg tror, at Jesus tog min gråd fra mig. For mig var det en bekræftelse på, at Medjugorje er ægte, men at Kirken ikke vil tro på det.

I den første uge af september havde jeg spurgt Frelseren om Litmanova i Tjekkoslaviet og fik svaret: »Åbenbaringerne i Tjekkoslaviet er overnaturlige.«

Derpå sagde jeg, at børnene altså ikke lyver. Så gik jeg ind i kapellet på klinikken og spurgte igen, for jeg huskede de stive øjne hos Ivetka, en af de synske, og disse øjne fik mig til at tænke. Jeg spurgte Frelseren, om også djævelen kunne fremkalde dette blik. Frelseren sagde: »Ja.«

Derefter gentog han: »Åbenbaringerne er overnaturlige.«

Jeg forstod endnu ikke meget af det. Jeg kan kun sige det, som den hellige Paulus siger: Prøv alt og behold det, der er godt.

12.09.91 – torsdag

Jeg var til skrifte i Stift Neuburg. Præsten gav mig som bot, at jeg skulle lade Frelseren se på mig. Det havde ingen præst nogensinde sagt til mig før, og jeg var glad for, at Frelseren ville se på mig.

13.09.91 – fredag

Aftenmesse i Rot. Til »Hubertusmessen« var kirken pyntet med grantræer. Det kunne jeg ikke lide, for det var som jul og passede ikke ind.

14.09.91 – lørdag

Jeg var til højmessen i Malschenberg. Mit kors, som normalt står i vores soveværelse ved siden af min seng, blev båret ind i kirken.

Messen blev ledet af unge. Der manglede dog ærbødighed. Man skal bevare traditionen og ikke gøre kirken til et teater.

16.09.91 – mandag

Jeg var i kapellet på klinikken. Om aftenen deltog jeg i højmessen i Rot. Bagefter var der bønnegruppe, og pastor Dochart var også kommet.

Oktober 1991

Efter lang tids søgen havde jeg fundet min dagbog igen.

Der var mange mennesker til stede ved begravelsen af vores tidligere præst, Köstel, herunder også mange præster. Jeg havde indtryk af, at præst Köstel blev æret mere end Gud. Præsterne opfordrede de troende til at modtage den hellige kommunion stående, selvom der var et kommunionbord til rådighed. Da jeg modtog den hellige hostie, knælede jeg ned på gulvet. Jeg fornemmede mange urene ånder og mærkede, at de helst ville have revet mig i stykker, hvis de havde fået lov. Da jeg efter den hellige nadver forenede mig med Jesus, sagde jeg til Frelseren: »Nu har vi så mange præster, og alligevel uddeler de den hellige nadver på en sådan måde, at folk står op. Da hørte jeg: »Bliv ved med at knæle, min datter.« Da gik mange ting op for mig.

Efter et par dage informerede jeg pastor Vogt om det. Pastor Vogt sagde, at dette kun gjaldt for mig og ikke for andre.

23.11.91

Jeg var i Rochus-kapellet i Mingolsheim til den hellige messe. Der skriftede jeg hos en missionær.

25.11.91 – mandag – Skt. Katharinas dag

Jeg var i Rot til den hellige messe. Under foreningen med Jesus efter den hellige kommunion sagde Jesus til mig: **»Bed, bed meget, min datter, der kommer en krig fra Rusland!«**

Først blev jeg meget forskrækket, og så græd jeg. Jeg spurgte, om jeg skulle gå til pastor Vogt. Jesus sagde: »Nej, han vil ikke tro på dig.« Så spurgte jeg videre, om jeg skulle fortælle det i bønnegruppen. Jesus bekræftede det.

Jeg undrede mig, for der var jo også en præst til stede i bønnegruppen. Jeg forlod kirken med stor sjælelig smerte og græd bittert.

Uden for kirken ventede Rita og to andre kvinder fra Pimasens allerede på mig; de ville med i bønnegruppen.

Inden jeg sagde noget om det i bønnegruppen, bad jeg pastor Dochart om at velsigne mig. Pastor Dochart havde taget Frelseren med, og vi tilbad ham. Men jeg måtte hele tiden tænke på Frelserens ord og græd og hulkede.

26.11.91 – tirsdag

Jeg tænkte hele tiden på krigen og spurgte Frelseren, hvornår den ville finde sted. Frelseren sagde: **»Snart.«**

27.11.91 – onsdag

Jeg spurgte Frelseren, om disse ord kun var vigtige for mig. Frelseren sagde: **»Fortæl det til alle!«**

29.11.91 – fredag

I kapellet på arbejdspladsen. Jeg ville være sikker og spurgte endnu en gang om krigen. Jeg hørte det igen: »**Der vil komme en krig mod Rusland.**«

02.12.91 – mandag

Kl. 11.15 i kapellet på klinikken. Jeg var glad for, at jeg igen måtte knæle foran tabernaklet. Jeg kommunikerede åndeligt og spurgte Frelseren, hvor han befandt sig, når han talte til mig. Jesus svarede: »**I hjertets dyb.**«

Derefter spurgte jeg ham, hvordan jeg skulle forklare for andre, at jeg hører ham. Jesus sagde: »Det er overnaturligt, ellers ville det ikke være fra mig.«

Jeg spurgte videre, om det kunne være, at jeg var hypnotiseret.

Jesus sagde: »Den, der forener sig med mit hjerte, kan ikke hypnotisere sig selv.«

Jeg tænkte på krigen i Jugoslavien og på, at seerne Ivan og Jakov var rejst til udlandet. Jeg spurgte, om jeg også skulle forlade Tyskland på grund af den krig, der endnu skal komme. Men Jesus sagde: »Jeg kan ikke lide feje mennesker.«

Så kom jeg til at tænke på den hellige Johanna af Orléans, der kæmpede mod englænderne og befriede Frankrig. Jeg fortalte Jesus også om min søn, at han ikke kunne forestille sig, at der ville komme en krig fra Rusland. Jesus sagde til mig: »Han skal straks gå til skrifte.«

Om aftenen i bønnegruppen efter den tredje sætning af rosenkransen holdt vi som altid et par minutters stilhed, så alle kunne bede med hjertet og fremsætte forbønner. Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle videregive noget til bønnegruppen.

Jesus sagde: »Sig til alle, at jeg elsker dem.«

Det var første gang, jeg hørte Frelseren i bønnegruppen.

03.12.91 – tirsdag

I kapellet på klinikken hørte jeg Jesu stemme:

»Lyt til mig, min datter, bed, bed meget.«

Om aftenen i Rot i kirken spillede der plademusik under den hellige kommunion; jeg kunne ikke åbne mig for Frelseren, musikken forstyrrede mig.

04.12.91 — onsdag

I lægernes stue på klinikken omkring kl. 10.45: Jeg forenede mig med Frelseren og hørte stemmen: »Du er min tjenerinde, gør alt, hvad jeg siger til dig. Hav stor tillid til mig.

Forbliv standhaftig. Du har et kort liv foran dig. Jeg vil tage dig til mig. Beviset herpå er din tro.»

Lige efter at jeg havde skrevet det ned, spurgte jeg Frelseren, om jeg også havde skrevet det rigtigt.

Jesus svarede: »Ja, min datter«.

Om aftenen: Jeg bad hver dag mere for pastor Vogt og for hans oplysning og bad Jesus om at give mig tilladelse til at tale med pastor Vogt. Jesus sagde: »Gå«.

Fra kl. 18.00 til 18.45 talte jeg med pastor Vogt. Efter denne samtale sagde pastor Vogt til mig, at han beundrede mig, og at jeg skulle fortsætte sådan.

Da jeg spurgte ham, hvad Jesu ord »beviset herpå er din tro« skulle betyde, svarede han mig: »Skal du forstå det hele?«

05.12.91 — torsdag

Kl. 9.00 om morgenen spurgte jeg Frelseren, om jeg virkelig ikke behøvede at forstå det hele, som pastor Vogt havde sagt. Frelseren sagde: »Ja, du behøver ikke at forstå det hele. Alt kommer til sin tid. Det, du ikke forstår, skal du give tilbage til mig.«

Derefter spurgte jeg Frelseren, om jeg skulle sende advarslen om krigen fra Rusland til chefredaktøren for *Bild am Sonntag*.

Frelseren svarede, at jeg skulle gøre det i dag.

06.12.91 – fredag

Jeg gik ind i kapellet på klinikken omkring kl. 8.25 og bad der for, at brevet måtte blive offentliggjort. Under bønnen spurgte jeg Frelseren, om brevet var godt. Svaret lød: »Dit brev er godt.« Jeg modtog nåde og græd af glæde over, at jeg elsker Frelseren.

Frelseren sagde til mig: »Jeg elsker dig meget, gå i fred«.

Om aftenen i kirken i Rot: Jeg spurgte Frelseren, hvordan man kunne afværge krigen. Frelseren svarede: »Kun ved at faste og bede«.

Jeg spurgte også Frelseren, hvorfor han netop talte til mig, da jeg jo er en synder. Frelseren svarede: »Alle er syndere«.

Alligevel spurgte jeg mig selv videre, hvorfor han talte til mig, og hørte hans stemme:

»Jeg kommer ind, hvor jeg vil.«

07.12.91 – lørdag

Tidligt om morgenen deltog jeg i den hellige messe i Mingolsheim i Rochus-kapellet. Efter den hellige nadver sagde Frelseren til mig: »Tal med missionæren«.

Jeg talte med missionæren om min omvendelse og om krigen. Han græd, mens vi talte sammen. Om eftermiddagen bad jeg sammen med Fridolin Keilhauer, teologistuderende i Lantershofen.

08.12.91 – søndag

Om formiddagen deltog jeg i den hellige messe i Rot. Fra kl. 12.00 til 13.00 var jeg ligeledes i kirken og bad; det er nådetimen på dagen for Jomfru Marias ubesmittede undfangelse. Derefter var der andagt indtil ca. kl. 14.00.

Om eftermiddagen spurgte Fridolin mig under en samtale:

»Hvad har du, som du ikke har modtaget fra Gud?«

Efter kort betænkning svarede jeg: »Jeg har intet, og alt, hvad jeg har, er fra Gud.

09.12.91 – mandag

For nogle dage siden sagde Frelseren til mig: »Giv mig hele dit væsen«.

Jeg forstod det ikke og gav det tilbage til Jesus, som han havde sagt. Så sagde Frelseren videre: »Du skal spørge om alt.«

Så spurgte jeg ham i dag, omkring kl. 9.45: »Frelser, hvad skal jeg give dig?« Jesus svarede: »Giv mig alt.«

Derefter spurgte jeg, om jeg skulle give vores bønnegruppe en besked. Han sagde, at de skulle forøge bønnerne og faste.

Om aftenen har jeg skriftet hos pastor Dochart.

10.12.91 – tirsdag

Kl. 10.10 i lægeværelset: Jeg forenede mig med Frelseren, og så hørte jeg: »Skriv: Jeg elsker mine får, og jeg vil have alle de fortabte tilbage. Led efter dem. Hjælp mig. For hvert fundet får er der stor belønning i himlen. Dit mål er altid at lede. Hold aldrig op. Den Onde lurер.«

Jeg sagde: »Herre, jeg er jo så svag.«

Frelseren svarede: »Men sammen med mig har du styrke.«

Om aftenen i kirken i Rot: Jeg vidste ikke, hvilket evangelium der dag. Jeg blev forbløffet, da Matthæus-evangeliet om det fortabte får blev læst op. Jeg undrede mig over, at Frelseren allerede om morgenen havde fortalt mig noget om det. I dag bad jeg mere end normalt for pastor Vogt. Jeg modtog nadveren, og knap havde jeg forenet mig med Frelseren, før jeg hørte stemmen helt langsomt og tydeligt: »Kan du høre mig?« Jeg sagde: »Ja.« Der var en dyb stilhed. Så hørte jeg: »Gå hen til præsten.«

Igen stilhed. »Fortæl ham det« — stilhed — »At jeg mener det alvorligt med krigen.« Det ramte mig som et slag. Jeg gentog det for mig selv og spurgte, om jeg havde forstået det rigtigt, og hvornår jeg skulle gå til præsten. Han sagde: »Efter den hellige messe.« Frelseren bekræftede endnu en gang, at jeg havde hørt rigtigt. Så begyndte jeg at græde bittert. Zita kom hen til mig og spurgte, hvad der var i vejen med mig. Derefter kom fru Speckart også hen til mig og spurgte, hvad der var sket. De bekræftede det og sagde: »Det er ikke noget nyt, det kender vi fra soningsnætterne.« (De mente krigen fra Rusland.) Så gik jeg straks hen til pastor Vogt. Pastor Vogt lyttede til mig og sagde derefter: »Man kan ikke gøre andet end at bede.« Det var knap en uge siden, at jeg for første gang havde talt med ham om krigen fra Rusland, ligesom Frelseren havde pålagt mig. Jeg bad ham om velsignelse og gik derefter hjem.

11.12.91 — onsdag

Kort efter kl. 10.00 i lægernes stue: Jeg forenede mig med Frelseren. Der var en behagelig ro og stilhed omkring mig. Jeg følte en varme, men hørte intet.

Kl. 12.30 i kapellet på klinikken: Jeg bad Herrens engel, forenede mig med Frelseren og følte en behagelig varme, ro og stilhed. I et stykke tid hørte jeg intet, og pludselig hørte jeg: »Jeg hviler i dit hjerte«. Det var så smukt, og jeg glædede mig så meget, at jeg slet ikke kan beskrive det. Desværre kunne jeg ikke forlænge pausen, da min kollega stadig var syg, og jeg måtte klare det hele alene. Når man ved, at Frelseren hviler i ens hjerte, er det en helt særlig dejlig følelse, og man mærker en fred, som kun vores Herre kan give.

Om aftenen i Rochus-kapellet: Jeg spurgte Frelseren, hvor længe man ikke bør spise, før man modtager den hellige kommunion, fordi Rita fra Würzburg havde bedt mig om det.

Frelseren sagde: »Flere timer før den hellige kommunion er det rigtigt.« Jeg sagde, hvad præsten mon ville sige, hvis jeg fortalte ham det. Frelseren svarede: »Jeg vil tale for dig. Gå i fred.«

12.12.91 — torsdag

Kl. 10.15 i lægeværelset: Jeg spurgte Frelseren, om jeg var en falsk profet, fordi jeg havde læst noget om endetiden i Bibelen. Frelseren sagde til mig: »Du er ingen falsk profet, du er min tjenerinde. Gør alt, hvad jeg siger til dig. Der vil komme en krig. Jeg er din Herre og Gud. Du vil blive fristet igen og igen.«

Jeg spurgte Frelseren, om jeg ikke kunne få et eller andet tegn. Frelseren:

»Jeg vil give dig et tegn, når tiden er inde.«

Jeg spurgte, om dette tegn var til mig. Frelseren:

»Til alle.«

Kl. 12.15 i kapellet på klinikken: Jeg bad Herrens engel.

Jeg spurgte Frelseren, om dette tegn ville være i luften eller på mig? Frelseren spurgte mig derefter: »Er du indforstået?«

Jeg sagde uden at tøve: »Ja.«

Men så sagde jeg videre til Jesus: »Lad mig aldrig blive skilt fra dig, for jeg elsker dig meget.« Jeg spurgte Frelseren, om de bønner, vi beder i bønnegruppen, er gode, eller om jeg skulle ændre noget? Frelseren sagde: »Bed meget; fordob bønnerne. Alle bønner er gode.«

13.12.91 fredag

Lægens konsultation: Jeg bad, derefter forenede jeg mig med Frelseren og hørte ham sige: »Lyt godt efter, min datter. Gå hen til præsterne, fortæl dem det.

Det med krigen mener jeg alvorligt.»

Jeg spurgte Frelseren, hvordan jeg skulle sige det. Frelseren svarede: »Jeg vil tale for dig.«

Jeg sagde videre til Frelseren, at de ikke ville tro på mig, men Frelseren svarede mig: »Overlad det til mig.«

Frelseren: »Du forstår ikke det overnaturlige. Ingen kan forstå det overnaturlige undtagen mig.«

Jeg følte en varme og en ro indeni mig og sagde til Jesus: »Jeg tror på, at du er hos mig.«

Jesus: »Du tror på det! Så tro også på det andet.«

Om aftenen i kirken i Rot. Jeg spurgte Frelseren, om det, jeg indtil nu havde skrevet, også var rigtigt.

Jesus bekræftede det med JA og sagde: »Gå i fred, min datter.«

14.12.91 – lørdag

Kl. 7.00 om morgenen var jeg i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Jeg bad for freden og græd. Så hørte jeg: »Gå i fred, min datter.«

15.12.91 — søndag

Vi kørte til Regensburg og deltog i den hellige messe kl. 10.00 i karmeliterklosteret. Under foreningen med Frelseren sagde Jesus:

»Vil du lytte til min stemme?«

Jeg svarede bekræftende, og Frelseren sagde til mig: »Så tro på det.«

Jeg sagde: »Giv mig venligst sennepsfrøet, ellers kan jeg ikke flytte bjergene.« Så blev der stille.

Så sagde Frelseren: »Jeg elsker dig.«

Efter den hellige messe talte jeg med fader Gebhard Heyder. Han gennemgik mine indre samtaler, som jeg havde skrevet ned i min dagbog. Jeg takker Gud for, at han stadig er her, for han er allerede 86 år gammel. Han er ikke jordisk klog, men guddommeligt klog.

En som ham må man lede efter med lup. Det gør mig intet, at jeg i alt skal køre over 600 km for at tale med ham. Han har hjulpet mig meget. Til sidst bekræftede han over for mig, at det ikke er noget nyt for ham, at der vil komme en krig fra Rusland. Han nævnte Therese Neumann (tysk mystiker – stigmatiseret), som engang sagde, at russerne 30 år efter hendes død ville trampe hen over hendes grav.

Hun døde i 1962. Fader Gebhard nævnte også Heroldsbach, Mettenbuch og andre steder, hvor der henvises til denne krig.

Han velsignede os også de ting, vi havde medbragt, f.eks. vand, stearinlys, billeder osv. Fader Gebhard velsignede disse ting på en helt særlig måde. Sådan bør enhver præst velsigne.

Da jeg kom hjem, begyndte jeg straks at lave mad, for vi havde fået en sulten gæst. Jeg spiste intet og gik til kirken i Waghäusel. Jeg ofrede den hellige messe for de stakkels sjæle. Den dag bad jeg meget. Men i Waghäusel, i kirken, fornemmede jeg, at helvede var omkring mig. Jeg blev angrebet. Det var helt forfærdeligt, da jeg modtog den hellige kommunion på knæ. Jeg kunne mærke, hvordan præsten nægtede at give mig den hellige

nadver, mens jeg knælede. Først ved det tredje Ave Maria gav han mig den hellige hostie. Jeg mærkede meget stærke angreb i min sjæl. Det vil jeg ikke glemme så hurtigt. Men Frelseren vil altid sejre. Efter foreningen med Jesus havde jeg en fred i mig, som kun Gud kan give.

Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter.« Derefter bad jeg for denne præst.

16.12.91 – mandag

Da jeg følte, at anerkendelsen af Kroatien og Slovenien som selvstændige stater ikke var godt, spurgte jeg Frelseren, om det var rigtigt.

Frelseren sagde hertil: »Jeg har ikke brug for grænser, jeg elsker alle mennesker.«

Kl. 17.00 var der julefest hos os på klinikken.

Prof. Weidauer, direktøren for vores klinik, holdt tale og delte gaver ud. Derefter gik jeg straks i kirken, for jeg foretrak at modtage den hellige nadver frem for at deltage i alle de julefester, der blev fejret på arbejdspladser over hele verden. Må Gud tilgive dem, at de kalder det en julefest. For mig er det farisæiske julefester. Så jeg tog til kirken i Rot. På turen til Rot bad jeg for de kolleger, der var blevet tilbage til festen.

Jeg ofrede den hellige kommunion for de døende og for de stakkels sjæle i skærsilden. Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, om det var rigtigt, hvad jeg havde gjort i aften.

Frelseren: »Ja, det er rigtigt, jeg takker dig for det.« Det havde Frelseren aldrig sagt før.

Jeg sagde til Frelseren, at jeg måtte takke ham for det.

Om morgenen i kapellet på arbejdspladsen havde jeg spurgt Frelseren om det, der var sket i går aftes i kirken i Waghäusel, fordi fader Werner Egon i starten havde nægtet at give mig den hellige kommunion, mens jeg knælede, og jeg havde følt store angreb i mit hjerte. Det var et angreb, som jeg aldrig før havde oplevet. Jeg spurgte Frelseren, hvor mange djævlé der var omkring mig?

Frelseren sagde: »Hvis du havde set dem, ville du være død.«

Denne præst lever ikke i Guds nåde. Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle sige det til ham? For jeg bad om tilgivelse for denne præst. Frelseren sagde: »Sig det til dem.«

Jeg tænkte ved mig selv, at jeg ville gå hen til fader Aemilian og tale med ham om det.

18.12.91 – onsdag

Jeg var sammen med min niece i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Da nattverden blev uddelt, knælede jeg ved nattverdsbænken. Andre stod, mens de modtog den hellige hostie, eller knælede på trappen foran præsten. Jeg takker Gud for, at han gav mig så meget mod til at knæle alene ved nattverdsbænken.

Jeg ventede og bad for præsten, indtil han kom hen til mig. Efter uddelingen af den hellige nadver vendte præsten sig om og gik cirka to skridt hen mod alteret.

En kraft trak sig tilbage. Han kom hen til mig og gav mig den hellige nadver. Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt.

Frelseren: »Fortsæt sådan, min datter. Jeg takker dig for dette mod.«

Jeg sagde til Frelseren: »Jeg takker dig, for dette mod kommer fra dig og ikke fra mig.« Om formiddagen i kapellet på klinikken: Jeg spurgte Frelseren, om en person, der pludselig dør, har tid til at angre sine synder. Jeg spurgte derfor, fordi der et par dage forinden havde været en diskussion om dette. En præst sagde endda, at der ikke længere var tid til det.

Frelseren: »Der er en vis tid til at angre sine synder. Denne tid afhænger af Gud.«

Derefter spurgte jeg Frelseren, hvor ofte man kan modtage nadveren om dagen. Frelseren: »Kun én gang om dagen og åndeligt så ofte, man vil.«

Frelseren sagde videre: »Hvis man modtager nadveren flere gange om dagen, har man ikke tilstrækkelig tillid til Gud. For hvis man modtager nadveren med et urent hjerte, er selv den 10. hellige nadver ikke nok.«

19.12.91 – torsdag

Jeg tænkte meget på det opkald, jeg havde fået fra broder Alois i går. Han fortalte, at fader Werner Egon havde modtaget et anonymt brev, og at jeg muligvis var under mistanke. Da jeg Alois sagde, at jeg alligevel havde tænkt mig at tage hen til præsterne i Waghäusel, blev han forskrækket og sagde, at jeg ikke skulle gøre det, ellers ville de smide ham ud af klosteret.

Jeg må nævne, at jeg aldrig ville skrive anonyme breve til nogen. For jeg går personligt hen til præsterne, når jeg fornemmer, at det strider mod Kristi sande lære.

Derfor spurgte jeg Frelseren, om jeg skulle tage hen til præsterne i Waghäusel på grund af det, jeg oplevede der den 15.12.91. Frelseren: »Gå hen til fædrene og fortæl dem det.« Jeg tillader mig at tage derhen, hvis det er Guds vilje. Derefter sagde Frelseren videre til mig: »Bed meget hver dag.«

20.12.91 – fredag

I kapellet på klinikken: Frelseren sagde til mig: »Bed meget, min datter, krigen er nær.« Jeg spurgte Frelseren, hvornår inflationen ville komme.

Frelseren: »Inden krigen.«

Derefter spurgte jeg Frelseren, hvor længe man ikke skulle spise før den hellige kommunion.

Frelseren: »At undlade at spise og drikke flere timer før den hellige kommunion er en soning for ikke-troende!«

Jeg spurgte, om jeg skulle videregive noget?

Frelseren: »Præst Vogt skal sammen med de troende bede meget mere foran det Allerhelligste end hidtil.« Om aftenen var jeg i kirken i Rot.

21.12.91 – lørdag

Hellig Messen kl. 7.15 i Waghäusel.

Før den hellige messe bad jeg for den præst, der skulle holde messen. Det var fader Alanus. Først så jeg kirken i mørke; jeg kunne ikke se faderen, selvom han fejrede den hellige messe. Jeg bad inderligt for faderen. Så så jeg også faderen, men også i mørket. Efter konsignationen blev hele kirken lidt lysere. Jeg vidste ikke, hvad det betød, og fik heller ikke noget svar. Efter den hellige messe var jeg hos familien Hambsch.

Om aftenen kom hr. Zank hen til mig og fortalte, at han havde sendt et brev til en præst i Waghäusel. Han sagde, at han havde skrevet, at han fandt præstens prædiken tåbelig, og at han i brevet også havde nævnt noget om Medjugorje. Jeg spurgte hr. Zank, om han havde modtaget et svar fra præsten. Han sagde, at han ikke forventede noget svar. Jeg kritiserede ham og spurgte ham, hvorfor han ikke personligt var gået hen til præsten. Jeg fornemmede, at denne mand ikke var ærlig, og at han løj. Han virkede på mig som en kujon. Nu gik noget op for mig, og jeg tænkte på det anonyme brev til fader Werner Egon, som broder Alois havde fortalt mig om. Men jeg vil ikke afsløre ham over for fædrene i Waghäusel. Præsterne i Waghäusel vil helt sikkert mistænke mig, allerede for anden gang. Jeg har det ikke bedre end Jesus. Skylden lægges over på de uskyldige.

22.12.91 – søndag

Inden jeg deltog i den hellige messe i Rot:

Søndag morgen bad jeg i cirka halvanden time især for pastor Vogt og præsterne i Waghäusel. Jeg spurgte Frelseren om det at klappe med hænderne i kirken.

Frelseren: »Min kirke er ikke et teater, man skal have mere tillid til 'Gud velsigne dig'«. Jeg bad meget for præsterne og de mennesker, der var i kirken. Jeg spurgte Frelseren, hvornår han ville hente mig hjem (til himlen).

Han sagde: »Snart.« Så spurgte Frelseren mig, om jeg var bange. Jeg svarede ham: »Nej, når du er hos mig.«

Ved middagstid var jeg i kirken til rosenkransbøn og andagt.

Om eftermiddagen bad jeg to rosenkranser sammen med Erich. Jeg følte en stærk trang til at bede, som om nogen havde sagt til mig, at jeg måtte bede. Om aftenen hørte jeg i radioen, at netop på det tidspunkt, hvor jeg havde bedt, var et fly styrtet ned ved Heidelberg, og at der var 26 omkomne.

Omkring kl. 20.00 spurgte jeg Frelseren under foreningen med ham, om min død ville blive et martyrium. En kvinde fra Mannheim fortalte mig, at hun havde set min død i et syn. Hun berettede om et svært martyrium, om forbrænding.

Da jeg fornemmede, at dæmonen var på færde, ønskede jeg selv at høre fra Frelseren, om det var sandt.

På mit spørgsmål sagde Frelseren: »Ja, det vil blive et kort martyrium, og jeg vil være hos dig.«

23.12.91 – mandag

Først bad jeg hele Salmebogen og andre bønner derhjemme. Derefter kommunikerede jeg åndeligt; jeg var forenet med Frelseren i omkring 20 minutter. Der herskede en særlig stilhed, og jeg følte en dyb fred indeni.

Jeg skriver kun de vigtige ting ned, som Frelseren lader mig skrive. Sandheden skal frem i lyset, selvom det er svært at skrive den ned. Jeg spurgte Frelseren, hvor mange der ville omkomme i krigen.

Frelseren sagde: »Næsten alle. De, der overlever, ville være glade, hvis de var døde. Synden er tung.«

Jeg tænkte på atombomben.

Frelseren: »Også atomkraftværkerne vil forurene jorden.« Jeg sagde til Frelseren, at han skulle sige noget til mig.

Frelseren: »Jeg elsker dig meget, forbliv mig tro, vær standhaft og svigt mig ikke.«

Derefter bad jeg Frelseren om, at han måtte give os et tegn i bønnegruppen, så vi kunne forblive stærke i troen. Jeg sagde: »Jeg ved, at vi ikke er værdige til at modtage dette tegn, men jeg overlader det til Herren, vores Gud.«

Derefter var jeg i en dyb ro og en dyb fred, som jeg aldrig før havde oplevet. Det kan kun være, at Frelseren var i mig, og jeg i ham.

Der er intet smukkere end at være ét med Frelseren. Ja, Frelseren alene er nok. Ved middagstid, efter kl. 11.00, gik jeg ud i skoven sammen med min niece Jaquelina. Vi bad Immaculata-rosenkransen. Bagefter sang vi Salve Regina på latin. Da vi sang midt i skoven, kom der pludselig mange fugle, som sang og fløjtede med. Vinden havde før blæst kraftigt, men pludselig var der vindstille, vinden blæste ikke længere. Mens vi sang, blev vi fyldt af ærefrygt. Da vi var færdige med sangen »Salve Regina«, fløj fuglene væk, og vinden begyndte at blæse igen. Det med fuglene havde jeg oplevet for tredje gang, og at vinden holdt op med at blæse, for anden gang.

Om aftenen: Bønnegruppe. Jeg har skriftet hos pastor Dochart. I dag har mange skriftet i bønnegruppen. Vi har tilbudt Frelseren og som altid bedt rosenkransen og andre bønner.

24. 12.91 — tirsdag — juleaften

Jeg deltog i julemessen og græd meget.

25.12.91 — Juledag

Før den hellige messe bad jeg Salmernes Bog, og bagefter modtog jeg den åndelige nadver. I cirka 20 minutter var jeg forenet med Frelseren.

Frelseren: »Jeg er altid hos dig.«

Jeg spurgte Jesus om ting, som jeg havde talt med pastor Dochart om. Frelseren: »Det, jeg siger til dig, er til dig, til præster og til alle.«

Jesus sagde til mig, at jeg skulle gå til præsten, når Jesus siger det til mig, ikke når jeg vil, men når det rette tidspunkt er kommet.

26.12.92 – 2. juledag

Musikforeningen medvirkede ved den hellige messe. Det kunne jeg ikke lide. Under musikken bad jeg litani til det Allerhelligste Sakrament og litani til Jesu Hjerter.

Jeg kunne forene mig godt med Frelseren og modtog mange nådegaver.

27.12.91 – fredag

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rot.

28.12.91 — lørdag

Jeg bad hele Salmebogen.

29.12.91 — søndag

Fra kl. 6.30 til 8.30 bad jeg Salmerne før den hellige messe. Jeg forenede mig åndeligt med Frelseren og spurgte for første gang om min familie. Jeg spurgte, hvordan det stod til med min familie. Frelseren: »De er alle på den brede vej. De kan stadig vende om, hvis de vil.« Jeg spurgte om min mand og Jaquelina. Jeg fik intet svar.

Da jeg spurgte om min familie, tænkte jeg på mine endnu levende søskende i Frankrig, Jugoslavien og her i Tyskland. Så spurgte jeg også om min søn. Frelseren: »Også ham.«

30.12.91 – mandag

Hr. Erben har bedt mig om at spørge Frelseren, om det er rigtigt, hvad han lige nu gør. Frelseren: »Den vej, han har slået ind på, er ikke god.«

Jeg spurgte Frelseren, om nyhedsbrevet fra Maria Itten (Rasenkreuz) er korrekt.

Frelseren: »Brevet er korrekt. Lav mange kopier. Dem, der ikke tror på det, skal du overlade til mig.« Jeg har skriftet hos pastor Dochart.

31.12.91 — Tirsdag

På klinikken: Jeg spurgte Frelseren, hvad der dog var i vejen med min mand.

Frelseren: »Bed meget for ham, min datter. Det er en kamp mod de urene ånder.« Men jeg sagde til Frelseren, at han havde skriftet i går.

Frelseren: »Han har syndet igen.«

Jeg fortalte Frelseren, at min mand sagde, at præsten ikke havde hjulpet ham. Frelseren: »Han har ikke dybt angret sin synd.«

Jeg spurgte, om det var rigtigt, at pastor Dochart holder den hellige messe i hr. Deris' private hjem i Zeutern.

Frelseren: »Det er ikke rigtigt af pastor Dochart, for han har brug for en tilladelse.

Det betyder, at kirken nægter at gøre noget uretfærdigt. I min kirke kan der altid bedes.»

Jeg spurgte Frelseren, om bønnerne i går var gode.

Frelseren: »Det var godt, det behagede mig.«

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken: Det var særligt dejligt at være forbundet med Frelseren. Jeg sagde til Frelseren: »Åh, Frelser, jeg er nu ikke i tvivl, det er så dejligt, og jeg tror på det hele.«

Frelseren sagde til det: »Din sjæl er nu ren.« Jeg

sagde også, at jeg nu hører ham bedre.

Frelseren: »Fordi du har åbnet dig mere for mig.«

Jeg spurgte Frelseren, hvad han gerne ville sige til mig ved årets

afslutning. Frelseren: »Fortsæt, min datter. Alt, hvad du gør, behager

mig.« Jeg spurgte, om jeg skulle bygge bederummet.

Frelseren: »Byg det.«

Så spurgte jeg, hvad jeg skulle gøre, hvis min mand ikke var enig i det. Frelseren sagde:

»Han vil være enig.«

Nytårsaften:

Jeg var trist om natten, jeg græd bittert; jeg kunne ikke lide fyrværkeriet kl. 24.00, fordi så mange mennesker sulter. På det tidspunkt bad jeg.

01.01.92 – onsdag

Hellig messe i rødt. Efter gudstjenesten talte jeg med fru Speckart om kopien fra Eisenberg, som blev læst op i bønnegruppen. Da vi stod sådan på gaden, udsendte djævelen i cirka 5 minutter en helvedes stank, så jeg sprøjtede med vievand. Stanken forsvandt med det samme. Fra kl. 16.00 til 19.00 havde jeg en samtale med Artur Wagner, teologistuderende. Under samtalen bad vi også på latin.

Jeg spurgte Frelseren om det, fordi hr. Ziegler i bogen

»Medjugorje – Guds fredstilbud til verden«, som han havde skrevet, ændrede navnet.

Frelseren: »Det er ikke rigtigt at forfalske navnene.«

Derefter spurgte jeg også om seeren Ivan. Ivan er ofte i Tyskland, i nabobyen. Jeg spurgte Frelseren, hvorfor han ikke kommer på besøg hos mig, jeg var ofte sammen med ham i Medjugorje.

Frelseren sagde hertil: »Overlad det til mig.«

Kl. 12.10:

Jeg spurgte Frelseren om overskriften i bladet »Medjugorje – Aktuell«, side 12, i et interview med prof. Max Thürkau. Overskriften lød: »Vi må formå at leve på en sådan måde, at man tror på os, at vi tror.«

Frelseren sagde hertil: »Man må bede om troen.«

Derefter spurgte jeg, om jeg skulle læse dette blad »Medjugorje – Aktuell«.

Frelseren: »Du behøver ikke at læse dette blad; bogen om de små sjæle er vigtigere end millioner af sådanne hæfter.«

Derefter spurgte jeg om min mand, fordi han alt for ofte bliver angrebet. Jeg tænkte på dæmonen.

Frelseren: »Ja, min datter, der er mange dæmoner. Det er hans korsvej. Det er en besættelse. Du hjælper mig derved med at redde sjælene.«

Jeg fortalte Jesus, at mange mennesker tror på det dårlige, min mand siger om mig. Frelseren: »Folk tror meget mere på det, djævelen siger. Sandheden bliver kun i ringe grad accepteret. Ellers ville jeg ikke være blevet korsfæstet.«

Om aftenen i kirken i Rot:

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, om det var rigtigt, hvad jeg havde fortalt min mand kl. 17.20 på grund af besættelsen.

Frelseren: »Det var rigtigt. Du behøver ikke være bange. Jeg er hos dig.« Jeg var fuld af glæde og følte en dyb fred indeni.

03.01.92 — Jesu Hjerter-fredag

Deltog i den hellige messe i kirken i Rot.

04.01.92 — lørdag

Jeg besøgte den syge fader Müller i Mingolsheim. Jeg talte med ham i cirka 45 minutter. Senere spurgte jeg Frelseren, om jeg havde talt godt.

Frelseren: »Det var ikke dig, men mig, der talte for dig.«

Denne samtale var Guds vilje.

Efter vores samtale gik jeg til skrifte hos ham.

05.01.92 — søndag

Før den hellige messe brændte djævelen min kopi af Maria Itten (Eisenbergs) rundskrivelse. Mit soveværelse var tæt på at brænde ned.

06.01.92 — mandag De hellige tre konger

Jeg besøgte HI-messen i Rot og andagten. Om aftenen: bønnegruppe – der var kommet mange mennesker.

07.01.92 – tirsdag

Kl. 10.00 Lægeværrelset: Da jeg dagen før havde længtes efter at modtage den hellige nadver for anden gang den dag, men ikke gjorde det, spurgte jeg Frelseren, om det er rigtigt kun at modtage den hellige nadver én gang om dagen.

Frelseren: »En gang om dagen er rigtigt.«

Derefter spurgte jeg Frelseren, om jeg skulle fortælle det til præsterne.

Frelseren: »Det, jeg siger til dig, gælder for dig, for præsterne og for andre.«

Derefter spurgte jeg Frelseren, om jeg ville miste bønnegruppen, hvis jeg fortalte den, at man kun må modtage den sakramentale nadver én gang om dagen.

Frelseren: »Selv hvis du mister dem alle, gælder sandheden.«

Derefter spurgte jeg Frelseren, om der er undtagelser.

Frelseren: »Kun én gang.«

Jeg spurgte Frelseren, om jeg havde skrevet det rigtigt.

Frelseren: »Du har skrevet det rigtigt, lad dig ikke påvirke af andre.«

Det faldt mig ind, at pastor Vogt på nytårsaften havde takket de lægfolk, der uddeler den hellige kommunion. Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt, at pastor Vogt takkede for det.

Frelseren: »Dermed har han såret mig.«

Så spurgte jeg Frelseren, om jeg ville opleve, at de lægfolk ikke længere uddeler nadveren.

Frelseren: »Ja, det vil du opleve. Bed for denne sag.«

Derefter spurgte jeg Frelseren (omkring kl. 12.00 på klinikken), om den hellige er en søndagsmesse, fordi så mange mennesker går i kirke om lørdagen.

Frelseren: »Søndagen er en hellig dag, den må ikke vanæres.«

08.01.92 – onsdag

Om aftenen i Mingolsheim i Rochuskapellet:

Jeg knælede ved nadverbænken, selvom ingen andre knælede. Jeg spurgte Frelseren, om nadveren og den hellige kommunion var det samme, fordi en protestantisk nonne havde fortalt mig det.

Frelseren: »En protestantisk præst har ingen forvandlingskraft og magt. Det, der gjaldt for Peter dengang, gælder også i dag.«

09.01.92 — torsdag

Kl. 10.15 i lægeværrelset: Under bønnen lovede jeg Frelseren, at jeg ville tro og også gøre, hvad han siger til mig, men jeg bad ham også om, at han, inden han sagde noget til mig, også ville fjerne de tvivl, jeg stadig havde, og at han måtte klæde min menneskelighed i guddommelighed og skænke mig renhed og fred. Derefter spurgte jeg ham, hvornår jeg skulle gå til præsten, pastor Vogt.

Frelseren: »Så snart som muligt! Der kommer en krig fra Rusland. Præsten skal bede mere foran det Allerhelligste og bede rosenkransen sammen med de troende rosenkransen.«

Jeg spurgte Frelseren, om han ville bede med, hvis jeg fortalte ham det. Frelseren: »Ja, han vil bede med. Det vil vare et stykke tid.«

Jeg spurgte Frelseren yderligere, hvordan han skulle bede rosenkransen – foran den udstillede Frelser eller ej.

Frelseren: »Som præsten ønsker.«

Mit næste spørgsmål var, om han skulle bede den en gang om ugen eller hver dag. Frelseren: »Hver dag.«

Da jeg spurgte, om Frelseren ville være hos mig, når jeg gik til præsten, svarede han: »Ja, jeg vil være hos dig.«

12.20 Kapellet på klinikken: Jeg bad i kapellet. Da jeg var forenet med Frelseren, spurgte jeg ham, hvordan jeg skulle sige det til pastor Vogt. Jeg mente dermed formen, eller rettere sagt, jeg vidste ikke helt præcist, hvilke ord jeg skulle bruge, »skal« eller »må«.

Frelseren: »Hør, min datter. Han skal bede rosenkransen hver dag sammen med de troende.« Efter arbejdet bad jeg igen. I al min bøn glemte jeg at hente min mand foran Bauhaus. Jeg kom 30 minutter for sent. På vej hen til min mand bad jeg den anden rosenkrans i bilen og derefter den tredje sammen med min mand. Jeg bad især for pastor Vogt.

Da jeg kom hjem, gik jeg hen til Jomfru Maria-statuen og bad hende om at hjælpe mig med at gøre det, som Gud vil have mig til, og om at vise mig, hvornår jeg skulle gå hen til pastor Vogt.

Der var noget, der pressede på mig og ikke gav mig ro, om jeg skulle gå til pastor Vogt.

Så knælede jeg foran krucifikset, bad til Jesu fem sår og spurgte ham, hvornår jeg skulle gå til pastor Vogt. Frelseren: »Gå derhen efter den hellige messe.«

Jeg spurgte endnu, om præsten havde tid til mig.

Frelseren: »Ja.«

Jeg sagde: »Hvis det er Guds vilje, så vil jeg gå hen til ham.«

Efter den hellige messe bad jeg et par personer fra bønnegruppen, som stadig var i kirken, om at bede for mig, fordi jeg skulle hen til pastor Vogt. Jeg mødte pastoren ved døren til præstegården og spurgte ham, om jeg kunne tale med ham.

Han sagde: »Lige straks.« Men han var ikke så venlig som ellers og tilføjede:

»Bare et par minutter.«

Da vi var i samtalelokalet, forsøgte jeg kort at fortælle ham det hele. Da jeg fortalte ham, at han havde såret Frelseren, da han havde takket de lægfolk, der uddeler den hellige kommunion, sagde han, at han ikke troede på det. Derefter sagde jeg til pastor Vogt, at Frelseren allerede havde fortalt mig, at uddelingen af den hellige kommunion var præstens opgave. Derefter fortalte jeg ham også, at Frelseren ønsker, at han før den hellige messe beder rosenkransen sammen med de troende.

Da blev han urolig og sagde, at Frelseren så måtte give ham præster, for han havde nok at gøre med ministranterne.

Derefter sagde pastor Vogt videre, at rosenkransen jo allerede blev bedt før den hellige messe. Jeg sagde så til ham, at måske ville flere mennesker bede med, hvis også han bad med.

Jeg bad ham om velsignelse og gik derefter hjem. Jeg var hos ham i cirka 30 minutter.

Da jeg kom hjem, bad jeg straks til Frelseren og spurgte ham, om jeg havde sagt noget forkert til præsten på grund af hans smerte over kommunionshjælperne.

Frelseren: »Du sagde det rigtigt, min datter, han kender min smerte.« Jeg sagde til Frelseren, at sognepræsten ikke ville tro på mig.

Frelseren: »Overlad det til mig.«

Derefter sagde jeg til Frelseren, at han ikke ville bede rosenkransen før den hellige messe. Frelseren: »Min datter, den tid kommer endnu, hvor han vil bede.«

10.01.92 — fredag

Kl. 10.15 på lægens kontor: Jeg havde bedt meget og sagde til Frelseren, at pastor Vogt gerne ville have flere præster.

Frelseren: »Hvis han havde flere præster, ville han så fortsat uddele håndkommunionen?«

Jeg tjekkede endnu en gang, om jeg havde skrevet det rigtigt ned.

Frelseren: »Ja, min datter, du har skrevet det rigtigt.«

Kl. 14.15: Jeg sagde til Frelseren, at hvis det er Guds vilje, at præsten gør alt dette, dvs. beder rosenkransen før den hellige messe, ikke længere uddele håndkommunion, men kun knælende mundkommunion, og derved omvende mange sjæle, så ville jeg være rede til at lide de åbne sårmærker for det, hvis jeg forblev tro mod Frelseren, aldrig vendte mig bort fra ham, og hvis jeg kan bære denne lidelse til det sidste, og hvis det er Guds vilje.

Frelseren: »Jeg takker dig for dette tilbud. Gå i fred.« Igen tjekkede jeg, om jeg havde skrevet det rigtigt.

Frelseren: »Ja, du har skrevet det rigtigt.«

PS: Jeg er klar over, at de åbne sår er forbundet med grusomme smerter. Men jeg er rede til at lide sammen med Frelseren, hvis det er Guds vilje, og hvis jeg derved kan redde sjæle sammen med Frelseren. Herre, din vilje ske.

11.01.92 – lørdag

Jeg deltog i morgenmessen i Waghäusel. Under transsubstantiationen så jeg fader Benedikt stå i mørket. Omkring ham var der halvmørke. Jeg så dette med lukkede øjne og spurgte Frelseren, hvad det betød.

Frelser: »Du ser den lidende Jesus.« Derefter bad jeg meget for faderen.

Kl. 11.00 bad jeg sammen med min niece Jaquelina om, at New Age-bevægelsen ikke må brede sig, og at den ikke må gøre nogen skade.

Kl. 17.00 var jeg til skrifte i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Om aftenen omkring kl. 20.00 kom der mange mennesker, og vi bad igen for, at New Age-bevægelsen ikke måtte gøre noget ondt, og mod Satansmesse. Vi bad indtil omkring kl. 23.00. Jeg fortalte om det, som Frelseren siger til mig, og styrkede de troende.

12.01.92 — søndag

Allerede før den hellige messe havde jeg bedt to rosenkranser og Jesu-litani. Omkring kl. 11.40 var pastor Vogt inde hos min svigermor og lykønskede hende med hendes 80-års fødselsdag. Han var hurtigt væk igen, og da han var gået, græd jeg, for jeg havde allerede bedt for ham i otte år, og han var ikke engang kommet op i et minut.

Det gjorde meget ondt på mig, så jeg omfavnede det store kors i mit soveværelse og græd. Pludselig holdt jeg op med at græde, som om gråden var blevet taget fra mig, og så hørte jeg Frelseren sige:

»Græd ikke, pastor Vogt er i tvivl og føler ærefrygt. Bed for ham, han vil få det bedre.«

Derefter blev jeg glad og gik så også kl. 13.00 ind i kirken, bad rosenkransen for pastor Vogt og blev der til andagten.

Kl. 17.00 var Marga F. hos mig sammen med sin mand. Senere kom Erich også.

Sammen med min mand bad vi den smertefulde rosenkrans.

Kl. 19.00 var jeg i Rochus-kapellet i Mingolsheim til den hellige messe og modtog den hellige nadver åndeligt. Jeg spurgte Frelseren, om jeg kunne regne med et bidrag til vores bederum.

Frelseren: »Hr. Müller vil hjælpe dig lidt.«

Derefter sagde Frelseren under vores indre samtale:

»Jeg elsker dig meget.«

Jeg kom lykkelig hjem, men den Onde var hurtigt over min mand.

Han var igen besat. Jeg bad straks Litani til det Kostbare Blod, Litani til Jesu Hjerter, den Lauretanske Litani og endnu andre bønner. Derefter var der igen ro.

13.01.92 – mandag

Som hver morgen bad min mand og jeg på turen til Heidelberg en række rosenkransbønner, Herrens Engel, Magnificat, Salve Regina, to Helligåndsbønner, Litani til Jomfru Maria, Fatima-bønnen, bønnen til ærkeenglen Michael, bønnen til skytsenglen, bønnen til Jesu Hjerte, Sanktus, Gloria og Cor Jesu Sacratissimum. Derefter satte jeg min mand af ved Bauhaus, og jeg bad videre. På arbejdspladsen beder jeg så videre, indtil patienterne kommer. Omkring kl. 10.00 går jeg så ind på lægeværelset for at skrive patienterne ind i en bog. Mens andre tager en cigaretpause, beder jeg videre på lægeværelset, sprøjter vievand for de fattige sjæle og velsigner patienterne, lægerne, sygeplejerskerne og det øvrige personale med Benediktus-korset.

Derefter kommunikerer jeg åndeligt med Frelseren.

I dag var jeg i lægeværelset omkring kl. 10.10. Jeg tjekkede endnu en gang, om Frelseren endnu en gang bekræftede det, han havde sagt til mig den 10.01.92, fordi pastor Vogt jo gerne ville have flere præster. Jeg spurgte Frelseren, om jeg havde skrevet det rigtigt ned.

Frelseren: »Hører du mig, min datter?« Jeg: »Ja, Herre.«

Frelseren: »Hvis han havde flere præster, ville han så fortsat uddele håndkommunionen?«
Det var de samme ord som tre dage tidligere.

Frelseren: »Du kan sige det til ham. Du behøver ikke være bange, jeg vil være hos dig.« Jeg spurgte Frelseren, hvad der ville ske, hvis de ekskommunikerede mig på grund af det.

Frelseren: »Elsker du mig?«

Jeg sagde: »Ja.«

Frelseren: »Bliv mig tro.«

Jeg spurgte videre: »Det betyder altså, at de vil ekskommunikere mig.« Frelseren: »Du vil blive ekskommunikeret.«

Jeg spurgte endnu en gang, fordi jeg troede, at ingen længere bliver ekskommunikeret i dag.

Frelseren: »Min datter, du vil blive ekskommunikeret.«

Jeg: »Det vil være en stor smerte.«

Frelseren: »Men du vil ikke være ekskommunikeret fra mig. Jeg vil være hos dig.«

Jeg spurgte Frelseren, om årsagen til ekskommunikationen var lægfolkene og håndkommunionen.

Frelseren: »Ja, på grund af lægfolkene og håndkommunionen, det vil være årsagen. Du har gættet rigtigt.«

Jeg spurgte Frelseren, om jeg havde skrevet det rigtigt ned, og om jeg skulle gå til pastor Vogt.

Frelseren: »Du har skrevet det rigtigt ned. Gør, som jeg siger. Gå hen til ham.»

Før min samtale med Frelseren i dag sagde jeg til ham, at jeg vil tro på alt, hvad han siger til mig. Jeg bad: »Jeg vil tro på det, du siger til mig, men fjern først min tvivl, rens min sjæl, tag min menneskelighed og klæd mig i din guddommelighed.«

Frelseren sagde til mig: »Jeg vil have din ejendom.«

Men jeg forstod ikke disse ord helt og sagde: »Jeg har jo givet dig alt. Jeg har intet; alt tilhører dig, for jeg er også et intet.«

Jeg spurgte Frelseren, om folk ville komme til mig for at bede, hvis jeg blev ekskommunikeret.

Frelseren: »Ja, endda mange.«

Jeg sagde til Frelseren: »Tak, min Herre, for det, du har sagt til mig. Jeg siger også JA til det, hvis sjæle på denne måde kan frelses, og hvis jeg altid vil være sammen med dig.«

Jeg spurgte Frelseren, om han kunne lide den måde, jeg havde skrevet det ned på.

Frelseren: »Det ved du godt, min datter.«

Derefter spurgte jeg, om jeg måtte fortælle det i bønnegruppen og til pastor Dochart om ekskommunikationen.

Frelseren: »Du kan sige alt. Jeg er din Herre og Gud. Alt, hvad jeg indgiver dig, er sandhed. Gå i fred.«

Mig: »Jeg takker dig, min Herre og Gud.«

Kl. 12.10 I kapellet på klinikken: Under Angelus, i foreningen med Frelseren, spurgte jeg: »Herre, hvordan skal jeg forstå, at du vil have min ejendom?«

Frelseren sagde: »Jeg må altid spørge, før jeg påtager mig en ny opgave. Ejendom – alt. Din sjæl, din krop.«

Jeg undersøgte min sjæl for at se, i hvilken tilstand den befandt sig, og følte en særlig ro, kærlighed og fred i mit hjerte, som om der ikke var nogen plet på mit hjerte.

Jeg troede, jeg kunne flyve nu.

Om aftenen i kirken spurgte jeg Frelseren under den hellige nadver, om jeg måtte fortælle det, han havde sagt til mig i dag, i bønnegruppen.

Frelseren: »Det må du gerne, jeg glæder mig allerede til det.«

Om aftenen i bønnegruppen: Først bad vi og sang, og så fortalte jeg, hvad Frelseren havde sagt til mig.

Selvom jeg allerede sent på eftermiddagen havde talt med H. Müller fra Würzburg i godt en time (H. Müller optager alt på bånd), fortalte jeg også om aftenen i bønnegruppen om mine samtaler med Frelseren.

14.01.92 – tirsdag

Kl. 10.10 i lægeværelset: Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle tage hen til paven, for det drejede sig jo om vigtige ting, der ventede mig, og om jeg skulle skrive til Den Hellige Fader, eller om det ville være bedre at opsøge ham personligt.

Frelseren sagde: »Gå til ham, min datter. Det vil være godt, hvis du går til ham. Jeg vil ledsage dig.«

Jeg: »Jeg forstår ikke, hvad du mener med at ledsage.«

Frelseren: »Jeg vil være sammen med dig.«

Jeg sagde videre: »Frelser, det vil være svært at tale med ham.« Frelser:

»Min datter, han vil tale med dig.«

Jeg sagde: »Tak, min Herre og min Gud. Jeg vil forberede mig på at gå hen til ham med mange bønner.«

Frelseren: »Tak, min datter. Gå i fred.«

Kl. 12.00 i kapellet efter Angelus: Jeg spurgte, om jeg skulle gå hen til min åndelige vejleder, fader Gebhard Heyder.

Frelseren: »Ikke endnu. Det, du gør, er helt rigtigt; fortsæt sådan. Gå heller ikke til pastor Vogt endnu; bed først for ham.«

Om aftenen i Rot i kirken: Pastor Vogt pressede den hellige hostie mod min læbe og mine tænder ved den hellige kommunion med en sådan kraft, at jeg troede, de ville knække. Det var aldrig sket før hos pastor Vogt.

Det gjorde ondt, og jeg græd, for jeg havde bedt meget for ham den dag.

15.01.92 – onsdag

Kl. 10.10 på lægens kontor: Jeg spurgte Frelseren igen om pastor Vogt, fordi han ikke havde givet mig den hellige kommunion på en pæn måde i går.

Frelseren: »Den urene ånd gav ham ikke tid; den pressede ham til hurtigt at uddele den hellige nadver.« Da jeg også beder for fru Vennebusch, nadverhjælperen, spurgte jeg Frelseren, om fru Vennebusch da ikke fornemmer, at det ikke er rigtigt at uddele nadveren på den måde.

Frelseren: »Min datter, de ved alle sammen, at det ikke er rigtigt.«

Mig: »Men Herre, hvis jeg ved, at uddelingen af den hellige kommunion ikke er rigtig, så vil jeg ikke gøre det.«

Frelseren: »Min datter, de er bange for Satan.«

Jeg forstod det ikke så godt og ønskede, at Frelseren skulle sige det lidt tydeligere til mig.

Frelseren: »Hvis I havde ærefrygt for Gud, ville I ikke uddele den hellige kommunion.«

Jeg spurgte Frelseren, hvad det betyder, når en præst tvinger de troende til at modtage nadveren i hånden.

Frelseren: »Han udfører ikke Guds gerninger.«

Derefter spurgte jeg, hvad der sker, hvis en præst tvinger de troende til at rejse sig, når de allerede knæler. Frelseren: »Han adlyder djævelens befalinger og forsøger at tvinge dem til at rejse sig.«

Kl. 14.30 i røntgenrummet: Jeg bad og kommunikerede åndeligt. Jeg spurgte, hvad det betyder, når jeg modtager den hellige kommunion fra en lægmand.

Frelseren: »Når du modtager den, gør du djævelen en tjeneste.«

Og hvis jeg bliver siddende og ikke modtager nadveren, fordi lægmanden uddeler den hellige nadver på den side, hvor jeg sidder?

Frelseren: »Så er du fej og gør djævelen en tjeneste.«

Jeg sagde videre: »Så kan jeg gå hen til den hellige kommunion, og når lægmanden kommer hen til mig, kan jeg bøje mig for Frelseren, men ikke modtage den hellige kommunion, i stedet modtage den åndeligt og gå tilbage til min plads.«

Frelseren: »Ja, det kan du gøre.«

Jeg sagde derefter, at biskopperne havde godkendt, at lægfolk uddeler nadveren. Frelseren: »De har det største ansvar.«

Jeg spurgte Frelseren, om man ville stå alene, hvis man fortalte det til de troende. Frelseren:

»Alene foran menneskerne, men du er ikke alene. Min datter, jeg er hos dig.« Om eftermiddagen begik jeg en synd. Det gjorde mig ondt. Om aftenen gik jeg så til Mingolsheim i Rochus-kapellet.

Før den hellige messe bad jeg de seks korsvejsstationer.

Selvom jeg først havde været til skrifte for fire dage siden, følte jeg mig igen draget til at gå til skrifte.

Efter skriften takkede jeg Gud, jeg var lykkelig og sagde, at der ikke er noget smukkere, end når sjælen er ren. Derefter ofrede jeg den hellige kommunion for den hellige Fader, der lider så meget.

16.01.92 – torsdag

Kl. 10.10 – Lægens kontor: I flere dage havde jeg bedt særligt for pastor Vogt, som Frelseren havde anbefalet.

Under bønnen og foreningen med Frelseren spurgte jeg, hvornår jeg skulle gå til pastor Vogt.

Frelseren: »Hør, min datter, gå hen til ham allerede i dag. Han vil modtage dig.« Jeg

spurgte: »Herre, men hvad skal jeg sige til ham?«

Frelseren: »Du bekymrer dig altid om, hvad du skal sige. Jeg vil tale for dig.«

Jeg spurgte, om jeg skulle tage dagbogen med.

Frelseren: »Den kan du tage med.«

Derefter var der stilhed; jeg hørte ikke Frelseren i et stykke tid.

Så sagde Frelseren: »Du skal altid bevare stilheden, for den Onde lurar, fordi han også vil blande sig og tale til dig.«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud, for de ord, du har sagt til mig. Jeg skal bare værne om dem som en perle, der er så smuk, at man passer på den, så man ikke mister den.»

Frelseren: »Det har du sagt smukt.«

Jeg spurgte Frelseren: »Herre, er der et særligt tegn, når den urene ånd blander sig ind?«

Frelseren: »Han bringer straks tvivlen med sig.«

Jeg: »Min kære Jesus, jeg føler nu sådan en dejlig ro, fred og varme. Jeg har ingen tvivl.«

Frelseren: »Og i denne tilstand er jeg altid hos dig, min datter.« »Jeg tror, min sjæl må være smuk og ren nu.«

Jeg blev kaldt ind i røntgenrummet. Hr. Pfeiderer, en ingeniør fra firmaet Müller, ville tale med mig om apparaterne. Jeg talte kun lidt om røntgenapparatet, men en hel del om Gud. For hr. Pfeiderer er en stor tvivler og skælder frygteligt ud på paven. Frelseren gav mig de rette ord, og han gik tilfreds derfra. Kl. 12.00 efter Angelus: Efter bønnen spurgte jeg Frelseren om yderligere kendetegn til at genkende den urene ånd. Jeg sagde også til ham, at jeg var bange for at gå til pastor Vogt.

Frelseren: »Ser du, min datter, frygten? Men du er ikke bange.« Jeg sagde:

»Egentlig ikke.«

Frelseren: »Sådan er det. Den urene ånd indfløjer frygt.«

Jeg gentog: »Så er frygt altså det andet kendetegn efter tvivlen?« Frelseren: »Ja, og derefter uro.«

Frelseren: »Mennesker i denne tilstand kan nogle gange ikke beherske sig.« Jeg:

»Så kan man ikke henvende sig til folk i denne tilstand.« Frelseren: »Ikke meget

– alt skal ske i ydmyghed.«

Om eftermiddagen ringede jeg til pastor Vogt og spurgte ham, om han havde tid, så jeg kunne tale med ham. Først sagde han nej. Men da jeg fortalte ham, at jeg kun ville tale kort med ham for at fortælle ham, hvad Frelseren havde sagt til mig om ham,

Da sagde han, at jeg kunne komme kl. 17.30.

På vej hjem bad jeg den smertefulde rosenkrans for pastor Vogt, og derhjemme bad jeg derefter eksorcismen, bønner til Jomfru Maria og den 7., 8., 9., 10. og 11. korsvejsstation.

Jeg bad endnu en gang i mit hjerte for pastor Vogt. Derefter gik jeg ind i kirken, og foran krybben bad jeg igen for pastor Vogt.

Præcis kl. 17.30 var jeg hos pastor Vogt.

Han tog imod mig venligt. Inden i mig følte jeg fred og kærlighed til pastor Vogt.

Jeg vidste, at jeg ikke var alene, for Frelseren havde sagt til mig, at han ville være hos mig, og det tror jeg på.

Da jeg fortalte præsten om disse ting, mente han, at jeg kun sagde det, der passede mig. Altså taler Gud gennem mig, hvad der passer mig.

Præsten: »Og jeg siger Dem, De vil nu gå i luften. De har psykologisk og teologisk viden og har selv fundet på det, som det passer Dem.«

Jeg sagde: »Jeg kender jo ikke noget til teologi.« Præsten: »Jo, jo.«

Jeg tænkte på, at jeg aldrig havde fået katolsk undervisning.

Jeg spurgte den hellige præst: »Hvad af det, jeg har fortalt Dem indtil nu, er forkert eller ikke korrekt?« Han svarede ikke.

Jeg nævnte, at han den 12.12. var på besøg hos min svigermor i vores hus, og fortalte ham, at jeg havde grædt bittert, fordi han ikke engang var kommet op til mig i et minut, hvor jeg bor. Jeg fortalte ham, at jeg omfavnede Jesu kors af hele mit hjerte og græd, mens jeg gjorde det, og at jeg havde spurgte Frelseren, hvorfor præsten ikke var kommet til mig, for jeg bad jo så meget for ham. Pludselig holdt jeg op med at græde, og Frelseren sagde til mig: »Græd ikke, min datter, han er i tvivl og føler ærefrygt. Bed for ham.«

Også da jeg fortalte præsten om denne begivenhed, forblev han tavs. Senere sagde han: »De kan ikke have fundet på det hele, f.eks. krigen.«

Jeg sagde til ham, at han bestemt ikke ville gå den korsvej, som Jesus ønsker af mig, og at jeg allerede havde antydnet det i bønnegruppen.

Jeg sagde videre, at da han jo ikke havde tid til mig, behøvede jeg ikke at fortælle noget om det nu, måske en anden gang, som det er Guds vilje.

Jeg bad om en velsignelse. Jeg knælede ned på gulvet. Han velsignede mig.

Jeg var hos ham i omkring 25 minutter, selvom jeg kun havde tænkt mig at tale med ham i ca. 2 minutter. Bagefter gik jeg ind i kirken. Jeg ofrede den hellige kommunion for den hellige præst og bad den glædesfulde rosenkrans for ham.

I begyndelsen af messen hørte jeg en stemme: »Tror du på ham?«

Jeg tænkte på præsten og svarede straks: »Nej.«

Under foreningen med Frelseren spurgte jeg: »Frelser, sig mig, om præsten har ret; måske har jeg taget fejl.«

Frelseren: »Det har du allerede besvaret, at du ikke tror på ham.« Jeg:

»Men Frelser, det er ikke nok for mig.«

Frelseren talte nu lidt mere insisterende, ellers taler han blidt: »Du har sagt det hele rigtigt, min datter.«

»Men præsten sagde til mig, at jeg havde sagt det hele af mig selv,« sagde jeg til Frelseren.

Frelseren: »Ingen kan gøre noget af sig selv.«

Jeg havde en indre fred, men også en indre smerte, for jeg fornemmede, at Frelseren var dybt krænkede af pastor Vogt. Jeg bad videre derhjemme for pastor Vogt. Det var præcis syv dage siden, jeg sidst havde talt med pastor Vogt.

17.01.92 – fredag

Min fødselsdag – men jeg måtte arbejde:

En patient, en NATO-soldat, Martin Wolfgang Sp., kom til røntgen. Jeg spurgte ham, hvad han mente om forholdet mellem Tyskland og Rusland. Han sagde, at de har deres egne problemer. Så spurgte jeg ham, hvad han mente om hungersnøden i Rusland.

Han var meget urolig, og jeg fornemmede den urene ånd hos ham, men jeg lod ikke noget skinne igennem. Så viste jeg ham min dagbog, hvor der står: »Bed, bed, min datter, der kommer en krig fra Rusland«

Derefter blev han endnu mere urolig og spurgte meget bestemt, som en general, hvem der havde sagt det. Jeg sagde: »Jesus.« I samme tone fortsatte han: »Der findes ingen Jesus. Jeg er ateist.« Så spurgte han mig, om jeg kunne bevise, at der findes en Gud.

Jeg svarede ham: »De lever jo.« Han sagde: »Hvem siger, at jeg lever?«, men bevarede den skarpe tone.

Jeg sagde til ham: »Ved De hvad, jeg har fortalt Dem det, så De ikke foran Guds domstol kan sige, at De ikke vidste noget.«

Han: »Hvem siger, at der findes en Guds dom? Der findes ingen Gud! Hvem har fortalt Dem det?«

Jeg spurgte ham: »Og hvis Gud kalder på Dem i løbet af den næste time?«

Så holdt jeg op med at tale med ham og bad ham om at vente udenfor på sin røntgenbillede, for jeg så, at det ikke gav mening at tale med ham.

Inderst inde følte jeg, som om der var en hel hær af djævlene hos ham. Da han gik, sprøjtede jeg alt med vievand.

Omkring halvanden time senere i lægeværelset omkring kl. 10.10: Jeg bad og ønskede mig som fødselsdagsgave, at denne patient, NATO-soldaten, måtte omvende sig. Da jeg fornemmede, at der var en dæmon hos dette menneske, spurgte jeg Frelseren, hvilken det var.

Frelseren: »Min datter, tænk over det: Den, der fornægter Gud, er en Lucifer-dæmon.

Denne sjæl er død. Dette ønske kan jeg ikke opfylde for dig.«

Så sagde jeg, at jeg havde et andet ønske:

»Jeg ønsker, at jeg altid må være dig tro, forblive standhaftig, elske dig mere og mere, opfylde dine ønsker og sige »JA« til dig indtil mit sidste åndedrag, og at du altid er hos mig.«

Frelseren: »Det bekræfter jeg.«

Da jeg ikke forstod det, sagde Frelseren videre:

»Jeg vil opfylde dette ønske for dig.«

Jeg sagde: »Tak, min Herre og min Gud. Det var den smukkeste gave, jeg nogensinde har fået.«

Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter. Tro på det.«

Jeg: »Jeg takker dig for denne buket røde roser.

Om aftenen i den røde kirke: Søsteren, en nonne, uddelte den hellige kommunion. Først havde jeg bedt om, at jeg ikke måtte modtage den hellige kommunion fra en lægmand. Da det blev min tur, gik søsteren forbi mig. Det føltes, som om min sjæl blev revet i stykker. Mit hjerte blev fyldt af stor uro. Så kom præsten, og jeg modtog den hellige nadver.

Under nadveren, da jeg forenede mig med Frelseren, spurgte jeg ham, hvad det var, der skete, da jeg følte den stærke uro.

Frelseren: »Det var Satan; han ville ødelægge din sjæl, men det kunne han ikke, for jeg er hos dig.«

Da jeg kom hjem, fik jeg uventet besøg og glædede mig meget. Jeg fik endnu en stor buket røde roser, som mindede mig om Frelseren og om samtalen fra i morges.

18.01.92 – lørdag

Morgenmesse i Waghäusel: Jeg så fader Aemilian og endnu en præst stå i mørket. Han havde en forstyrrelse under transsubstantiationen. Efter transsubstantiationen blev det lysere igen, og jeg så kun én præst. Så åbnede jeg øjnene og så, at fader Aemilian ikke havde noget hår. Jeg lukkede øjnene igen og så Jesus i stedet for fader Aemilian, men i en vis mørke, dog kunne man genkende, at det var Jesus. Jesus havde skulderlangt hår.

Hjemme spurgte jeg Frelseren, om det, jeg havde set, var rigtigt, efter at jeg havde gennemgået situationen endnu en gang.

Frelseren: »Ja, du har set den lidende Jesus.«

19.01.92 – søndag

HI. Messe i rødt

Rosenkrans og andagt i Rot.

Min mand troede ikke på mig, da jeg sagde, at jeg ville blive ekskommunikeret. Han mente, at det ikke længere sker i dag. Han mente, at man i dag bliver suspenderet.

Derfor spurgte jeg Frelseren:

Frelseren: »Smerten er den samme, uanset om det er suspension eller ekskommunikation.« Jeg bad fem rosenkranser for præsterne og munkene.

Jeg blev plaget og spurgte derfor Frelseren. Frelseren:

»Der var mange urene ånder til stede.«

Mig: »Så må jeg jo være bange.«

Frelseren: »Jeg har fjernet din frygt.«

20.01.92 — mandag

Klinik – lægeværelse: Broder Alois havde sagt til mig, at jeg ikke skulle sprede det, jeg oplever med Frelseren, så meget. Derfor spurgte jeg Frelseren.

Han sagde: »Sig alt, hvad jeg indgiver dig. — Tiden kræver det.« Han

fortsatte: »Man må ikke lytte til folk, der er bange.«

Jeg spurgte til pastor Dochart.

Frelseren: »Du kan også sige det til ham. Det vil ikke gå dig anderledes end med pastor Vogt.« Jeg var bekymret for, om præsterne overhovedet ville gøre noget, hvis jeg gav dem besked.

Frelseren: »Om præsterne gør noget eller ej, når du har talt med dem, det skal du overlade til mig. Ellers vil du ikke opfylde en tredjedel af det, jeg indgiver dig.«

Jeg sagde: »Giv Waghäusel kommuniionsbænkene.«

Frelseren: »Hvis jeg skænker dem nadverbænkene, vil de troende igen modtage nadveren i hånden.«

Om aftenen var der bønnegruppe: Der var mange mennesker til stede. Der var skriftemål, og

Frelseren blev tilbudt. Efter bønnegruppen irriterede min mand mig meget. Han tror ikke på, at

Frelseren taler til mig. Derefter bekræftede pastor Dochart over for min mand, at håndkommunionen også var korrekt.

21.01.92 tirsdag

Aftenen før var jeg i kirken i Rot. Da jeg knælede ved kommuniionsbænken, kom hr. Anton, en kommuniionshjælper, hen til mig og ville give mig den hellige hostie. Jeg bøjede mig for Frelseren, men tog ikke den hellige hostie imod og gik tilbage til min plads. Jeg modtog nadveren åndeligt, og Frelseren kom til mig; jeg modtog helt særlige nådegaver under den åndelige forening.

Om middagen i kapellet på klinikken spurgte jeg Frelseren, om jeg havde gjort det rigtigt dagen før.

Frelseren: »Ja, det er rigtigt – helt perfekt.«

Om aftenen i Rot i kirken: Før den hellige messe brændte det evige lys igen ikke.

Da jeg så det, løb jeg straks ud, så en alterdreng og sagde til ham, at han skulle melde det til præsten.

Da der efter et stykke tid stadig ikke var nogen, bad jeg i stedet for rosenkransen hele tiden Sanktus.

Så påkaldte jeg min skytsengel, de hellige ærkeengle Michael, Rafael og Gabriel, Jomfru Maria og den hellige Josef, for at de måtte hente præsten, der skulle tænde det evige lys.

Præsten kom, gik hen til grantræerne og gik ud igen uden at have tændt det evige lys. Jeg fortsatte med at bede Sanktus, en hel rosenkrans. Og så kom kirkens forvalterinde og tændte det evige lys. I den forbindelse må jeg nævne, at jeg bliver indre urolig, når det evige lys ikke brænder.

22.01.92 – onsdag

Tidligt om morgenen fortalte min mand mig, at jeg havde været plaget om natten; jeg havde stønnet højt.

Kl. 10.10 i lægens konsultation: Jeg spurgte Frelseren, om der havde været urene ånder hos mig om natten. Frelseren: »Ja, min datter, der var flere. De vil ødelægge din sjæl, men det kan de ikke, for jeg er hos dig.«

Jeg gentog det for at sikre mig, at jeg havde skrevet det korrekt ned. Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det.«

Kl. 12.30 i kapellet: Efter bønnen sagde Frelseren til mig:

»Det er Guds vilje, at du skal vidne.«

Da pastor Dochart engang havde sagt til mig, at det, Frelseren siger til mig, kun er bestemt for mig, spurgte jeg derfor endnu en gang.

Frelseren: »Det er til dig, til præster og til alle mennesker.«

Derefter spurgte jeg Frelseren, hvilke yderligere kendetegn der er, når den urene ånd er på færde.

Frelseren: »Forvirring, manglende tro og manglende kærlighed til Gud.«

For et par dage siden havde Frelseren allerede fortalt mig, at den urene ånd medfører tvivl, uro og frygt.

Fra kl. 16.30 til 18.00 var jeg i klosteret i Neuburg. Jeg har betroet min dagbog til fader Swidbert. Han er meget venlig. Jeg gik til skrifte hos ham, og han udførte eksorcismen over mig. Da jeg kom ud af klosteret, ventede der allerede en mand på mig, som ville køre mig tilbage til byen. Jeg spurgte ham, om han allerede i dag havde bedt salmebogen. Han svarede muntert: »Ja.« Så spurgte jeg, om han også allerede havde bedt bønne »Ånd i mig, du Hellige Ånd«. Han sagde: »Ja.«

Jeg tog ham med i bilen. Da han sad i bilen, mærkede jeg straks, at den urene ånd var hos ham. For sjov sagde jeg til ham: »Ved De, at De har den urene ånd?«

Han: »Ja, jeg har mange. — og hvad hedder den ene?« Jeg sagde til ham, at jeg ville spørge Frelseren.

Denne mand trak hele vejen igennem på en mærkelig måde næsen opad. Om aftenen gik jeg så til Rochuskapellet i Mingolsheim til den hellige messe.

Efter den hellige nadver var der ro og varme i mig, samt fred. Jeg spurgte Frelseren om den mand, jeg havde taget med i bilen. Et øjeblik hørte jeg intet. Så hørte jeg: »Jeg helliger din sjæl.«

Da jeg allerede i flere dage havde kæmpet med den urene ånd, sagde jeg til Frelseren: »Min sjæl ser sikkert ud som en plukket høne.« Jeg lo, mens jeg sagde det.

Jeg kom hjem, og der ventede allerede en mand på mig, som tilhører min familie og nu er i skilsmisse, men som i hele sit liv kun har været i kirken et par gange. Han bidte uafbrudt på sine negle og var meget urolig. Han ser skyld overalt, bare ikke hos sig selv. Da jeg så det, gik jeg ind i et andet værelse og bad eksorcismen for ham og min mand.

23.01.92 – torsdag

Jeg spurgte Frelseren endnu en gang om den mand, jeg havde taget med i bilen, hvilke dæmoner det var, for jeg kunne mærke dem hos ham.

Frelseren: »Den øverste er Lucifer. Der var flere. Den øverste lider mest. Når de er omkring dig, er der altid flere.«

Jeg spurgte Frelseren, om jeg allerede kæmpede mod Lucifer. Frelseren:

»Ja, min datter, du har allerede kæmpet mod ham flere gange.« Men jeg sagde, at jeg slet ikke kunne kæmpe mod ham.

Frelseren: »Derfor siger jeg dig: Jeg er altid hos dig.«

Luzifer kan være overalt, han er fri og kan friste enhver.

Så spurgte jeg Frelseren, hvorfor pastor Vogt ikke havde tændt det evige lys tirsdag, når han jo var i kirken, og fru Messner først kom senere og tændte det evige lys.

Frelseren: »Du ser; du lever.«

Jeg forstod det ikke helt og spurgte derfor. Frelseren: »Der er mange, der allerede er døde. De lever ikke længere og ser ikke længere.«

Derefter spurgte jeg om fjernsynet.

Frelseren: »Enhver, der ser det, er en afgudsdyrker.«

Jeg spurgte, om jeg skulle smadre det. Frelseren gav mig lov til det.

Da jeg kom hjem, bar jeg først fjernsynet ned og ødelagde det, så ingen længere kan se det. Jeg ville ikke sælge det, selvom det kun var to år gammelt, fordi jeg ikke ønskede, at nogen anden skulle blive forført af det.

Om aftenen: Hl. Messe i rødt:

Jeg spurgte Frelseren om fjernsynet.

Frelseren: »Du har gjort det rigtigt. Det er et skridt nærmere mig.«

Derefter spurgte jeg Frelseren om patenen. Jeg spurgte, hvad han ville gøre ville gøre, hvis han var i mit sted. Om han helst ville modtage den hellige kommunion med paten eller uden.

Frelseren: »Min datter, det ville ikke være ligegyldigt for mig. Jeg ville altid anbefale præsterne at bruge en paten.« Jeg spurgte, om jeg kunne sige det til pastor Vogt.

Frelseren: »Ja, du kan sige alt til ham i kærlighed.«

Den mand, som jeg i går bad eksorcismen for, besøgte mig i dag på klinikken og fortalte, at han ikke havde kunnet sove hele natten og var badet i sved. Jeg har sagt til ham mange gange, at han skal bede og gå til skrifte, men det gør han ikke.

24.01.92 – fredag

Hl. Messe i rødt.

Et ungt par, der lever i et uægteskabeligt forhold, har allerede ringet til mig et par gange og inviteret mig til at se en film om et åbenbaringssted i Schweiz i nærheden af St. Gallen. De har også allerede presset mig meget for at tage derhen.

Frelseren havde allerede sagt til mig: »Du behøver ikke se filmen.«

25.01.92 – lørdag

Hellig messe kl. 7.15 i Waghäusel:

Jeg så igen faderen stå i mørket foran konsignationen. Det var fader Werner Egon. Efter konsignationen blev det lidt lysere. Jeg bad for ham. Jeg sad på første bæk. Fader Werner Egon kunne dog ikke se mig i øjnene, som de andre fædre gjorde. Jeg var meget forundret over, at han ikke bad nogen forbønner.

Kl. 12.15 hjemme efter Herrens engel modtog jeg den åndelige nadver. Jeg spurgte Frelseren, hvorfor fader Werner Egon ikke havde bedt forbønner.

Frelseren: »Han kunne ikke.«

Jeg sagde: »Det forstår jeg ikke, kan du ikke sige det tydeligere til mig?« Frelseren:

»Satan lod ham ikke tale.«

Det er nu den fjerde præst, jeg har set i mørket.

Selvom jeg slet ikke havde tænkt mig at tage til Waghäusel i dag for netop at undgå at se det.

Jeg ville helst have taget til Rochuskapellet i Mingolsheim. Men min søn havde parkeret sin bil på en sådan måde, at jeg ikke kunne køre ud. Derfor kom jeg for sent, og jeg ville ikke have nået at være i Mingolsheim kl. 7.00, når messen begynder.

Det er jo Guds vilje, at jeg skal til Waghäusel.

Kl. 17.15: Jeg græd bittert og tænkte på, for hvem jeg skulle skrive dagbogen, og om den overhovedet ville blive læst af nogen. Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle skrive den eller ej.

Frelseren: »Du skal skrive, min datter, det vil hjælpe nogen.«

Jeg spurgte på vegne af Marion i W., om det var i orden, at hun skrev dagbogen på skrivemaskine.

Frelseren: »Ja, jeg har også givet hende nåden til det.«

26.01.92 – søndag

Præst Vogt var syg søndag og kunne ikke holde messe.

Kl. 5.00 om morgenen stod jeg op, bad rosenkransen og andre bønner.

Jeg tændte lys for de stakkels sjæle og for præster og ordensfolk, der stadig er i skærsilden, og jeg sprængte helligt vand for dem. Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren. Jeg spurgte Frelseren om frøken Bennebusch, fordi hun i dag holder ordgudstjenesten, om det er rigtigt eller forkert.

Frelseren: »Ja, min datter, det er fuldstændig vranglære.

Jeg sagde til Frelseren, at præsten jo havde godkendt det. Frelseren:

»Han må stå til ansvar for det.«

Mig: »Må jeg sige det i bønnegruppen?« Jeg tænkte på fru Hambsch, der havde sagt, at man ikke skal sige noget om præster.

Frelseren: »Lyt ikke til folk, når det strider mod det, jeg lærer dig.
 Jeg spurgte, hvorfor lægfolk gør sådan noget, og tænkte på uddelingen af nadveren.
 Frelseren: 'De har ingen ærbødighed over for mig, de lytter ikke til min stemme.
 Menneskerne er medskyldige.'
 Mig: »Hvorfor menneskene?«
 Frelseren: »Fordi de ikke beder nok for dem (for lægfolkene).«
 Mig: »Men mange mennesker er jo tilfredse med det, f.eks. min svigermor?« Frelseren:
 »De er blinde.«
 (Jeg ville egentlig ikke skrive 'blinde', men Frelseren sagde til mig: 'Skriv det.')

Derefter sagde Frelseren videre: 'Forhærdede hjerter er svære at opdrage.' Jeg:
 'Min Frelser, hvad skal jeg dog gøre?'
 Frelseren: »Bed for disse anliggender.«
 Mig: »Min Frelser, så bliver du jo så vanhelliget og så vanæret.«
 Frelseren: »Ja, det har jeg været i lang tid.«
 Jeg: »Hvorfor tillader du det?«
 Frelseren: »Fordi jeg stadig elsker menneskene.«
 Jeg: »Kan du sige noget mere om det?«
 Frelseren: »Jeg er stadig den lidende Jesus.«

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rochuskapellet.
 I dag er vi begyndt at skrive dagbogen på skrivemaskinen.

27.01.92 – mandag

Jeg spurgte Frelseren om ordgudstjenesterne og fortalte ham, at biskopperne er for dem.
 Frelseren: »De biskopper, der går ind for det, dem må du under ingen omstændigheder
 lytte til.« Frelseren: »Lyt til mig, min datter.«
 Mig: »Jeg vil altid tro på, at du er med mig og ved min side.«
 Frelseren: »Ja, tro på det, min datter.«
 Mig: »Hvad skal jeg vide, når der venter mig noget?«
 Frelseren: »Satan vil prøve dig. Du vil også tale med biskoppen. Jeg vil tale på dine vegne. Forbliv mig
 tro og hold stand. Satan vil beskyldte dig for mange fejl. Det er ikke dine fejl. Det er de fejl, som kirken
 begår. Du vil modtage mange trusler. Disse trusler skal du ikke tage til dig. Forbliv tro mod sandheden,
 for i sidste ende sejrer sandheden. Vær ikke så hurtig. Udvis tålmodighed.»
 Mig: »Jeg takker dig for disse kærlige ord.
 Om aftenen var der en sjælemesse i kirken i Rot. Pastor Vogt var syg. Pastor Vetter holdt den
 hellige messe.
 Bagefter kl. 20.00 – bønnegruppe. Der var mange mennesker til stede. Pastor Dochart tog imod
 skriftemål. Holger, som ofte har bedt 'Herrens engel' sammen med mig i kapellet på arbejdspladsen
 ved middagstid, var i dag for første gang med i min bønnegruppe. Han var her sammen med
 Christoph fra Hirschhorn.
 Jeg har influenza og er sygemeldt.

28.01.92 — tirsdag

Jeg blev i sengen og bad. I går aftes ringede Fridolin til mig og spurgte, om jeg kunne spørge
 Frelseren, om der tidligere havde været jomfru Maria-åbenbaringer der, hvor Claude bor i
 Luxembourg. Jeg sagde til Fridolin, at det ville være pinligt for mig at spørge Frelseren om sådan
 noget, og at jeg ikke var sikker på, om jeg ville gøre det, for det forekom mig at være nysgerrighed,
 og det bryder jeg mig ikke om. Men i dag efter bønne og under foreningen med Frelseren i den
 åndelige nadver spurgte jeg alligevel.
 Frelseren: »Ja, min datter, det er rigtigt. Der var en jomfru Maria-åbenbaring der.«
 Jeg spurgte, om det kun var én.
 Frelseren: »Flere.«

Nogen ringede tre gange på døren, men da jeg ville åbne, var der ingen der mere. Jeg bad videre og forenede mig igen med Frelseren. Jeg spurgte om pastor Vetter, der vikarierede for pastor Vogt. Han uddelte den hellige kommunion så hurtigt, at den næsten faldt ud af min mund igen. Jeg spurgte Frelseren, om det skyldtes mig.

Frelseren: »Præsten uddeler den hellige kommunion uden ærbødighed.«

Kl. 9.25 blev jeg igen forstyrret. Fridolin ringede igen og spurgte til åbenbaringerne i Luxembourg. Jeg fortalte ham, hvad Frelseren havde sagt.

Derefter forenede jeg mig for tredje gang med Frelseren og spurgte videre:

»Frelser, hvorfor uddelte præsten den hellige kommunion så hurtigt, han havde jo tid. Jeg spurgte videre, om det var på grund af de mange mennesker, og fordi der ikke var nogen kommunionshjælpere til stede.

Frelseren: »Ja, det er frygt for mennesker. Den urene ånd forsøger først at få præsten til at frygte mennesker.«

Jeg sagde, at Erich syntes, det var flot, hvordan pastor Vetter gjorde det.

Frelseren: »Ikke alle ser det på samme måde. Du ser altid mere end de andre.«

Da den hellige hostie hang halvt ud af min mund, da jeg modtog den, ville jeg lige skubbe den ind i munden med fingeren. Da hørte jeg en stemme: »Rør den ikke med fingeren.« Det gjorde jeg så heller ikke, og i samme øjeblik gled den hellige hostie ind i min mund. I dag spurgte jeg Frelseren, hvem der havde talt sådan til mig i går, for i det øjeblik, hvor jeg hørte stemmen, var jeg endnu ikke forenet med Frelseren.

Frelseren: »Det var din skytsengel. Han taler ofte til dig.«

Mig: »Hvor godt, at jeg ærer min skytsengel og beder til ham.« I går aftes i bønnegruppen:

Mens de andre modtog den sakramentale nadver, forenede jeg mig åndeligt med

Frelseren, for jeg havde allerede modtaget nadveren i kirken i Rot. Jeg var urolig og kunne først forene mig med Frelseren efter et par minutter. Jeg spurgte Frelseren, hvad det skyldtes.

Frelseren: »Den urene ånd forsøger at snige sig ind og indtage min plads, men når jeg er der, mærker den min nærhed og trækker sig tilbage. Hver sjæl må være opmærksom på, hvem der er i hendes bolig. Kun når boligen er ren og fri, går jeg ind.«

Bagefter var jeg så forenet med Frelseren, at jeg slet ikke ønskede at skilles fra ham, men folk ventede jo på, at jeg skulle fortsætte med at bede sammen med dem, selvom præsten, pastor Dochart, stod ved siden af mig.

Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt, at jeg havde afbrudt foreningen med ham. Frelseren: »Det står enhver frit for at gøre, som man vil; ingen kan skille dig fra mig undtagen din egen vilje.«

Da jeg i går åbnede mine øjne, kiggede alle på mig, for jeg havde sandsynligvis været forenet med Frelseren længere end de andre. Åh, hvis de andre vidste, hvor smukt det er, ville de også være forenet med ham længere. Bagefter bad jeg sammen med hele bønnegruppen bønnen »Kristi sjæl – hellig mig«

Frelseren har i dag fortalt mig, at jeg er en torn i øjet på den urene ånd, men det forstår jeg endnu ikke helt. Der er en sætning, jeg husker: Luk. 21,36: »Våg og bed altid, så I kan undslippe alt det, der skal ske, og træde frem for Menneskesønnen.«

Kl. 15.00 bad jeg derhjemme til Jomfru Maria om, at hun måtte føre mig til Frelseren.

Jeg bad Frelseren for Claude fra Luxembourg, som jeg ganske vist endnu ikke kender personligt, men som jeg allerede har bedt meget for.

Frelseren: »Han er udvalgt. Han skal blive præst. Der skal bedes meget for ham.« Jeg sagde: »Han er så hårdt ramt.«

Frelseren: »Alle, der er udvalgt, udsættes for stærke fristelser.« Jeg spurgte, hvorfor.

Frelseren: »Min datter, Satan vil være sejrherre.«

Jeg: »Er der håb for Claude?«

Frelseren: »Satan vil snart blive besejret.«

Mig: »Så kan man håbe.« Frelseren:
 »Ja, I kan håbe.«
 Jeg: »Ja, Frelser, men han arbejder jo nu.«
 Frelseren: »Han vil ikke være tilfreds med dette arbejde.«
 Så spurgte jeg Frelseren om den nye studerende i Landershofen, Andreas. Fridolin havde anbefalet mig at bede for ham.
 Frelseren: »Det er fristelser, han må gennemgå.« Jeg: »Fra dig eller fra den urene ånd?«
 Frelseren: »Fra den urene ånd. For den urene ånd elsker intet mere end at tvinge præsterne til håndkommunion.«
 Jeg spurgte, hvorfor.
 Frelseren: »Fordi ærbødigheden mangler. Satan kender menneskenes svagheder.« Jeg: »Kan jeg sige det til Fridolin?«
 Frelseren: »Det er jo derfor, jeg har fortalt dig det.«
 Jeg: »Tak, min Herre og min Gud, jeg vil sige det til ham.«
 Jeg ringede straks til Fridolin og fortalte ham det hele. Han skrev det ned. Så sagde han: »Mærkeligt. I går turde jeg ikke spørge, om du kunne spørge Frelseren, om Claude er udvalgt. Jeg ville gerne vide det, og du spurgte Frelseren. Jeg sagde til ham, at det for mig var en bekræftelse på, at det var rigtigt.

29.01.92 — onsdag

Jeg bad i sengen. Efter en lang bøn sagde jeg til Frelseren, at jeg er en stor synder. Jo tættere jeg kommer på Frelseren, jo mere føler jeg mig som en større synder. Jeg græd og turde i starten slet ikke rigtig at spørge Frelseren om noget. Men så spurgte jeg på vegne af min søn, om han stadig har en chance for at blive præst.
 Frelseren: »Overlad det til mig.«
 Så spurgte jeg, om jeg overhovedet skulle fortsætte med at afvise kommunionshjælperne. Frelseren: »Gør, min datter, hvad jeg indtil nu har sagt til dig.«
 Jeg spurgte, om jeg skulle være tavs som søster Faustina. Frelseren: »Du behøver ikke at være tavs, tiden kræver det.« Jeg: »Det forstår jeg ikke, at tiden kræver det.«
 Frelseren: »Min datter, vi har meget lidt tid.
 Det var igen uklart for mig, og jeg spurgte, om det var omtrent som når jeg går på arbejde og bestræber mig på at være hurtigere, så jeg ikke kommer for sent.
 Frelseren: »Og jeg vil gerne have jer der, hvor jeg har brug for jer.«
 Jeg: »Men tiden er evig.«
 Frelseren: »For mig.«
 Mig: »Så har vi altså en begrænset tid.« Frelseren: »Ja, min datter.«
 Mig: »Hvem kan så stadig blive frelst?« Frelseren: »Meget få. De ved alle, hvad de gør.«
 Jeg: »Men du sagde på korset: Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.« Frelseren: »De har alle haft tid til at indse, hvad de gør.«
 Mig: »Så mange grusomheder og så meget respektløshed. Jeg ser verden i stor synd.«
 Frelseren: »Og den kan jeg ikke længere løfte.«
 Mig: »Herre, du siger, at du har evigheden til at straffe.«
 Frelseren: »Åh, min datter, den er overfyldt af grusomheder.«
 Det var så tungt for mig, at jeg ikke længere kunne stille spørgsmål eller tale med Frelseren. Det må jeg først fordøje.
 Jeg: »Åh Herre, skal jeg overhovedet gå til en præst?«

Frelseren: »Kan du det nu?« Jeg sagde: »Nej.«

Frelseren: »Overlad det til mig.«

Jeg var forenet med Frelseren i omkring 30 minutter. Men jeg kunne ikke skrive så meget, som jeg gerne ville have gjort. Det er ikke let; man skal altid være meget koncentreret og bevare roen, for at man kan fortsætte med at høre Frelseren.

I morges bad jeg fra kl. 6.40 til kl. 9.50.

Kl. 11.00 gik jeg ind i kirken i Rot. Lige foran Jomfru Marias alter tændte jeg to stearinlys. Jeg bad barmhjertighedsrosenkransen for hele verden. Den smertefulde rosenkrans havde jeg allerede bedt derhjemme.

Om eftermiddagen gik jeg en tur i skoven og bad undervejs flere rosenkranser for mange anliggender. Vejret var dejligt, og solen skinnede. Så standsede jeg op, sang Lourdes-Ave, og pludselig var der igen mange fugle, der fløjtede og sang sammen med mig.

Det var meget smukt. Da jeg alligevel kom forbi kirkegården, gik jeg hen til pastor Köstls grav og bad der.

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Jeg græd under rosenkransen før den hellige messe, under selve messen og bagefter. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage, som om nogen græd sammen med mig.

30.01.92 — torsdag

Jeg bad i cirka en time i sengen. Derefter forenede jeg mig med Frelseren og græd igen. Derfor spurgte jeg Frelseren om i går, da jeg græd så meget i Rochus-kapellet.

Frelseren: »Din Jesus græder sammen med dig over forholdene i verden.« Der var stilhed og en dyb ro. Jeg sagde til Frelseren:

»Du taler for lidt til mig.«

Frelseren: »En Gud, der elsker, taler lidt.«

Jeg: »Men jeg hører dig ikke så godt.«

Frelseren: »Men du har forstået det.« Jeg:

»Ja.«

I går knælede jeg alene ved kommuniionsbænken og bad derfor for de mennesker, der modtager den hellige kommunion stående.

Frelseren: »Det med at stå og knæle ved den hellige kommunion er et udtryk for, hvordan hver enkelt ærer mig.« Jeg: »Når de troende står, ærer de dig da?«

Frelseren: »Nej. Det er hovmod.«

Jeg: »Men præsterne, når de giver hinanden den hellige kommunion, står de da op.«

Frelseren: »En præst er en anden Kristus; ham skal man vise ære. En præst, der er i Guds nåde, vil ikke tvinge nogen til at rejse sig, når de modtager den hellige kommunion.«

Frelseren: »Den urene ånd kan ikke tvinge nogen, kun hvis mennesket giver den sin vilje.«

Frelseren: »Sig til menneskene, at de skal bede hver dag: 'Herre, befri os fra menneskefrygt. For næsten alle er faldet i dens vold.'«

Jeg: »Hvad er vigtigt for mig at vide om frygten for mennesker?« Frelseren:

»Frygten for mennesker skyldes altid Satan.«

Jeg: »Men vi er jo Guds børn og ikke Satans børn.«

Frelseren: »Derfor skal man have ærefrygt for Gud og ikke for Satan.«

Frelseren: »Hvor lidt beder menneskene: »Herre, giv os evnen til at skelne mellem ånderne.«

Jeg: »Så må man jo bede om alt.«

Frelseren: »Ja, min datter. Frygt for mennesker er et stort onde, der kan ramme mennesker.«

Jeg: »Kan frygt for mennesker føre mennesker til helvede?«

Frelseren: »JA.«

Jeg: »Vil præsterne tro på det?« Frelseren:

»Kun få.«

Hele tiden følte jeg en varme og ro, en helt særlig stilhed indeni mig. Det er en meget dejlig følelse, og man føler, at man er adskilt fra alt det verdslige. Jeg takker dig, min Herre. I et sådant øjeblik tror jeg særligt dybt. I disse øjeblikke af forening har jeg ikke den mindste tvivl og ingen fornemmelse af, at der kunne være noget galt med mig. »Hvorfor kan det ikke altid forblive sådan? Hvorfor kommer disse konstante fristelser altid over mig?« sagde jeg til Frelseren

Frelseren: »Fra det bliver du først befriet i himlen.«

Jeg: »Mener du i paradiset?«

Frelseren: »Ja, ja, du har gættet rigtigt.«

Jeg: »Jeg elsker dig, min Herre og min Gud, af hele mit hjerte, med hele mit væsen.« Frelseren: »Jeg elsker også dig, min datter, gå i fred.«

Fra kl. 9.00 til 11.00 bad jeg mange bønner og Helligåndens rosenkrans. Derefter var jeg forenet med Frelseren i cirka 30 minutter. Jeg må endnu nævne, at jeg i nat mellem

kl. 2.00 og 3.00 bad den smertefulde rosenkrans, sår-rosenkransen og litani til det hellige dyrebare blod.

Om eftermiddagen i skoven bad jeg endnu to rosenkranser på latin og andre bønner. Efter den første rosenkrans sang fuglene igen smukt sammen med mig, Ave Maria fra Lourdes.

I flere dage har jeg bedt for fader Lesch, som jeg mødte i Rochus-kapellet. En kraft drev mig til at gå hen til ham og tale med ham. Da jeg kom tilbage fra skoven, gik jeg hen til Jomfru Marias statue og bad der, derefter gik jeg hen til Jesu kors og bad kort. Så forenede jeg mig med Frelseren. Jeg var lidt utålmodig og var ikke helt opmærksom på min sjæl.

Selvom jeg også fandt en indre ro, skete følgende:

Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle gå hen til fader Lesch, om det var Frelserens vilje, og om faderen ville tale med mig.

Da lød stemmen: »Hvad vil du hos præsten?«

Jeg sagde tøvende: »Til skrifte og for at tale om det, du har fortalt mig de sidste dage.«

Stemmen: »Du behøver ikke at gå hen til ham. Bliv hjemme i dag.«

Først blev jeg forundret, tænkte over det og gentog ordene for mig selv - "bliv hjemme i dag", og tænkte: Hvad skal det betyde? Frelseren vil jo have mig i kirken i dag.

Jeg blev i tvivl og korsede mig. Så forenede jeg mig igen med Frelseren. Så hørte jeg:

»Kender du nu min stemme?«

I mine tanker sagde jeg til mig selv: »Ikke helt.«

Da hørte jeg: »Gå hen til præsten. Han vil tale med dig.«

Jeg sagde til Frelseren: "Der må jeg passe på, om den urene ånd har talt til mig, og det har jeg så skrevet ned i dagbogen."

Frelseren: »Alt er indtil nu korrekt. Så ville jeg allerede have gjort dig opmærksom på det.«

Derefter gik jeg beroliget hen til fader Lesch. Jeg talte med ham fra omkring kl. 17.30 til 18.30. Han fortalte mig, hvad jeg skulle vide, og det hjalp mig også. Fader Lesch kommer fra Saarland og er missionær i Afrika; i øjeblikket er han på kur i Mingolsheim. Han lyttede opmærksomt til mig og sagde, at jeg skulle fortsætte med at lytte til stemmen og absolut skrive alt ned, fordi Frelseren vil gentage visse ting. Til sidst gik jeg til skrifte hos ham. Jeg sagde til ham, at selvom det er tilgivelige synder, tynger de mig, og jeg ønskede at være helt ren. Derefter gik jeg ind i kapellet, bad fire stationer af korsvejen og bagefter rosenkransen sammen med de troende: Fader Lesch fejrede den hellige messe. Det var meget smukt.

31.01.92 — fredag

Jeg bad i over en time i sengen. Da jeg var færdig med at bede den smertefulde rosenkrans, modtog jeg den hellige nadver åndeligt. Jeg spurgte Frelseren: Var det en dæmon, der først talte til mig i går?

Frelseren: »Ja.«

Mig: »Og hvilken var det?«

Frelseren: »Luzifer-dæmonen. Jeg har tilladt, at du bliver fristet.« Frelseren:

»Således bedrager han næsten alle mennesker.«

Jeg tænkte endnu en gang på i går og på dæmonens stemme. Der var ingen mildhed i denne stemme, som hos Frelseren, men derimod en befalende, skarp stemme.

Så sagde jeg til Frelseren: »Det var jo dig, jeg henvendte mig til, hvorfor kan han så tale til mig?«

Frelseren: »Jeg har tilladt det, ellers må han ikke gøre det.«

Man må altid være på vagt, for som Frelseren har sagt, bedrager han næsten alle mennesker.

Mig: »Jeg talte i går med fader Lesch i ca. en time. Havde det nogen mening?« Frelseren: »Ja, det har en mening, en stor mening for ham.«

Lige nu har jeg smerter i højre hånd og højre fod, på de steder, hvor Frelseren blev gennemboret af søm. Det har været sådan før, nogle gange mindre, andre gange mere. Nogle gange kunne jeg skribe af smerte.

Jeg spurgte Frelseren, hvad det betyder.

Frelseren: »Det er Satan. Men den store smerte tager jeg fra dig.«

Når jeg under disse smerter beder: »Jeg ofrer disse smerter for mange sjæles frelse« eller »Må mange sjæle omvende sig«, så forsvandt smerten ofte. Det samme gælder mine hovedpiner. Når jeg beder og forener mine hovedpiner med Jesu lidelser for syndernes omvendelse, så forsvinder hovedpinerne. Siden min dåb for otte år siden har jeg ikke haft brug for nogen piller. Til gengæld bruger jeg nu meget velsignet vand, velsignet salt til madlavning og velsignede stearinlys. Velsignet betyder: velsignet efter den gamle ritus på latin til frelse for krop og sjæl.

I den gamle ritus bedes der også eksorcisme over de indviede genstande. Denne bøn er særlig vigtig i vores tid. Og i det indviede vand tilsættes der også indviet salt, hvilket de moderne præster ikke længere gør.

Fader Gebhard Heyder indvier, som det hører sig. Han tager sig også den nødvendige tid til indvielsen. Jeg takker Gud for, at jeg stadig fik lov til at se det.

Efter en times bøn forenede jeg mig med Frelseren og spurgte ham, hvilke sjæle der befandt sig i mudderet. For det var faldet mig ind, at Frelseren tidligere havde sagt til mig, at jeg skulle bede for dem, der befinder sig i mudderet. Jeg havde allerede spurgt fem præster om, hvad det betød, og hver især sagde noget andet.

Frelseren: »Skriv det ned. De sjæle, der modtager nadveren uværdigt, befinder sig i mudderet.« (Mudder er synd.)

Frelseren: »Slammet væmmer mig.«

Mig: »Hvilke sjæle modtager nadveren på uværdig vis?«

Frelseren: »Dem, der foragter Guds ære!«

Frelseren: »I mudderet befinder sig dem, der kun deltager i botstjenesten 1-2 gange om året og ikke går til skriftemål. Alle præster, der (kun) uddeler håndkommunion, befinder sig i mudderet. De troende tager den hellige hostie i hånden; de er medskyldige, for de har ingen ærbødighed over for Gud.«

Mig: »Så havde fader Gebhard Heyder ret; han sagde til mig, at de, der modtager nadveren uværdigt, befinder sig i dyndet, mens de andre præster har sagt noget andet. Min lokale præst, pastor Vogt, troede ikke på det, fader Gebhard Heyder sagde.« Frelseren: »Har de troet på mig?«

Jeg må skrive: Det er interessant, at de fire andre præster, som jeg også har spurgt, uddeler både mundkommunion og håndkommunion.

Fader Gebhard Heyder har aldrig uddelt den hellige kommunion i hånden, men kun i munden, som det hører sig til. Jeg kender endnu flere præster, der kun uddeler kommunion i munden. Tak Gud for, at der stadig findes disse præster, der ikke uddeler kommunion i hånden.

Frelseren: »Bed om, at denne snavs bliver fjernet fra Kirken.« Jeg: »Åh, Frelser, hvor få der modtager kommunion i munden.

Frelseren: »Og hvor få er der på den smalle vej, der fører til mig.

Den brede vej er overfyldt. I øjeblikket er der flere syndere i kirken end udenfor.» Min

Herre og min Gud, jeg kan ikke skrive mere.

Det er for tungt for mig, og det føles, som om denne synd tynger mig. Jeg græder, det er bittert tungt for mig.

Jeg: »Hvem vil tro mig?«

Frelseren: »Bekymr dig ikke om, hvem der vil tro på dig. Det er mit problem.«

Jeg: »Tak, min Herre og min Gud, jeg gør, hvad du har sagt til mig, og hvad jeg overhovedet kan gøre.«

Derefter bad jeg for alle, der modtager nadveren i hånden, for at Gud må tilgive dem, og at Gud må give dem dyb anger og vække en ærefrygt for Gud i dem. Jeg bad for menneskene, for at alle må modtage lyset og indse, at dette er en fornærmelse mod Gud.

Derefter modtog jeg mange nådegaver. Jeg følte en varme i mit hjerte, en dyb fred, og den byrde, jeg havde følt kort forinden, var væk.

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og min Gud. Du giver, og du tager.« Derefter bad jeg endnu lidt inderligt,

og Frelseren sagde: »Gå i fred.«

Med stor glæde læste jeg derefter endnu en time i en god bog.

Kl. 11.50: Jeg gik til lægen. Da jeg sad i venteværelset, hørte jeg den indre stemme: »Bed.« Først fornemmede jeg den urene ånd hos en kvinde, derefter hos to mænd. Jeg blev udsat for indre angreb og bad for dem. Så fik jeg hovedpine, der blev stadig stærkere. Lægeassistenten havde glemt mig og prioriteret andre patienter. Jeg ofrede denne tålmodighed for præster, der hurtigt uddeler den hellige kommunion. Der gik omkring 45 minutter, så kom lægeassistenten og undskyldte, fordi hun havde glemt mig.

Jeg sagde til hende: »Nej, De har ikke glemt mig, det var Guds vilje. For jeg bad for patienterne, der var dæmoner i dem.«

Da jeg sad hos lægen, begyndte vi at tale om Gud. Min hovedpine blev værre, og jeg troede, at mit hoved straks ville sprænges. Jeg sagde til lægen, at det var soningslidelser, og at jeg ofrede dette for syndernes omvendelse og for sjælenes frelse.

Lægen sagde, at han ikke ville gøre sådan noget. Han målte mit blodtryk og sagde: »Det tør jeg slet ikke sige.«

Jeg spurgte: »Hvor meget?«

Mit blodtryk var 180/90.

Mit hoved var helt rødt, og jeg havde meget stærke hovedpine.

Lægen ordinerede mig noget mod det forhøjede blodtryk. Jeg gik hjem og lagde mig i sengen.

Hjemme blev smerterne endnu stærkere. Med disse hovedpiner bad jeg korsvejen og bagefter andagten om Jesu syv sidste ord.

Kl. 15.00 forsvandt smerterne. Jeg havde dog ikke taget nogen medicin. Bagefter var jeg temmelig svag, og kl. 15.30 stod jeg op igen, som om intet var sket. Smerterne var helt forsvundet.

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rot. Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren: »Kære Frelser, sig mig, var det i dag mellem kl. 12.00 og kl. 15.00, soningslidelser, som du gav mig?» Frelseren: »Ja.»

Jeg sagde spørgende, at det ikke var første gang. Frelseren: »Nej. Vil du have det igen?»

Jeg: »Ja, hvis sjælene derved kan reddes. Men Frelser, du ved, hvor meget jeg kan klare.

01.02.92 — lørdag

Kl. 7.15 under den hellige messe i Waghäusel.

Om eftermiddagen forenede jeg mig med Frelseren og spurgte om det »evige lys«, fordi det var slukket i Rot i kirken. Jeg var i Rot i kirken og kunne ikke udholde, at det evige lys var slukket. Det plagede mig indvendigt, og jeg kunne ikke bede. Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt at tilkalde nogen, der kunne tænde det.

Frelseren: »Det har du gjort meget godt.«

Jeg spurgte Frelseren yderligere, om jeg skulle gå til pastor Vogt for at tale med ham om Jesu anliggender?

Frelseren: »Vent lidt endnu.«

Mig: »Det betyder altså, at jeg skal bede for ham.» Frelseren: »Sådan er det.»

Kl. 17.10: Jeg kom hjem og bad straks for pastor Vogt i cirka 30 minutter. Umiddelbart derefter blev min sjæl angrebet. Jeg bad derefter uafbrudt i endnu en time. Min mand var i nærheden af mig, men han var indvendigt utilfreds, urolig og vred. Det hele generede ham.

Jeg vidste, at de urene ånder var vendt tilbage, og jeg bad endnu mere.

Bagefter fik jeg besøg. Denne gæst vidste ikke engang, om han var døbt, for hans far tilhørte de øverste militære ledere i den serbiske, kommunistiske hær.

Det var meget svært for mig; jeg ydmygede mig ofte og forsøgte at hjælpe ham med hans problemer. Inderst inde tænkte jeg, at det var hele den serbiske hær, der var gået imod mig. I denne periode kunne jeg heller ikke tale med min mand, så jeg bad videre, indtil hæren af urene ånder var væk igen, og stemningen blev bedre.

02.02.92 – søndag — Maria Lysmesse

Jeg bad i omkring en time. Jeg fortalte Frelseren, at det var faldet mig ind, at når jeg beder for præsterne, bliver jeg særligt angrebet.

Frelseren: »At have en god præst kræver meget styrke til at kæmpe mod Djævelen. Du har bedt meget for din præst. Glem ikke, at en god præst er en anden Jesus. Og for en anden Jesus skal der bedes meget.«

Mig: »Jeg fornemmer, at de urene ånder også går ind på min mand for at føre mig i fristelse.«

Frelseren: »Han må bede mere.«

Mig: »Men denne kamp med min mand varede i går uafbrudt i ca. tre timer.« Frelseren: »Satan er rasende, fordi du tager mange sjæle fra ham.«

Mig: »Jeg er ikke bange for at kæmpe mod ham.«

Frelseren: »Den frygt har jeg taget fra dig.«

Mig: »Jeg holder ikke op med at kæmpe, fordi jeg elsker dig, for alle sjæle tilhører dig.«

Frelseren: »Det er rigtigt. Men Satan vil også have dem.«

Mig: »Så vil kampen være konstant?»

Frelseren: »Ja, indtil den sidste helvede er

betalt.« Mig: »Jeg forstår ikke noget af det.«

Frelseren: »Indtil den sidste synd er sonet.«

Mig: »Åh, Frelser, skal jeg ikke skrive mere?«

Frelseren: »Jo, skriv, menneskene skal bede meget, uden ophør. Synden vejer tungere end det gode. Menneskerne befinder sig i et stort morads. Moradset truer med at kvæle menneskeheden.«

Jeg kan ikke skrive mere nu, for det er svært for mig at skrive alt dette ned.

Jeg takker dig, min Herre og Gud, jeg elsker dig og elsker dig også for dem, der ikke elsker dig. Jeg vil altid tilbede og prise dig for dem, der ikke gør det.

Min Herre, jeg lægger alt, hvad der kommer over mig, i dine hænder gennem Marias ubesmittede hjerte.

03.02.92 – mandag

Jeg spurgte Frelseren, om jeg skriver min dagbog korrekt.

Frelseren: »Vær sikker på, at det, du har skrevet, er rigtigt. Den urene ånd vil altid forsøge at aflede dig fra sandheden.«

Mig: »Giv også de andre nåde.«

Frelseren: »Hvis de tager imod den.«

(Jeg tænkte på min mand og på de mennesker, der lider af plager). Jeg:

»Hvad kan du ikke lide ved vores bønnegruppe?«

Frelseren: »Der mangler ydmyghed, der er stadig så meget stolthed.« Jeg: »Og skal jeg sige det til dem?«

Frelseren: »Du skal sige det til dem. De må ikke lukke deres hjerter, ellers kan jeg ikke give dem nåden.«

Mig: »Hvorfor er det sådan?«

Frelseren: »Man skal bede andægtigt. Bønnen skal komme fra hjertet og ikke kun fra munden.«

Jeg: »Hvad kan du sige til os om skriftemålet?«

Frelseren: »Der skal være mere anger. Oftest mangler viljen. Bliv mig tro. Frelseren:

»Bed mere end hidtil.«

Jeg: »Frelser, der vil helt sikkert være nogle, der ikke tror på det, jeg har fortalt dem.« Frelser: »Du har sagt det, det er nok.«

Jeg: »Hvordan skal jeg forstå, at det er nok?« Frelseren:

»Den, der har ører, lad ham høre.«

Jeg fortsatte med at bede inderligt, især for min bønnegruppe, for at de måtte få det bedre. Alt i alt bad jeg i cirka halvanden time.

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rot.

Derefter mødtes vores bønnegruppe kl. 20.00, og jeg fortalte, hvad Frelseren havde sagt. Den aften blev der bedt meget smukkere og mere andægtigt end normalt.

Efter bønnegruppen fortalte jeg det også til pastor Dochart. Han udtalte sig dog ikke om det.

04.02.92 — tirsdag

Tidligt om morgenen var jeg fordybet i bøn i omkring to timer. I går aftes i bønnegruppen modtog jeg den åndelige nadver; forinden havde jeg været til den hellige messe i Rot og modtaget den sakramentale nadver. Jeg spurgte Frelseren, om han ikke var hos mig i går aftes, da jeg modtog den åndelige nadver.

Frelseren: »Jeg var hos dig.«

Jeg: »Hvorfor bankede mit hjerte så voldsomt? Herre, du taler ikke til mig.«

Frelseren: »Din Herre taler, når han vil.«

Frelseren tav.

Jeg græd og sagde: »Hvordan kan der være intet uden Gud?«

Alligevel befinder jeg mig i en ro og en fred. Jeg er ikke alene, Herren er hos mig, men han tier. Normalt kan jeg ikke forestille mig, at Gud sover.

Så følte jeg en særlig behagelig ro. Jeg følte mig fri for alt, og jeg kunne blive sådan i timevis, fordi jeg tror, at du er hos mig, Herre.

De tvivl, jeg havde, har Herren fjernet. Der var ikke mere tilbage. Jeg takker dig, min Herre og min Gud; det var for mig, som om min sjæl var helbredt for gårsdagens smerter, for jeg led på grund af mudderet i kirken. Jeg følte mig som et lille barn, som Faderen holder i sine arme, og som hviler ved hans bryst. Barnet er elsket af Faderen, og denne kærlighed er nok for barnet, og det hviler videre i hans arme.

Hvor hurtigt er det onde dog til stede. Lidt senere hørte jeg en stemme:

»Er du nu forenet?«

Jeg sagde »Ja«, men jeg tror ikke, at det er min Herres stemme; min Herres stemme lyder anderledes. Jeg hørte heller ikke stemmen helt inde fra mit hjertes dyb, som jeg plejer. Måske var det igen den snakkesalige, den urene ånd, der var på færde, og som kun vil forvirre mig.

Så jeg bad igen for at jage ham på flugt, ellers kan jeg ikke slippe af med ham.

For han vil kun bringe mig i uro, forvirring og tvivl; det er kun den urene ånd. Om aftenen i Rot i kirken til rosenkransbøn og den hellige messe.

05.02.92 — onsdag

Jeg var irriteret, fordi en præst under min skriftemålssamtale stirrede på mig med det der blik. Det var modbydeligt at se ind i hans øjne. Sådan noget har jeg endnu ikke oplevet hos fader Gebhard Heyder. Jeg spurgte Frelseren om det.

Frelseren: »Det var en uren ånd, der forsøger at ødelægge din faste tro.« Jeg: »Ved præsten, hvad han gør med sine øjne?«

Frelseren: »Ja, det ved han. Det er fristelser, som din sjæl fornemmer og kæmper imod.« Jeg har allerede oplevet det der stirrende blik tre gange.

Mig: »Hvorfor gør han det?«

Frelseren: »Fordi han mangler den overnaturlige tro. Den overnaturlige tro har meget få præster.« Denne præst tror ikke på det med ekskommunikationen. Det gør min mand heller ikke. Jeg:

»Hvad skal jeg sige til dem, hvis de ikke tror på det?«

Frelseren: »Det bedste er at tie.«

Mig: »Hvad opnår jeg ved at tie?« Frelseren:

»Ydmyghed.«

Jeg talte inderligt med Frelseren i endnu et godt stykke tid. Så sagde jeg til

Frelseren: »Jeg afskyr det verdslige.«

Frelseren: »Skriv det ned.«

Jeg: »Hvor lidt tid har vi dog til at forberede os på det himmelske liv. Hvor er jeg glad for, at jeg har smidt fjernsynet ud af lejligheden. Min Herre og min Gud, jeg kan ikke takke dig nok for det.

07.02.92 – fredag

Denne dag var jeg hjemme. Fra kl. 7.00 til 8.30 bad jeg. Jeg spurgte Frelseren, om jeg igen ville få soningslidelser.”

Frelseren: »Du vil igen få soningslidelser.«

Jeg: »Jeg vil ofre dem for, at sognepræsten før den hellige messe beder rosenkransen sammen med de troende, sådan som Frelseren ønsker det. Og for, at sognepræsten kun uddeler mundkommunion, og at lægfolk ikke længere uddeler den hellige kommunion.

Desuden ofrer jeg disse lidelser for, at præsten må blive befriet fra frygt for mennesker, og jeg beder dig, kære Frelser, om, at han må få ydmyghed.

Frelseren: »Skriv, min datter. Soning for alle, der fornærmer mig i din by, og som modtager den hellige kommunion uden ærbødighed.«

Jeg: »Jeg beder dig, min Herre og min Gud, skænk mig mange nådegaver, så jeg kan udholde de lidelser, du giver mig. Jeg vil tage imod disse lidelser, også af stor kærlighed til dig, min Herre og min Gud, og for frelsen af de sjæle, der befinder sig på den brede vej.

Min Herre og min Gud, men din vilje ske. Frelseren: »Gør, min datter, som du har skrevet.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, allerede på forhånd for de lidelser, du vil give mig. At lide sammen med dig, det er jeg rede til, for du ved bedst, hvad jeg kan udholde.

Jeg sagde til Frelseren, at jeg gerne ville forblive i hans hjerte, og bad uophørligt til Frelseren i nogle minutter: »Min Frelser, tilgivelse, nåde og barmhjertighed for mig og for hele verden.

Alene kan jeg intet gøre, men med dig kan jeg alt. Indtil kl. 10.40

læste jeg igen i en god bog.

08.02.92 — lørdag

Jeg deltog i den hellige messe i Waghäusel. Jeg kunne slet ikke lide den måde, fader Werner Egon holdt messen på; han bad ikke engang forbønner.

Fra kl. 16.20 til 17.50 bad jeg uafbrudt på knæ fire rosenkranser og andre bønner udelukkende for pastor Vogt.

Denne tid ofrede jeg gerne for ham, for jeg har også modtaget nåden til det. Det er nok, at Gud ser, hvor meget jeg beder for pastor Vogt. Jeg ved, at jeg ikke vil elske ham så meget, som jeg elsker Kristus, men jeg ønsker det, for han er den anden Kristus, og jeg er klar over, at han har et stort ansvar for de sjæle, som Gud fører til ham. Derfor siger jeg, at man ikke kan bede nok for præsterne, for en præst, der lever i Guds nåde, kan advare mange sjæle mod helvedes afgrund og føre dem til paradiset.

09.02.92 – søndag

Fra kl. 6.30 til 8.00: Jeg bad i cirka en time, og i cirka 30 minutter var jeg forenet med Frelseren.

Frelseren: »I øjeblikket hersker Satan over hjerterne.«

Jeg: »Men du er kongen over alle hjerter.«

Frelseren: »Næsten alle lukker deres hjerter for mig.«

Jeg: »Har jeg skrevet det rigtigt?« Frelseren: »Du har skrevet det for mig.«

Mig: »Frelser, af hvilken grund lukker de deres hjerter?«

Frelseren: »Af stolthed, manglende kærlighed til mig, had, og fordi de ikke vil vende om fra den brede vej.«

Jeg: »Frelser, da jeg græd for lidt siden, da jeg sagde »Avertere, avertere«, det, som du Don Bosco sagde, og som betyder at ændre sit liv, strømmede tårerne fra mine øjne som perler og i et hurtigt tempo. Det var helt overnaturligt, og jeg blev fyldt af ærefrygt. Frelseren: »Ja, det var også mine tårer.«

Jeg: »Jeg har brug for en god åndelig vejleder. Ja, jeg har dig, men jeg har også brug for en præst.«

Frelseren: »Du kan ikke gå til pastor Vogt endnu. Lad det rette tidspunkt komme.«

Mig: Frelser, i går bad jeg fire rosenkranser for ham (pastor Vogt), havde det nogen virkning?»

Frelseren: »Ja, det virkede på ham.«

Mig: »Frelser, pastor Vogt tror, at jeg taler om mig selv.« Frelser: »Sådan tænker I alle sammen, men I kan ikke gøre noget uden mig.«

Frelseren: »Hvor meget ydmyghed har I endnu brug for for at erkende jeres skyld? Bed, min datter, bed meget.«

Jeg deltog i Helligmessen i Rot.

Fra kl. 13.00 bad jeg rosenkransen for pastor Vogt. Jeg var glad, da jeg så, at han knælede foran det Allerhelligste og bad til Jesu Hjerter. Jeg bad om, at han måtte være et forbillede for alle præster i de omkringliggende landsbyer. Jeg ønsker mig præster, så jeg kun ser Jesus i dem, og sådanne præster må man bede om. For vores Gud har overflod af nåde, hvis vi blot beder om det. Jeg tror, at pastor Vogt er en elsket præst, når han opfylder Guds vilje.

Der vil komme dage, hvor han forstår mig bedre end nu. Jeg vil aldrig holde op med at bede for ham. Kl. 14.30. En hr. Pavar har ringet fra Schweiz. Han ringer af og til. Vi styrker hinanden i troen. Jeg mødte ham i Jerusalem. Han var den eneste i pilgrimsgruppen, der lyttede til mig. De andre kroater sammen med præsterne grinede ad mig og hånede mig; jeg følte mig alene, som om alle havde forladt mig.

Da vi gik fra Jerusalem til Masada, bad jeg flere rosenkranser for pilgrimsgruppen og for præsterne. Alle fik hovedpine, og jeg følte mig så let, at jeg kunne have gået op ad bjerget endnu en gang. Derigennem modtog jeg mange nådegaver. Hr. Pavar fra Schweiz var den eneste i gruppen, der troede på min omvendelse i Medjugorje.

Kl. 17.00 – 18.00 Jeg læste først en bog af søster Faustina. Efter en time længtes jeg efter at forene mig med Frelseren. Jeg bad inderligt til Herren. Men der kom også fristelser over mig. Jeg græd bittert og tænkte, at jeg havde gjort noget forkert. Bagefter fandt jeg dog fred. Jeg bad Frelseren om endnu en gang at fortælle mig noget om mundkommunion og lovede at tro på ham.

Frelseren: »Jeg ønsker mundkommunion i knæ og med ærbødighed, gennem præstens indviede hænder.«

Derefter spurgte jeg om alderdrengene; jeg tænkte, at fordi de tjener ved messen, havde de privilegier hos Gud. Frelseren: »Det gælder også for alderdrengene.«

Mig: »Betyder det, at pastor Vogt ikke gør det rigtigt?«

Frelseren: »Ja.«

Mig: »Skal jeg sige det til ham, Frelser?«

Frelseren: »Det har jeg ventet på hele tiden.«

Mig: »Og hvis jeg siger det til ham, vil han så lytte til, hvad de andre præster siger og gør?«

Frelseren: »Han vil ikke gøre det, som de andre præster gør, men biskopperne kræver det af ham.«

Frelseren: »Den øverste biskop er Den Hellige Fader, ham skal han lytte til.«

Jeg: »Åh, Frelser, jeg vil gøre alt for, at du ikke bliver fornærmet og vanæret. Giv mig nåden og sig et hvilket som helst ord til mig, jeg lytter.«

Frelseren: »Fortsæt sådan, min datter.«

Omkring kl. 19.00 ringede Maria fra Augsburg. Jeg sagde til hende, at hun skulle vende tilbage til sin mand og opfylde Guds vilje. Engang blev der offentliggjort en artikel om mig i tidsskriftet »Frau im Spiegel«. Maria fra Augsburg læste den, skrev til mig og besøgte mig. Hun blev en ivrig kristen. Dengang havde Frelseren efter den hellige kommunion sagt til mig, at hun skulle vende tilbage til sin mand. Det har hun endnu ikke gjort.

I dag efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, om pacifismen var rigtig, for Fridolin havde ringet og fortalt, at Josef var pacifist, og at han ikke vidste helt præcist, om det var rigtigt. Frelseren: »Min datter, pacifismen er rigtig – men enhver har også ret til at forsvare sig.« Det forstod jeg ikke helt, for jeg ved ikke præcis, hvad pacifisme betyder.

10.02.92 – mandag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Frelseren: »Spørg mig, hvad du kan klare.« Jeg: »Jeg er så uduelig.«

Heiland: »Du har mig, du skal bare give mig til de andre. Hvert ord fra mig er mit liv, og i dem, som du giver ordet til, lever det.«

Mig: »Åh min Gud, hvor vigtigt er det da at tale om dig. Nu forstår jeg mere, når jeg beder ved Angelus: Ordet er blevet kød og har boet blandt os.

Det er igen det ufattelige for et menneske.

Jeg: »Nu forstår jeg, når du siger til mig, at jeg kun skal spørge om det, jeg kan klare.

Jeg har talt med to patienter om troen og om, at de skal gå til skrifte. Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt.

Frelseren: »Det var rigtigt, fortsæt sådan.«

Frelseren: »Elsk mig meget, min datter.«

Mig: »Men jeg kan kun elske dig med din kærlighed, hvordan skal jeg forstå det?«

Frelseren: »Elsk de andre, som om du elskede mig.«

Mig: »Så du ønsker at blive elsket i de andres sjæle. Jeg beder dig, Frelser, om nåden til at elske de andre, som jeg elsker dig.«

Jeg sagde til Frelseren, at det gør ondt på mig, når de andre afviser ham.

Frelseren: »Den smerte, du føler, er min smerte. Giv patienterne mere kærlighed.«

Kl. 12.45 i kapellet på klinikken: Under foreningen med Frelseren spurgte jeg ham, om de protestantiske også skal gå til skrifte.

Frelseren: »Ja.«

Mig: »Men de elsker jo ikke den Hellige

Fader.« Frelseren: »Så elsker de ikke mig.«

Jeg spurgte derfor, fordi mange allerede har svaret, da jeg sagde til dem, at de skulle gå til skrifte, at de var protestanter og derfor ikke behøvede at gå til skrifte.

Om aftenen ved den hellige messe i Rot.

Kl. 20.00 – Bønnegruppe. Der var så mange mennesker, at nogle gik igen. I en halv time fortalte jeg, hvad Frelseren siger til mig. Jeg havde ikke forberedt mig. Men når Helligånden giver ordene, så må man sige dem. En kvinde fra bønnegruppen stillede mig et spørgsmål; hun sagde, at Den Hellige Fader også uddeler den hellige kommunion i hænderne.

Jeg svarede hende: »Den Hellige Fader var tvunget til det, fordi mennesker har fri vilje, og biskopperne har godkendt det, og fordi frimurerne også er i Vatikanet.«

11.02.02 — tirsdag

Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt, hvad jeg havde svaret kvinden i går om håndkommunionen og Den Hellige Fader.

Frelseren: »Du svarede rigtigt.«

Kl. 12.20 i kapellet i kirken. Frelseren: »Du skal bare lytte til mig.«

Mig: »Min mand sagde, at jeg talte for længe i går i bønnegruppen.« Frelseren: »Kan nogen stoppe mig, når jeg taler?«

Kl. 10.40 havde jeg spurgte Frelseren, om jeg havde forstået det med pacifismen rigtigt.

Frelseren: »Skriv, min datter, pacifisme er rigtigt. Alle har ret til at forsvare sig.« Jeg:

»Kan du sige noget mere om det?«

Frelseren: »I har Bibelen.«

Mig: »Frelser, ville du også spørge, hvis du var i mit sted?« Frelser:

»Du kan spørge mig, det er helt rigtigt, min datter.«

12.02.92 – onsdag

Jeg deltog i den hellige messe i Rochus-kapellet. Som altid bad jeg rosenkransen før den hellige messe. Jeg bad også for den præst, der skulle holde den hellige messe.

Jeg så denne præst for anden gang. Jeg havde ikke brudt mig om det, da han første gang fejrede den hellige messe, og i dag, da han fejrede den for anden gang, udførte han transsubstantiationen så hurtigt, og ved afslutningen af den hellige messe bøjede han sig mod alteret og ikke mod tabernaklet. Jeg spurgte Frelseren: »Hvad er nu det rigtige?«

Frelseren: »Mod tabernaklet.«

Mig: »Skal jeg sige det til ham, Frelser?«

Frelser: »Hvis du vil.«

Først bad jeg for præsten, og så gik jeg hen til ham. Da jeg bankede på døren og spurgte, om jeg måtte tale med ham. Under vores samtale, efter at jeg havde fortalt ham, hvad der var forkert, begyndte han straks at forsvare sig og sagde, at han var professor.

Jeg sagde til ham, at så var alt klart for mig.

Først sagde jeg til ham, at han havde bedt nadverbønnen meget hurtigt, og han svarede, at de andre også gjorde det på den måde. Derpå svarede jeg ham, at man skal adlyde Frelseren mere end mennesker. Jeg forklarede ham, at jeg gerne ville hjælpe ham, og at jeg efter den hellige messe havde spurgt Frelseren, hvorfor han bøjede sig mod alteret for at tage afsked og ikke mod tabernaklet.

Derefter kritiserede faderen fortiden en smule. Han var temmelig urolig og stolt. Jeg sagde til ham, at Frelseren dengang og i dag er den samme Frelser.

Faderen lovede mig at fejre den hellige messe langsommere. Derefter bad jeg om velsignelsen og gik. Også denne gang var jeg ikke alene. Jeg ved, at Frelseren var med mig.

Da jeg kom hjem, tog jeg straks telefonrøret i hånden; det var Fridolin, der ringede. Han fortalte, at den unge studerende Andreas nu ikke længere modtog kommunion i munden, fordi hendes subregens havde sagt, at det ville se bedre ud for ham, hvis han modtog nadveren i hånden.

Den **28.01.92** havde Frelseren allerede sagt noget til Andreas.

Andreas havde løjet over for Fridolin. Han havde søgt en undskyldning og sagt, at hans læber var åbne, og at han derfor ikke kunne modtage nadveren i munden.

Men han havde ikke fortalt sandheden, nemlig at det var subregens, der havde sagt det til ham.

Omkring kl. 13.30 i kapellet på klinikken spurgte jeg Frelseren om bederummet. Frelseren: »Du kan godt begynde. Tiden er allerede inde.«

Mig: »Men jeg har ikke penge nok endnu.«

Frelseren: »Overlad det til mig.«

13.02.92 — torsdag

Jeg spurgte Frelseren, om vores samtale ville have nogen virkning på den præst, der havde fejret den hellige nadver så hurtigt.”

Frelseren: »Ordet lever i ham.«

Derefter spurgte jeg på vegne af Andreas, Fridolins studiekammerat, hvorfor Frelseren havde tilladt, at Andreas nu modtager kommunionen i hånden.

Frelseren: »Han har fri vilje, og denne vilje er syg.«

Jeg: »Jeg kan ikke forestille mig, at nogle professorer gør sådan noget og tilskynder teologistuderende til at modtage nadveren i hånden.

Frelseren: »Det er de skriftkloge og farisæerne, der korsfæstede mig. For Andreas' skyld må man faste på onsdag – det er forræderi.«

Jeg: »Hvad skal man gøre, når viljen er syg?« Frelseren:

»Faste og bede salmerne.«

14.02.92 – fredag

Kl. 10.30 i lægeværelset: Jeg spurgte igen, om jeg overhovedet skulle fortsætte med at skrive. Frelseren: »Ja, min datter, skriv din dagbog, det er vigtigt.«

Mig: »Talte du til mig i går?« Frelseren: »Ja, min datter.«

Mig: »Herre, hvad er din vilje? Lad mig nu indse, hvad jeg skal gøre, for du er min sjælevenleder, men Herre, kun hvis det stadig er din vilje.«

Frelseren: »Bed meget, min datter. Bønnerne er meget nødvendige.«

15.02.92 Lørdag

Fader Aemilian holdt en smuk HI-messe. Det var en maria-tilbedelse. Jeg så igen, hvordan faderen stod i mørket, men efter transsubstantiationen så jeg noget lyst omkring hans hoved. Det var første gang, jeg så det, og så forsvandt det igen.

Jeg har bedt meget for pastor Vogt, en hel salmebog.

Én ting har jeg forstået i dag: hvis man ønsker sig en god præst, må man bede Gud om det. Jeg holder meget af denne præst, selvom jeg ved, at han ikke gør alt, hvad Frelseren ønsker. Men jeg har håb om, at han en dag vil blive en eksemplarisk præst.

Jeg forlod skriftestolen lykkelig; mine bønner blev hørt.

Jeg takker dig, min Herre og min Gud, for denne nåde, som du har skænket præsten og mig.

16.02.92 Søndag

Jeg bad i to timer derhjemme før den hellige messe. Om søndagen vil jeg gerne forberede mig særligt på den hellige messe. Inden jeg begynder at bede, stiller jeg et kors og en statue af Jomfru Maria på bordet samt vievand til de fattige sjæle. Derefter beder jeg Confiteor, eksorcismen og mange andre bønner, såsom litanier og rosenkransen. Til sidst modtager jeg den åndelige nadver. Det er også forberedelsen til den sakramentale nadver. Så bliver den hellige messe mere andægtig, og man får mere oplysning og ved også, hvad der er forkert, og man genkender de urene ånder bedre, for de er også i kirken.

Da jeg i går havde skriftet hos pastor Vogt, spurgte jeg Frelseren: »Hvorfor talte jeg ikke om håndkommunionen?«

Frelseren: »Tiden er endnu ikke inde.«

Mig: »Tror præsten nu, at jeg hører din stemme?« Frelseren:

»Ja, det tror han, min datter.«

Mig: »Har han stadig sådanne tvivl, eller ikke så meget længere?«

Frelseren: »Bed videre for ham.«

Mig: »Herre, men han skrev i går i kirkebladet, at enhver døbt kan holde en ordgudstjeneste og bagefter uddele den hellige kommunion, hvis præsten er fraværende.«

Frelseren: »Hvis han vidste, at det er mig, der er i den hellige hostie, ville han ikke skrive det i kirkebladet. Der er stadig så meget uklarhed i hans hjerte.«

Jeg: »Men Herre, han foretager jo transsubstantiationen, han ved jo, at du, den levende Gud, virkelig, væsentligt, af kød og blod, legeme og sjæl, af menneskelighed og guddommelighed, er til stede i den hellige hostie – eukaristien!«

Frelseren: »Troen er forskellig fra person til person.«

Jeg: »Hvorfor er troen forskellig?«

Frelseren: »Skriv, min datter, det afhænger af det første og det andet bud, den mangelfulde kærlighed til mig og til næsten.«

Jeg: »Så troen afhænger altså af kærligheden, og kærligheden må man bede om og leve efter. Den er en stor nåde fra Gud.«

Frelseren: »Kærligheden strømmer ind i rene hjerter.«

Jeg: »Herre, hvordan skal jeg forstå »strømmer«?«

Frelseren: »Kærligheden er en kilde; kom til kilden, og lad den forfriske dig.« Jeg:

»Hvordan er professorernes tro?«

Frelseren: »Det er, min datter, den verdslige tro, der ikke bærer frugt.« Jeg: »Men

Frelseren, de uddanner jo de fremtidige præster.«

Frelseren: »Derfor må I bede for dem.«

Jeg: »Frelser, skal man bede om alt?« Frelser:

»Ja, min datter.«

Jeg takker dig, min Herre og min Gud, for den kærlighed og nåde, du har skænket mig. Jeg skyndte mig at komme tidligere til kirken. Den hellige messe begyndte kl. 10.00

Før den hellige messe bad jeg litani til Den Hellige Ånd for alle, der netop var i kirken. Pastor Vogt holdt den hellige messe godt. Evangeliet handlede om bjergprædikenen (Lukasevangeliet). Ved uddelingen af den hellige nadver hjalp to lægfolk og en teologistuderende, hr. Artur Wagner.

Tidligere har jeg modtaget den hellige nadver fra ham. Nu tænkte jeg, at Herren havde sagt til mig, at kirken står i mudderet. Hvordan kunne jeg da modtage den hellige nadver fra hr. Wagner, hvis hænder endnu ikke er indviet som en præsts?

Jeg bad til Frelseren: Herre, hvis det er din vilje, at jeg skal modtage den hellige nadver fra diakonen hr. Wagner, så ja. Men kun hvis det er din vilje.

Hvis ikke, så lad ham ikke komme til mig. Jeg lægger al min tillid i dine hænder. Hr. Wagner uddelte den hellige kommunion ved siden af mig. Men han kom ikke hen til mig, og jeg fornemmede tydeligt, at det var Guds vilje, at han ikke gav mig den hellige kommunion. Jeg modtog den hellige kommunion som den sidste, og det var af pastor Vogt.

Efter den hellige nadver sagde jeg til Frelseren, at hvis han ønskede det, ville jeg tale med hr. Wagner, men jeg sagde også, at Frelseren måtte give ham indsigt, så han ved, at han ikke må uddele den hellige nadver.

Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle skrive det ned.

Frelseren sagde: »Skriv det ned.«

Derefter bad jeg endnu en kvart time.

Da jeg forlod kirken, ventede der en dreng på mig udenfor, Christian Fellhauer, et kært Guds barn. Efter sin første hellige kommunion kom han hen til mig og spurgte, hvad han skulle gøre for også at kunne modtage den hellige kommunion med munden?

Jeg sagde til ham, at han hver dag skulle bede en rosenkrans til Jomfru Maria for dette ønske. Den følgende søndag, en uge senere, kom han overglad hen til mig og fortalte fuld af glæde: »Julijana, jeg har modtaget nadveren i munden.«

Siden da hilser han ofte på mig efter den hellige messe, ligesom i dag. Jeg gav ham velsignelsen med vievand, som jeg altid har med mig, og han spurgte mig, om vandet var ordentligt viet. Jeg svarede ja og fortalte ham, at dette vand var blevet viet af fader Gebhard Heyder fra Regensburg. Min Herre og min Gud, hvis noget ikke er rigtigt, så sig det til mig, så jeg kan strege det over. Jeg har givet dig alt, og alt er fra dig.

Frelseren: »Så er alt i orden, også det, du har skrevet.«

17.02.92 – mandag

Kl. 10.00 Lægens kontor: Jeg spurgte Frelseren om diakonerne, om de må uddele den hellige kommunion.

Frelseren: »Min datter, en diakon må ikke uddele den hellige nadver, fordi han mangler den fulde ordination.«

Mig: »Men kirken har tilladt det.«

Frelseren: »Det er vildlære. En diakon er ikke en præst. Kun en præst må uddele den hellige nadver.«

Jeg havde forinden bedt om, at Gud måtte fortælle mig, hvorfor H. Wagner ikke skulle give mig den hellige nadver. Jeg lovede Frelseren, at jeg ville tro på det, han ville sige til mig. Må Frelseren derfor skænke mig en fast tro og klæde min menneskelighed i guddommelighed. Selvom det måske ikke er klart for andre, at diakoner ikke må gøre dette, har jeg skrevet det, som Frelseren har sagt det. Amen.

Kl. 12.15 i kapellet på arbejdspladsen: I dag bad jeg længere i kapellet end normalt. Jeg græd over den vildlære, der er så udbredt i den katolske kirke.

Jeg tænkte også på en kvinde fra vores bønnegruppe, som engang i fortrolighed fortalte mig, at hun havde sagt til præsten, der tog imod skriftemål i bønnegruppen, at hun blev forstyrret under rosenkransbønnen. Præsten havde svaret hende: »Hvorfor beder du så rosenkransen?« Jeg spurgte Frelseren, hvilken ånd det var, der sagde sådan noget.

Frelseren: »Det var en uren ånd.«

Derefter bad jeg: Frelser, beskyt min bønnegruppe mod vildlære, og lad ingen ulv i fåreklæder trænge ind.

Senere på arbejdspladsen bad min kollega Veronika og jeg rosenkransen. Det kan vi kun gøre, når der endnu ikke er nogen patienter.

Jeg takker Gud for denne nåde, for de andre går som regel ud for at ryge en cigaret.

Kl. 13.50: Jeg har røntgenfotograferet en meget overvægtig patient. Da han så mit kors, som jeg bærer på en kæde på brystet, og de forskellige medaljoner, der hænger ved det, spurgte han mig, hvad det var for noget smukt, jeg havde der.

Jeg fortalte ham det og viste ham det også: »Det er korset med de 14 stationer. Dem skal vi alle gennemgå. Med 13 kommer vi ikke til Hirmel, kun med alle 14.«

(På bagsiden af korset er de 14 korsvejsstationer afbildet.) Patienten spurgte nysgerrigt, om korset var af guld.

Jeg sagde til ham: »Jeg kan ikke lide guld og sølv. Det har jeg jo deroppe i himlen.«

Han svarede: »Når De er deroppe, så send mig noget ned derfra.«

Jeg sagde: »Hvis De forsones med Gud og skrifter ordentligt, så kan De også selv få del i det.« Han lo og gik så.»

18.02.92 Tirsdag

Kl. 10.00 Lægemødet: Som altid bad jeg. Under den åndelige forening spurgte jeg Frelseren, hvorfor jeg havde været plaget indtil ca. kl. 2.30 om natten, efter at vi havde bedt så meget i går aftes.

Frelseren: »Dem, der plagede dig i nat, var Lucifer-dæmoner. Jeg lod det ske, så du ved, at du tager mange sjæle fra ham, og hvordan han nu igen må kæmpe.«

Mig: »Men jeg kunne ikke bede i nat.«

Frelseren: »Han forsøgte at binde dig, men det kunne han ikke, for jeg var hos dig. Der kommer allerede utallige af dem. Jeg tillader kun så meget, som du kan udholde.«

Mig: »Den urene ånd ville hviske mig i øret og sagde hele tiden, at det var søndag, at jeg ikke behøvede at bede før den hellige messe, at jeg havde bedt nok, at jeg skulle sove og hvile mig. Jeg sov næsten over mig.«

Min mand vækkede mig, selvom jeg normalt vågner af mig selv. Da min mand spurgte mig, om jeg ikke ville på arbejde i dag, sagde jeg til ham: »I dag er det jo søndag, lad mig sove.«

Da han så sagde: »Var det ikke mandag i går?«, gik det op for mig.

Da jeg i går fortalte pastor Dachart om det, som Frelseren havde sagt til mig om diakonerne, nemlig at de ikke må uddele den hellige nadver, sagde pastor Dochart til mig, at det kun gjaldt for mig.

Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt.

Frelseren: »Det, du har sagt til pastor Dochart, er rigtigt.« Jeg: »Hvorfor har han sagt noget andet?«

Frelseren: »Overlad det til mig.«

Derefter spurgte jeg Frelseren, om religionslæreren, der nu ønsker at blive diakon og studerer til det, må uddele den hellige nadver, når han er færdig?

Frelseren: »Det må kun præsten, der har ordinerede hænder.«

Jeg havde hovedpine og spurgte Frelseren, om det var soningssmerter. Frelseren:

»Ja, det er soningssmerter, min datter.«

Jeg blev pludselig bekymret for, hvad der ville ske, hvis jeg døde

pludseligt. Frelseren: »Så kommer du til mig.«

Jeg spurgte derfor, fordi jeg tænkte på, at min bror helt pludseligt døde af for højt blodtryk. Derfor lod jeg senere søstre måle mit blodtryk, men det var normalt.

Jeg havde så stærke hovedpiner, at jeg ofrede dem for syndernes omvendelse. Om eftermiddagen kom der kun få patienter. Min kollega Veronika og jeg læste i Bibelen. Jeg læser helst Bibelen af fader Gebhard Heyder. Bagefter lærte jeg sangen udenad: »Åh, Jesus, du er hele mit liv.« Den sang kan jeg rigtig godt lide. De fleste latinske bønner har jeg lært udenad på arbejdspladsen eller bag rattet i bilen. Gud alene ved, hvor mange rosenkranser jeg allerede har bedt i bilen, i skoven og i kirken.

Efter arbejde ville jeg gerne svømme, men jeg valgte i stedet at gå i kirken. Jeg mærkede igen forstyrrelser under rosenkransbønnen. Jeg har ofte bemærket, at jeg bliver særligt angrebet, når jeg beder for præsterne, teologistuderende og de professorer, der uddanner dem.

Så jeg bad især for Fridolin, Andreas og subregens i Landershofen.

Subregens overtalte teologistuderende til at modtage nadveren i hånden, ligesom hos Andreas.

Jeg bad også for pastor Vogt og for pastor Dochart. I flere dage havde jeg allerede inddraget pastor Vogt i mine bønner, så han bedre kunne skelne mellem ånderne og forstå mig bedre.

I kirken i Rot, inden den fælles rosenkransbøn begyndte, mærkede jeg angreb fra de urene ånder. Jeg bemærkede også straks, hvor de kom fra.

På skrå foran mig sad en mand, af middelhøjde, med fuldskæg. Han kom ind, satte sig ned og holdt begge hænder for ansigtet, så han ikke kunne se mod tabernaklet. Pludselig rystede han på hovedet med så stor kraft, værre end hvis han havde kulderystelser. Dette skete oftest, når pastor Vogt talte særligt om Guds ære, f.eks. under læsningen eller evangeliet, når Guds ord blev forkyndt.

Han lo da også helt grimt. Messetjenerne lo, og en af dem måtte endda gå ud.

Ved transsubstantiationen blev han særligt rasende. Manden rejste sig, gik tættere på præsten og alteret og truede med løftede hænder og knytnæver mod præsten og skældte ud. Under messen havde jeg allerede bedt for denne mand. For jeg kender jo allerede de indre angreb fra dæmonerne. Da den fremmede hævdede stemmen, sagde jeg befalende til ham: »Ti stille.«

I det øjeblik vendte han sig om, gik forbi mig og så bittert ondt på mig. Jeg sagde blot: »Vig bort fra mig.« Han skældte ud og gik ud af kirken.

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, hvad det var for en dæmon.

Frelseren: »Det var en Lucifer-dæmon, og der var mange med ham.«

Jeg sagde til Frelseren, at han havde været hos mig i nat. Frelseren:

»Han kan være overalt.«

Jeg takker dig, Frelser, for denne fristelse i kirken, fordi mange ikke tror på, at djævelen findes.

I hvert fald var mange troende bange efter den hellige messe, og deres ben rystede.

Præst Vogt sang endelig for en gangs skyld også tredje vers af sangen

»Maria, bred din kappe ud«.

Jeg har allerede flere gange oplevet sådanne tilfælde med den urene ånd i kirken.

Også i andre kirker, såsom i Lourdes, Jerusalem, Medjugorje, Waghäusel, på klinikken på arbejdspladsen, i Rot i rådhuset (8 personer fra Rot var til stede) og i Rom på vej til et møde med en biskop i Vatikanet samt ved foredrag, jeg allerede har holdt, osv.

For mig er det også Guds nåde, for derved bliver de troende mere andægtige og beder mere og tror endelig på, at djævelen og helvede eksisterer.

Efter gudstjenesten mødte jeg flere troende, som også havde bemærket, at det var djævelen, og som også havde bedt for denne mand. En kvinde bemærkede det ikke, og hun sagde, at denne mand var syg. Hun fortalte også, at de stakkels sjæle kom til hende. Jeg spurgte mig selv: Hvis hun ikke har gaven til at skelne mellem ånderne, hvordan kan hun så vide, om det virkelig er de stakkels sjæle? Men jeg sagde intet.

Denne kvinde havde siddet i samme kirkebænk som den fremmede.

19.02.92 – onsdag

Kl. 10.00 Lægens kontor: Jeg spurgte Frelseren om den fristelse, der var sket i går.

Frelseren: »Min datter, denne fristelse var begyndelsen. Der kommer flere. Satan kæmper om de sjæle, han har mistet.«

Mig: »Skal jeg gøre noget for vores kirke?« Frelseren:

»Bed, bed, bed meget.«

Jeg følte derefter en varme og en fred indeni mig, det var en meget dejlig følelse.

Om aftenen var jeg i Rochus-kapellet, først til rosenkransbønnen og derefter til den hellige messe.

20.02.92 — torsdag

10.10 Lægens kontor: Jeg spurgte Frelseren om samvittigheden.

Frelseren: »Det uforståelige ved samvittigheden er, at det er mig selv.« Jeg: »Hvem er du, denne 'mig selv'?«

Frelseren: »Skriv det ned, min datter, jeg er din Herre og Gud.« Jeg:

»Hvorfor lærer man os ikke straks, at Gud er samvittigheden?«

Frelseren: »Det er det verdslige. Det uforståelige kommer fra mig.«

Mig: »Hvorfor indser nogle præster ikke, at den indre stemme, jeg hører, kommer fra dig?« Frelseren:

»Fordi de ikke kender åndernes skelnen. De har en svag tro, prædiker Bibelen, men lever ikke efter den.«

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rot. Jeg bad rosenkransen. Da jeg skulle modtage den hellige kommunion, gik nonnen forbi mig og forsøgte slet ikke at give mig den hellige kommunion, fordi hun vidste, at jeg ikke ville modtage den fra hende. Jeg gik straks tilbage til min plads og modtog den hellige kommunion åndeligt. Jeg modtog så mange nådegaver, og så hørte jeg stemmen:

»Vil du ikke ofre den hellige kommunion for søsteren?«

Jeg svarede straks: »Ja.« Men jeg sagde: »Jeg ofrer den for søsteren, så hun må få oplysning, så hun ved, at hun ikke må uddele den hellige kommunion.«

Da messen var slut, og jeg stadig var dybt fordybet i bøn, kom søsteren hen til mig og spurgte: »Var det ikke rigtigt, det jeg gjorde?«

Hun spurgte, fordi hun troede, at jeg ville vente og modtage den hellige kommunion af pastor Vogt.

Jeg sagde til hende: »Nej, søster, det er ikke rigtigt. De må ikke uddele den hellige kommunion, for De har allerede spurgt mig om det én gang før, og Frelseren sagde: »Sig til hende, at vi har præster.«

Hun protesterede voldsomt og sagde, at hun også var ordineret, og at biskopperne havde godkendt det. Jeg sagde, at hun måtte lytte til den øverste biskop.

Hun var ophidset og lidt vred, og hun forstyrrede mig på et uheldigt tidspunkt. Hun sagde, at jeg måtte skifte side. (dvs. gå over på den side, hvor den hellige præst uddeler den hellige nadver)

Jeg sagde: »Der, hvor Gud sætter mig, der bliver jeg.«

Jeg bad for hende.

Derefter gik jeg sammen med Hedwig og Hilde ind i Rochus-kapellet. Der begyndte straks en ny hellig messe. Der kunne jeg så modtage Frelseren sakramentalt. Jeg ofrede den hellige nadver for de stakkels sjæle.

21.02.92 – fredag

Kl. 10.30 Lægens kontor:

Frelseren: »Det med nonnen, det gjorde du rigtigt – endda helt perfekt.«

Jeg spurgte endnu, om jeg skulle skifte side i kirken, som nonnen havde sagt. Frelseren: »Det behøver du ikke, for du har ret.«

I går aftes, da jeg kom hjem, forsvarede min mand nonnen. Han var meget oprevet og sagde, at jeg skulle skifte side osv.

Jeg tog helligt vand og sprøjtede det på ham og omgivelserne, for jeg kunne mærke den urene ånd. Det fortalte jeg Frelseren.

Frelseren: »Det var Judas-dæmonen hos din mand.«

Jeg sagde, at jeg havde sagt til min mand, at han skulle gå til skrifte. Men min mand havde sagt, at det ikke var nogen synd.

Frelseren: »Han har ikke erkendt synden, fordi han har lukket sit hjerte.« Jeg:

»Hvad betyder det, at han har lukket sit hjerte?«

Frelseren: »Så kan jeg ikke komme ind.«

Jeg: »Det betyder, at den anden var

derinde.« Frelseren: »Denne gang ja.«

Om eftermiddagen bad jeg meget for nonnen og pastor Vogt.

Mens jeg bad, så jeg altid en person stå åndeligt foran mig. Jeg kendte denne mand, for han havde stået foran mig flere gange før. Jeg ved, at han uddelte den hellige nadver, og at jeg ikke modtog

Frelseren fra ham. Om sommeren var en kommunionshjælper pludselig død, omkommet i en ulykke på motorvejen, men jeg vidste ikke, om det var denne mand, der nu altid stod foran mig, så åndeligt. Denne person var så påtrængende, at jeg bad et Fadervor, et Ave Maria og et Ære være Faderen for ham. Men jeg troede ikke, at det var nok for denne mand.

Jeg besøgte Marga Fellhauer i Rot og spurgte hende, om hun havde et billede af kirkekorets sangere, for jeg vidste, at denne mand, der hele tiden havde stået åndeligt foran mig, også havde sunget i kirkekoret. Hun viste mig det, og jeg genkendte ham. Da denne mand omkom i et ulykkestilfælde om sommeren, var jeg netop på pilgrimsrejse i Slovakiet.

Om aftenen bad jeg rosenkransen i kirken for denne mand, der hed Werner Heinzmann, og ofrede den hellige messe for ham. Jeg bad ham om også at bede for mig, så jeg kunne vågne om natten for at kunne fortsætte med at bede for hans sjæl. Jeg var ked af, at jeg havde sagt, at han allerede gik mig på nerverne med sin påtrængenhed. Men dengang vidste jeg endnu ikke, at han var død.

Om natten, omkring kl. 1.30, vågnede jeg og bad rosenkransen for ham og litani til det dyrebare blod. Jeg tændte et indviet lys for ham og gav ham vievand.

Derefter spurgte jeg Frelseren, hvad jeg skulle gøre, hvis lægfolkene kom igen for at give mig den hellige kommunion.

Frelseren: »Gør det samme igen.«

22.02.92 — lørdag

Jeg deltog i den hellige messe i Waghäusel. Fader Werner Egon fejrede den hellige messe sammen med en fremmed præst. Da jeg skulle modtage den hellige kommunion, tøvede fader Werner Egon med at give mig Kristi legeme, fordi jeg knælede foran ham. Han sagde heller ikke, som han plejede, »Kristi legeme«, men tav. Min mand kom lige efter mig til den hellige kommunion og så stadig, hvordan faderen rystede på hovedet.

Hvor må denne præst dog være snu. Det er blevet en fast skik gennem ham, at de troende i den forreste bænk kan modtage den hellige kommunion på knæ. Men kun dem i den forreste bænk.

Ja, og de andre? Skal de ikke knæle foran vores Frelser? Sådan går det ikke. Alle skal knæle foran vores Gud. Da messen var slut, begyndte en kvinde ved navn Alice at synge sangen »Velsign dig, Maria«. Det kunne præsten heller ikke lide, for han rystede på hovedet.

Da han havde forladt kirken, bad jeg stadig sammen med de troende den Lauretanske litani.

Derefter sang vi Salve Regina. Disse bønner ofrede jeg for præsterne.

Derefter gik jeg hen foran tabernaklet og knælede ned på gulvet. Der bad jeg meget inderligt for præsterne og de troende, der var i kirken. Da jeg forlod kirken, henvendte en mand (Walther fra Hockenheim) sig til mig og sagde: »Det gjorde De godt.«

»Vil De være så venlig at bede for min kone? Hun har kræft.«

Jeg lovede ham at bede for hende. Jeg tror, at Gud har hørt min bøn, bønner for de troende, der var i kirken, ellers ville denne fremmede mand ikke være kommet hen til mig.

Kl. 16.30: Jeg bad rosenkransen sammen med de røde troende i kirken.

Derefter bad jeg yderligere tre rosenkranser og ofrede dem alle for pastor Vogt. Det krævede en opofrelse af mig, for jeg havde knælet hele tiden.

23.02.92 – søndag

Kl. 7.30 begyndte jeg at bede, ca. 1 time før jeg gik til kirken. Jeg klagede til Frelseren over fader Werner Egon.

Frelseren: »Du behøver ikke at lytte til ham. Lyt til mig.« Jeg:

»Mener du, at jeg skal blive ved med at knæle foran Kristi legeme?« Frelseren: »Ja.«

Mig: »Kan jeg også gå min vej, hvis han tøver med at give mig den hellige kommunion, når jeg knæler?« Frelseren: »Du kan gå din vej, jeg vil alligevel komme til dig, selvom du ikke har modtaget mig sakramentalt.«

Mig: »Hvordan er det, Frelser, når jeg vågner om natten? Hvem vækker mig, så jeg kan våge og bede? Er det dig, eller er det de stakkels sjæle?«

Frelseren: »Det er mig. Jeg ønsker, at du våger sammen med mig.« Jeg: »Ja, men så beder jeg for de stakkels sjæle.« Frelseren: »Det glæder mig så meget.«

Jeg: »Herre, men jeg kæmper med at komme i gang med at bede.«

Frelseren: »Du må indse, at du ikke kan gøre noget af dig selv. Til det har du brug for min nåde, for den Onde bryder sig ikke om, at du beder.«

Jeg: »Er den Onde så tæt på mig?«

Frelseren: »Ja. Hvor jeg er, der er han også.«

Mig: »Kære Frelser, jeg har givet dig alt, jeg tilhører dig helt og holdent, hvorfor lader den urene ånd mig ikke være i fred?«

Frelseren: »Så ville han jo have min forstand. Men min forstand er ikke hans forstand.« Jeg: »Men han er jo intelligent.«

Frelseren: »Intelligens er ikke fornuft.«

Mig: »Så har jeg ikke andet valg end at holde mig vågen? Ja, nu kommer jeg i tanke om, hvad der står i Bibelen: Våg derfor til enhver tid i bøn, så I kan undslippe alle disse kommende ting og bestå foran Menneskesønnen.«

Jeg: »Kære Frelser, vil du sige mig noget? I dag har jeg været gift i 27 år.« Frelser: »Bliv ved med det, bed videre, min datter.«

Jeg: »Ja, min kære Jesus, jeg vil bede af kærlighed til dig og til menneskene, for mine næstes evige liv og for at redde mit eget liv.«

Derefter ventede jeg endnu et stykke tid for at se, om Frelseren ville sige noget mere. Så hørte jeg Frelseren sige: »Gå i fred.«

Jeg: »Tak for din store kærlighed. Jeg elsker dig højere end alt andet.

Jeg deltog i den hellige messe i Rot og var der også med til andagten og rosenkransen mellem kl. 13.00 – 14.00.

24.02.92 mandag

Kl. 10.00 i lægeværelset: Jeg bad og forenede mig med Frelseren.

Jeg: »Hvorfor tøvede fader Werner Egon med at give mig den hellige kommunion, mens jeg knælede, og hvorfor sagde han ikke »Kristi legeme«, og hvorfor rystede han på hovedet?«

Frelseren: "Du har modtaget mig, min datter. Du har troet på, at jeg er til stede i den hellige hostie. Det har han ikke."

Jeg: »Men hvis han ikke tror, kan han jo ikke bede nadverbønnen.«

Frelseren: »Jo, jeg har magt over ham.«

Om aftenen var jeg først til rosenkransbønnen og derefter til den hellige messe i Rot. Kl. 20.00 var der så bønnegruppe. Pastor Dochart var også der.

Jeg brød mig ikke om diskussionen med pastor Dochart. Lioba havde fortalt, at djævelen også havde været i Waghäusel, og at præsterne havde sendt ham ud af kirken.

Måske var det den samme mand, der for et par dage siden var i kirken i Rot. Pastor Dochart er ikke enig i, at præsterne bør tale mere om djævelen for at informere og advare de troende.

Han sagde: »Hvad ville folk mon sige?«

Jeg: »Der tales alt for lidt om djævelens eksistens.«

Jeg sagde, at præsterne burde prædike mere om det. Hvor mange mennesker befinder sig i dag i Satans net og snarer uden at ane det, blot fordi der altid tales om det glade budskab, og fordi det siges:

Gud er godhed, Gud er barmhjertighed, Gud straffer ikke.

Alt det er ganske vist sandt, men Gud har evigheden til at straffe.

Det behagede mig ikke, da pastor Dochart kort efter rejste sig og så på mig med stivt stirrende øjne, som om jeg havde givet ham en lussing. Det var ikke første gang, jeg så disse stirrende øjne.

25.02.92 — tirsdag

Allerede tidligt om morgenen bad jeg rosenkransen for præsterne.

Kl. 10.30 i lægeværelset: Jeg spurgte Frelseren om pastor Dochart. Da jeg sagde til ham, at præsterne burde advare de troende, når djævelen trænger ind i kirken og skræmmer folk, og at det er en fejl, præsterne begår, når de tier om det, så jeg det der stirrende blik i hans øjne. Det var frastødende.

Frelseren: »Det var den urene ånd, når du taler om den sande lære.« Jeg: »Kan den urene ånd gå over præsten og ramme mig?«

Frelseren: »Ja, det kan han, når du forsvare den sande lære.«

Egentlig skulle jeg gå hen til pastor Dochart i Bretten for at bede. Jeg skulle altid spørge Frelseren, hvor jeg skulle gå hen.

Jeg spurgte Frelseren om torsdag, for jeg ville ikke stole på mig selv alene (torsdage var der bønnemøde i Bretten.)

Jeg: »Frelser, du ved, hvad jeg vil spørge dig om, før jeg spørger dig, ved du det.«

Svaret kom straks, uden at jeg havde udtalt spørgsmålet ordentligt.

Frelseren: »Gå ikke derhen, min datter.«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud.«

I aften, da jeg gik hjem fra den hellige messe, henvendte en fru Östringer sig til mig. Hendes stemme var skælvende og lød ængstelig.

Hun sagde til mig: »Du skal ikke tale foran folk. Andre gør det hele i det skjulte.« Jeg sagde til hende, at jeg jo havde spurgt Frelseren, hvornår og hvor jeg skulle tale, og at han giver mig de ord, jeg skal sige.«

Frelseren sagde senere hertil: »Tal, min datter, lyt ikke til det, andre siger. Lyt til mig. Når andre formaner dig til at gøre noget i det skjulte, er det misundelse. Jeg har givet dig gaven til at tale.«

Mig: »Herre, er du indforstået med, at jeg går til Zönackel?«

Frelseren: »Ja, gå derhen.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned? Ønsker du det?«

Frelseren: »Fortsæt sådan, min datter.«

Jeg takker dig, min kære Gud.

Kl. 13.00 i kapellet på klinikken:

Først bad jeg. Mit hjerte var tungt, så jeg måtte græde. Ja, det er smertefuldt, fordi Gud bliver fornærmet gennem menneskene. Patienterne fornærmer ofte Gud, nogle uden at vide det. For de genkender ikke længere synden. De fleste siger, at de ikke har nogen synder.

I dag var der en patient hos mig, der sagde, at det var nok at skrifte én gang om året.

Samtidig var hun meget urolig og påståelig og mente, at hun ikke havde nogen synder.

Hun fortalte mig, at hun kendte en kvinde, der er så ond og går i kirke hver dag. Hun sagde, at hun allerede havde sagt til denne kvinde, at hun skulle holde sig væk fra kirken og også fra skriftemålet.

Til denne patient sagde jeg lige ud: »Det er dæmonen, der taler gennem

Dem.« Hun kunne ikke længere se mig i øjnene.

Åh, der er tusindvis af dem slags. Det er meget svært at hjælpe disse patienter, fordi deres sjæle for det meste er rustne. Jeg inddrager patienterne i mine bønner. Nogle er taknemmelige og går glade derfra, andre med tårer i øjnene, når de tager afsked og beder mig om at bede for dem.

Men det smerter mig endnu mere, når præsterne udbreder eller prædiker vildlære. Jeg føler en gennemborende og brændende smerte i mit hjerte, som om jeg havde en hjertefejl.

Ja, det er præsterne, der forårsager mig mest hjertesorg. Forstår de ikke, at de har et så stort ansvar for sjælene?

Da jeg græd foran tabernaklet, spurgte jeg Frelseren, hvad han nu ville spørge om i mit sted?

Frelseren: »Jeg ville spørge dig: »Elsker du mig?«

I det øjeblik tænkte jeg: Gud er kærlighed, og sagde: »Jeg elsker dig jo.« Frelseren:

»Ser du, og jeg elsker dig endnu meget, meget, meget mere.«

I det øjeblik smilede jeg sammen med Frelseren og græd ikke længere. Jeg følte, at lidelserne var væk, som om nogen havde slettet dem.

Tak, kære Gud, for denne store nåde, der straks helbredte min sjæl. Ville en neurolog eller en psykiater kunne gøre det?

Den bedste sjælelæge er vores kære Frelser:

Hos hvor mange patienter kunne man spare røntgenbillederne, hvis patienterne først gik til skrifte og først derefter gik til lægen. Næsten ingen patienter går til skrifte. Men folk vil tilsyneladende først i skærsilden og derefter i paradiset. Mange af dem afviser Gud fuldstændigt. De viser ingen anger og har selv valgt deres herre, Satan, som plager dem dag og nat i al evighed.

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe og rosenkransen i Rot.

26.02.92 — onsdag

Kl. 10.30 — Lægens kontor: Da jeg forenede mig med Frelseren, indfandt der sig en dyb ro og fred i mig, samt en varme. Jeg ved, at Frelseren da er hos mig. Han hviler hos mig, og jeg hos ham.

Mig: »Kære Frelser, du helliggør nu min sjæl. Du vil, at jeg skal tie stille.« Frelser: »Ja, min datter.«

Jeg: »Hvor nødvendigt er det for en sjæl at tilbringe et par minutters ro sammen med Frelseren. Det vidste jeg ikke. Det er kærlighedens opium. Det verdslige er helt langt væk. Hvad går så mange mennesker glip af? Åh Herre, forbarm dig over dem. Når man er så forenet med Frelseren, har man alt. Det er så smukt. Det er som Guds rige. Nu forstår jeg meget bedre, når jeg beder: »Dit rige komme«

Ja, den åndelige nadver er så værdifuld, man føler sig stadig tættere på paradiset. Lige nu har jeg følelsen af, at jeg ikke længere har nogen problemer, ingen bekymringer og ingen spørgsmål. Jeg tror, at alt er blevet taget fra mig. Min Herre og min Gud, jeg takker dig for denne nåde.

Kl. 12.30 i kapellet på klinikken:

Først hviskede dæmonen til mig, at jeg ikke skulle gå ind i kapellet, fordi jeg stadig ville hen til Zönackel. Jeg troede næsten på det. Men min kollega sagde til mig: »Du skal gå ind i kapellet!« Så gik jeg straks derhen.

Jeg modtog igen megen nåde og bad for alle, der var på universitetsklinikken, og sagde til Frelseren, at han skulle kalde på dem, ligesom han havde kaldt på mig, så de kunne komme herhen.

Frelseren: »De lytter ikke.«

Jeg tænkte på Bibelen, hvor Frelseren siger: »Mine får lytter til min stemme.«

Jeg ville ofre denne hellige åndelige nadver for nogen og spurgte Frelseren, for hvem jeg skulle ofre den?

Frelseren: »Ofre den for den, der nu står mig så nær.«

Derefter bad jeg: Fadervor, Ave Maria, Gloria Patri og Cor Jesu sacratissimum. Kl. 15.00 var jeg i Bocksberg i Zönackel. Jeg gik til skrifte.

Den hellige nadver ofrede jeg for pastor Vogt. Må Gud give ham oplysning, så han kan erkende Guds vilje og ikke længere uddeler nadveren i hånden.

27.02.92 — torsdag

Kl. 12.30 i kapellet på arbejdspladsen: Jeg knælede som altid foran tabernaklet og bad. Mit hjerte var tungt, og jeg græd igen, fordi patienterne fornærmer Gud så meget. Jeg indså endnu mere, hvor lille jeg dog er foran Gud.

Jeg sagde til Frelseren: »Jeg er uværdig til at høre din stemme, og jeg føler stadig større ærefrygt for dig. Og alligevel er jeg et intet.«

Så hørte jeg: »Bliv ved med at være et barn.«

Jeg bad »Lovprisningen – Gud være lovet« og yderligere indre bønner. I dag, torsdag, var der igen bønnegruppe i Bretten hos pastor Dochart. Jeg spurgte

Frelseren igen, om jeg skulle tage derhen.

Frelseren: »Nej. Gå ikke derhen.«

Jeg spurgte, om jeg kunne sige det til pastor Dochart, hvis han spurgte mig om det. Frelseren:

»Det ville glæde mig, hvis du sagde det til ham.«

Senere gik jeg en lille tur ved søen bag kapellet. Jeg havde stadig pause og havde et stykke brød med for at fodre ænderne, mågerne og den ene svane. Svanen kom hen til mig og ville have noget af brødet. Jeg kastede brødet lidt længere ud i vandet. Svanen var den klogeste. Den kom op af vandet, direkte hen til mig, og ville have hele brødstykket. Jeg talte til den, som om den var et menneske.

»Hvad vil du?«

Den strakte sin stolte hals frem, mumlede og blev vred; man kunne næsten have fået frygt for den. Indtil da havde jeg aldrig stået ved siden af en

svane. Jeg sagde til ham, at han skulle gå tilbage i vandet. Svanen adlød og gik tilbage i vandet, og jeg fodrede de andre med det resterende brød, et lille stykke til hver.

Jeg tænkte, at selv dyr adlyder bedre end mennesker.

Efter arbejde gik jeg ud at svømme. Bagefter bad jeg rosenkransen og gik til den hellige messe og ofrede den igen for pastor Vogt.

28.02.92 – fredag

Jeg kunne igen bede mere. Kl. 10.00 gik jeg ind på lægeværelset. Først gav jeg den stakkels sjæl vievand, derefter forenede jeg mig med Frelseren og bad.

Jeg sagde til Frelseren, at jeg ville tro på alt, hvad han sagde til mig, hvis han først fjernede al frygt og al tvivl fra mig, så ingen kunne bringe mig i forvirring. Jeg bad om, at han måtte tage min menneskelighed fra mig og klæde mig i sin guddommelighed. Jeg har altid bedt Frelseren om ydmyghed, så jeg kan blive ydmyg og sagtmodig.

Her hos os tales der kun lidt om krigen i Jugoslavien, selvom Dubrovnik igen blev bombet i nat.

Jeg spurgte Frelseren, om den krig, der skal komme over Tyskland, er blevet mildnet gennem bønnerne.

Frelseren: »Der kommer en krig.«

Jeg: »Fra Rusland?«

Frelseren: »Ja.«

Mig: »De tror ikke på det.«

Frelseren: »Min datter, de vil først tro det, når det er for sent.« Jeg:

»Skal jeg fortælle det til bønnegruppen?«

Frelseren: »Ja, sig det til dem, så de beder mere.«

Jeg spurgte videre, om jeg også kunne sige det, når pastor Dochart er til stede sammen med Frelseren, og vi holder tilbedelse?

Frelseren: »Selvfølgelig.«

Jeg tænkte på, hvordan reaktionen mon ville være, hvis jeg sagde det.

Frelseren: »Overlad det til mig. Det vigtige er, at du har sagt det.«

Jeg: »Skal jeg sige det et andet sted også?«

Frelseren: »Du har allerede sagt det til din præst.«

Jeg: »Skal man forberede sig på denne krig med bønner eller noget andet?« Frelseren:

»Man skal altid være forberedt.«

Efter arbejde gik jeg en tur i skoven og bad fire rosenkranser for

pastor Vogt. Bagefter gik jeg ind i kirken og bad videre for ham. Jeg ofrede den hellige nadver for ham.

Kun Gud alene ved, hvor meget jeg beder for denne præst. Min belønning forventer jeg kun i himlen.

Selv om pastor Vogt har fornærmet mig, holder jeg meget af ham; jeg vil altid se Jesus i ham.

Jeg har ingen let opgave, men det har pastor Vogt heller ikke. Så for os begge gælder: Per crucem ad lucem (gennem korset til lyset)

29.02.92 lørdag

Jeg deltog i morgenmessen i Waghäusel. Under transsubstantiationen hørte jeg den urene ånd brøle. Den stemme havde jeg allerede hørt i Schweiz hos fader Rudolf. Dengang var klokken omkring 01.30 om natten, og jeg bad, for djævelen havde fyldt mig med stor frygt.

Stemmen er ikke som et menneskes.

Her i Waghäusel holdt fader Aemilian messen i dag. Før messen havde jeg bedt særligt for fædrene.

Nu skriver jeg også ned, hvad jeg bad, på de store perler: »Evide Fader, jeg ofrer dig legemet og blodet, sjælen og guddommeligheden af din over alt elskede Søn, vor Herre Jesus Kristus, til soning for vores synder og for synderne hos fædrene og brødrene i Waghäusel.«

På de små perler bad jeg: »På grund af hans smertefulde lidelse, vær barmhjertig mod os og mod fædrene og brødrene fra Waghäusel.«

Til sidst bad jeg tre gange: »Hellige Gud, hellige, mægtige Gud, hellige, udødelige Gud, vær os og fædrene og brødrene i Waghäusel nådige.«

Derefter bad jeg den glædesfulde rosenkrans, eksorcismen og andre bønner. Efter den hellige messe bad Alise mig om at lede bønner.

Vi bad Jomfru Marias litani.

Derefter bad jeg knælende på gulvet foran tabernaklet for mange forskellige anliggender.

Knapt var jeg kommet ud af kirken, før jeg hørte, at en kvinde havde klaget over, at litani til Jomfru Maria var for meget for hende. Men jeg ved, at denne bøn var ønsket af himlen, for djævelen kan ikke lide litani til Jomfru Maria; tværtimod bliver han rasende over denne bøn, det har jeg allerede oplevet.

For jeg har oplevet det flere gange; denne dæmoniske raseri var en gang særlig voldsom i Medjugorje, da en ung studerende fra Wien under bønner til Jomfru Marias litani råbte højt:

»Hold op, der brænder!« Jeg bad alligevel videre. Dengang troede jeg, at djævelen ville rive min sjæl i stykker, mens jeg bad.

Efter at jeg havde handlet ved middagstid og ryddet op i lejligheden, gik jeg kl. 16.15 igen i rødt ind i kirken indtil kl. 18.15. Jeg begyndte at bede og måtte stoppe, for det evige lys brændte igen ikke.

Kvinden i præstegården gav mig tændstikker, og jeg tændte lyset.

Jeg bad flere rosenkranser for pastor Vogt. Det var så svært for mig at bede; helst ville jeg have grædt.

Jeg vil gerne have en skriftemålssamtale med pastor Vogt, men jeg håber, at han også ønsker det og tager kontakt til mig. Jeg bad om, at Gud må give ham nåden til det, for jeg har meget at fortælle ham om alt det, som Frelseren har sagt indtil nu. Frelseren har også sagt til mig, at jeg skal bede for ham.

Da jeg kom hjem, plagede den urene ånd, den snakkesalige, mig. Han ville overtale mig: »Se, det nytter ikke noget. Det giver ingen mening, hold op med at bede for ham.«

Men jeg lyttede ikke til den urene ånd, men bad videre.

01.03.92 – søndag

Jeg bad i cirka en time, og derefter var jeg forenet med Frelseren i cirka 30 minutter. Jeg indså, at jeg igen er et intet, og at jeg må bede Frelseren om alt, hvad jeg har brug for. Jeg græd bittert og bad Frelseren om hans hjælp. Uden ham er jeg intet, men med ham kan jeg udrette meget.

Det, der tynger mig mest i øjeblikket, er håndkommunionen, fordi den ikke bliver afskaffet – tværtimod, den praktiseres fortsat, for jeg ved, at Frelseren ikke ønsker, at de troende modtager den hellige kommunion med hånden. Jeg bad bønnerne til den guddommelige barmhjertighed, barmhjertighedsrosenkransen, bønner fra den hellige Terese af Lisieux, Frans af Assisi, stormbønner og mange andre bønner.

Jeg havde endnu ikke forstået, hvad Frelseren engang sagde til mig, nemlig at han trækker sin nåde tilbage på grund af håndkommunionen.

Det måtte jeg spørge Frelseren om endnu en gang, fordi jeg ønskede at forstå det bedre. Frelseren:

»Det er en fornærmelse og en ligegyldighed over for mig.«

Mig: »Giver du dem nåde ved håndkommunion?«

Frelseren: »Nej. Jeg fratager dem den.«

Mig: »Hvad betyder det, at du fratager dem?«

Frelseren: **»Et træ skal bære frugt, men de vil ikke få nogen frugt ved håndkommunionen.«**

Mig: »Hvad er det værste ved håndkommunionen?«

Frelseren: »At alle befinder sig i mudderet.«

Jeg: »Men Frelser, ligger det ikke kun hos menneskene, for præsterne uddeler jo også mundkommunion.«

Frelseren: »Hvem har lært det til menneskene?« Jeg:

»Min Herre, er det Satans værk?«

Frelseren: »Ja, min datter, det er Satans værk, helt klart. Han vil ikke have gode frugter, han vil kun have dårlige. De dårlige frugter tilhører alle ham.«

Mig: »Jeg forstår det ikke, hvorfor tror præsterne ikke på det?«

Frelseren: »Fordi de ikke længere har troen.«

Mig: »Hvordan skal man fjerne denne snavs fra kirken?« Frelseren:

»Ved at bede og faste.«

Mig: »Det er så svært at faste.«

Frelseren: »Lige så svært er det for de rige at komme ind i paradiset.« Jeg: »Kan du fortælle mig noget mere om håndkommunion?«

Frelseren: »Bed uophørligt om, at den bliver afskaffet.« Jeg:

»Ja, min Herre, det vil jeg gøre.«

Mig: »Hvor mange fjender vil jeg nu få?«

Frelseren: »Flere, end du kan forestille dig. Jeg er hos dig, du behøver ikke at være bange.«

Jeg: »Frelseren, har jeg forstået det rigtigt?«

Frelseren: »Ja, min datter, du har skrevet det rigtigt.«

Lige nu har jeg ro, fred og klarhed i mig, ingen tvivl, ingen frygt.

Det er en dejlig følelse. Ja, Frelseren er hos mig. Jeg takker dig, min Herre og min Gud. Jeg spurgte Frelseren videre:

»Herre, i går sagde du intet til mig i kirken, selvom jeg bad i to timer for præsten, pastor Vogt. Var mine bønner ikke gode?«

Frelseren: »Jeg led med dig, for præsten lyttede ikke til min stemme.« Jeg:

»Herre, hvis jeg faster for ham, vil der så ske en forandring?« Frelseren:

»Ja, min datter.«

Jeg: »Min Herre og min Gud, min gode sjælefører, jeg vil faste for min præst, pastor Vogt.«

Min Jesus, jeg elsker dig højere end alt. Jeg takker dig for denne samtale.

Jeg gik lidt tidligere til den hellige messe og bad for mine fjender.

Jeg så den unge studerende Wagner; han er diakon. Så

spurgte jeg Frelseren:

»Hvis det ikke er rigtigt, at H. Wagner giver mig den hellige kommunion, så beder jeg dig om, at præsten giver mig den hellige kommunion.«

Jeg modtog den hellige nadver af præsten.

Da jeg kom hjem, satte jeg stegen i ovnen, lavede selv spätzle og skar salaten ud.

Kl. 12.00 bad vi Herrens engel. Kl. 12.15 spiste vi.

Kl. 12.45 var jeg tilbage i kirken. Der var tilbedelse, og det Allerhelligste var udstillet. Jeg blev i kirken indtil kl. 14.45 og bad.

Kl. 15.30 kom en kvinde ved navn Barbara. Hun åbnede sit hjerte for mig og fortalte om sin søn. Da hun gik, kom Marion og blev indtil kl. 17.30.

Vi skrev dagbogsnotaterne.

Kl. 18.15 bad jeg to rosenkranssætninger for pastor Vogt i kirken foran det Allerhelligste, for det evige lys brændte igen ikke.

Desværre så han det ikke. Følelsesmæssigt havde jeg det ikke så godt. Det gjorde ondt på mig, at pastor Vogt havde sat en projektør op lige foran monstransen. Jeg tror, at den levende Gud er til stede i den hellige hostie.

Normalt stiller man ikke en projektør op ca. en halv meter fra et menneske. Det er blot for at monstransen skal være klart oplyst og skinne smukt og blænde fra lang afstand. »Må Frelseren også her stadig lide?«, spurgte jeg og mærkede, hvordan lyset brændte i mine øjne. I nogle øjeblikke kunne jeg ikke se derhen.

Til sidst kunne jeg ikke forlade kirken, før jeg så kirkens forvalterinde og fortalte hende, at det evige lys ikke længere brændte.

Hun mumlede for sig selv og sagde: »Det er slukket igen.«

Før jeg gik i seng, bad jeg endnu den smertefulde rosenkrans for de stakkels sjæle. Min dag er forbi på et øjeblik, så hurtigt.

Jeg var glad for ikke at have et fjernsyn og takkede Gud for styrken og kærligheden i dag.

02.03.92 – mandag

Kl. 10.00 Lægernes kontor: Jeg sprængte rummet med vievand og velsignede samtidig alle, der var på klinikken, med Benediktuskorset. Jeg forenede mig med Frelseren og sagde: »Du ved, hvad jeg vil spørge dig om, du ved alt, og jeg vil skrive ned og tro på det, du siger til mig.« Jeg tænkte på projektøren, der brændte i går og måske stadig brænder i dag foran det Allerhelligste.

I de tre fastelavnsdage holder vi altid tilbedelse foran det Allerhelligste. I stilheden hørte jeg:

»Skriv det ned, min datter, det er ikke rigtigt at holde lampen foran mig. Han skal prøve at holde lampen 3 minutter foran sig.«

Jeg: »Herre, jeg finder ingen ro, når jeg ved, at lampen fortsat brænder så tæt foran dig. For jeg mærker selv denne lidelse.

Frelseren: »Hvis du vil, så ring til ham.«

Jeg: »Herre, har jeg måske bildt mig det ind?« Frelseren:

»Du er tæt forbundet med mig.«

Jeg: »Skal jeg læse det, jeg har skrevet, op for pastor Vogt?« Frelseren: »Er du bange?«

Jeg: »Egentlig ikke.«

Frelseren: »Så gør det.«

Jeg: »Ja, Frelser, jeg vil ringe til ham, for jeg tror, at du, den levende

Gud af kød og blod, legeme og sjæl, menneskelighed og guddommelighed, virkelig og væsentligt er til stede i den hellige hostie.»

Kl. 12.30 Jeg har røntgenfotograferet en femtenårig dreng ved navn Markus.

En sygeplejerske fulgte med ham. Hun fortalte mig, at de alle på afdelingen var blevet forskrækkede, da han fik det dårligt, og hans øjne blev helt stive.

Jeg spurgte, hvornår det var sket, og indså, at det var på det tidspunkt, hvor jeg bad eksorcismen for alle, der var på klinikken, endda flere gange.

Da jeg så på denne dreng og spurgte ham, om han ville have lidt vievand, sagde han straks: »Nej, det har jeg derhjemme, det giver jeg til dyrene.«

Jeg tegnede derefter et kors på hans pande med vievand, og straks blev hans øjne igen stive.

Foran sygeplejersken spurgte jeg ham, om han kunne bede »Ave Maria«. Han sagde »Ja« og begyndte at bede, men allerede ved det tredje ord kunne han ikke længere sige det, så jeg bad videre alene.

Jeg gav ham endnu en bønneseddel om det dyrebare blod og sagde til ham, at jeg ville bede for ham.

Kl. 12.45 i kapellet: Jeg bad for Markus og spurgte Frelseren, om den urene ånd var hos ham.

Jeg vidste det, men jeg ønskede at få bekræftelse fra Frelseren.

Frelseren: »Ja, det har han, og han skal blive der.«

Jeg bad Frelseren om at sende patienten Markus tilbage til mig.

Kl. 14.10 kom han faktisk, denne gang sammen med sin mor. Drengen lå i sengen.

Han kunne angiveligt ikke stå op. Da han så mig, bad han straks om vievand, og jeg gav ham det. Så sagde han til sin mor, at hun skulle se på Jomfru Maria-billedet. Da moderen så billedet, sagde hun til ham: »Skal du også se det hele igen?«

Hun var fuld af stolthed og sagde: »Forhåbentlig er du snart hjemme igen.«

Da moderen gik lidt til siden, sagde jeg til Markus: »Du har leget med glas.« Han vidste straks, hvad jeg mente, og sagde: »Ja. I Berlin og her, det er harmløst stads.« Jeg så på ham og spurgte: »Hvad sagde du?«

Og han svarede: »Det gjorde min mor også.«

Nu var det gået op for mig, hvorfor dæmonen måtte blive inde. Jeg pressede en Jomfru Maria-medalje i hånden på ham, og han tog den. Der måtte bedes eksorcisme over denne dreng, og han måtte ikke blive på neurologisk afdeling. Jeg kan ikke gøre noget her, for hverken moren eller lægen vil tro på mig. Jeg har bedt for ham.

Om aftenen i Rot-kirken bad jeg rosenkransen for Markus og ofrede derefter den hellige messe for ham.

Kl. 20.00 – bønnegruppe:

I dag var der kommet mange mænd: hr. Deris, hr. Artur Wagner, teologistuderende Fridolin, pastor Dochart osv.

Det var dejligt. Vi bad også for den syge Markus. Pastor Dochart og hr. Deris var lidt urolige. Jeg havde modtaget megen nåde.

03.03.92 – tirsdag

Kl. 10.00 Lægens kontor: Jeg spurgte Frelseren om H. Deris.

Frelseren: »Deris skal ikke blive diakon, han er ikke udvalgt til det. Det er stolthed, der får ham til at ville blive diakon. Præst Dochart var igen besat af den urene ånd.«

Mig: »Hvilket Confiteor skal vi bede, det gamle eller det nye?«

Frelseren: »Det gamle, min datter.«

Jeg: »Frelser, du gav os i går megen nåde, mere end normalt.« Frelser:

»Jeg var tilfreds med de bønner, I bad.«

Jeg: »Hvad kan jeg sige til bønnegruppen, hvad skal vi vide, og hvad er vigtigt for os?«

Frelseren: »Bed med hjertet.« Jeg:

»Hvordan da, Frelser?«

Frelseren: »Lad jeres hjerter tale, ikke munden. Bed om megen kærlighed.« Jeg:

»Så skal vi altså påkalde Helligånden mere?«

Frelseren: »Ja, min datter. Når Helligånden tænder jeres hjerter med kærlighed, så kan I bede med hjertet. Rens jeres hjerter, så Helligånden også kan komme ind hos jer.

Hold ikke længere fast i jeres synder; de udgør et stort sår, og det heler langsommere end et lille sår. Store sår forårsager store smerter, og så har man ikke længere så meget lyst til at bede.»

»Skriv, min datter: At bede kun med munden skyldes, at vi ikke lader Den Hellige Ånd virke i vores hjerter. Bed på en sådan måde, at der opstår kærlighed under bønner.«

Jeg: »Min Herre og min Gud, skænk os nåden, at vi kan bede med hjertet. Frelser, du har sagt, at der stadig er urene ånder hos min mand. Men han modtog nadveren i går.«

Frelseren: »Din mand skal gå til skrifte.«

Jeg: »Han vil helt sikkert sige til mig, at han har skriftet.«

Frelseren: »Sig til ham, min datter, at han skal skrifte ordentligt.«

Fra kl. 16.00 til 17.00 var jeg inddelt til at lede bønner og holde tilbedelse foran det Allerhelligste i kirken. Min mand, Fridolin og jeg gjorde det sammen og ledte bønner. Min mand var lidt urolig, selvom jeg havde bedt for ham.

Pastor Vogt havde endnu ikke fjernet skærmen, selvom jeg allerede havde sagt det til ham.

Kl. 18.30 var der så hellig messe, og jeg ofrede den hellige kommunion for pastor Vogt.

04.03.92 — onsdag — askeonsdag

Jeg fastede med vand og brød og havde hovedpine i alle 24 timer. I nogle øjeblikke var det uudholdeligt. Det var soningslidelser, og jeg ofrede dem for pastor Vogt og for syndernes omvendelse. Jeg fastede for pastor Vogt og for Andreas (teologistuderende).

Jeg spurgte Frelseren, hvorfor nonnen i går aftes havde fortsat med at uddele den hellige kommunion, selvom hun ved, at hun ikke bør gøre det. Jeg ofrede derefter den hellige kommunion for hende.

Frelseren: »Man kan ikke give nåden til et forhærdet hjerte. Bed for hende, fast for hende.«

Om aftenen i kirken. Tre lægfolk og pastor Vogt hjalp til med at uddele askekorset. Jeg bad Frelseren om, at jeg måtte modtage askekorset gennem indviede hænder. Og pastor Vogt kom hen til mig, selvom han normalt stod på den anden side. Da jeg modtog nadveren, bad jeg Frelseren igen om, at jeg måtte modtage den hellige nadver gennem indviede hænder, og jeg modtog den hellige hostie gennem pastor Vogt.

Jeg ofrede den hellige nadver for pastor Vogt.

Jeg spurgte, fordi jeg så, at lægfolk tegnede askekorset. Blandt lægfolkene var der også en teologistuderende (akolyt).

Frelseren: »Skriv, min datter, at asken kun skal uddeles af indviede hænder. Kun præsterne, kun præsterne. Det hører også til snavset i kirken.«

05.03.92 — torsdag

Tidligt om morgenen bad jeg Barmhjertighedsrosenkransen og litani til Guds barmhjertighed samt andre bønner.

Kl. 10.00 i lægeværrelset:

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg kunne ikke skænke nåden, for det var lægfolk, der uddelte askekorset. Jeg skænker nåden ved uddelingen af aske gennem præstens indviede hænder.«

Om eftermiddagen bad jeg i en time; der var ingen patienter, og bagefter bad jeg rosenkransen.

Om aftenen i kirken i Rot bad jeg først rosenkransen sammen med de troende og derefter den hellige messe. Jeg ofrede igen den hellige kommunion for pastor Vogt. I kirken var der også en præst fra Polen, pastor Stanislau.

06.03.92 Jesu Hjerter-fredag

Kl. 13.00 gik jeg hen til kapellet. Det var imidlertid lukket. Det gjorde mig ondt, men jeg gik for at lede efter nøglen. Jeg hentede portvagten fra klinikbygningen, og han åbnede kapellet. Efter den åndelige nadver spurgte jeg Frelseren, om det var rigtigt, hvad fader Stanislau fra Polen gjorde, og mente, fordi han også uddeler den hellige nadver i hænderne.

I starten kom jeg meget godt ud af det med denne præst, men nu føltes han så fremmed for mig. Jeg spurgte Frelseren videre, om han tidligere også havde uddelt nadveren i hånden. Frelseren: »Nej, han gør det for pengenes skyld. Dermed har han forrådt mig.«

Mig: »Må jeg skrive det i min dagbog?«

Frelseren: »Ja, skriv det, han har derved mistet mange nådegaver.«

Jeg: »Hvem har påvirket ham til at uddele nadveren i hånden?«

Frelseren: »Det er Lucifers værk. Så længe de uddeler nadver i hånden, tjener de Satan.« Jeg: »Herre, må jeg sige det til fader Stanislau?«

Frelseren: »Min datter, han vil ikke komme til dig.« Jeg:

»Ved han, at det ikke er rigtigt? Fornemmer han det?«

Frelseren: »Min datter, kender du din synd, når du begår den?« Jeg:

»Men Herre, måske mener han, at det er rigtigt?«

Frelseren: »Min datter, hvis man ikke erkender synden, så er man i en dårlig situation.«

Jeg: »Hvad betyder det, at være i en dårlig situation?«

Frelseren: »Man befinder sig ikke i Guds nåde.«

Jeg blev lidt forskrækket, og jeg holdt vejret et øjeblik, og jeg spurgte Frelseren, om han kunne sige det igen, måske havde jeg ikke forstået det rigtigt.

Frelseren: »Skriv det ned, min datter: Man befinder sig ikke i Guds nåde.«

Om formiddagen havde jeg bedt Frelseren om at fortælle mig noget om sjælene på universitetshospitalet.

Frelseren: »Kan du klare det, jeg vil fortælle dig?«

Jeg: »Frelseren, du kender mig bedre end jeg selv.«

Om aftenen i kirken i Rot så jeg ikke længere fader Stanislau.

Ved afslutningen af den hellige messe blev jeg skældt ud af kirkens forvalterinde, fordi jeg havde mindet hende om, at det evige lys ikke brændte. Hun skreg højt gennem hele kirken i vrede:

»Gå hjem, det angår ikke dig.« Jeg bad for denne kvinde. En mand fra Rot, Erich, talte stadig med hende udenfor.

Jeg ofrede den hellige kommunion for Marion. Kl. 20.00 bad jeg eksorcismen og Helligåndens rosenkrans, for at ingen lægfolk længere skulle uddele den hellige kommunion, da kommunionshjælperne havde et møde på det tidspunkt.

Erich var hos mig og bad sammen med mig. Jeg inkluderede også min mand i bønner. Men han var meget nervøs og rasede, så Erich gik hjem. Jeg tror, at eksorcismen virkede på min mand. Alt irriterede min mand den aften. Før jeg gik i seng, bad jeg endnu to rosenkranser.

07.03.92 – Maria-Hjertets Soningslørdag

Tidligt om morgenen var jeg i kirken i Waghäusel sammen med fru Cordula.

Fra kl. 16.15 til 18.15 bad jeg for pastor Vogt. Det evige lys brændte ikke, da jeg kom ind i kirken. Jeg bad om, at der ville komme nogen og tænde det. Så sagde jeg til Frelseren: »Jeg ofrer dette til dig, så 100.000 sjæle kan blive frelst, hvis der

kl. 17.00 ingen kommer og tænder det evige lys.»

Klokken var 17.05, da kirkens forvalterinde kom og tændte det evige lys; hun skyndte sig meget. Jeg knælede i de to timer og bad fire rosenkranser og mange andre bønner.

08.03.92 – søndag

Kl. 5.45 om morgenen stod jeg op og bad i cirka en time, først til Helligånden, derefter det gamle Confiteor, eksorcismen, en bøn til den hellige ærkeengel Michael og til skytsenglen, indvielsen til Jomfru Maria, en bøn til Jesu Hjerter og den glædesfulde rosenkrans, derefter modtog jeg den åndelige nadver.

Jeg begyndte igen at græde af hele mit hjerte, for der kom så mange prøvelser over mig. De værste er dem, der rammer min mand. Helst ville jeg have givet op og holdt op med at bede så meget.

Jeg bad Frelseren om hjælp og klagede til ham. Også til Jomfru Maria bad jeg om, at det var for meget for mig. Jeg sagde: »Jeg bliver plaget fra alle sider, og oven i købet er jeg skuffet over min præst.

Pludselig holdt jeg op med at græde. Derefter følte jeg en dyb fred og ro indeni. Jeg bad Frelseren om et tegn, som præsten og alle i kirken kunne se.

Jeg sagde til Frelseren, at jeg var en synderinde og uværdig til at modtage dette tegn, og tilføjede:

»Herre, din vilje ske.«

Frelseren: »Ja, du får et tegn, som alle kan se.«

Jeg: »Jeg vil gerne vide, om præsten også vil se det.« Frelseren:

»Ja.«

Jeg: »Bliver det et godt tegn, så folk omvender sig, eller vil du skræmme os?«

Frelseren: »Gud skræmmer ingen.«

Jeg: »Hvornår kommer dette tegn, før påske eller efter?« Frelseren:

»Før påske.«

Mig: »Vil præsten ændre sig på grund af dette tegn?«

Frelseren: »Nej, han vil ikke ændre sig på grund af det.«

Mig: »Hvorfor, Frelser? Jeg er helt færdig nu. Jeg troede, at han en dag ville ændre sig?«

Frelseren: »Det troede du.«

Mig: »Men hvorfor, Frelser?«

Frelseren: »Der er stadig så meget stolthed.«

Mig: »Herre, jeg beder dig, så giv mig en anden præst, som jeg kan betro min dagbog til.«

Frelseren: »Overlad det til mig.«

Jeg: »Min Herre og min Gud, er det i orden med dig, at jeg tiltaler dig sådan, f.eks. min Herre, min Frelser, kære Jesus, min store kærlighed, min hellige, stærke og evige Gud, konge over alle konger, min fredskonge, almægtige og barmhjertige Gud osv. Er det i orden med dig?«

Frelseren: »Det, der kommer fra hjertet, det taler du.»

Jeg takkede for denne samtale og ofrede den hellige nadver for alle mennesker over hele verden og for de stakkels sjæle i skærsilden, ligesom jeg hver dag ofrer afladsbønnerne for de stakkels sjæle.

Klokken var omkring 8.30. Min mand stod op og tog til Waghäusel for at skrifte. Min bøn blev hørt, for jeg bad under rosenkransen om, at Gud måtte give ham nåden til en god skrifte. Fra kl. 9.45 til 11.10 var jeg i kirken i Rot. Før den hellige messe bad jeg Guds barmhjertighedslitani for alle kirkegængere. Den hellige nadver ofrede jeg igen for de stakkels sjæle i skærsilden. Da jeg kom hjem, var min mand forvandlet. Han var som et nyt menneske og fulgte med til andagten. Hele dagen var der fred, han var kærlig og venlig. Tak, Gud, for denne nåde. Om natten blev jeg vækket kl. 2.30 og fik nåden til at kunne bede. Jeg bad de syv sidste ord, hver gang et Fadervor og en Ave Maria »og Ære være Faderen«, derefter barmhjertighedsrosenkransen. Så gav jeg de stakkels sjæle vievand og sov derefter vidunderligt videre.

09.03.92 – mandag

Kl. 10.00 på lægernes kontor:

Jeg spurgte Frelseren om menneskene på klinikken, dem, der arbejder der.

Fredag havde Frelseren spurgt mig, om jeg kunne bære det, han ville sige til mig, så jeg sagde nu til ham, at han i det mindste skulle sige det mildeste, hvis han ville.

Frelseren: »De skal alle omvende sig. Næsten alle er på den brede vej.«

Jeg: »Hvad skal jeg gøre for dem, Frelser?«

Frelseren: »Bed for dem.«

Jeg: »Men mine bønner kan ikke redde mange.«

Frelseren: »Jo, for sammen med mig kan du redde mange.«

Der var kommet en læge på besøg hos os i røntgenafdelingen, en gæst fra Tyrkiet, en muslim, der ønskede at informere sig om røntgen og røntgenbilleder.

Jeg fortalte ham mere om den katolske tro end om røntgen. Især fortalte jeg ham, hvor vigtig Helligånden er.

Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt, da lægen jo er muslim. Frelseren:

»I har alle brug for den samme tro.«

Jeg: »Kan du fortælle mig, hvordan jeg skal være?« Frelseren: »Bliv, som du er.«

Kl. 13.00 i kapellet på klinikken.

Jeg sagde til Frelseren, at der er så mange i kirken om søndagen og kun få på hverdage. Jeg spurgte: »Kunne præsten ikke uddele den hellige nadver alene, har han brug for lægfolk?«

Jeg tænkte, at de andre må vente tålmodigt, og hvis de ikke kan vente, så skal de bede for de unge præstekandidater, så vi får flere præster.

Frelseren: »De fleste, der kun modtager nadveren om søndagen, modtager den uværdigt.« Jeg: »Det må man sige til præsten. Ser præsten det ikke?«

Frelseren: »Hvis han ikke uddelte nadveren i hånden, ville han se det.« Jeg: »Må jeg skrive det i dagbogen?«

Frelseren: »Ja, min datter, skriv det ned.«

Mig: »Mange siger, at de synder mere med munden end med hånden.«

Frelseren: »Det tror jeg ikke på. Men det er ligegyldigheden, at de ikke længere skelner mellem den treenige Gud i det hellige hostie og det almindelige brød. Præsterne må prædike forskellen for dem, men da de praktiserer håndkommunion, kan de ikke længere prædike om det.«

Jeg: »De siger, at det også er ærbødigt med hånden.«

Frelseren: »Skriv, min datter, at det er uværdigt at modtage den hellige hostie med hånden, og når nogen modtager den uværdigt, er det samtidig også respektløst.«

Mig: »Forårsages der mange helligbrud ved håndkommunionen?«

Frelseren: »Flere, end du kan forestille dig.«

Om aftenen i Rot i kirken, mens præsten læste evangeliet, stormede en kvinde gennem hele kirken og hen til præsten.

Hun larmede så meget med sine sko og sine faste skridt, at alle de troende blev opmærksomme på hende. Angiveligt var der nogen i kirken, der med sin bil spærrede vejen for hende ved udkørslen. Men hendes uro forekom mig mærkelig.

Hun vinkede til kirkens forvalterinde, som kom hen til hende og derefter afbrød præsten og fortalte ham det hele. Da præsten spurgte, hvem bilen tilhørte, meldte ingen sig.

Efter den hellige nadver spurgte jeg Frelseren om fader Johannes, for Roland havde fortalt mig i telefonen, at fader Johannes angiveligt havde omvendt biskop Platon og nu accepterede hans bøger.

Frelseren: »Fader Johannes' bøger er ikke rigtige.«

Derefter spurgte jeg om foredraget, der skulle finde sted den 13.03.92 og handle om Garabandal. Jeg sagde til Frelseren: »Jeg tror på åbenbaringerne i Garabandal, men denne visning af filmen og den efterfølgende samtale samt den store reklame for det hele generer mig. Er det ikke dæmonen, der er på færde og ønsker at ødelægge det gode?«

Frelseren: »Du har gættet rigtigt.»

Om aftenen kl. 20.00 var der bønnegruppe. Der var mange mennesker til stede.

10.03.92 — tirsdag

Jeg spurgte Frelseren om den kvinde, der kom ind i kirken i går.

Frelseren: »Det var den urene ånd. Jeg har tilladt det. Der kommer flere af den slags. Jeg var i kirken i Rød og ofrede den hellige nadver for pastor Vogt.

11.03.92 — onsdag

Kl. 10.10 på lægens kontor:

Jeg spurgte Frelseren igen om tegnet. Frelseren:

»Du vil modtage et tegn i kirken.« Jeg: »Hvad vil det være?«

Frelseren: »Overlad det til mig.«

Mig: »Kan jeg skelne mellem, hvad der kommer fra dig, og hvad der kommer fra mig?«

Frelseren: »Ja, det kan du.«

Frelseren skænkede mig stor nåde. Jeg takker dig, min Herre og Gud.

Jeg: »Sig mig noget, jeg vil også gerne høre noget fra dig.«

Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter.«

Jeg: »Det gør godt at høre det.«

Kl. 16.30: Jeg var i Zönackel i Boxberg og lyttede til et foredrag. Da jeg kom for sent, kunne jeg ikke deltage i den hellige messe der.

Kl. 19.00 deltog jeg så i den hellige messe i Mingolsheim i Rochus-kapellet.

Jeg knælede igen alene ved kommuniionsbænken. En ny præst gav mig først den hellige kommunion til sidst. Mens jeg ventede, bad jeg flere Ave Maria for denne præst.

Jeg ofrede den hellige nadver for Marion.

Kl. 20.30 kom Marion, og vi skrev dagbogsnotaterne.

12.03.92 — torsdag

Det var allerede anden dag, jeg arbejdede alene på klinikken. Der kom mange patienter.

Alligevel kunne jeg bede meget.

Kl. 12.30 i kapellet på klinikken:

Jeg ville gerne vide, om det var rigtigt, at jeg i går knælede alene ved kommuniionsbænken i Rochus-kapellet. Mange, som jeg kendte, stod, da de modtog den hellige kommunion, eller knælede direkte foran faderen på trappen, selvom kommuniionsbænken var der.

Måske har jeg begået en fejl, tænkte jeg. Frelseren: »Bliv ved med at knæle, som du har gjort hidtil.«

Mig: »Hvad er grunden til, at de andre ikke knæler ved kommuniionsbænken?«

Frelseren: »Falsk ydmyghed, menneskefrygt, frygt for præsten.«

Jeg tænkte på nogle fra bønnegruppen og spurgte Frelseren, om jeg skulle sige det til dem?

Frelseren: »Ja, men med kærlighed.«

Det forekommer mig lidt mærkeligt. Når man vil gøre noget godt for Frelseren, står man der helt alene. Vi er jo alle forpligtede til at ære Gud.

På vej hjem bad jeg som altid rosenkransen.

Kl. 16.00 tog jeg til Mingolsheim for at svømme i saltvandsbadet i cirka halvanden time.

Om aftenen gik jeg i Rot til kirken og bad også rosenkransen der. Da nadveren blev uddelt, gik nonnen forbi mig.

Jeg rejste mig og gik tilbage til min plads uden at have modtaget den sakramentale nadver.

På vejen fra kommuniionsbænken til min plads tænkte jeg, at djævlene ville rive mig i stykker. Men Frelseren kom åndeligt til mig, og jeg modtog megen nåde, en særlig nåde. Jeg ofrede kommunionen for de mennesker på klinikken, hvor jeg arbejder.

Straks derefter kørte jeg til Mingolsheim til Rochus-kapellet.

Der var der endnu en hellig messe kl. 19.30, og der modtog jeg også den sakramentale hellige nadver, som jeg ofrede for præsterne og ordensfolkene, der stadig var i skærsilden, og for nonnen, der uddelte nadveren, samt for alle de andre sjæle i skærsilden.

13.03.92 – fredag

I morges bad jeg i cirka en time, mindst 10 gange eksorcismen for hele klinikken, for min familie, for pastor Dochart og pastor Vogt.

Jeg havde travlt, og alligevel havde jeg tid til Frelseren. Der mangler to medarbejdere i røntgenafdelingen; den ene er syg, og den anden kommer først i maj. Jeg bad Frelseren om, at han måtte give mig nåden til at arbejde for tre.

Han gav mig den, og med Guds kraft kunne jeg arbejde godt.

Kl. 10.10 gik jeg ind i lægeværelset. Der kommunikerede jeg åndeligt, allerede for anden gang i dag.

Jeg spurgte Frelseren, hvad det var, der skete i går, da nonnen gik forbi mig sammen med Frelseren, og jeg rejste mig og gik tilbage til min plads uden at have modtaget Frelseren; jeg følte store angreb indvendigt.

Frelseren: »Min datter, der var meget mange urene ånder.«

Mig: »Troede de, at du ikke ville komme ind til mig, hvis jeg ikke modtog dig sakramentalt?« Frelseren:

»Ja, det mener de altid.«

Jeg: »Jeg havde fornemmelsen af, at de i det øjeblik ville flå mig i stykker. Har jeg måske bildt mig det ind?«

Frelseren: »Min datter, hvis de havde kunnet, ville de have revet dig i stykker.

Jeg: »Herre, da du så åndeligt kom til mig, og jeg forenede mig med dig, modtog jeg mere nåde, end hvis jeg havde modtaget nadveren sakramentalt. Hvad er grunden til det?« Frelseren: »Fordi jeg ønsker, at jeg skal skænkes de troende gennem præstens indviende hænder.

Jeg: »Hvordan skal jeg opføre mig over for præsten?«

Frelseren: »Du skal altid lytte til præsten, men hvis han krænker min ære, så skal du ikke gøre det.« Jeg ville vide, om det var rigtigt, at jeg var løbet væk fra søsteren uden at have modtaget den hellige nadver; jeg tænkte, at det måske ikke var i orden i Frelserens øjne.

Frelseren: »Nej, min datter, tværtimod, du har gjort noget godt.«

Mig: »Men min Herre og Gud, hvis præsten siger, at jeg ikke må gøre det?« Frelseren:

»Så gør, hvad han siger, på hans ansvar.«

Mig: »Hvornår kan jeg tale med pastor Vogt? Jeg vil høre det fra dig. Herre, din vilje ske.«

Frelseren: »Ja, min datter, tal med ham.« Jeg:

»Hvornår?«

Frelseren: »Så hurtigt som muligt.

Jeg: »Krænker jeg Guds ære, fordi jeg går bort, eller dem, der bliver og modtager den hellige kommunion fra en lægmand?«

Frelseren: »Min datter, hør godt efter. Alle, der modtager håndkommunionen, og de lægfolk, der uddeler den hellige kommunion, krænker alle Guds ære.

Jeg: »Kære Frelser, jeg ville gerne spørge dig om noget: Skal jeg læse det hele op for pastor Vogt, eller kun nogle dage?«

Frelseren: »Alt, min datter, alt.«

Mig: »Herre, vil du være hos mig, når jeg går hen til ham?«

Frelseren: »Ja, jeg vil være hos dig.«

Jeg: »Min Herre og min Gud, jeg føler så meget kærlighed og varme, så megen nåde i mit hjerte nu. Er det en bekræftelse på, at jeg skal gå til pastor Vogt? Glæder du dig over, at jeg går til ham?

Frelseren: »Det glæder mig helt særligt.«

Jeg: »Jeg har allerede fastet så meget, bedt og ofret den hellige nadver så mange gange for ham. Vil han nu ændre sig lidt, når jeg taler med ham?«

Frelseren: »Ja, min datter, han er allerede ved at ændre sig, men han vil vide, hvad jeg forventer af ham.« Om aftenen var jeg i kirken i Rot, hvor jeg ofrede den hellige nadver for de stakkels sjæle.

14.03.92 – lørdag

Jeg deltog i den hellige messe tidligt om morgenen i Waghäusel. Fader Alanus holdt messen. Efter messen bad jeg den lauretanske litani i kirken. Derefter gik jeg sammen med Marion for at skrive dagbogen.

Fra kl. 16.30 bad jeg for pastor Vogt. Kl. 16.45 gik jeg til ham for at skrifte. Jeg var meget skuffet og græd endda. Derefter bad jeg videre for pastor Vogt.

15.03.92 – søndag

Om natten kl. 3.45 begyndte jeg at bede for alle mennesker. Jeg inkluderede også pastor Vogt i bønner. Jeg sagde til Frelseren: »Alle sjæle tilhører dig, alle skal frelses.«

Jeg bad i cirka halvanden time, så forenede jeg mig med Ham. Jeg græd. Det var meget svært for mig efter gårdsdagens skriftemålssamtale med pastor Vogt.

Da blev jeg igen i tvivl om, hvorvidt Frelseren taler til mig. For hvis jeg gjorde det, som pastor Vogt havde sagt til mig, behøvede jeg slet ikke at gå i kirke mere.

Jeg bad Frelseren om et svar.

Jeg sagde: »Min Herre og Gud, min Jesus, min sjælefører, min treenige Gud, er det dig, der taler til mig?«

Frelseren: »Ja, min datter, jeg er din Herre og Gud, din Jesus, din sjælevejleder.«

Mig: »Hvordan skal jeg efter skriftemålet gå hen til pastor Vogt og læse op for ham fra dagbogen?«

Frelseren: »Vent endnu.«

Så spurgte jeg igen om tegnet.

Frelseren: »Der vil komme et tegn i kirken. Hav tillid til mig.« Jeg: »Vil

sjæle omvende sig på grund af det?«

Frelseren: »Ja.«

Jeg: »Hvornår?«

Frelseren: »Det vil ske endnu før påske.«

Mig: »Jeg mærker en brændende smerte i hjertet. Hvad er det?« Frelseren:

»Det er mit sår. Jeg lider i dig.«

Jeg: »Har du talt til mig gennem præsten?« Frelseren:

»Nej, han lukker mig ikke ind i sit hjerte.«

Jeg spurgte, om jeg havde handlet rigtigt i skriftestolen hos pastor Vogt.

Frelseren: »Du handlede rigtigt i skriftestolen. Min datter, forbliv mig tro.« Jeg: »Ja, Herre, det vil jeg gøre, fordi jeg elsker dig.«

Omkring kl. 6.00 gik jeg i seng igen og sov yderligere 2 1/2 time. Fra kl. 10.15 til 11.15 bad jeg for kirken i Rot, især for pastor Vogt, messetjenerne, lægfolket, kirkekoret og alle dem, der modtager nadveren uværdigt i kirken. Om eftermiddagen deltog jeg i andagten.

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Præsten holdt en meget smuk prædiken, og jeg måtte opleve en meget smuk forening med Frelseren.

Det var allerede tredje dag, jeg havde influenza, og jeg takkede Gud for, at jeg måtte gå i kirke.

16.03.92 — mandag

Jeg var plaget af en kraftig forkølelse. Jeg kunne næsten ikke sove hele natten og havde kraftige hovedpine, hals- og brystsmarter.

Min hoste var næsten umulig at dæmpe, hvilket også gjorde meget ondt. Også brystryggen gjorde meget ondt.

Jeg blev hjemme og fik en tid hos lægen kl. 11.30.

Da jeg stod op i morges, bad jeg i 1½ time. Derefter forenede jeg mig med Frelseren.

Frelseren: »Skriv, min datter. Dit liv er i mine hænder. Du er helt i mig og hos mig.«

Mig: »Men jeg forstår stadig ikke noget af det. Jeg længes meget efter himlen.« Frelseren: »Fordi du tilhører mig helt og fuldt.«

Mig: »Du har sagt, at jeg har et kort liv på jorden. Hvad betyder det?« Frelseren: »Jeg tager dig allerede til mig. Men tiden tilhører mig.«

Mig: »Har jeg allerede fuldført min opgave på jorden?«

Frelseren: »Åh, min datter, der er stadig så meget at gøre.«

Frelseren: »Bær ikke dine problemer med dig. Læg dem i mine hænder. Du tilhører mig helt og holdent.« Jeg: »Min Herre, jeg er så svag. Jeg lægger min svaghed i dine hænder.«

Jeg: »Jesus, det er dejligt at være sammen med dig. Man ønsker ikke at skilles fra dig.« Frelseren: »Ingen kan længere skille os ad, min datter.«

Jeg: »Jeg ønsker, at det altid forbliver sådan. Jeg elsker dig, min Herre og Gud, af hele mit hjerte og med al min kraft. Guds rige har vi allerede her på jorden.

Jeg tror, at når man har dig, har man alt. Den fuldkomne tilfredshed findes kun hos dig, min Herre og Gud.

Jeg spurgte om pastor Vogt, fordi jeg var så skuffet efter den sidste skriftemålssamtale. Frelseren sagde først, at pastor Vogt var en kujon. Det ville jeg ikke skrive ned. Men Frelseren gentog det for anden gang.

Mig: »Sig noget andet til mig i stedet for 'fejling'.«

Frelseren: »Han vil have meget lidt tid til at udføre det, jeg har pålagt ham.« Jeg:

»Jeg forstår slet ikke, hvad du mener.«

Frelseren: »Men han vil forstå det.«

Mig: »Vil jeg få endnu en chance for at tale med ham?« Frelseren:

»Ja, det vil du.«

Mig: »Men han vil ikke tro på det, jeg siger til ham; han er neutral.«

Frelseren: »Der findes ikke noget neutralt. Enten tror han, eller også tror han

ikke.« Mig: »Min Herre og min Gud, jeg lægger dette problem i dine hænder.«

Om aftenen i Rot i kirken bad jeg rosenkransen for pastor Vogt og ofrede den hellige nadver for ham.

Kl. 20.00 bønnegruppe:

Det var meget smukt. Vi bad korsvejen, og alle kommunikerede åndeligt.

Jeg sagde i bønnegruppen, at hvis der ikke er en præst i nærheden, når der sker noget, så skal vi kommunikere åndeligt og forene os åndeligt med Frelseren, og det må man lære og øve sig i, helst flere gange om dagen.

På den måde kommer man stadig tættere på Jesus, man lærer at elske ham mere og mere og får megen styrke og nåde til det åndelige liv. Vi har alle modtaget megen nåde.

Pastor Dochart var ikke til stede.

17.03.92 – tirsdag

I går modtog jeg nåde, og i morges havde jeg tårer i øjnene. Fristelsen kom over mig. Den urene ånd ville overbevise mig om, at det ikke var Frelserens stemme, og at det ikke kunne passe, at præsten var en kujon.

Han sagde: »Se, det er dig selv.« Jeg begyndte at græde og bad straks bøn. Hvor hurtigt opstår tvivlen dog.

Jeg sagde til Frelseren: »Herre, jeg vil ikke spørge dig, før jeg har fået det tegn, du har lovet mig. Et tegn, som præsten ser, og som får mennesker til at omvende sig, og som giver min præst oplysning. Jeg kan ikke klare mig uden en præst. Jeg vil ikke dø med synder. Kun en ordineret præst kan tilgive synd. Du har givet ham beføjelsen. Jeg elsker dig, min Herre og Gud, men jeg må have en præst, som jeg kan betro alt, hvad du siger til mig.

Herre, jeg er rede til også at lide for denne præst, som du også kalder en kujon. Men Herre, din vilje ske.

Efter alt det, jeg havde sagt, indtrådte der stilhed og ro, og jeg ønskede ikke at spørge Frelseren om mere. Så hørte jeg en stemme.

Jesus sagde: »Ja, min datter, sådan skal det være.«

Jeg var overrasket over at høre det. Derefter bad jeg i ca. 1 time med en inderlighed, som jeg aldrig før havde oplevet. Jeg var væk i ca. 40 minutter for at træne på grund af mine diskusprolapser, som jeg har ondt af for tiden.

Da jeg kom tilbage, var brandvæsenet og politiet hos vores nabo. Garagen og bilen havde brændt. Der var en flaske med et eksplosivt stof i garagen; flere huse i området kunne være sprunget i luften.

Jeg tænkte, at den Onde ikke kun havde plaget mig i morges, men også havde påført naboen skade. Det var godt, at jeg havde bedt meget, ellers var der måske sket mere.

Om eftermiddagen gik jeg ud i skoven og bad yderligere tre rosenkranser. Jeg bestræbte mig på at bede endnu mere for hr. præst Vogt. I kirken bad jeg igen rosenkransen og ofrede den hellige kommunion for hr. præst Vogt.

Jeg glædede mig, for det var anden dag i træk, at der ikke var nogen lægfolk, der uddelte den hellige kommunion i kirken, selvom der var en sjælemesse, og der var mange mennesker til messe.

Det går altså vidunderligt, når den hellige præst uddeler den hellige kommunion alene. Man skal bare bede meget for ham og for lægfolkene, så de ikke uddeler den.

18.03.92 – onsdag

Tidligt om morgenen bad jeg i cirka halvanden time. Under foreningen hørte jeg ingen stemme, men Frelseren var hos mig, han talte blot ikke til mig.

Jeg følte fred og ro og var ikke ked af, at han ikke havde talt til mig, for jeg kendte grunden.

Ved middagstid bad jeg rosenkransen og deltog i den hellige messe i Rochus-kapellet i Mingolsheim. I dag fastede jeg for pastor Vogt og ofrede den hellige messe for ham.

19.03.92 — torsdag

Kl. 3.30 stod jeg op og hilste den hellige Josef med kærlighed. Jeg bad i over en time, før jeg gik i seng igen. Efter to timer gik jeg igen for at bede. Jeg bad for

pastor Vogt, kun for ham den glædesfulde rosenkrans. Derefter bad jeg 50 gange, i stedet for rosenkransen, bønner til ærkeenglen Michael med tilføjelsen

»Hellige Maria, Kirkens Moder, alle I engle og helgener, bed for os«, derefter Fadervor på de store perler samt Gloria Patri, Magnificat, 3 gange Sanctus og bønner »Påkaldelse af Guds Moder Maria mod de oprørske engle«. I denne »eksorcisme-rosenkrans« indsatte jeg alle mine fjender, den hellige pastor Vogt, præsterne i Waghäusel og Stift Neuburg, i Speyer og Freiburg samt alle præster i omegnen. Også min bønnegruppe, den hellige pastor Dochart og de lægfolk, der uddelte den hellige uddelte den hellige kommunion, var med.

Derefter modtog jeg den hellige nadver i ånden. Da jeg forenede mig med Frelseren, hørte jeg stemmen: »Tak, min datter.«

Jeg undrede mig lidt over, at Gud takkede mig, for han alene ved, hvordan jeg har bedt. Så takkede jeg også for den kraft, han gav mig til at bede. »Jeg takker dig, min Herre og Gud, for nåden, at jeg kan tjene dig.«

Om aftenen i Rot i kirken kom den lægmand, der var kommunionshjælper, hen til mig. Jeg bøjede mig for Frelseren og gik tilbage til min plads uden at have modtaget den sakramentale kommunion. Jeg modtog den hellige kommunion åndeligt, og Frelseren kom til mig. Den åndelige kommunion ofrede jeg for den hellige Josef.

20.03.92 – fredag

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren. Jeg spurgte igen, om det var rigtigt ikke at modtage den hellige kommunion fra den lægmand.

Frelseren: »Ja, min datter, det var rigtigt. Fortsæt sådan, så vidt det er muligt.«

Jeg spurgte om pastor Dochart, fordi jeg havde hørt, at han andre steder forsvarede håndkommunionen.

Frelseren: »Han gør, hvad han vil.«

Jeg: »Hvordan skal jeg forholde mig over for en sådan præst, når han også taler om håndkommunionen og anser den for at være den rigtige?«

Frelseren: »Sig til ham, hvad jeg har sagt til dig, nemlig at den rette måde er mundkommunionen.«

Jeg spurgte Frelseren om Grøn Torsdag. Broder Alois havde fortalt Hedwig, at der skulle ske noget på denne dag.

Frelseren: »Sådan noget behøver du ikke at tro på.«

Jeg: »Jesus, har du et ønske om at sige mig noget?«

Frelseren: »Ja. Forbliv mig altid tro.«

Jeg: »Min kæreste Fader, jeg ønsker at være dig altid tro. Derfor beder jeg om nåden til altid at kunne forblive dig tro, også når det kors, du giver mig, bliver sværere at bære.

Om aftenen i Rot i kirken ofrede jeg rosenkransbønner og den hellige kommunion for H. Pastor Vogt.

21.03.92 – lørdag

Jeg deltog i morgenmessen i Waghäusel og bad især for fader Werner Egon. Det behagede mig ikke, at han opfordrede os til at blive siddende under evangeliet. Jeg knælede og tænkte, at jeg nu knælede for alle dem, der sad. I det

øjeblik kom der et indre angreb. Fra dybt i mit hjerte bad jeg derefter for fader Werner Egon. Denne gang gav han mig den hellige kommunion uden at tøve, mens jeg knælede på gulvet. Jeg takkede Gud, Guds Moder, de hellige ærkeengle Michael, Gabriel og Rafael og alle de stigmatiserede, såsom fader Pio, for jeg havde inviteret dem alle til at være hos mig, når jeg knælede foran Frelseren.

Om eftermiddagen fra kl. 16.15 til 18.15 bad jeg ikke kun for pastor Vogt, men også for muddret i kirken og for, at kommunionshjælperne ikke længere skulle uddele den hellige kommunion, at de troende ikke længere skulle modtage kommunionen uværdigt med hånden, og for, at Gud ikke længere skulle blive så meget fornærmet af håndkommunionen. Jeg gik til skrifte hos pastor Vogt. Jeg havde en synd, og den plagede mig. Pastor Vogt gav mig absolution og sagde ikke et eneste ord til mig, som om jeg havde skrifte i et fremmed land. Jeg gik ud af skrifteboksen og bad videre, endnu en rosenkrans. Om aftenen læste jeg endnu en time i Bibelen.

22.03.92 – søndag

Kl. 7.00 begyndte jeg at bede. I en time bad jeg, derefter forenede jeg mig med Frelseren. Jeg græd på grund af pastor Vogt og takkede Gud for syndsforladelsen. Derefter spurgte jeg Frelseren, hvorfor præsten ikke havde sagt et eneste ord til mig.

Frelseren: »Bed for ham, min datter. Han har selv problemer lige nu.«

Jeg: »Jeg troede, du ville tale gennem ham?«

Frelseren: »Jeg ville gerne have talt gennem ham, men det er ikke muligt endnu.«

Jeg: »Jeg har følelsen af, at præsten har svigtet mig.«

Frelseren: »Sådan har jeg det også.«

Jeg har ofte tænkt over, om jeg overhovedet er udvalgt, eller om jeg bare bilder mig det ind. Jeg sagde til Frelseren: »Hvis du vil, så sig det til mig.

Frelseren: »Tænk dig godt om, min datter.«

Jeg tænkte så først på Jesu ord: »Jeg er din sjælefører osv.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Du er udvalgt og forudbestemt.« Jeg: »Men jeg har syndet i så mange år.«

Frelseren: »Men du er jo kommet til mig.« Jeg:

»Har jeg været på afveje så længe?«

Frelseren: »Ja. Ligesom så mange millioner mennesker

nu.« Jeg: »Kan man kalde de millioner af mennesker

tilbage?« Frelseren: »Bed for dem.«

Jeg takkede Frelseren og Jomfru Maria.

Jeg gik lidt tidligere ind i kirken, inden den hellige messe begyndte. Der bad jeg litani til Helligånden for alle, der ville komme til messen. Inderligt bad jeg om, at ingen måtte modtage den hellige kommunion uværdigt.

Jeg tror, at mine bønner blev hørt, for der var færre end nogensinde før, der gik til nadver. Jeg tror ikke, jeg har brug for flere tegn fra Frelseren. Man må bede for, at folk går til skrifte.

Da jeg knælede ved bænken under nadveruddelingen, sagde jeg til Frelseren:

»Herre, din vilje ske, uanset hvem jeg nu modtager den hellige kommunion fra, om det er præsten eller en lægmand.«

Da lægmand kom tættere på mig og så mig, vendte han sig lynhurtigt om og gik væk fra mig, som om han var blevet forskrækket. Så kom pastor Vogt og gav mig den hellige nadver.

Om middagen var jeg i kirken til rosenkransbøn og andagt. Om eftermiddagen var Marion hos mig, og vi skrev i dagbogen.

23.03.92 – mandag

Allerede tidligt om morgenen begyndte jeg at bede. Efter cirka halvanden time forenede jeg mig med Frelseren og bad inderligt.

Derefter spurgte jeg Frelseren, om tegnet var til mig, fordi så få havde modtaget nadveren søndag.

Frelseren: »Der kommer endnu et tegn inden påsken, min datter, tro mig, tvivl ikke.« Frelseren: »Skriv, min datter, jeg vil have, at du altid er mig tro.«

Mig: »Herre, din vilje ske.«

Frelseren: »Jeg vil lede dig ad den vej, der fører til mig.« Jeg:

»Jeg er bange for at fare vild.«

Frelseren: »Hold dig altid fast i min hånd.«

Mig: »Herre, hvis jeg allerede er udvalgt, hvad skal jeg så gøre?«

Frelseren: »Bed om, at vildlæren bliver fjernet.

Skriv, min datter, at håndkommunionen skal afskaffes.» Jeg: »Det er en svær opgave.»

Frelseren: »Ja, min datter, det må du gøre.«

Frelseren: »Gå i fred.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, for denne samtale. Jeg vil gøre, hvad der står i min magt.«

Min sjæl befandt sig i dyb fred og dyb ro. Jeg tror, jeg må tage alt meget mere alvorligt end hidtil.

Før den hellige messe bad jeg rosenkransen. Jeg lagde alle mine anliggender i denne rosenkransbøn.

Den hellige messe ofrede jeg for de stakkels sjæle.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Der var kommet mange mennesker. Vi bad i cirka to timer, især for præsterne, så de ikke længere uddeler håndkommunionen.

24.03.92 – tirsdag

Først bad jeg i en time, derefter modtog jeg den åndelige kommunion.

En kroatisk professor, en præst, holdt den 21.3.92 et foredrag i Speyer. Jeg har allerede lyttet til kassetten om det.

Jeg spurgte Frelseren om præsten, professoren, fra Kroatien. Jeg spurgte, om det var ørkenens stemme.

Frelseren: »Men du er jo ikke taget derhen.« Jeg:

»Du har heller ikke kaldt på mig.«

Frelseren: »Hos en præst vil du altid finde noget, der ikke er godt. Søg også efter noget godt hos ham.«

Mig: »Herre, jeg elsker præsterne, hvorfor elsker de mig ikke?«

Frelseren: »Fordi du genkender deres dårlige handlinger.«

Jeg: »Herre, men de kan ikke skjule deres dårlige handlinger for dig.«

Frelseren: »Nej, det kan de ikke, men for mennesker kan de.« Jeg: »Det forekommer mig, som om blinde leder blinde.«

Frelseren: »Ja, det har du gættet rigtigt.«

Jeg: »Herre, befinder vi os i en sådan mørke?«

Frelseren: »Bed om, at det bliver lysere.«

Jeg: »Herre, du er lyset. Gennemtræng venligst mørket med dit evige lys.«

Frelseren: »Næsten alle befinder sig i dette mørke. De vil alle have to fædre. De kan ikke beslutte sig for den ene.«

Frelseren: »Skriv, min datter, alle mennesker må omvende sig.«

Jeg: »Så kan man altså sige, som du sagde til Don Bosco: »Avertere, avertere!« Jeg spurgte angående Peters nøgle, om alle apostlene havde nøglen til himlens port.

Frelseren: »Mit hus er ikke et jordisk hus. Her er der kun én nøgle, og det er Peter, der har den. Alle skal lytte til ham.«

Jeg: »Men han har jo så mange modstandere.«

Frelseren: »Men DET er et tegn på, at han ledes af min Ånd.«

Husk, min datter, den, der modsiger den anerkendte lære om Jesus Kristus, synder mod den Hellige Ånd. Det er den værste synd.

Dem kan man ikke længere hjælpe.»

Jeg: »Herre, jeg kan ikke skrive mere, det er svært for mig at skrive det ned. Jeg takker dig for den nåde, du har skænket mig.«

Fra kl. 13.00 til 14.00 var jeg ude at svømme. Som altid bad jeg korte bønner, også i vandet. I mine tanker sagde jeg til Frelseren: »Kære Gud, jeg elsker dig så meget, som der er vanddråber i svømmebassinet.«

Jeg fik straks svar fra Frelseren: »Og jeg elsker dig, ligesom alle vanddråberne i alle svømmebassiner, der findes.«

Jeg smilede ved tanken.

Om aftenen i kirken i Rot. Jeg ofrede rosenkransen og den hellige nadver for min mand, der i dag blev opereret i benet og lå på hospitalet.

25.03.92 — onsdag

Da jeg har sat Frelseren på førstepladsen i mit liv, må jeg først bede. Jeg bad i cirka en time, hvorefter jeg kunne bede godt indadtil med hjertet.

Jeg sagde til Frelseren: »I dag spørger jeg dig ikke om noget, måske har du noget at sige til mig, eller måske vil du opfordre mig til noget.«

Tal, min Herre og Gud, din tjenerinde lytter. Men Herre, din vilje ske.

Frelseren: »Skriv, min datter, pastor Vogt skal høre det, du har skrevet.«

Jeg: »Hvornår skal jeg gå til ham?«
 Frelseren: »Gå til ham, spørg ham igen.«
 Jeg: »Vil du så være med mig?«
 Frelseren: »Ja, min datter, jeg vil være hos dig.« Mig:
 »Vil du nu tale gennem ham?«
 Frelseren: »Overlad det til mig.«
 Mig: »Hvornår skal jeg gå til ham? Før påske eller efter påske?«
 Frelseren: »Gå nu, i disse dage.«
 Jeg: »Han vil ikke gøre det, jeg siger til ham fra dig.«
 Frelseren: »Det er nok for mig, at han lytter til det.«
 Frelseren: »Skriv, min datter. Vi har så lidt tid.«
 Jeg ville ikke skrive det, fordi Frelseren havde sagt det til os. Men Frelseren gentog det endnu to gange.
 Jeg: »Skal jeg give pastor Vogt en besked?« Frelseren:
 »Sig til ham, at jeg elsker ham meget.«
 Mig: »Min Herre og Gud, jeg vil gøre, som du har sagt. Jeg takker dig for denne samtale.«
 Under foreningen med Frelseren følte jeg en helt særlig dyb fred og ro. Jeg kan slet ikke beskrive, hvor fri jeg var, og hvordan jeg mærkede Frelserens kærlighed. Jeg modtog også megen nåde. Hvor vigtigt er det dog, hvordan man beder, og hvad man beder om, helt inderst inde med hjertet, tænkte jeg. Det vidste jeg ikke før. Tak, Gud, for denne nåde.
 Kl. 15.45 var jeg hos pastor Vogt. Derefter gik jeg ind i kirken og bad to rosenkranser for pastor Vogt.
 Kl. 16.30: Jeg hørte fra Marga F., hvilken dag det var i dag, »Herrens bebudelse«.
 Marga og jeg fik begge gåsehud, fordi Frelseren netop i dag havde sagt, at jeg skulle gå hen til pastor Vogt, og at pastor Vogt skulle lytte til, hvad jeg havde skrevet.
 Jeg gik hjem og bad endnu ca. 30 minutter for pastor Vogt.
 Kl. 18.00 ringede jeg én gang på præstegården, men ingen åbnede for mig. Så gik jeg ind i kirken og bad sammen med de troende. Efter rosenkransen gik jeg hen til pastor Vogt.
 Nu blev jeg modtaget. Jeg lod pastor Vogt læse det, som Frelseren havde sagt til mig i dag den 25.03.92.
 Pastor Vogt udtalte sig ikke om det. Jeg bad om velsignelsen, knælede på gulvet og gik derefter min vej.
 Kl. 19.00 var jeg allerede i kirken i Mingolsheim. Der deltog jeg i den hellige messe og ofrede den hellige kommunion til Jomfru Maria.
 Det var meget smukt; der blev bedt meget på latin. Jeg var helt overrasket og tænkte, at biskop Lefebvre må bede for denne præst, for denne præst havde holdt et foredrag imod Lefebvre. Til sidst gik jeg hen til præsten og takkede ham for denne smukke messe. En sådan næsten latinsk messe har jeg endnu ikke hørt i vores omegn.
 Gud være takket.

26.03.92 — torsdag

Om natten fra kl. 4.00 til 5.00 bad jeg to rosenkranser og mange andre bønner for alle sjæle.
 Kl. 9.30 begyndte jeg at bede igen, men først græd jeg. Jeg græd så bittert, at jeg måtte hulke. Jeg tænkte på pastor Vogt, og på at han opførte sig så koldt over for mig. Han gav mig ikke engang hånden, som han plejer. Han kan ikke skjule, hvad der gemmer sig bag hans maske. Jeg har endda fortalt ham, at jeg ikke gerne kommer til ham, for jeg ved, at han ikke gerne tager imod mig.
 Jeg sagde til ham, at jeg gør det, fordi Frelseren vil det sådan.
 Da min gråd blev stærkere, hørte jeg Frelseren sige: »Er det ikke mere værd at blive elsket af mig end af alle mennesker?«
 Da holdt jeg straks op med at græde.

Jeg sagde til Jesus: »Ja, det er sandt, for din kærlighed er stærkere end alle menneskers kærlighed tilsammen.«

Jeg: »Herre, du har taget min gråd fra mig. Din smerte var meget større end min.« Frelseren: »Ja, det er rigtigt, min datter.«

Jeg: »Jeg troede, jeg havde gjort noget forkert hos præsten, fordi jeg gik derfra med en sådan indre tomhed.«

Frelseren: »Du gjorde det rigtigt med præsten, det andet kommer senere. Overlad det til mig. Hav tillid til mig.«

Jeg: »Og det, som Marga sagde til mig i går, at der blev talt ondt om mig.« Frelseren: »Du må ikke tage menneskers snak til dig.«

Jeg: »Da jeg bad i nat fra kl. 4.00 til 5.00, kunne jeg ikke falde i søvn. Hvilken uro var det, der plagede mig?

Frelseren: »Min datter, du har taget mange sjæle fra Djævelen. De små fristelser har jeg tilladt, så du ved, hvor vigtigt det er at bede om natten.« Denne forening med Frelseren var vidunderlig. Jeg følte en dyb fred, en ro og varme indeni mig. Man kunne have troet, at jeg tilhørte Jesus alene, men sådan er det ikke.

Jesus elsker alle sjæle, ellers ville han ikke være kærlighedens Gud. Min sårede sjæl blev helbredt i et par minutter. Det er jo overnaturligt. En jordisk læge kan ikke gøre det, men kun den himmelske, vores Frelser.

Jeg vil altid tænke sådan, selvom de alle svigter mig og forlader mig, at Frelserens kærlighed er stærkere end alle præsters og menneskers tilsammen. Jeg takker dig, min Herre og Gud, for at du ikke forlader din tjenerinde.

Jeg spurgte Frelseren, om jeg havde skrevet det rigtigt.

Frelseren: »Du ville ikke have skrevet det, hvis det ikke var blevet indgivet til dig.«

Jeg: »Herre, tag venligst mit impulsive temperament fra mig, så jeg kan blive roligere og fortsat må forblive din tjenerinde.«

Frelseren: »Det behager mig nu ved dig, min datter.«

Jeg: »Herre, man kan give dig alt, det er dejligt. Du kan forme mig, som du vil, for jeg tilhører dig helt og holdent. Jeg kunne tale med dig i evigheder, men jeg må gå nu.

Frelseren: »Gå i fred.«

Da jeg kiggede på uret, var klokken allerede 10.40. Klokken 10.30 havde jeg en aftale til gymnastik. Jeg løb hurtigt derhen. Undervejs bad jeg om, at jeg stadig ville blive taget imod.

Gymnastikinstruktøren sagde til mig, at jeg var for sent på den, men gav mig en ny tid kl. 11.30, som lige akkurat var ledig den dag. Jeg glædede mig over, at min bøn blev hørt. For der findes ikke tilfældigheder. Jeg takker dig, min Frelser, for at jeg stadig fik en tid, for tiderne til denne rygsøjlegymnastik er allerede booket et par uger i forvejen.

Om aftenen var jeg i kirken i Rot til rosenkransbønnen. Den efterfølgende hellige messe ofrede jeg for de stakkels sjæle.

Hedwig og Hilde var kortvarigt på besøg hos mig. Bagefter kom Marion, og vi skrev dagbog.

27.03.92 – fredag.

Efter cirka et sekunds bøn kommunikerede jeg åndeligt. Derefter spurgte jeg Frelseren, fordi det stadig var uklart for mig, hvad Frelseren havde sagt i går: »Det kan jeg godt lide ved dig nu...«

Jeg spurgte, om jeg skulle ændre mit impulsive temperament?»

Frelseren: »Bliv, som du er, min datter.»

Jeg spurgte igen om H. Pastor Vogt, fordi han igen ikke havde sagt et ord, hverken i skriftestolen eller hos ham i præstegården.

Frelseren: »Er det svært for dig nu?«

Jeg: »Nej.«

Frelseren: »Alt kommer til sin tid.«

Jeg: »Herre, sig mig venligst, om der er noget på vej, som jeg skal være opmærksom på og forsigtig med.«

Frelseren: »Ja, der vil komme mange fristelser over dig. Med bønner kan du afværge dem.« Jeg:

»Og du lader det komme over mig?«

Frelseren: »Ingen er fritaget for det.«

Jeg: »Hvad er det stærkeste våben mod fristelserne?« Frelseren:

»Det ved du godt, min datter: kærligheden.«

Mig: »Så beder jeg dig: Lad mig aldrig blive adskilt fra denne kærlighed.«

Frelseren: »Et menneske uden kærlighed er ikke længere et menneske, men Satans slave. Man høster kun helvedeagtige frugter fra dem. Bed om, at de bliver fjernet.«

Tak, min Herre og Gud, dagens lektion er nok for mig. Frelseren: »Gå i fred, min datter.«

Om eftermiddagen hos frisøren. Jeg bad meget der. Men til sidst fik djævelen alligevel fat i mig. En frisørinde talte dårligt om en troende, og jeg bekræftede det. Jeg blev straks klar over, at det var en synd, for jeg har ingen ret til at dømme. Senere forsøgte jeg at forsvare denne person, men jeg tror, at det, der er sket, er sket.

Om aftenen angrede jeg dybt denne synd og gik til rosenkransbøn. Jeg modtog den hellige nadver, men det var ikke som ellers.

28.03.92 — lørdag

Kl. 01.45–02.50 bad jeg inderligt for alle sjæle.

Nu hørte jeg Frelseren sige: »Jeg takker dig, min datter«, ellers intet.

Om formiddagen bad jeg igen i cirka en time og forenede mig med Ham, men hørte ingen stemme.

Kl. 15.45 – 17.15: Jeg bad to rosenkranser, men var distraheret. Derefter gik jeg igen til skrifte. Jeg ønskede at blive rensset for synden ved sladder.

Under skrifte sagde pastor Vogt ikke et ord ud over absolutionen. Jeg takkede Frelseren for, at han havde fjernet synden fra mig gennem præsten. Derefter bad jeg endnu en rosenkrans for pastor Vogt.

Kl. 19.00 var jeg allerede i kirken i Bad Schönborn. Også her bad jeg inderligt om, at de troende ikke måtte modtage den hellige kommunion uværdigt, af vane eller med stor synd, for Frelseren er allerede blevet fornærmet nok.

To lægfolk og præsten uddelte den hellige kommunion. Jeg sad bagerst i kirken. Lægmanden kom bagud for at uddele kommunionen, og der var flere, der gik hen til lægmanden for at modtage kommunionen end til præsten forrest i kirken. Præsten var allerede færdig, og lægmanden spærrede vejen for mig. Alligevel gik jeg forbi ham hen til alteret. Præsten var allerede oppe igen, men jeg knælede på trappen og ventede, indtil præsten kom og gav mig den hellige nadver. Jeg kunne mærke, at alle iagttog mig. Det var vigtigere for mig, hvad Gud ville have af mig, og ikke hvad menneskerne mente. Efter messen var kirken pludselig tom. Ingen var i stand til at bede lidt mere efter den dyrebare hellige nadver. Man kunne have troet, at de havde modtaget almindeligt brød og ikke den treenige Gud i brødets skikkelse.

29.03.92 — søndag

Efter at have bedt i 45 minutter forenede jeg mig med Frelseren. Jeg spurgte igen om præsten, fordi han stadig ikke havde sagt noget til mig.

Frelseren: »Det må fortsætte sådan.«

Så spurgte jeg, om det var rigtigt, hvad jeg havde gjort i Bad Schönborn, at jeg ikke gik til lægmanden, men til præsten, selvom det havde kostet mig en stor indsats.

Frelseren: »Min datter, du har opfyldt min vilje.«

Mig: »Jeg havde før en sådan uro i mig. Mit hjerte var som revet itu.«

Frelseren: »De urene ånder kæmper for, at du ikke skal gøre sådan noget.«

Mig: »Først da du kom til mig, fandt jeg dyb fred og mærkede, at uroen og angrebene i mit hjerte pludselig var væk, som om en krig var slut.

Frelseren: »Min datter, det er mit ønske, fortsæt sådan.«

Jeg: »Kærligste Fader, det gør mig ikke noget, hvis folk ser på mig, som om jeg gør noget forkert, men den indre kamp er meget værre. Havde du ikke vendt dig til mig, havde jeg ikke kunnet holde det ud.

Men da jeg ved, at du kommer, ikke kun ved den sakramentale nadver, men også ved den åndelige nadver, har jeg stor tillid til dig, og jeg vil fortsætte med at gøre, som du ønsker det af mig.

Jeg: »Hvem får lægmanden til at gå bagud for at uddele den hellige kommunion? Er det præstens vilje?«

Frelseren: »Min datter, det er Satans værk.«

Frelseren: »Skriv, min datter: Alle, der modtager den hellige nadver fra lægfolk, har modtaget den uværdigt.«

Mig: »Herre, jeg har læst i vores kirkeblad, at frøken Vennebusch bringer den hellige nadver ud til de syge. Er det i overensstemmelse med Kristi sande lære?« Frelseren: »Det er vildlære.«

Jeg spurgte endnu en gang, om jeg havde hørt rigtigt.»

Frelseren: »Det hører til vildlære.»

Frelseren: »Skriv, min datter, menneskene er så dybt nedsunket i mudderet, at de ikke længere ved, hvad der er rigtigt.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg vil bede for denne sag.« Jeg bad endnu en stund inderligt.

Så sagde Frelseren: »Gå i fred.«

Jeg deltog i den hellige messe i Rot. Da jeg modtog den hellige kommunion, stod lægmanden lige ved siden af mig. Han turde ikke give mig den hellige kommunion. Jeg mærkede igen angrebene.

Det var forfærdeligt. Præsten kom og gav mig den hellige kommunion.

Først da jeg var forenet med Ham, fandt jeg dyb fred. Jeg ofrede den hellige kommunion for personalet på øre-næse-hals-klinikken.

Kl. 13.00 var jeg til rosenkransbøn, derefter til andagt i kirken. Kl. 14.30 besøgte jeg min mand på hospitalet.

30.03.92 – mandag

Jeg var alene på arbejdspladsen. Min kollega var stadig syg. Indtil patienterne kom, kunne jeg bede meget.

Så kom overlægen og tog sig af mig, da jeg fortalte ham, at jeg var alene, og at der manglede to medarbejdere.

Han sagde, at han ville sende hjælp til mig i halvanden time. Der kom en værnepligtig fra ambulatoriet, og jeg kunne også tage mig af patienterne, selvom jeg var alene på arbejde.

Omkring kl. 10.30 gik jeg ind på lægeværelset. Jeg spurgte min skytsengel, om der ventede en patient på mig bagved.

Jeg hørte: »Gå derhen«, men var straks lidt i tvivl. Da jeg kom bagud til røntgenafdelingen, var der ingen patient der.

Omkring kl. 13.00 var jeg i kapellet. Jeg spurgte Frelseren, om det var beskyttelsesenglen, for det forekom mig lidt mærkeligt.

Frelseren: »Min datter, den urene ånd blander sig ind. Prøv stemmen grundigt. Du var for hurtig. Man skal genkende den blide stemme.«

Mig: »Sig noget til mig, så jeg kan genkende, hvad der kommer fra dig.« Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter.«

Mig: »Jeg kan næsten ikke høre dig.«

Frelseren: »Men du har jo hørt det.«

Mig: »Det kommer fra hjertets dyb.«

Frelseren: »Bevar roen og freden, når du taler med mig.« Jeg: »Du har sagt, at skytsenglen også taler til mig.« Frelseren: »Ja, men ikke når du ønsker det.«

Om aftenen var jeg i kirken i Rot. Jeg bad rosenkransen og ofrede den hellige messe for de stakkels sjæle.

Kl. 20.00 bønnegruppe.

Præst Dochart var også kommet, og vi tilbad Frelseren. Folk gik også til skrifte.

Jeg forsøgte at styrke de troende ved at fortælle om de nådegaver, jeg havde modtaget fra Frelseren. Efter at vi havde bedt i to timer, diskuterede vi, som vi plejede, lidt med præsten.

Jeg var ikke enig i alt, hvad præsten sagde. Jeg gik i skriftemål hos pastor Dochart igen i dag.

31.03.92 – tirsdag

Kl. 11.30 i lægeværelset:

Da jeg ikke brød mig om det, som pastor Dochart havde sagt om paven i går aftes, spurgte jeg i dag Frelseren.

Frelseren: »Den Hellige Fader er ufejlbarlig. Han er Kristi sande kirke, som ledes af min Ånd. Og alle skal underordne sig denne kirke.«

Jeg spurgte, om det var rigtigt, hvad jeg havde sagt i bønnegruppen. Frelseren: »Jeg har indgivet dig det, du har sagt.«

Jeg spurgte, om jeg skulle tage til Bretten, for Frelseren er jo min åndelige vejleder. Frelseren: »Min datter, du behøver ikke at tage derhen.«

01.04.92 — onsdag – Ærbødighed for det dyrebare blod – Rodalben.

Indtil patienterne kom, bad jeg i cirka halvanden time. Om aftenen gik jeg til Rochuskapellet i Mingolsheim.

Der bad jeg rosenkransen og deltog i den hellige messe.

02.04.92 – torsdag

Jeg var i kirken i Rot for at bede rosenkransen og deltage i den hellige messe.

03.04.92 – Jesu Hjerter-fredag

Kl. 11.00 Lægeværelset:

Efter bønningen, under foreningen med Frelseren:

Frelseren: »Gå til præsten, fortæl ham, hvad du har skrevet. Som præst har han pligt til at lytte til dig.«

Mig: »Herre, og hvis han smider mig ud?«

Frelseren: »Så gør han det også mod mig.«

Mig: »Hvornår skal jeg gå?«

Frelseren: »Gå i dag, spørg ham.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil gå og gøre, hvad du vil. Min kæreste Fader, hvad er hovedårsagen til, at jeg skal gå til præsten?«

Frelseren: »At han skal bede meget sammen med de troende, og at de skal vende sig bort fra den vildfarne lære.« Jeg: »Og det skal jeg sige til ham?«

Frelseren: »Det skal du sige til ham.«

Jeg: »Og hvis han spørger mig, hvad vildlæren er?«

Frelseren: »Det ved du, min datter.«

Jeg: »Det vil jeg gøre, min Herre og Gud.«

Om aftenen ofrede jeg rosenkransbønningen og den hellige nadver for pastor Vogt. Efter foreningen med Frelseren spurgte jeg Frelseren, fordi jeg ville være sikker på, hvornår jeg skulle gå til pastor Vogt.

Frelseren: »Gå derhen, endnu i dag.«

Jeg begyndte at græde. Det krævede stor styrke af mig at gå hen til pastor Vogt. Den ydmygelse. Jeg kunne ikke komme ud af kirken af ren og skær gråd.

Jeg bad Frelseren om at give mig styrke.

Da jeg stod foran døren til præstegården, kunne jeg ikke trykke på ringeknappen, fordi jeg græd så meget. Så kom en alterdreng og kaldte på præsten.

Præsten kom, så at jeg græd og sagde: »Nå, kom indenfor.«

Jeg sagde til ham: »De har som præst pligt til at lytte til mig og høre, hvad Frelseren vil.«

Han snakkede frem og tilbage, men sagde ikke det rigtige.

Han mente, at jeg skulle finde en anden præst fra et andet sted. For hvis han videregav det, ville han havne i en ond cirkel.

Det gjorde mig bittert ondt, og jeg sagde til ham:

»Frelseren havner ikke i en ond cirkel. Det er ikke pænt, det De siger; sådan noget siger man ikke.«

Så sagde jeg også til ham, at jeg beder for ham på grund af de dumme vittigheder i kirkebladet. Så måtte jeg også sige, at man om aftenen i kirken, efter den hellige nadver, skal skynde sig ud af kirken, fordi lysene straks slukkes.

(En gang blev jeg endda låst inde i kirken).

Da sagde han, at kirkens forstanderinde straks skulle gå hjem.

Jeg sagde til ham, at man også kunne give nøglen til kirken til en anden. Jeg indså, at det ikke gav mening, og gik med tungt hjerte hjem.

Hjemme græd jeg som aldrig før.

Derefter gik jeg hen til fru Hambsch, ville skrive i min dagbog, men det blev ikke til noget. Da jeg kom hjem, bad jeg i omkring en time.

04.04.93 – lørdag

Jeg var i kirken i Waghäusel tidligt om morgenen. Efter den hellige kommunion bad jeg inderligt på gulvet foran tabernaklet.

Jeg tænkte, at jeg måske havde sagt noget forkert til pastor Vogt. Frelseren: »Du talte rigtigt til ham.«

Mig: »Skal jeg så fortsætte med at skrive dagbogen, eller skal jeg holde op med det?«

Frelseren: »Skriv videre, min datter.«

Derefter gik jeg over til familien Hambsch. Der spiste jeg morgenmad, og bagefter skrev jeg dagbogen sammen med Marion.

Fra kl. 16.15 til 18.15 bad jeg knælende i kirken i Rot for pastor Vogt, for Frelserens anliggender og for alle sjæle.

05.04.92 – søndag

Før den hellige messe bad jeg i cirka halvanden time. Jeg forenede mig med Frelseren og bad inderligt. Jeg var skuffet over det, pastor Vogt havde sagt fredag, nemlig at hvis han gjorde det, ville han havne i en ond cirkel. Disse ord gav mig ingen ro.

Egentlig betyder disse ord, at jeg befinder mig i en ond cirkel.

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Alle befinder sig i en ond cirkel, hvis de ikke ændrer det, som jeg kræver af dem.«

Mig: »Hvad kræver du af dem?«

Frelseren: »En dyb ærbødighed over for den treenige Gud. Håndkommunionen skal afskaffes hurtigst muligt. Bortset fra de indviende hænder må ingen uddele den hellige kommunion. Det er allerede blevet bekræftet af tidligere paver, og det skal også gælde i dag.«

Jeg: »H. Pastor Vogt ønskede, at jeg skulle gå til en anden præst, der ikke er fra dette sted; han ville være bedre for mig.«

Så var der et halvt minuts dyb stilhed.

Frelseren: »Min datter, det kommer endnu.« Jeg: »Hvad da, hvad kommer der endnu?« Frelseren: »Den rette præst.«

Mig: »Vil den nye præst så læse min dagbog?« Frelseren: »Han vil gøre, hvad jeg siger til ham.«

Jeg: »Kan jeg så allerede bede for den nye præst?«

Frelseren: »Ja, gør det.«

Inderst inde gjorde det ondt på mig, for jeg havde nu kendt pastor Vogt i syv år og havde endda bedt for ham i otte år, da han endnu ikke var blevet udnævnt til præst, og jeg bad for den nye præst, fordi den gamle præst, pastor Köstel, allerede var gået på pension og desuden syg.

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, jeg vil gøre alt, hvad du siger til mig.« Herre, din vilje ske.

Frelseren var lidt strengere i dag. Han sagde: »Det er nok for dig i dag.«

Jeg tog krucifikset, der stod på bordet foran mig, pressede det mod mit hjerte og trøstede Frelseren. Så kyssede jeg krucifikset, som jeg altid gør. Jeg bad Frelseren om tilgivelse for dem, der af ligegyldighed modtager Frelseren med hånden.

Jeg sagde til Frelseren: »Præg dit ansigt ind i mit hjerte, så folk kan se, hvad du har givet mig, for jeg er din tjenerinde og forbliver det, så længe du vil, min Herre og Gud, min sjælefører.«

Jeg: »Min kære Jesus, gør med mig, hvad du vil, jeg tilhører dig helt og fuldt. I din kærlighed, min Herre og Gud, findes alt. Uden din kærlighed var jeg intet, og jeg er intet. Og alt, hvad jeg har, er fra dig, og det lægger jeg i dit sårede hjerte, barmhjertighedens kilde.«

Min sjæl befandt sig derefter i en helt særlig ro og varme. Frelserens kærlighed kunne mærkes stærkere end ellers. Og alligevel er han en levende, frygtindgydende, retfærdig og barmhjertig Fader.

Kl. 10.00: Jeg deltog i den hellige messe i Rot.

Kl. 18.00 var der bønstund, og jeg følte mig ikke godt tilpas indvendigt. Det behøver ikke at undre mig, at så få går til skrifte.

Kl. 20.00 kom Marion, og vi skrev dagbog i cirka halvanden time. Bagefter bad jeg endnu en rosenkrans.

Jeg må endnu skrive, at jeg i eftermiddags omkring kl. 13.30 blev fristet.

Jeg lå på sofaen i bederummet. Først læste jeg en bog af Margarete. Så overmandede en stærk træthed mig, helt pludseligt. Jeg ville rejse mig, fordi jeg stadig ville skrive noget i dagbogen. Men det gik ikke. Det var næsten, som om nogen havde bedøvet mig. Så bønfuldt jeg Jesus: »Hjælp mig, jeg vil gerne rejse mig, jeg har ingen kræfter.«

Det varede et stykke tid, så sagde jeg: »Mit kød er svagt, men min ånd er villig.« Pludselig hørte jeg: »Stå op og gå hen og skriv.«

Pludselig følte jeg ikke længere nogen træthed. Jeg var så frisk og skrev videre i dagbogen.

06.04.92 — mandag

Efter at jeg havde bedt, ville jeg endnu en gang tjekke, om jeg havde hørt rigtigt, det med den nye præst.

Frelseren: »Der kommer en ny præst.«

Jeg: »Er det hans vilje eller din vilje?«

Frelseren: »Det er min vilje.«

Mig: »Jeg følte mig ikke godt tilpas under botstjenesten i går, der manglede noget.«

Frelseren: »Botstjenesten behagede Djævelen, men ikke mig.«

Mig: »Så vil så mange uværdige modtage den hellige nadver.« Frelseren:

»Ja, min datter, du har gættet rigtigt.«

Frelseren: »Bed for denne sag.

Skriv, min datter, at den mundtlige skrifte stadig er gyldig. Under skrifteandagten er der stadig så meget stolthed, og de troende mangler anger.»

Der kom nogle tanker ind i mit hoved, som om alt virkelig kom fra mig selv. Frelseren:

»Min datter, det har jeg indgivet dig. Af dig selv kan du intet.« Frelseren: »Gå i fred.«

Kl. 12.00 i kapellet på arbejdspladsen: Først bad jeg Frelseren om, at han ville give mig endnu en chance for at tale med pastor Vogt endnu en gang. Jeg bad et stykke tid, så hørte jeg:

»Vær ydmyg.«

Så var der igen stilhed, indtil jeg hørte:

»Præsten vil tale med dig endnu en gang.« Jeg

spurgte, om jeg skulle henvende mig til ham.

Frelseren: »Han vil henvende sig til dig.«

Så spurgte jeg Frelseren: »Hvad mener du, Frelser, med ordet 'ydmyg'?« Frelseren:

»Vær lille.«

Om aftenen bad jeg rosenkransen i kirken for pastor Vogt og deltog derefter i den hellige messe.

Kl. 20.00 Bønnegruppe:

Vi bad i cirka to og en halv time. Også her bad jeg for den hellige pastor Vogt, for jeg holder af ham og vil ikke miste ham; jeg vil heller ikke have, at han rejser væk.

07.04.92 — tirsdag

Jeg spurgte Frelseren, om bønnegruppen havde været længe.

Frelseren: »Nej, min datter, det varede ikke længe. I må bede endnu mere.«

Jeg spurgte Frelseren, om det, jeg havde sagt i bønnegruppen, havde behaget ham.

Frelseren: »Alt, hvad du siger, er sandhed.«

Soningsrosenkransen, som verdens redningsanker, som vi havde bedt i bønnegruppen, var meget anstrengende. Mange var trætte og udmattede.

Frelseren: »Det er en soningsrosenkrans.«

Mig: »Hvordan skal jeg forholde mig, når det drejer sig om Kristi sande lære? Skal jeg forsvare mig der?«

Frelseren: »Det er nok, at du fortæller dem det. Resten klarer jeg.«

Kl. 13.00 i kapellet på klinikken:

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren:

Frelseren: »Skuff mig ikke, forbliv mig tro.«

Jeg: »Kære Frelser, hvordan skal jeg skuffe dig?« Frelseren:

»Det, du har skrevet.«

Jeg: »Og hvis præsten siger til mig, at jeg skal gøre det, som han vil?« Frelseren:

»Så gør, hvad han vil, på hans ansvar.«

Når jeg tager røntgenbilleder, sender jeg også mange patienter til skriftemål. Sådan var det også i dag med en ung kvinde, en studerende. Jeg spurgte hende, om hun var svimmel.

Hun sagde: »Ja.«

Jeg spurgte videre, om hun havde koldsved og om hun var utilpas. Hun bekræftede det igen.

Jeg: »Har du heller ikke været til skrifte i lang tid?«

Hun: »Ja.«

Så begyndte hun at græde. Jeg omfavnede hende og kiggede roligt på Jesus-korset og Jomfru Marias billede, der hang i røntgenrummet, og bad i tankerne:

»Kære Frelser, kære Jomfru Maria, jeg overgiver denne sjæl til jer.«

Jeg gav den unge kvinde nogle bønnesedler, så hun kunne bede. Hun glædede sig og gik lykkelig derfra. Der er tusindvis af patienter med disse symptomer og denne diagnose, som jeg allerede har røntgenfotograferet. Og på røntgenbilledet kan man ikke se noget. Det er et tegn på, at lidelserne ikke er organisk betingede. (Røntgenbillederne opbevares alle som dokumentation i ti år, hvorefter de destrueres.)

Det ville være bedre, hvis patienterne gik til skrifte inden lægebesøget; så kunne man spare sig for mange røntgenbilleder, fordi strålingen er skadelig.

Lidelserne er ikke organiske, dvs. de er psykiske, og velsignelsen fra botens sakramente ville forbedre sjælens helbredstilstand betydeligt.

Om aftenen i kirken i Rot:

Jeg bad rosenkransen og fejrede den hellige messe for pastor Vogt, som jeg havde forudbestemt mig til.

Da præsten gav skålen med de hellige hostier til kommunionshjælperen, vidste jeg, at hun ville komme hen til mig og give mig den hellige hostie.

Og sådan gik det. Men jeg modtog ikke den hellige kommunion, bøjede mig for Frelseren og gik tilbage til min plads uden at have modtaget den sakramentale kommunion.

Frelseren kom åndeligt til mig. Men inden han kom, måtte jeg kæmpe mod den urene ånd. Men bagefter modtog jeg store nådegaver, fordi jeg ikke ønskede at modtage den hellige nadver gennem en lægpersons uindviede hænder og ikke ønskede at fornærme Frelseren.

08.04.92 – onsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Jeg spurgte om min afvisning af nadveren.

Frelseren: »Min datter, skriv det ned, det var rigtigt, hvad du gjorde.«

Jeg sagde: »Der var sådan en uro fra den urene ånd, fordi jeg afviste den hellige nadver.

Da du så kom åndeligt til mig, var der fuldstændig fred. Du er jo skjult for dem (de urene ånder), hvordan kan det så ske?

Jeg troede, at de urene ånder godt nok ser, at Frelseren ikke kommer sakramentalt til mig, men at de ikke kan erkende, at du åndeligt kommer ind hos mig.

Frelseren: »Jeg forbliver skjult for dem, men der, hvor jeg er, må de vige.« Jeg: »Var det pastor Vogts vilje, at jeg skulle modtage den hellige nadver fra en lægmand?

Frelseren: »Ja, det var hans vilje.«

Mig: »Hvorfor gør han sådan noget, når han ved, at jeg ikke modtager den hellige nadver fra en lægmand?«

Frelseren: »Fordi han ikke har den tro, som du har.«

Jeg: »Men jeg beder for ham. (Herre, giv ham den levende tro, den sennepsfrø-tro, der kan flytte bjerge.)«

Frelseren: »Den tro må man også tage imod.«

Jeg: »Skal jeg fortsætte med at give den hellige nadver til nogle af dem, når de kommer til mig?« Frelseren: »Ja, gør det.«

Mig: »Ja, min Herre og Gud, det vil jeg gøre. Giv mig venligst nåden, styrken og kærligheden til det, men tag frygten og menneskefrygten fra mig. Tak, min kæreste Fader.

Jeg var i Zönackel i Boxsberg ved Heidelberg til den hellige messe, til tilbedelsen og har også lyttet til et foredrag.

Bagefter besøgte jeg en syg på hospitalet i Bruchsal. Kl. 21.00 skrev jeg dagbog sammen med Marion.

Kl. 22.00 ringede H. Ziegler fra Frankfurt og fortalte, at åbenbaringsbjerget i Medjugorje var blevet bombet.

Kl. 22.45 sendte vi et telegram til forbundskansler Helmut Kohl, som vi afgav pr. telefon:

Til

Forbundskanslerkonto
ret 5300 Bonn

Hr. forbundskansler, vi beder Dem indtrængende om at protestere internationalt mod de militære angreb på maria-pilgrimsstedet Medjugorje i Jugoslavien – Bosnien-Hercegovina

Bønnegruppen

Julijana Ebert

6837 St. Leon-Rot – (Telegram nr. H 261)

09.04.92 — torsdag

Kl. 10.30 i lægeværelset:

Jeg bad og forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Hold fast ved det, du har skrevet indtil nu.« Jeg spurgte igen om tegnet.

Frelseren: »Der kommer et tegn.«

Mig: »Det med 'skuff mig ikke' har jeg ikke forstået.« Frelseren: »At du holder fast ved det, du har lovet mig.«

Mig: »Fader Maier sagde til mig i Zönackel, efter at jeg havde fortalt ham, at jeg ville blive ekskommunikeret, at hvis man er adskilt fra paven, vil man også være adskilt i himlen.«

Frelseren: »Du er hos mig, min datter, og du bliver hos mig.« Jeg spurgte om krigen i Jugoslavien.

Frelseren: »Skriv, min datter, krigen fortsætter. Bed, min datter.«

Kl. 16.45 var jeg i kirken i Rot. Under tilbedelsen foran det Allerehelligste ledte jeg bønnen. Derefter var der 15 minutters stilhed. Tilbedelse.

Kl. 18.00 blev rosenkransen bedt.

Kl. 18.30 var der så den hellige messe. Efter den hellige kommunion græd jeg på grund af Medjugorje. Så kom jeg i tanke om de ord, som pastor Vogt havde sagt efter konsignationen, omtrent sådan her: »Bevar hende for falsk tryghed.« Jeg tænkte, at jeg måske havde den falske tryghed. Så spurgte jeg Frelseren: »Hvis jeg har den falske tryghed, så sig det til mig, så holder jeg straks op med at skrive dagbogen.«
Frelseren: »Du har ingen falsk tryghed. Jeg elsker dig, min datter.«
Stemmen var meget tydeligere og klarere end normalt. Jeg holdt straks op med at græde. Det var en følelse, som kun Gud kan give. Jeg smilede til Frelseren og gik hjem fra kirken.

10.04.92 — fredag

Kl. 9.00 i røntgenrummet:

Jeg bad i cirka en time og forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Min datter, gå hen til præsten, spørg ham, om han har ombestemt sig og vil tale med dig.«

Mig: »Du har sagt til mig, at han ville henvende sig til mig, det er modstridende.«

Frelseren: »Jeg må forkorte tiden. Den store fare står foran jer.«

Mig: »Hvornår skal jeg gå hen til pastor Vogt?«

Frelseren: »Gå, min datter, allerede i dag.« Cirka

30 minutter senere:

Jeg: »Skal jeg ringe til ham eller gå hen til ham?«

Frelseren: »Ring til ham, og når du kommer hen til ham, vil jeg fortælle dig, hvad du skal sige til ham.«

20 minutter senere:

Jeg spurgte, hvad Frelseren mente med tiden. Jeg

sagde: »Tiden er jo evig.«

Frelseren: »Skriv, min datter. Tiden tilhører kun mig.«

Jeg: »Det forstår jeg ikke. Jeg skriver det ned; hvis du siger det, så er det sådan.«

Jeg spurgte, om jeg skulle skrive noget mere ned.

Frelseren: »Gå hen til ham, gå (til præsten).«

Mig: »Ja, min Herre og Gud, det vil jeg gøre. Herre, din vilje ske.»

12.15 Kapellet på klinikken:

Efter bønner:

Jeg spurgte igen: »Vil præsten tale med mig?« Frelseren:

»Hvad ønsker du, min datter?«

Jeg: »Det, du vil.« Frelseren:

»Så tal med ham.«

Omkring kl. 15.40:

Jeg ringede til pastor Vogt og fortalte ham, hvad Frelseren havde sagt i dag.

Han sagde: »Jeg har allerede sagt til dem, at de skal gå til en anden præst. Lad bogen være, ellers kommer vi i vanskeligheder.«

Pastor Vogt var ikke venlig i telefonen.

Jeg bad: »Min Herre og min Gud, det er et stort sår i mig. Det gør meget ondt. Helst ville jeg slet ikke gøre noget mere. Men for din skyld, min Frelser, fortsætter jeg med det, du vil have mig til.«

Jo mere jeg beder for præsten, jo værre reagerer han over for mig.

I Rot var der ingen hellig messe i dag. Fridolin og jeg kørte til Bad Schönborn, efter at vi havde bedt rosenkransen med i kirken i Rot.

I Bad Schönborn – Mingolsheim holdt en pater fra Zaire den hellige messe i kirken. Han prædikede meget smukt, og man kunne mærke, at han blev ledt af Helligånden.

Desværre hører man sjældent sådanne prædikener. Jeg takker Gud for denne prædiken. Jeg ofrede den hellige kommunion for pastor Vogt.

11.04.92 – lørdag

Kl. 7.15: Jeg var i kirken i Waghäusel til den hellige messe. Efter at have modtaget nadveren bad jeg inderligt. Efter den hellige messe ledte jeg den lauretanske litani. Derefter sang vi Salve Regina og bad bønnen »Jomfru, Guds Moder, min!«

Så sagde jeg højt foran de troende: »Vi beder endnu et Fadervor for Medjugorje, for på det sted, hvor Jomfru Maria er åbenbaret, og som allerede er blevet besøgt af millioner af mennesker, er der faldet bomber.« Derefter gik jeg hen foran tabernaklet, knælede på gulvet og bad.

Jeg spurgte Frelseren: »Skal jeg lade bogen ligge, hvis den medfører vanskeligheder?«

Frelseren: »Det ville medføre en forbedring, men ingen vanskeligheder.«

Jeg spurgte Frelseren endnu en gang, fordi jeg ikke havde forstået det helt præcist.

Frelseren gentog det endnu en gang, og jeg skrev det ned.

Allerede fredag i kirken i Bad Schönborn havde det optaget mig meget, at pastor Vogt havde sagt, at bogen ville bringe os i vanskeligheder.

I går havde Frelseren også sagt: »Det vil medføre en forbedring for kirken, min datter.«

I går havde Frelseren også sagt til mig, efter at jeg havde spurgt ham, om han var hos mig: »Jeg er altid hos dig.«

Efter gudstjenesten gik jeg hen til Marion, og vi skrev dagbog.

Fra kl. 16.20 til 18.20 bad jeg i kirken i Rot, mens jeg knælede, flere rosenkranser for pastor Vogt og for alle sjæle samt for Frelseren anliggender.

Hjemme bad jeg fra kl. 20.30 til 21.30 flere gange eksorcismen, sår-rosenkransen, Helligånds-rosenkransen og andre bønner for pastor Vogt

12.04.92 — Palmesøndag

Jeg bad i cirka en halv time, derefter modtog jeg den åndelige nadver.

Frelseren: »Der kommer en præst.«

Mig: »Så er det ikke min rigtige præst.« Frelseren:

»Nej.«

Mig: »Hvorfor har du så sendt mig til ham? Det forstår jeg ikke.« Frelseren:

»Med hvert menneske prøver jeg at se, hvad han kan.»

Mig: »Men du vidste jo på forhånd, hvad han kan.«

Frelseren: »Jeg prøver også dig med det.«

Mig: »Så er jeg dumpet i denne prøve.«

Frelseren: »Min datter, du har klaret det udmærket indtil nu.»

Jeg spurgte om tegnet før påske: »Ændrer du dit løfte?« Frelseren: »Nej, jeg ændrer ikke mit løfte.«

Så var der en kort stilhed. Så

hørte jeg Frelseren:

»Skriv, min datter, jeg ønsker«, der fulgte en kort pause, og jeg tænkte på, hvad der mon nu ville komme — »et svar fra pastor Vogt, fra ham personligt, uden at han spørger nogen.« Frelseren fortsatte:

»Hvis han var i nød, ville han så først spørge de andre eller mig?«

Frelseren fortsatte:

»Du behøver ikke at forvente noget svar, det er til mig. Du kan skrive til ham eller gå hen til ham, som du vil.«

Jeg: »Min Herre og min Gud, jeg har valgt at skrive til ham.«

Frelseren: »Gør det.«

Jeg: »Min Herre, Søn af den levende Gud, hvad skal jeg skrive til sidst?« Frelseren:

»Jeg elsker jer, mine børn.«

Jeg deltog i den hellige messe i Rot. Jeg ofrede den hellige messe for Marion. Må Gud give hende nåden til at fortsætte med at skrive, hvad Herren ønsker af mig.

Mellem kl. 13.00 og 14.00 bad jeg rosenkransen i kirken og blev der til andagt. Efter kl. 15.00 skrev jeg brevet til pastor Vogt.

Kl. 20.15 om aftenen smed jeg det sammen med Marion i postkassen ved præstegården.

I brevet skrev jeg, hvad Frelseren havde sagt til mig tidligt på Palmesøndag.

13.04.92 — mandag

På arbejdspladsen omkring kl. 8.00 om morgenen bad min kollega Veronika og jeg den smertefulde rosenkrans.

Kl. 10.00 bad jeg i lægernes stue.

Jeg bad og forenede mig med Frelseren.

I 1984, nogle uger efter Jomfru Marias åbenbaring, havde jeg tidligt om morgenen i ca. 20 minutter en vision om jordskælv. Hele jorden omkring mig blev kraftigt rystet.

Alt var grønt, ligesom om foråret. Dengang sagde jeg til min mand, at han skulle kigge, så han kunne se, at jeg ikke sov. For jeg så det, mens jeg var vågen.

Men min mand sov og kunne ikke vækkes.

I nat tænkte jeg, at det var jordskælv. (Der var faktisk et jordskælv om natten, som det senere blev meldt i radioen.)

Frelseren: »Nej, min datter, det kommer endnu.«

Sandsynligvis vil det kraftige jordskælv, som jeg så i denne vision i 1984, stadig komme, som Frelseren har sagt.

Derefter spurgte jeg om pastor Vogt.

Frelseren: »Pastor Vogt bliver ikke længe i jeres by.« Jeg: »Så kommer der en anden præst?«

Frelseren: »Sådan er det. Den, der kommer, bliver din sjælevejleder.«

Jeg: »Vil han så tro på det, du siger til mig?«

Frelseren: »Ikke lige fra starten.«

Mig: »Det er ikke ligegyldigt for mig, at pastor Vogt rejser, men som du siger, så må det være sådan. Så må jeg begynde forfra med at bede for den nye præst. Det er ikke let. Det vil igen koste mig mange ofre.«

Jeg: »Hvornår vil pastor Vogt omtrent rejse væk, må man vide det?« Frelseren: »Det kan snart ske.«

Frelseren: »Skriv, min datter, du vil blive hånet, fornægtet og latterliggjort, tag det hele på dig.«

Jeg: »Herre, men jeg forstår ikke, hvad 'hånet' betyder. Jeg vil slå det op i ordbogen.«

Frelseren: »Dine fjender er flere i kirken end udenfor.« Jeg:

»Men det er jo troende.«

Frelseren: »Blandt de troende er der mange hyklere.«

Jeg: »Giv mig venligst et andet ord for hykler, det forstår jeg ikke så godt.« Frelseren:

»Skinnende troende.«

Jeg: »Kan man sige det på en anden måde?«

Frelseren: »Det er de ligeglade troende, der forsvarer håndkommunionen.« Jeg: »Har jeg skrevet det rigtigt ned?«

Frelseren: »Ja, sådan er det.«

Mig: »Frelser, hvis jeg siger, at de, der modtager nadveren i hånden, er hyklere, så fornærmer jeg dem.«

Frelseren: »Sådan fornærmer de mig hele tiden.«

Da jeg i går aftes, omkring kl. 20.15, smed brevet i postkassen ved præstegården, følte jeg flere gange en dulmende smerte i mit hjerte, ligesom når jeg bliver angrebet, når jeg står foran lægfolkene ved nadveruddelingen.

Frelseren: »Også der er urene ånder. De står som vagter foran præstegården.«

Kl. 12.25 i kapellet på klinikken: Holger var også der. Senere kom Holger ind i røntgenrummet, og vi diskuterede brevet til pastor Vogt. Holger fortalte mig interessante ting. Jeg må afvente udviklingen.

Om aftenen i Rot i kirken. Jeg ofrede rosenkransen og den hellige messe for de sjæle, der nu er faldet i krigen.

Kl. 20.00 bønnegruppe:

Der var rigtig mange mennesker. Jeg må absolut få bygget bederummet.

Jeg kunne ikke lide den måde, hvorpå pastor Dochart begyndte at bede. Han gjorde ikke korsets tegn i starten i dag, men begyndte straks at recitere en salme uden først at sige, hvilken side det var.

Derfor kunne nogle ikke følge med og bede sammen med ham.

Bagefter sad vi sammen i køkkenet og snakkede. Vi var sammen med

pastor Dochart var vi syv personer. Da pastor Dochart sagde, at man ikke behøvede at tro på de private åbenbaringer fra Kirkens side, følte jeg en stor smerte i mit hjerte. Jeg talte om Fatima og Lourdes og sagde, at de troende ville blive lunkne uden disse valfartssteder.

Pastor Dochart gentog endnu en gang, at man ikke behøvede at tro på det. Så sagde jeg til ham, at man kender træet på dets frugter.

Jeg sagde, at hvis de alle troede på åbenbaringerne i Medjugorje, ville krigen ikke være brudt ud.

Jomfru Maria sagde i begyndelsen af åbenbaringerne: »Bed rosenkransen, så kan I standse krigen.«

14.04.92 – tirsdag

Hjemme mellem kl. 8.30 og 10.30:

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren. Jeg klagede over, at pastor Dochart i går havde sagt, at man ikke behøvede at tro på de private åbenbaringer.

Frelseren: »Præsten har ikke ret.« Jeg:

»Hvorfor havde jeg denne smerte?«

Frelseren: »Fordi du må mærke mine smerter, når jeg bliver krænket.« Jeg: »Var denne krænkelse en synd?«

Frelseren: »Skriv det ned. Ja, min datter.«

Mig: »Hvis jeg ikke havde disse private åbenbaringer, ville pastor Dochart så komme til mig?«

Frelseren: »Nej, min datter. Han ville ikke være kommet.«

Mig: »Hvad er grunden til, at han allerede i så mange år er kommet (til bønnegruppen)?«

Frelseren: »Satan vil gennem ham ødelægge det, jeg har indgivet dig til kirkens forbedring.«

Mig: »Hvad skal jeg gøre nu?« Frelseren:

»Du vil besejre ham sammen med mig.«

Mig: »Fader Buran har sagt, at djævlene ikke går på præsterne.« Frelseren: »Skriv, min datter, næsten alle hører, hvad djævlene siger til dem.«

Jeg spurgte om Maria Itten, fordi pastor Wagner ikke havde talt så godt om hende, som de troende fra bønnegruppen havde fortalt mig. Jeg spurgte igen, om hendes skrift var ægte.

Frelseren: »Det papir fra Maria Itten er ægte og korrekt. Satan er stærk. Man må stå fast ved det, jeg har sagt. Min datter, hun har det samme problem som dig.« Jeg: »Hvad er det for et problem?«

Frelseren: »Bliv mig tro.«

Jeg: »Herre, jeg vil besøge hende, Maria Itten.«

Frelseren: »Gør det.«

Jeg spurgte om det brev, jeg havde skrevet til pastor Vogt, og om der ville komme noget tilbage til mig.

Frelseren: »Du vil opleve lidt ubehag.« Jeg: »Hvordan skal jeg forholde mig?«

Frelseren: »Du behøver ikke at svare, for jeg har jo allerede sagt til dig, at du ikke behøver at forvente noget svar. Forbliv ydmyg, min datter.«

Jeg fortsatte med at bede inderligt. Der var en så dyb fred og kærlighed i mig, at man hele tiden kunne sige: »Jeg elsker dig, min Herre og Gud, af hele mit hjerte og med al min kraft.«

Det var ikke mig, det var Herren i mig.

Så hørte jeg endnu: »Gå i fred, min datter.«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud, for denne nåde, som kun du kan give.«

Fra kl. 13.00 til 15.00 var jeg i skoven og bad tre rosenkranser.

Kl. 17.00 var jeg hos min nevø, Ratko. Han fortalte mig, at han om natten blev kvalt, og at han kunne mærke en hånd og næsten ikke kunne få vejret. Da han sagde »Jesus«, forsvandt det. Han er endnu ikke døbt. Han beder, men ikke nok endnu.

Han vil gerne lade sig døbe, men ved endnu ikke hvornår.

Kl. 18.00 i Rot i kirken: Det evige lys brændte igen ikke, men denne gang kom kirkens forvalter straks ind og tændte det og ventede ikke så længe som ellers.

Kl. 20.30 kom Marion, og vi skrev dagbog.

15.04.92 — onsdag

Jeg røntgenfotograferede en ældre kvinde, der, da hun kom ind, tøvede med overhovedet at gå ind for at blive røntgenfotograferet. Jeg fornemmede den urene ånd, velsignede hende og gav hende vievand. Hun mumlede for sig selv. Så bad jeg Ave Maria, hun begyndte at spotte og talte så hurtigt, at man ikke kunne forstå det: »Bebebebebe«.

Da min kollega så det, sagde hun til patienten: »Det er da ikke pænt, sådan gør man ikke.«

Patienten sagde til hende: »Jeg slår dig endnu.«

Kl. 10.30 i lægeværelset:

Jeg spurgte Frelseren om denne patient.

Frelseren: »Der er flere urene ånder. De bliver derinde. Det var hendes ønske.«

Jeg: »Hvilken af de urene ånder er det, der spotter under Ave Maria?«

Frelseren: »De håner alle sammen.«

Mig: »Skal jeg forberede mig på tegnet, når det kommer?«

Frelseren: »Nej, min datter, du behøver ikke at forberede dig. Der vil komme et.«

Mig: »Vil du også fortælle mig, hvornår dette tegn kommer, for jeg ved ikke, hvilket tegn det vil være.«

Frelseren: »Ja, det vil jeg gøre.«

Jeg: »Frelser, skal jeg gøre noget, udføre noget? Og hvis jeg skal gøre noget, så tag min frygt og mine tvivl og alt, hvad der kan forhindre mig i at tro på det, du siger til mig, og gøre, hvad du vil, for jeg tilhører dig helt og holdent.«

Frelseren: »Skriv, min datter, du skal i den nærmeste fremtid gå til paven og fortælle ham, hvad du har skrevet.«

Jeg: »Skal jeg ikke først tale med en præst?« Frelseren:

»Det kan du godt, men du skal gå til ham.« Frelseren: »Skriv personligt til ham, at du kommer.«

Jeg: »Hvad skal jeg gøre, hvis præsterne forbyder mig at tage hen til paven?«

Frelseren: »Min datter, gør, hvad jeg siger til dig.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det vil jeg gøre. Herre, din vilje ske.« Frelseren:

»Paven vil være forberedt på dit besøg.«

Jeg: »Herre, det er uforståeligt for mig, men hvis du siger det, så er det sådan, og jeg tror, at det vil ske.«

Frelseren: »Skriv: Du vil være hos mig.«

Jeg: »Herre, jeg har ikke flere spørgsmål.«

Frelseren: »Gå i fred, min datter.«

Jeg: »Tak, min kære Jesus, min sjælefører. Jeg vil holde fast i din hånd, så jeg ikke farer vild. Herre, beskyt mig, led mig, hvorhen du vil, for jeg er kun din tjenerinde.«

I dag var jeg ikke til den hellige messe. Her i Rot var der ingen, og heller ikke i Rochus-kapellet, men jeg talte med fader Josef fra Zaire.

Hjemme ventede Marion på, at jeg skulle skrive i min dagbog.

I nat bad jeg i cirka 45 minutter. Det var efter kl. 3.00 om natten, jeg kunne ikke sove. Det var kvaler før påsken.

Ved middagstid i kapellet på arbejdspladsen, efter bønnen til Herrens Engel, spurgte jeg Frelseren, hvordan jeg skulle henvende mig til Den Hellige Fader.

Frelseren sagde til mig, at jeg skulle sende et brev til Den Hellige Fader med anbefalet post, ikke et telegram.”

16.04.92 — torsdag

Kl. 10.10 i lægeværelset:

Marion havde bedt mig om at spørge, om det, vi indtil nu havde skrevet, var rigtigt. Frelseren: »Skriv, min datter, det, Marion indtil nu har skrevet, var godt.«

Mig: »Frelser, måske har du noget at sige til mig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg kan lide den måde, du er på.« Jeg: »Jeg har givet dig min bevægelse.«

Frelseren: »Du har givet mig din bevægelse, det behager mig.«

Jeg: »Hvad betød det: bevægelse?«

Frelseren: »Altid at opfylde min vilje.«

Jeg: »Var det også din vilje i går, at jeg talte med fader Josef fra Zaire i lidt over en halv time og derved talte om den vildlære?«

Frelseren: »Ja, det var min vilje, min datter.«

Jeg: »Herre, jeg sagde også til ham, at jeg var nødt til at tale med så mange præster. Han sagde intet til det.«

Frelseren: »Men han forstod hvorfor.«

Jeg: »Faderen sagde, at det er umuligt at få alle til at opgive håndkommunionen, så de i stedet modtager mundkommunionen. Jeg tænkte, at alt er muligt hos Gud, og du, Frelser, hvad siger du til det?«

Frelseren: »Efter dommedagen vil alle modtage nadveren i munden.« Jeg: »Hvad er dommedagen?«

Frelseren: »Det er sjælernes renselse.« Jeg:

»Jeg forstår ikke meget af det.«

Frelseren: »Det er nok for i dag. Gå i fred, min datter.«

Jeg lovede Frelseren, at jeg vil tro på og nedskrive alt, hvad han siger til mig.

Kl. 18.00 – 19.15 Helligmesse og rosenkrans i rødt.

Mellem kl. 3.00 og 4.00 om natten havde jeg tilbedelse i kirken. Normalt var det min mand, der skulle holde tilbedelsen på dette tidspunkt, men han kunne ikke på grund af sit syge ben. Jeg inviterede Jomfru Maria til at bede sammen med mig.

Ja, og jeg følte, at jeg ikke havde bedt alene; jeg sang bedre end normalt og bad helt tydeligt og med hjertet.

Men man kan ikke forklare eller beskrive for nogen, hvad jeg følte der; det var ligesom den 18. maj 1984, da Jomfru Maria viste sig for mig og bad sammen med mig – sådan en følelse.

Da jeg gik hjem sammen med Rosswita og hendes mor, sagde Rosswitas mor til mig, at jeg havde ledet bønnen smukt og sunget smukt. Det overraskede mig, for jeg kan ikke synge smukt.

Jeg havde bedt hele natten, derhjemme indtil kl. 3.00 om natten og derefter i kirken, hvor jeg blev i tre timer, indtil ca. kl. 6.00 om morgenen.

17.04.92 — Langfredag

Jeg havde sovet omkring tre og en halv time, så måtte jeg stå op. Kl. 14.30 gik jeg igen ind i kirken.

Under den hellige nadver stod Anton, en nadverassistent, midt i kirken. Jeg gik forbi ham, men bøjede mig for Frelseren. Da vi i rødt

Da der var en kommuniionsbænk, ønskede jeg også at modtage Frelseren der, på knæ, som det hører sig. Jeg bad af hele mit hjerte om, at jeg måtte modtage den hellige kommunion af pastor Vogt.

Fru Vennebusch havde mulighed for at komme hen til mig for at give mig den hellige nadver. Det forsøgte hun også. Hun tog et skridt hen imod mig, men tog straks et skridt tilbage, så på mig og tog endnu et skridt hen imod mig, hvorefter hun igen gik tilbage. Vor Herre havde ikke tilladt det; det var helt tydeligt, at fru Vennebusch ønskede at give mig den hellige kommunion. Jeg tænkte, at det allerede var et tegn, fordi så mange havde set, hvad der var sket.

Derefter modtog jeg den hellige kommunion af pastor Vogt.

Da jeg var dybt forenet med Frelseren, uden at have spurgt ham om noget, sagde Frelseren: »Det er det største tegn, der findes.«

Da kiggede jeg på korset foran alteret, som jeg tidligere havde kysset i ånden. I

Medjugorje bliver korset på Langfredag kysset af alle de troende.

Her bøjer kun præsten og ministranterne sig for den korsfæstede Jesus. De troende blev siddende i kirkebænkene. Jeg spurgte min mand, om han havde en kuglepen, så jeg kunne skrive ned, hvad Frelseren havde sagt til mig. Det havde han ikke.

Jeg bad Frelseren om at gentage det endnu en gang.

Frelseren: »Du kan skrive det ned nu, men husk det for altid:

»Det er det største tegn, der findes.«

Jeg kiggede på Jesus-korset, der stod foran alteret til korsets tilbedelse. Så hørte jeg:

»Gå i fred.«

Jeg ofrede den hellige kommunion for de stakkels sjæle.

18.04.92 – Lørdag før påske

Tidligt om morgenen bad jeg i over en time. Jeg forenede mig med Frelseren og bad inderligt, jeg ventede et stykke tid, men jeg hørte ingen stemme. Det faldt mig ind, at jeg måske havde gjort noget forkert, eller at jeg ikke længere ville høre stemmen...

I dag bad jeg især for hyklerne, for præsterne, for kommunionshjælperne; jeg bad flere gange eksorcismen, især for mine fjender.

Om eftermiddagen fra kl. 16.30 til 18.45 bad jeg på knæ i kirken for vores sognepræst og for den nye, der skal komme. Det var anstrengende at bede, for hr. Blank øvede sig på orglet. Jeg tænkte på, hvordan Frelseren mon har det, når han øver sig i kirken.

Hvis han troede på, at den levende Gud er her, ville han ikke spille så højt på orglet i kirken.

Kl. 20.00 Opstandelsesgudstjeneste

Det var meget uklart for mig, fordi vi i trosbekendelsen bad »som på den tredje dag opstod fra de døde«, for i dag var det jo først den anden dag. Der manglede noget for mig, jeg var ikke så lykkelig som i Medjugorje. Der blev opstandelsesfejringen fejret fra midnat. Der jublede mit hjerte under opstandelsesfejringen. I kirken hørte jeg heller ingen stemme fra Frelseren.

Egentlig var der her for meget ceremoni med ministranterne. Indimellem havde jeg stikkende smerter i hjertet og følte mig ikke godt tilpas.

Hjemme græd jeg så; jeg var som forvirret, som om jeg ikke var opstået sammen med Frelseren.

19.04.92 – Påskesøndag

Jeg bad fra kl. 6.00 til 8.10. Min Herre og Gud, jeg har det ikke godt efter denne opstandelsesceremoni. Alt i alt føltes det, som om noget ikke havde været rigtigt. Jeg havde bedt en hel del i går, over fire timer, og alligevel kunne jeg mærke mit sårede hjerte. Hvad er årsagen, hvad har jeg ikke forstået?

Min Herre, tag min frygt, min forvirring og mine tvivl fra mig, og giv mig venligst den fred, som kun du kan give. Oplys mig med Helligåndens lys.

Herre, tal, din tjenerinde lytter, for jeg vil tro på det, du inspirerer mig til at skrive, men Herre, din vilje ske. Jeg er intet, og ud af intet har du skabt en tjenerinde, og da du, min Herre og Gud, er min sjælefører, åbner jeg mit hjerte for dig.

Form mig, som du vil, og gør med mig, hvad du vil.

Du alene er min Herre og Gud, min kærlige Fader, min kære Jesus og Frelser.

Først spurgte jeg, om jeg havde hørt det på Langfredag efter den hellige nadver, om jeg havde forstået det rigtigt, da jeg så på krucifikset foran alteret, som lå der på gulvet til tilbedelse. Jeg har ofte kysset det i ånden.

Frelseren: »Ja, min datter, du har hørt rigtigt. Det største tegn gennem alle tider er min korsfæstelse for jer syndere.«

Derefter spurgte jeg om opstandelsesfejringen, fordi jeg var så bedrøvet, at jeg endda måtte græde.

Frelseren: »Min datter, opstandelsen følger på den tredje dag.«

Jeg: »Det kan forvirre og bringe en i uorden, hvis den allerede fejres på den anden dag.«

Frelseren: »Ja, det er rigtigt. Bliv mig tro.«

Jeg tænkte videre på de mange ceremonier i kirken.

Frelseren: »Skriv, min datter. Satan vil have ceremonier overalt for at aflede menneskene fra sandheden.«

Jeg: »Jeg har set, at ministranterne kan bukke dybt, men når de modtager den hellige kommunion, kan de ikke.«

Frelseren: »De kender ikke ærbødigheden, og de har den ikke over for mig.«

Jeg: »Min Herre og Gud, vil du efter opstandelsen fortælle mig, hvad jeg skal skrive ned, og hvad der er vigtigt nu?«

Frelseren: »Skriv, min datter, menneskene må omgående omvende sig.«

Jeg: »Jesus, levende Gud, hvad menes der med 'presserende'? Det er svært for mig at skrive. Herre, du er sandheden, og når du siger det, må det være rigtigt. Hvad betyder 'presserende'?«

Jeg: »Herre, men kun hvis du mener, at jeg også kan klare det, så sig det til mig. Herre, din vilje ske.«

Frelseren: »Der venter jer mange katastrofer. Skriv, min datter, der skal bedes meget i den kommende tid.«

Jeg: »Jeg elsker dig, min Herre og Gud, jeg vil bede mere end hidtil.« Jeg bad inderligt for de anliggender, som Herren ønsker af mig.

Mig: »Er det rigtigt, det jeg har skrevet?« Frelseren: »Det er nok for mig, min datter.«

Frelseren: »Gå i fred, min kære datter.« Jeg: »Men det med »kære datter« har du aldrig sagt før.« Frelseren:

»Det kan du godt skrive sådan.«

Jeg: »Herre, er jeg en kær datter for dig?«

Frelseren: »Ja, du er mig kær.«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud. Tak.«

Kl. 10.00: Helligmesse i rødt. Prædikenen kunne jeg ikke lide. Efter den hellige kommunion var jeg lykkelig og modtog mange nådegaver.

Kl. 12.30: Fridolin kom, en teologistuderende.

Kl. 13.30: Jeg var sammen med Fridolin til rosenkransbøn og andagt.

Kl. 15.00–18.30 læste jeg højt for Fridolin, hvad Frelseren havde sagt til mig. Vi styrkede hinanden i troen.

20.04.92 Påskemandag

Omkring kl. 3.00 om natten vækkede en stemme fra den gode Ånd mig. Jeg følte ro og fred, i modsætning til nogle nætter, hvor jeg var urolig og derfor blev vækket.

De ord, jeg hørte, var klare og tydelige som aldrig før.

Jeg hørte: »Bed meget, min datter, for om et stykke tid vil Ordet sejre.« Så var der stilhed et stykke tid, og derefter hørte jeg:

»Ordet lever.«

Lidt over en halv time senere gentog det sig. Man kunne høre den igen og igen – sådan en behagelig stemme.

Jeg drømte ikke, jeg var vågen. Jeg rejste mig, knælede foran krucifikset og sagde: »Ja, Herre, jeg vil bede. Giv mig venligst Helligåndens kraft, så jeg kan bede.«

Så begyndte jeg at bede omkring kl. 3.30. Jeg bad derefter bønner for fjenderne, eksorcismen, sår-rosenkransen, barmhjertigheds-rosenkransen og mange andre bønner, derefter modtog jeg den åndelige nadver og ofrede den åndelige nadver for hele verden.

I dag forstår jeg ordene bedre: »Mine får lytter til min stemme«. Jeg bad indtil kl.

4.30, og så gik jeg i seng.

Da jeg stod op, tændte jeg for radioen; klokken var 8.00, og jeg hørte i nyhederne, at byen Mostar var blevet bombet i nat.

Byen Mostar ligger tæt på Medjugorje, og der bor biskop Žanić, som benægter Medjugorje. Han sagde, at børnene løj.

Da jeg var hos ham i 1985 på Skærtorsdag og fortalte ham om mine oplevelser og om Jomfru Marias åbenbaring, havde han tårer i øjnene.

Han sagde til mig: »De kender min situation.«

Jeg sagde: »Ja«, og jeg vidste, at han var bange for kommunisterne – eller rettere sagt: bange for Satan. Biskop Žanić havde troen, men han manglede modet til at bekende sig til den.

Men hvor er de andre biskopper, hvoraf så mange var i Medjugorje?

Jeg har allerede givet Klaus Ziegler beretningen om samtalen med biskop Žanić, så han kunne medtage den i sin bog, som han udgav under navnet Peter Zimmermann.

Han har skrevet om mig, men har ikke offentliggjort beretningen om samtalen med biskoppen, hvilket jeg beklager.

Jesus døde for mange, men biskop Žanić ønskede ikke at give sit liv for Jesus. Menneskets frie vilje fører det til paradiset, skærsilden eller helvede.

Jeg siger: Når Gud kalder sit folk gennem Maria, så vil han frelse alle og ikke overgive dem til djævelen. Desværre hører de verdslige præster ikke længere Herrens stemme. De er blinde og døve.

I dag lærer man i Kirken, at man ikke behøver at tro på private åbenbaringer.

Måske vil de tro, når det er for sent.

Jeg fortsatte med at bede lige efter nyhederne. Omkring kl. 8.45 forenede jeg mig og kommunikerede åndeligt. Jeg spurgte Frelseren, om det var ham, der havde kaldt på mig i nat for at bede.

Frelseren: »Ja, det har taget lang tid.«

Mig: »Herre, tilgiv mig, at jeg ikke straks stod op og bad.

Jeg fortryder det meget. Herre, jeg kan ikke engang fortælle præsten, at der vil komme mange katastrofer.

Hvad skal jeg gøre, indtil den nye præst kommer?»

Frelseren: »Bed, min datter, bed meget.»

Mig: »Men det er jo trist, hvis de ikke tror på de private åbenbaringer.« Frelseren: »Det må de stå til ansvar for.«

Frelseren: »Gå i fred, min kære datter.« Jeg: »Tak, min kære Frelser.«

Kl. 10.00: Helligmesse i rødt.

Kl. 12.30 – Efter frokosten bad jeg kort på altanen. Frelseren gentog endnu en gang ordene: »Ordet vil sejre, ordet lever.«

Jeg havde ikke noget papir på altanen. Da jeg senere kiggede efter, bemærkede jeg, at det var de samme ord, som han havde sagt til mig i nat. Da jeg genlæste det fra i nat, gik det op for mig, at det var gået mig ligesom for Emmaus-disciplene. Jeg havde først senere genkendt Frelseren i ånden. (I dag blev evangeliet om Emmaus-disciplene læst op.)

21.04.92 – tirsdag

Kl. 10.10 i lægeværelset:

Efter bønnen, i foreningen med Frelseren, sagde han: »Skriv, min datter, den russiske krig nærmer sig.«

Jeg: »Hvordan skal jeg forstå det? Er det kun Rusland, der er berørt?«

Frelseren: »Alle er berørt.«

Jeg: »Bliver det ligesom med serberne og kroaterne?« Frelseren:

»Denne krig kan man ikke sammenligne med den.«

Jeg: »Hvordan skal jeg så bygge et kapel, hvis der kommer noget sådant?«

Frelseren: »Byg kapellet så hurtigt som muligt.«

Jeg: »Jeg har ingen præst, som jeg kan fortælle alt dette om dig til.«

Frelseren: »Min datter, præsten kommer snart.«

Mig: »Vil han blive i min by?« Frelseren: »Ja,

han vil blive i din by.« Mig: »Vil vi få to

præster?«

Frelseren: »Nej, pastor Vogt vil rejse til et andet sted. Frelseren: »Vær

tålmodig, min datter, alt sker på det rette tidspunkt.« Jeg: »Skal jeg skrive

noget mere ned?«

Frelseren: »Bed meget, min datter. Jeg elsker dig, min kære datter.« Jeg:

»Sådan kan jeg ikke skrive det ned.«

Frelseren: »Så skriv det.«

Jeg: »Min kæreste Frelser, jeg føler dine ord i mit hjerte som ild. Det er ikke kun det, man hører, men det gør godt, når du siger sådan noget, og det virker med det samme. Det bekræfter for mig, hvad du allerede har sagt til mig: »ORDET LEVE«, og det er sandt.

Jeg kan slet ikke takke dig nok med mine ord. Min Herre og min Gud, jeg elsker dig over alt.»

Frelseren: »Gå i fred, min kære datter.« Om aftenen

rosenkrans og højmesse i rødt.

22.04.92 — onsdag

Jeg bad som sædvanlig, men hørte ingen stemme, heller ikke i kapellet, og heller ikke om aftenen efter den hellige kommunion. Under foreningen med Frelseren følte jeg dog hans nærvær. Frelseren havde ikke forladt mig, han hvilede hos mig.

Om aftenen kom Marion, og vi skrev dagbog.

På arbejdspladsen havde jeg i dag patienter, som jeg havde svært ved at overbevise om troen; f.eks. spurgte jeg en herre, om han ikke havde aflagt påskebekendelse. Han sagde, at han jo ikke havde nogen synder. Så spurgte jeg ham, hvor ofte han ikke havde været i kirken den seneste tid.

Han: »Ja. Det passer.«

Den næste patient klagede over, at han allerede havde været syg i 10 år. Jeg fornemmede dæmonen hos ham og sprøjtede ham med vievand. Han veg tilbage, tog et skridt bagud og sagde: »Gå væk med de kemikalier.« Modviljen mod vievandet var tydelig at mærke.

På det seneste er der allerede kommet flere sigøjnere til røntgen. De tilhører alle den samme sekt, dem, der var hos mig til røntgen. Da jeg hørte på alt det, de fortalte, kan jeg kun sige, at de er havnet i en total vildlære.

Alle, omkring 6–7 personer, gik løs på mig, og deres stemmer blev stadig højere. Jeg tog helligt vand og sprøjtede dem alle. Derefter velsignede jeg dem alle med

Benediktuskorset. Pludselig var de alle væk.

Om aftenen rosenkrans og hellig messe i rødt.

23.04.92 — torsdag

Kl. 10.10 i lægens kontor:

Efter bønnen mærkede jeg flere gange stærke stik i højre hånd, på det sted, hvor Jesus bærer sårmærkerne. Smerten var stærk, som om nogen havde stukket mig, men der var intet at se.

Derfor spurgte jeg Frelseren.

Frelseren: »Ja, det er den urene ånd. Hvis de kunne, ville de for længst have korsfæstet dig. Det, du beder om, det kan de ikke lide.«

Mig: »De andre beder også.«

Frelseren: »Du tager mange sjæle fra dem.« Jeg:

»Alle har en skytsengel.«

Frelseren: »Skriv, min datter. Du har mere end én skytsengel.«

Mig: »Når jeg mærker stikkene i hånden, er beskyttelsesenglene så ikke der?«

Frelseren: »Jo, men det tillader jeg. Hvordan skulle du ellers tro, at de urene ånder er omkring dig?«

Mig: »Det ville være forfærdeligt, hvis jeg holdt op med at bede.«

Frelseren: »Fortsæt som hidtil, min datter.«

Jeg: »Hvad vil du anbefale mig for den kommende tid?«

Frelseren: »Fast.«

Mig: »Ja. Herre, det vil jeg gøre.«

Mig: »Min Herre, gælder det kun for mig, eller kan jeg også sige det i bønnegruppen?« Frelseren:

»Det gælder for alle.«

Frelseren: »Gå i fred, min kære datter.«

Om aftenen bad jeg rosenkransen i kirken i Rot. Da der ikke var nogen hellig messe i Rot, kørte jeg til Mingolsheim til Rochus-kapellet og deltog i den hellige messe der.

24.04.92 — fredag – Frelseren har talt til mig i et år.

Kl. 10.10 i lægens kontor:

Jeg bad.

Frelseren: »Skriv det ned, min datter. Dette år og de kommende år tilhører alle mig.« Jeg:

»Ja, Herre, for jeg er intet.«

Frelseren: »Ja, det har du sagt rigtigt. Min datter, jeg har været tilfreds med dit arbejde indtil

nu.« Jeg: »Jeg har en fornemmelse af, at jeg ikke har gjort fremskridt.«

Frelseren: »Har du virkelig ikke gjort det?«

Jeg: »Jeg bruger snart en time hver dag på bøn, og da ved man ikke så godt, hvad man har gjort.

Dette år med dig er gået så hurtigt som intet år før.

Hvordan går det videre med mig? Bliver du ved med at være min

sjælevejleder?» Frelseren: »Ja, min datter, jeg bliver ved med at være din sjælevejleder.»

Jeg: »Jeg er bedrøvet, fordi alle de udvalgte har en præst, som man kan fortælle alt til, og jeg har ingen.«

Frelseren: »Sådan må det være, min datter, men ikke meget længere.« Jeg spurgte Frelseren om den krig, der nærmer sig.

Frelseren: »Skriv, min datter, krigen fra Rusland vil blive en stor krig. Ingen kan standse denne krig.«

Jeg: »Herre, men du kan standse den.«

Frelseren: »Min datter, synden er for tung.«

Jeg: »Kan du fortælle mig noget, for i dag er det et år siden, jeg hørte din stemme?« Frelseren:

»Skriv, min datter, bed uophørligt.«

Jeg: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre. Det, jeg kan, sammen med dig.«

Frelseren: »Jeg elsker dig meget, min datter. Gå i fred.« Om aftenen rosenkrans og hellig messe i rødt.

25.04.92 — lørdag

Om morgenen deltog jeg i den hellige messe i Waghäusel. Efter den hellige kommunion knælede jeg foran tabernaklet. Jeg spurgte Frelseren, om vi skulle skrive et brev til den hellige Fader, eller om der stadig var tid.

Frelseren: »Det rette tidspunkt er kommet.«

Mig: »Hvordan kan det være, Frelser, når andre siger, at du ikke taler teologisk til mig? Du taler ligesom jeg taler, i min stil.«

Frelseren: »Hvis jeg talte, som det behagede alle andre, ville du ikke forstå mig.«

Derefter gik jeg hen til Marion, og vi skrev et brev til den Hellige Fader.

Fra kl. 16.30 til 18.30 bad jeg på knæ i kirken i Rot.

26.04.92 – søndag

Kl. 6.00 om morgenen stod jeg op og bad især for dem, der i dag uværdigt ønsker at modtage den hellige kommunion, og især for H. præst Vogt.

Efter foreningen med Frelseren spurgte jeg, om vi skulle ændre noget i det brev, vi havde skrevet til paven.

Frelseren: »Min datter, brevet er godt. Send det af sted.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det var meget tungt for mit hjerte i går, da jeg hørte, hvad den førstekommunikanter Jyng fortalte mig: De må ikke bøje sig for Frelseren og for tabernaklet, når vi synger eller beder foran alteret, for pastor Vogt havde forbudt dem det. Det fortalte hun mig i nærværelse af sin stedfar og min mand, da jeg spurgte hende. Frelseren: »Skriv, min datter, denne præst lever ikke i Guds nåde.«

Først ville jeg ikke tro på det, som Frelseren sagde til mig, men så gentog han det for tredje gang.

Mig: »Og hvordan er det med nadverens forvandling hos ham?«

Frelseren: »Han har beføjelsen til nadverforvandlingen. Det kan jeg ikke tage fra ham.«

Mig: »Herre, det er jo forfærdeligt. Det kan jeg snart ikke klare længere. Herre, det vil ingen tro på.«

Frelseren: »Der hersker stor blindhed.«

Jeg: »Min Herre, du ved, hvor meget jeg beder for pastor Vogt. Hvad skal jeg dog gøre?« Frelseren: »Overlad denne præst til mig.«

Åh, hvor svært var det for mig. Det kunne jeg næsten ikke skrive; det ramte mig som et slag. Jeg: »Ja, min Herre og Gud, nu forstår jeg, hvorfor jeg skal gå til Den Hellige Fader.

Min Herre, er præsterne i fare?»

Frelseren: »Ja, min datter. De er næsten alle i fare. De opfylder ikke min vilje.« Jeg: »Vil de ikke, eller kan de ikke opfylde din vilje?«

Frelseren: »Skriv, min datter, de er ligeglade, når de står foran mig. De må omvende sig.«

Jeg: »De har da troen?«

Frelseren: »De beder for lidt for denne tro.«

Jeg: »Jeg troede, at troen var en gave fra Gud?«

Frelseren: »Ja, men jeg kan give den til hvem jeg vil.«

Frelseren: »Min kære datter, gå i fred.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg takker dig for din lære, din godhed, din tålmodighed med mig og din mildhed. Jeg elsker dig også for præsternes skyld. Vær barmhjertig mod dem. Jeg vil bede for dem.«

Faktisk har jeg allerede i flere år bedt for dem i min bønnegruppe.

Kl. 10.00 Helligmesse i rødt.

Jeg kunne næsten ikke holde det ud og måtte sprøjte vievand foran mig. Det føltes, som om helvede var brudt løs over mig. Uophørligt bad jeg for de troende og præsten og ofrede den hellige kommunion for pastor Vogt.

Jeg kunne ikke lide ceremonien. Det var ikke pænt, at pastor Vogt lod frøken Vennebusch prædike. At pastor Vogt gav de førstekommunionister deres første hellige nadver i Steten og i hånden, det må han virkelig stå til ansvar for en dag.

Til frokost var jeg inviteret af Jyng, barnet fra den hvide søndag, i skyttehuset.

Kort efter frokosten kørte en nonne fra Karlsruhe mig hjem, og vi bad sammen.

Derefter kom Marion, og vi skrev dagbog.

Derefter fik jeg igen besøg af min bror Vladimir og min nevø Ratko.

Også Hedwig fra Rot kom på besøg. Bagefter skrev jeg dagbogsnotaterne rent.

27.04.92 – mandag

På vej til arbejdet i bilen sad jeg fast i en trafikprop. Så kunne jeg bede mere end ellers. Arbejdsplads: Jeg tændte straks et lys for de afdøde sjæle og gav dem vievand. Indtil patienterne kom, bad min kollega Veronika og jeg sammen den glædesfulde rosenkrans og bønner til Den Hellige Ånd. Derefter røntgenfotograferede jeg nogle patienter, og så gik jeg til tandklinikken og fik lagt en plombe i en tand. Jeg lå i tandlægestolen i cirka to timer. Tandlægen spurgte mig, om jeg ville have en bedøvelse. Jeg svarede nej og ofrede smerterne for syndernes omvendelse og sjælernes frelse. Derefter bad jeg uafbrudt under hele undersøgelsen for den hellige Fader, for den hellige Faders fjender, for biskopperne og præsterne, derefter for lægerne og sygeplejerskerne og andre sjæle. Behandlingen varede omkring to timer. Tandlægen svedte meget. Til sidst sagde jeg til ham, at han ikke havde gået til skrifte. Men han tilskrev sveden lampen, som var så varm og lys. Jeg tog igen røntgenbilleder af nogle patienter.

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken:

Først bad jeg Herrens engel og derefter videre meget inderligt. Jeg sagde til Frelseren, at jeg ikke ville spørge ham om noget, da jeg er et intet, og at hvis han ville sige mig noget, så skulle han gøre det. Da jeg var dybt forenet med Ham, kommunikerede jeg åndeligt.

Frelseren sagde til mig: »Skriv, min datter, du skal tale med pastor Vogt.« Jeg: »Før jeg sender brevet til paven, eller efter at jeg har sendt brevet af sted?« Frelseren: »Efter at du har sendt brevet til paven af sted.«

Jeg: »Ja, Herre, hvad vil du have, at jeg skal tale med ham om?«

Frelseren: »Skriv, min datter: »Vil han skifte mening eller ej?« Jeg: »Åh, min Herre, det forstår jeg slet ikke lige nu.«

Jeg: »Store Gud, mægtige Gud, udødelige Gud, hvordan skal jeg sige det til ham, og hvornår?«

Frelseren: »Gå hen til ham i dag.«

Jeg: »Herre, men jeg ved ikke, hvad han mener.«

Frelseren: »Det ved han.«

Jeg: »Hvad opnår jeg ved at gå til ham?« Frelseren:

»Hans frelse.«

Jeg: »Min Herre og Gud, men det er det sværeste, jeg hidtil har skullet gøre.« Frelseren:

»Gør det, min datter, det er vigtigt.«

Jeg: »Herre, jeg kan ikke skrive mere. Jeg får et hjerteanfald, hvis jeg går hen til ham.«

Frelseren: »Er du bange?«

Jeg: »Jeg er ikke bange, men efter alt dette tror jeg nu også, at han ikke vil ændre sig. Men hvis du giver ham den store nåde igen, så kan det hele blive godt igen.«

Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere?«

Frelseren: »Skriv, min datter, at jeg stadig elsker ham meget.«

Jeg: »Herre, skal jeg også læse gårsdagens brev højt for ham?«

Frelseren: »Det fra i dag.«

Jeg: »Ja, Herre og Gud, det vil jeg gøre. Herre, din vilje ske.«

Så spurgte jeg Frelseren, om han ville gå med mig hen til præsten, eller om jeg skulle være alene. »

Frelseren: »Jeg vil altid være hos dig, uanset hvor du går hen.«

Jeg takkede Frelseren og gik ud af kapellet til mit arbejdssted for at arbejde. Jeg havde været i kapellet i omkring 40 minutter. I gennemsnit bliver jeg kun omkring 15 minutter i kapellet.

Efter arbejde afleverede jeg brevet til den hellige fader som anbefalet post på posthuset.

Klokken var ca. 16.15. På vej hjem bad jeg rosenkransen for pastor Vogt. Omkring kl. 16.45 bad jeg kort i kirken, og kl. 16.50 var jeg hos pastor Vogt. Præsten lyttede til mig.

Han var venlig og sagde: »Vi må jo se, hvordan det går videre.«

Jeg gav ham en kopi af det brev, jeg havde sendt til den hellige Fader, så han kunne læse det.

Mens han læste brevet, spurgte jeg i mit hjerte Frelseren, hvad jeg nu skulle sige, og jeg hørte: »Ti stille nu.«

Det var en kort samtale, kortere end nogensinde før. Jeg bad om velsignelse fra pastor Vogt. Han velsignede mig, og jeg gik derfra.

Om aftenen var der ingen hellig

messe i rødt. Kl. 20.00 bønnegruppe:

Vi tilbad den Hellige. Som altid knælede jeg lige foran den Hellige.

Vi bad tre litanier: Magnificat, Treenighedslitanien, Jomfru Marias Hjerte-litanien og Allehelgenslitanien. Jeg følte en stærk varme og glæde, der kom fra Frelseren. Vi bad i 2½ time. Mange havde igen gået til skrifte, og til sidst gjorde jeg det også. Alle gik derfra glade. Frelseren skænkede os mange nådegaver.

28.04.92 – tirsdag

Kl. 9.45–10.45 i lægeværrelset:

I dag havde jeg ikke bedt så meget som ellers. Jeg var bekymret for pastor Vogt og tænkte på, hvordan det mon skulle gå videre.

Frelseren: »Skriv, min datter. Pastor Vogt vil nok tænke over det.« Jeg: »Skal jeg nu tale med andre personer fra de kirkelige myndigheder?« Frelseren: »Du vil tale med flere.«

Mig: »Vil pastor Vogt melde mig i Freiburg?«

Frelseren: »Ja, ærkebiskop Oskar er allerede blevet informeret om din stemme fra mig.« Jeg: »Ja, har han indtil nu ikke været interesseret i at tale med mig?«

Frelseren: »Det kommer endnu. Han vil tale med dig.«

Frelseren: »Selv om andre håner, fornægter og spotter dig, skal du acceptere det hele. Sammen med mig vil du holde ud til det sidste.«

Jeg spurgte også om kommunionshjælperen Franziska.

Frelseren: »Hun vil tale med dig.«

Mig: »Skal jeg fortælle hende noget om uddelingen af nadveren?«

Frelseren: »Fortæl hende, hvad jeg har sagt til dig.«

I går aftes efter bønnegruppen, efter at jeg havde fortalt lidt om samtalerne med Frelseren, sagde to kvinder til mig, at de ikke ville spørge Frelseren, om han var med dem, hvis de skulle hen til præsten, for det var jo en selvfølge, at Frelseren var med dem.

Frelseren: »Vær forsigtig. Svar ikke på sådanne bemærkninger; jeg ved bedst, hvad de ville have gjort.«

Mig: »Sig det til mig, Frelser, hvis du vil fortælle mig noget.«

Frelseren: »Skriv, min datter, kan du nu forestille dig, hvad jeg siger til dig?« Jeg: »Nej, Herre. Jeg er spændt.«

Frelseren: »Du vil modtage et brev fra den Hellige Fader. Du må komme til ham.«

Først ville jeg ikke tro det, men så tænkte jeg, at jeg måske havde skrevet noget forkert, og bad Frelseren om at gentage det for mig.

Jeg sagde: »Vær venlig at gentage det for mig, kære Jesus, min sjælefører.« Så hørte jeg det for anden gang.

Frelseren: »Du vil modtage et brev, og du må gå til Den Hellige Fader.«

Mig: »Min Herre og Gud, hvornår skal jeg tage derhen? Det overlader jeg til dig, for du ved, hvordan det står til med mit arbejde her. Og hvis jeg skal af sted nu, så flyver jeg også med fly derhen.»

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg glæder mig allerede nu over, at jeg må tale med den Hellige Fader. Store Gud, du ved alt, du ser alt, du gør alt, som du vil, og alt er rigtigt, som du gør det. Min store kærlighed. Man må ikke skille sig fra dig.

Jeg tror, det kunne være det allerstørste onde, hvis nogen mener, at han kan klare sig og leve uden dig.

Jeg takker dig af hele mit hjerte for din kærlighed og mildhed, min Herre og min Gud.» Frelseren: "Gå i fred, min kære datter."

Min sjæl var fuld af kærlighed og fred, og jeg var så lykkelig. Jeg havde talt med Frelseren i over 30 minutter.

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken. Bagefter gik jeg en lille tur udendørs og plukkede en lille buket blomster til Jomfru Maria.

Fra kl. 15.00 til 15.45 skrev jeg dagbog. Først bladede jeg i den og læste, hvad Frelseren havde fortalt de foregående dage.

Jeg deltog i den hellige messe i rødt og ofrede den hellige kommunion for den hellige Fader og for Marion.

Efter gudstjenesten kom Marion, og vi skrev dagbog.

29.04.92 – onsdag

I morges bad jeg igen mere.

Kl. 10.00 i lægens kontor forenede jeg mig med Frelseren. Frelseren: »Skriv, min datter, du skal gå til dekanENZ.« Jeg: »Min Herre og min Gud, min Jesus, min sjælevejleder. Hvorfor?« Frelseren: »Du skal fortælle ham det vigtigste, som jeg har indgivet dig.« Jeg: »Hvad er det vigtigste hos dig?«

Frelseren: »Fortæl ham det om krigen, for Kirken må hurtigst muligt forbedre sig.« Jeg: »Og hvad ville denne forbedring være?«

Frelseren: »Skriv, min kære datter. Håndkommunionen skal straks afskaffes, og den hellige kommunion må kun uddeles gennem præstens indviede hænder

Jeg: »Skal jeg fortælle ham, at jeg har skrevet et brev til den hellige fader?« Frelseren: »Du kan vise ham det.«

Jeg spurgte endnu, hvordan Frelseren ønskede, at de troende skulle modtage den hellige kommunion, stående eller knælende.

Frelseren: »Min datter, husk dette for altid. Jeg er Herren og Gud, foran mig skal enhver vise den dybeste ærbødighed.«

Jeg: »Herre, men den dybeste ærbødighed er, når man bøjer sig for dig og knæler og modtager dig med et rent hjerte.«

Frelseren: »Ja, min datter, det ved du godt.«

Mig: »Herre, skal jeg straks gå til dekanen, eller skal jeg informere pastor Vogt om det, så han kan skaffe mig en tid, for han er min sognepræst.« Frelseren: »Gå til pastor Vogt og sig til ham, at han skal aftale en tid med dekanENZ.»

Mig: »Og hvis præsten, pastor Vogt, siger, at jeg selv skal gøre det?« Frelseren: »Så gør det på hans ansvar.«

Mig: »Hvornår skal jeg gøre det?«

Frelseren: »Min datter, gør det så hurtigt som muligt.« Jeg:

»Herre, du er lidt streng i dag.«

Frelseren: »Min datter, kalken er allerede længe ved at løbe over.«

Jeg: »Kære Frelser, jeg forstår det ikke så godt. Tilgiv mig, hvad betyder det: »Bægeret løber over?«

Frelseren: »Min datter, synden er så tung, at jeg ikke længere kan bære den.«

Jeg: »Min Herre og Gud, hav barmhjertighed med os, red os, vi er jo dine børn. Jesus, Søn af den levende Gud, skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Min kære datter, det er nok. Gå i fred.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det vil jeg gøre. Herre, din vilje ske. Jeg takker dig af hele mit hjerte for dine ord.«

Jeg var forenet med Frelseren i cirka 30 minutter.

Kl. 12.00 i kapellet: Jeg bad inderligt, derefter forenede jeg mig med Frelseren. Jeg: »Min Herre og Gud, jeg har skrevet nogle ord, hvad ville du skrive i mit sted?«

Frelseren: »Husk, min datter, det er et budskab til præsterne.«

Jeg spurgte, om jeg skulle tage ud til fader Gebhard Heyder nu, endnu i denne uge.

Frelseren: »Næste weekend.«

Jeg spurgte derefter, om jeg skulle tage hen til pastor Vogt, eller om jeg skulle ringe til ham, for så kunne jeg allerede efter arbejde tage hen til H. dekan.

Frelseren: »Ring til ham.« (H. sognepræst

Vogt) Jeg: »Har jeg skrevet det rigtigt?«

Frelseren: »Skriv, min datter, du har skrevet det rigtigt.«

Mig: »Herre, hvis de spørger, hvordan jeg hører dig, så kan jeg slet ikke forklare det ordentligt.« Frelseren: »Sig til dem, at du hører mig i hjertets dyb, og der befinder jeg mig hos dig.«

Mig: »Men jeg arbejder på øreklinikken og har meget at gøre med øregangen, og jeg hører dig ikke gennem mine ører.«

Frelseren: »Det er overnaturligt.«

Jeg: »Men de vil sige, at det overnaturlige også kan komme fra djævelen.« Frelseren: »De skal bede om åndelig skelneevne. Så vil de erkende, om det overnaturlige kommer fra den gode eller den onde ånd.«

Omkring kl. 13.15 ringede jeg til pastor Vogt. Jeg fortalte ham, at Frelseren havde sagt til mig, at jeg skulle gå til dekan Enz, og at han skulle aftale en tid med dekanen. Han var forbløffet og spurgte endnu en gang.

Jeg gentog det for anden gang.

Pastor Vogt sagde, at jeg selv skulle aftale tidspunktet. Jeg takkede ham. Pastor Vogt var lidt uvenlig.

Kl. 14.00 i kapellet på arbejdspladsen:

Jeg græd bittert, derefter bad jeg kort og forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Gå personligt hen til ham (den ærede dekan Enz) efter arbejde, efter arbejde. Ring ikke til ham på forhånd.«

Mig: »Vil han være hjemme, når jeg kommer til ham?«

Frelseren: »Ja.«

Mig: »Jeg ved ikke engang, hvor han bor. Og hvad hvis han ikke vil lytte til mig?«

Frelseren: »Han vil lytte til dig.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg lægger al min tillid i dine hænder.

Herre, din vilje ske. Jeg takker dig, jeg vil gøre, som du har sagt til mig.« Jeg var i kapellet på klinikken i cirka 15 minutter.

Jeg modtog nåde, min sjæl blev straks helbredt igen, og jeg var lykkelig og kunne arbejde igen.

På vejen til Wiesloch for at besøge dekan Enz bad jeg en rosenkrans og andre bønner for pastor Erz. Kort efter kl. 17.00 var jeg allerede i Wiesloch i St. Laurentius-kirken.

Jeg bad kort derinde og sagde til Frelseren: »Nu er jeg her og ved ikke engang, hvor den hellige dekan Enz bor.«

Jeg bad Frelseren om, at han måtte give mig styrke og fred, og at han måtte indgyde mig alt det, jeg skulle sige, når jeg kom til den hellige dekan Enz. Og jeg tror, at Frelseren var hos mig. Jeg gik ud af kirken og spurgte en ældre kvinde, hvor den hellige dekan Enz boede. Hun fortalte mig det, og som et lyn stod jeg foran præstegården.

En smuk kvinde åbnede døren for mig, og jeg sagde til hende, at jeg måtte tale med dekanen, fordi Frelseren havde sendt mig hertil.

Hun sagde straks, at dekanen ikke var der.

Jeg spurgte, om hun var sikker på det, for Frelseren havde jo sendt mig.

Hun svarede, at han var i dekanatet på Adenau-pladsen, hvor han var optaget af kommuniensbørnene.

Jeg spurgte, hvornår han ville komme tilbage. Hun sagde, at jeg skulle prøve igen omkring kl. 19.00, og jeg sagde til hende, at jeg ville lede efter ham.

Først gik jeg hen til dekanatets hus på Adenau-pladsen. Der fortalte en mand mig, at dekan Enz for længst var gået. Så gik jeg tilbage til kirken og sagde til Frelseren: »Kære Frelser, du har sagt til mig, at når jeg kommer til dekanen, vil han være hjemme.«

Frelseren: »Han er hjemme.«

Jeg: »Så har kvinden løjet.«

Frelseren: »Gå ind i huset.«

Så forlod jeg kirken og gik hen foran døren til præstegården. Jeg ville ikke gå ind og begyndte at bede, for inderst inde følte jeg også, at

dekan Enz var i huset. Jeg holdt rosenkransen i hænderne og bad flere gange Ave Maria på latin, ærkeenglen Mikaels bøn og flere gange Sanctus på latin. Så kom en ung herre og gik ind. Han så, at jeg bad rosenkransen. Derefter kom en ældre kvinde, præstegårdens husholderskes mor.

Derefter kom der endnu en håndværker, som jeg allerede havde set i dekanatets hus og i kirken. Den fjerde mand, der kom, stillede sig lige foran mig og skreg og brølede højt: »Er der ingen, der kan hjælpe mig?« Hans stemme lød fortvivlet.

Jeg fornemmede straks djævelen i mit indre og svarede ham ikke. Men jeg bad videre andægtigt og halvhøjt det ene Ave Maria efter det andet.

Men HAN kunne høre min bøn. Han blev rasende og ringede flere gange på døren, han blev urolig og truede mig med, at jeg skulle holde op med at bede.

Han spottede over rosenkransen, løftede sin hånd mod mig og sagde, at han ville slå mig. Jeg rørte mig ikke fra min plads og bad videre.

Så ringede han igen på døren, og gennem taleanlægget lød husholderskens stemme, der sagde, at der ikke var nogen her. Manden gik derefter væk i vrede og raseri. Jeg bad videre, og lidt senere påkaldte jeg Jomfru Maria og englene og bad om deres hjælp. Jeg bønfuldt: »Jomfru Maria, bred din kappe ud over dette hus.«

Pludselig gik døren op, og kvinden sagde til mig, at jeg kunne komme ind, for præsten var kommet i mellemtiden. Hun så usikker ud, og jeg fornemmede, at hun ikke var ærlig.

Jeg sagde til hende: »Hvor jeg er, er djævelen lige i hælene.«

Jeg holdt stadig rosenkransen i hånden, da jeg kom hen til dekanen og fortalte ham, at jeg havde bedt foran døren, fordi Frelseren havde sagt til mig, at præsten var inde i huset, og at jeg derfor heller ikke ville ringe på. Han så forbløffet på mig.

Jeg fortalte ham, hvad Frelseren havde sagt til mig, nemlig at dekanen skulle vide det.

Vi talte sammen i cirka 25 minutter, og jeg læste de sidste tre sider af dagbogen højt for ham og gav ham også det brev at læse, som jeg havde sendt til den hellige fader.

Han sagde til mig, at han ville tale med pastor Vogt.

Jeg bad ham om velsignelse og knælede ned foran ham på gulvet. Han gav mig en meget smuk velsignelse, og jeg gik.

På parkeringspladsen, hvor min bil holdt, mødte jeg præstegårdens husholderske og sagde til hende, at hun måtte gå til skrifte. Hun svarede, at det var en nødløgn. Jeg sagde endnu til hende, at Gud havde set det. Så lo hun og gik videre.

Kl. 18.25 var jeg allerede i kirken i Rot. Jeg ofrede den hellige kommunion for dekan Enz og for pastor Vogt.

Efter den hellige kommunion, da jeg havde forenet mig med Frelseren, spurgte jeg ham, om det hele var rigtigt med dekanen.

Frelseren: »Det var alt sammen rigtigt.«

Frelseren: »Jeg takker dig... Efter et stykke tid talte Frelseren videre:

Frelseren: »Jeg elsker dig, min kære datter, gå i fred.»

Efter gudstjenesten talte jeg med en nonne (Steinhauser). Jeg beskyttede hende mod vildlære og talte med hende i over 20 minutter. Hjemme lavede jeg noget at spise, og straks var der besøg igen. Jeg talte igen om Gud, for gæsten vidste ikke, om han var døbt.

Djævelen rasede i min mand. Vreden og hadet havde vist sig i ham; han havde endda forstuvet sit syge ben. Bagefter kom Lucia også.

Hun lovede mig, at hun ville bede for mig, og sagde, at hun allerede glædede sig til mandag og bønnegruppen. Hun kommer gerne her for at bede.

Kl. 22.45 gik jeg i seng.

Jeg har sovet så lidt mange nætter – det ved kun den kære Gud. Og alligevel giver Frelseren mig styrken til at arbejde videre.

Jeg tror, at denne dag var en stor lære for mig. For Frelseren bekræftede for mig, at jeg hører hans stemme, og samtidig viste han mig, hvor rasende Satan er på mig. Uden Frelseren ville jeg bestemt ikke kunne besejre ham.

Jeg takker dig, min Herre og min Gud, for denne store nåde, som du har skænket mig i dag.

For mig gælder: »Den, der søger, finder«, og for dekanen gælder: »Våg, for I ved ikke, i hvilken time han kommer.«

30.04.92 — torsdag

I morges bad jeg meget. Sammen med min kollega bad jeg derefter rosenkransen. Kl.

kl. 10.00 var jeg på lægeværelset og arbejdede. Under mit arbejde kunne jeg godt bede. Senere omvendte jeg mine patienter, der kom til røntgen, de fortabte får, som ikke mener, at de har nogen synd, og som ikke går til skrifte.

En patient var fra Ungarn, en anden fra Italien, en tredje kom fra Rumænien, og så kom der endnu en tysker fra Mauer. Det var et godt fiskeri. Således modtog jeg først Frelserens budskab kl. 12.30 i kapellet på klinikken.

Jeg: »Da jeg i går bad foran dekanens hoveddør, og manden med den urene ånd stod foran mig, da var du hos mig.«

Frelseren: »Ja, jeg var hos dig.«

Jeg: »Derfor kunne han ikke angribe mig.«

Jeg: »Hvilken uren ånd var det hos den mand? Jeg spørger dig, fordi du er min sjælevejleder, og hvis jeg skal vide det, så sig det til mig, hvis du vil det sådan.

Frelseren: »Skriv, min datter, det var Lucifer.« Jeg:

»Lucifers dæmon eller Lucifer selv?«

Frelseren: »Lucifer selv.«

Jeg: »Var han der alene, eller var der andre med?«

Frelseren: »Hele skarer var med.«

Mig: »Min Herre og Gud, hvad var hans mål? Var det fordi jeg bad foran dekanens dør? Han kom netop nu, hvor jeg havde vigtige ting at drøfte med dekanen. Min Herre, sig mig det, hvis det er vigtigt for præsterne.«

(Satan var rasende, fordi jeg talte med dekanen om afskaffelsen af håndkommunionen og indførelsen af mundkommunionen, for håndkommunionen er Satans værk.)

Frelseren: »Skriv, min datter, præsterne skal opfylde min vilje.« Jeg: »Men hvad er Lucifers mål?«

Frelseren: »Han vil have dem alle.«

Jeg: »Min Herre, har jeg skrevet det rigtigt?« Frelseren:

»Ja, sådan er det rigtigt.«

Frelseren: »Skriv, min datter, præsterne kommer nu i forvirring.« Jeg:

»Hvorfor?«

Frelseren: »Fordi de befinder sig i mudderet. Min datter, forbliv mig tro og hold stand.«

Mig: »Frelser, der er noget på vej mod mig. Du kan fortælle mig det, jeg er jo sammen med dig, og jeg vil tro på det.«

Frelseren: »Du vil blive sigtet.«

Jeg: »Kære Gud, hvad betyder 'sigtet'?»

Frelseren: »Du vil blive udspurgt af mange. Lyt godt efter min stemme.« Jeg:

»Min Herre og Gud, det er da ikke let.«

Frelseren: »Jeg har allerede sagt til dig, at du i sidste ende vil sejre sammen med mig.« Jeg: »Tak, min Herre og Gud, det sker, som du har sagt.«

Jeg var i kirken, klædt i rødt. Jeg ofrede den hellige nadver for Marion. Jeg bad især for hende.

Arkitekten Wolfgang kom og så på, hvor vi vil bygge bederummet. Roswita var også med.

Om aftenen kom Marion, hendes mor og Erich. Mens jeg skrev dagbogen sammen med Marion, bad min mand, Irma og Erich rosenkransen.

Tak, Gud, for denne nåde.

01.05.92 – fredag

Hjemme ca. kl. 7.00:

Efter 45 minutters bøn forenede jeg mig med Frelseren.

Jeg: »Min Herre og Gud, min godhjertede Fader og Frelser, hvad vil du sige til mig, som jeg skal skrive ned? Herre, din vilje ske. Min Herre, jeg er intet. Jeg tør ikke engang spørge dig om noget i dag. Måske fordi, min Herre, jeg er så skuffet over præsterne. Mit hjerte gør ondt på grund af dem. Ja, Herre, jeg græder på grund af præsterne. Man vil redde dem ud af mudderet, men de lytter ikke.»

Frelseren: »Skriv, min datter. Du skal tale på mine vegne i den kommende tid. Du vil blive inviteret til ærkebiskoppen.«

Mig: »Hos hvem? Ærkebiskop

Saier?« Frelseren: »Ja, min datter.«

Mig: »Hvad skal jeg tale med ham om?«

Frelseren: »Det, jeg har indgivet dig.«

Jeg: »Hvornår skal jeg tale med ham, før jeg går til Den Helligste Fader, eller efter at jeg har talt med Den Helligste Fader?«

Frelseren: »Før du har talt med den Hellige Fader.«

Jeg: »Min stærke, u dødelige og hellige Gud, skal jeg forberede mig på det?«

Frelseren: »Bed og fast.«

Jeg: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre. Og du vil være hos mig.«

Frelseren: »Ja, jeg vil være hos dig.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Ja. Skriv endnu noget, min datter. Alt, hvad jeg indtil nu har indgivet dig, skal du holde fast ved og være tro mod.«

Efter et stykke tid sagde Frelseren:

»Gå i fred.«

Jeg var i omkring 30 minutter i inderlig forening med Frelseren. Derefter bad jeg stadig, men jeg skrev ikke det hele ned. Jeg må gøre det kort, ellers kan Marion ikke følge med med at skrive.

Om aftenen var jeg i kirken til rosenkransbønnen. Det var åbningsceremonien for Mariamånedsandagten. Det kunne være smukkere, hvis der blev bedt mere.

Marion var her om eftermiddagen, og vi skrev dagbog.

Hilde og Hedwig kom på besøg efter gudstjenesten, og jeg styrkede dem i troen. Jeg bad for frøken Wennebusch, så hun ikke længere uddeler den hellige kommunion.

Frelseren sagde til mig: »Der skal bedes for denne sag.«

02.05.92 — lørdag

Kl. 7.15 blev jeg ført til Waghäusel til den hellige messe, til den første bænk foran tabernaklet. De andre troende, der deltog i den hellige messe, sad i den bageste, mindre del af kirken, bag alteret. Derfra kan man ikke se tabernaklet og Jomfru Maria af Waghäusel, moderen med det godhjertede hjerte.

Jeg kan slet ikke beskrive, hvordan jeg på dette sted foran tabernaklet straks modtog nåde.

Den hellige messe blev fejret af tre præster. Jeg modtog den åndelige nadver, og jeg følte, at Frelseren var kommet til mig.

Bagefter gik jeg hen til Marion, og vi skrev i vores dagbøger.

Kl. 12.00 bad vi Herrens engel. Under bønnen hørte jeg, at min svigermor skal hentes endnu i denne måned. Det var ikke helt klart for mig, og jeg fortalte det til Marion. Da jeg kom hjem, klippede jeg det sidste stykke i haven og såede derefter grøntsager.

Kl. 16.25 gik jeg i rødt tøj ind i kirken, hvor jeg blev indtil omkring kl. 20.00.

Først bad jeg rosenkransen sammen med et par kvinder. Derefter bad jeg videre alene indtil ca. kl. 17.25. Så forenede jeg mig med Frelseren.

Jeg: »Frelser, var det rigtigt i morges i Waghäusel, at jeg deltog i den hellige messe foran tabernaklet?«

Frelseren: »Fortsæt sådan, min datter.«

Jeg: »Fader Berthold ville give mig den hellige kommunion. Men da jeg knælede på den anden side af kirken, altså ikke sammen med de andre troende, men foran tabernaklet, var jeg åndeligt så dybt forenet med Frelseren, at jeg kunne mærke, at han var hos mig.

Og derfor modtog jeg ikke nadveren sakramentalt, selvom fader Berthold gav tegn på, at jeg kunne modtage den. Frelser, var det rigtigt?»

Frelseren: »Hvis han vil give dig den hellige kommunion, så gå hen til ham.«

Jeg: »Men da jeg var åndeligt forenet med dig, var du jo hos mig.« Frelseren: »Ja, jeg var hos dig.«

Jeg ville ikke spørge mere. Så blev der stille.

Så hørte jeg: »Skriv, min datter.« Så blev der igen stille.

Jeg tænkte: »Hvad mon der nu kommer?«

Så hørte jeg videre: »Jeg tager din svigermor til mig endnu i denne måned. Bed for hende.«

Jeg: »Ja, Herre, jeg vil bede for hende.«

Jeg: »Min Herre, jeg kan ikke spørge dig om mere. Du er god og barmhjertig. Jeg elsker dig højere end alt.«

Der var igen stilhed.

Pludselig løb der en stor tåre ud af mit højre øje. Jeg tænkte på, hvad det mon betød, og hvad der nu ville ske.

Da hørte jeg:

»Skriv, min datter: »Der vil også være krig i Serbien.« Jeg: »Det er da trist, min Herre.«

Jeg spurgte: »Vil mit hjemland blive ødelagt?«

Jeg tænkte på de to store byer, Beograd og Pančevo. Frelseren: »Sådan vil det blive.«

Jeg: »Min Herre og Gud, hvad skal jeg gøre?«

Frelseren: »Bed meget.«

Jeg: »Herre, jeg ved ikke længere, hvordan jeg skal bede for det hele. Der er så meget, der kommer imod mig.« Jeg: »Hvornår vil det ske, min Herre og Gud?«

Frelseren: »Skriv, min datter, i den nærmeste fremtid.«

Frelseren: »Min datter, vær stærk.«

Jeg: »Ja, Herre, jeg vil være stærk, fordi du vil det.« Jeg:

»Jeg takker dig, min Herre og Gud.«

Efter at have knælet og bedt i kirken i to og en halv time, blev jeg der til den hellige messe. Den hellige nadver ofrede jeg for min svigermor.

Da jeg kom hjem, var min mand sur, fordi jeg havde været væk så længe. Jeg kunne ikke fortælle ham, hvad jeg havde hørt om hans mor. Jeg tav, for han tror ikke på mig, og som regel kæmper han imod mig.

03.05.92 — søndag

Kl. 7.30 hjemme:

Jeg begyndte at bede, og bagefter forenede jeg mig med Frelseren.

Jeg sagde til Frelseren: »Hvad skal jeg gøre? Hvis jeg fortæller om det, der kommer, i min hjemstavn, vil de tro på mig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, de vil ikke tro på dig.«

Frelseren: »De mennesker, der ikke er forsonet med Gud, må omgående omvende sig; kun da kan de blive frelst.«

Mig: »Min Herre og Gud, hvis Beograd og Pančevo bliver ødelagt, tæller det så med som en strafdom?«

Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det.«

Jeg: »Herre, i denne by er de fleste babyer blevet aborteret.« Frelseren: »Du har gættet rigtigt.«

Jeg: »Herre, kan jeg gøre noget for disse mennesker?«

Frelseren: »Her hjælper kun faste og bøn.«

Efter et stykke tid hørte jeg Frelseren sige:

»Min datter, jeg elsker dig. Forbliv mig tro. Gå i fred.«

Jeg: »Min kærlige Fader, nåde og barmhjertighed og tilgivelse for alle mennesker, der endnu ikke er forsonet med dig. Min Herre og Gud, red dem, så de ikke går fortabt. Jeg takker dig, min kære Jesus, min sjælefører, for dine levende ord og de mange nådegaver, du har givet mig.«

Kl. 10.00 deltog jeg i den hellige messe i Rot.

Jeg led under den hellige messe. Børnene og præsten viste ingen ærbødighed over for Gud. Om eftermiddagen var jeg på pilgrimsfærd til Letzenberg.

Jeg gik igen skuffet hjem. Domkapitularen prædikede, men ikke det, som folk bør høre i dag. Han talte hele tiden udenom.

Da jeg efter andagten ved kapellet for Vor Frue af Smerten på Letzenberg løb ned ad vinmarken, mødte jeg uden at have tænkt over det domkapitularen foran præstegården. Jeg sagde til ham, at næste gang ville jeg prædike om Medjugorje. Han så forbløffet på mig. Jeg sagde, at jeg snart ville besøge ærkebiskop Oskar. Han gav mig hånden, og jeg gik min vej. Det måtte jeg vel sige til ham. Hjemme bad jeg rosenkransen. Bagefter kom Marion, og vi skrev dagbog. Mens vi skrev, bad min mand, Irma og Hedwig Heger sammen rosenkransen. Den Onde plagede mig også i dag igen med de stærke stik i min højre håndrod. Hver gang jeg drypper vievand på den og ofrer smerten for sjælenes frelse, forsvinder smerten.

04.05.92 – mandag

Mellem kl. 10.00 og 11.00 bad jeg inderligt i tandlægestolen på klinikken.

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken:

Efter bønnen bad jeg Fatima-bønnen og andre bønner inderligt.

Jeg spurgte Frelseren, fordi jeg i går havde lidt så meget i kirken, da børnene dansede rundt om alteret.

Frelseren: »Skriv, min datter, det hører sig ikke til omkring alteret. Det er et offeralter. Dermed vil præsten aflede børnene fra ærbødigheden.«

Jeg: »I går eftermiddags kunne jeg heller ikke lide prædikenen på Letzenberg.«

Frelseren: »Prædikenen passer ikke til nutiden.«

Mig: »Det, jeg har hørt, er nok for mig.« Så indtrådte der en dyb ro.

Så hørte jeg Frelseren sige:

»Skriv, min datter, –« stilhed »– du bliver nødt til at gå,« – stilhed »– du ved ikke, hvad der nu kommer, vel?«

Jeg: »Min Herre og Gud,« – stilhed – »Store Gud, hellige Gud, hvor skal jeg hen, men inden du fortæller mig det, tag min frygt og min menneskefrygt fra mig, og giv mig nåden til at gøre og opfylde, hvad din vilje er.«

Frelseren: »Du skal gå til forbundskansler Kohl. Han skal opfordre folket til at bede.« Jeg: »Hvad skal jeg sige til ham, hvis han spørger mig, hvorfor?«

Frelseren: »Sig til ham, at krigen vil komme.«

Jeg: »Skal jeg også sige til ham, at Beograd og Pančevo vil blive ødelagt?« Frelseren:

»Ja, skriv det, du skal sige det til ham.«

Jeg: »Herre, det er jo en alvorlig sag.« Frelseren: »Gør det, min datter.«

Jeg: »Ja, Herre, det vil jeg gøre. Herre, din vilje ske.« Jeg:

»Hvornår skal jeg tage af sted?«

Frelseren: »Gå så snart du kan.«

Jeg: »Min Herre, når jeg kommer til ham, vil han da lytte til mig?«

Frelseren: »Ja, han vil lytte til dig.«

Jeg: »Jeg vil gøre det, giv mig venligst nåden og alt, hvad jeg har brug for, for at jeg kan gøre det.«

Så hørte jeg Frelseren sige: »Jeg elsker dig og takker dig, min datter. Gå i fred.«

Holger bad ved siden af mig i kapellet og så på, mens jeg skrev det ned.

Jeg fortalte ham, hvad Frelseren havde pålagt mig, og han gav mig en idé til, hvordan jeg kunne komme i kontakt med forbundskansleren.

I Ludwigshafen er der et mariekloster, hvor også hans sønner går. Jeg tænkte straks også på fader Stefan, men han er nu i nærheden af Köln; jeg ved kun, at Fridolin har hans telefonnummer.

Derefter spurgte jeg Frelseren, om denne vej var den rigtige.

Frelseren: »Ja, min datter, sådan kan det også gå.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned, eller er det sådan, som du vil have det?«

Frelseren: »Min datter, sådan er det.«

Min pause var slut. Jeg kom ikke ud i den friske luft og arbejdede straks videre.

Kl. 18.15 fik jeg af Fridolin, der var i Landershofen, telefonnummeret til fader Stefan i Köln: 0221—214535 – St. Columba.

Jeg forsøgte tre gange at få fat i ham på dette nummer. Men der var ingen, der tog telefonen.

Kl. 18.40 kom seks personer fra Pirmasens og omegn hen til mig. Vi gik sammen til Mingolsheim i Rochuskapellet og deltog i den hellige messe der, da der ikke var nogen i Rot. Jeg sagde til dem, at vi alle måtte ofre den hellige messe for forbundskansler Kohl og hans familie. Vi var syv personer, der gjorde det.

Hjemme kom jeg ca. 15 minutter senere til bønnegruppen. Der var aldrig før kommet så mange mennesker til bøn som i dag. Også den præst, der for tiden var i Rochuskapellen, var kommet, fader Söllner.

Vi bad meget. Til sidst gik de troende glade derfra. Først nægtede faderen at give velsignelsen.

Derefter stillede han mig flere spørgsmål, og først derefter gav han os alle en vidunderlig velsignelse.

En troende, Toni, der næsten altid kommer til bønnegruppen, blev oprevet over det og var lidt fornærmet, fordi faderen, da vi bad ham om at give os velsignelsen, først nægtede at give os den.

Han sagde, at Jomfru Maria allerede havde givet os velsignelsen. Jeg

sagde: »Ja, det tror jeg, og det er rigtigt.«

Og alligevel ville faderen ikke velsigne os, selv efter at jeg endnu en gang havde bedt ham om det.

Da sagde Toni: »Så er han heller ikke en rigtig præst.«

Præsten spurgte, hvem der talte deroppefra, om det var en helgen, for Toni sad på trappen deroppe, fordi der ikke var mere plads. Toni svarede: »Ja, det er Antonius.«

05.05.92 – tirsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren. Jeg spurgte om faderen, der var på besøg hos bønnegruppen i går aftes.

Frelseren: »Det var en fristelse.«

Jeg: »Hvad mener du med fristelse? For du siger, at håndkommunionen skal afskaffes, og faderen siger, at han skal lytte til biskopperne.«

Frelseren: »Du skal holde fast ved det, jeg har indgivet dig.« Jeg:

»Herre, det er så uklart.«

Frelseren: »De ord, jeg har indgivet dig, er levende ord.« Jeg: »Hvad betyder det?«

Frelseren: »Ordene forbliver, og ingen må slette dem.« Jeg:

»Biskopperne vil helt sikkert slette dem.«

Frelseren: »Men ikke de biskopper, der lever i Guds nåde.« Jeg: »Har Toni gjort det rigtigt?«

Frelseren: »Jeg har tilladt det.«

Jeg: »Hvordan skal jeg forstå det, min sjælefører?«

Frelseren: »En præst skal altid give en velsignelse, når der er et ønske om det.«

Jeg fortalte, at jeg ikke havde kunnet få fat i fader Stefan pr. telefon.

Frelseren: »Skriv, min datter, gå ind i klosteret.«

Jeg: »Hvor er det, i Ludwigshafen eller i Oggersheim?«

Frelseren: »I Oggersheim.«

Frelseren: »Der vil du møde en fader, der hurtigst muligt vil bringe dig i kontakt med forbundskansler Kohl.«

Mig: »Skal jeg ikke gå via kanslerens sønner?« Frelseren:

»Lyt godt til faderen.«

Mig: »Vil denne præst vide, at jeg kommer?« Frelseren: »Ja, han vil vide det.«

Mig: »Hvornår skal jeg tage derhen?«

Frelseren: »Tag af sted i dag.«

Mig: »Skal jeg fortælle faderen, hvorfor jeg skal hen til den hellige forbundskansler Kohl, eller skal jeg tie stille?«

Frelseren: »Fortæl ham, hvorfor du skal tale med ham.«

Jeg: »Min Herre og Gud. Jeg vil gøre, som du har sagt. Herre, din vilje ske. Men jeg beder dig, min barmhjertige Gud, led mig, så jeg ikke farer vild. Og giv mig venligst nåden til at opfylde din vilje.«

Derefter tilføjede jeg: »Hvad der sker herefter, overlader jeg til Gud. Det bekymrer jeg mig ikke om.«

Frelseren: »Nej. Min datter, det behøver du ikke bekymre dig om.«

Jeg spurgte om min mand, da jeg i går igen havde fornemmet, at den urene ånd var hos ham.

Jeg spurgte, om jeg havde taget fejl, eller måske havde bildt mig det ind.

Frelseren: »De urene ånder er mere omkring dig, end du tror.« Jeg: »Jeg er konstant udsat for fristelser.«

Frelseren: »Ja, du må altid være på vagt.«

Mig: »Min Herre, uden dig er jeg fortabt.«

Frelseren: »Det er sandt. Men med mig vil du aldrig gå fortabt.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned, efter at jeg har spurgt om så meget?«

Frelseren: »Jeg takker dig, min datter, for at du har spurgt mig. Gå i fred, min kære datter.«

Kl. 12.15 i kapellet:

Inden jeg kom ind i kapellet, blev jeg fristet. Jeg havde troet, at jeg havde skrevet noget forkert, nemlig at klosteret lå i Ludwigshafen. Jeg var lidt forvirret, fordi Frelseren havde sagt til mig, at det lå i Oggersheim.

Da jeg kom ind i kapellet, kom Holger også for at bede, på samme tid.

Jeg sagde til ham, at jeg var nødt til at spørge Frelseren endnu en gang om det, der var uklart for mig. Så spurgte jeg ham, om han måske vidste præcis, hvor klosteret lå.

Han sagde: »I Oggersheim.«

Så sagde jeg, at jeg i så fald ikke længere behøvede at spørge Frelseren. Så denne forvirring skyldtes altså kun den urene ånd, der altid vil indgyde mig det modsatte af det, som Frelseren siger til mig.

Jeg bad kort og forenede mig med Frelseren.

Jeg spurgte Frelseren, fordi jeg ofte har denne stikkende smerte på højre håndryg, som et skarpt knivstik.

Frelseren: »Skriv, min datter, den urene ånd forsøger, hvis du tillader det, at indprente dig sårmærkerne. Men det er ikke min vilje.«

Mig: »Hvorfor gør han det?«

Frelseren: »For at du hurtigere skal give efter for det, jeg indgiver dig.«

Jeg: »Men det er en ubehagelig smerte, hvad skal jeg gøre?« Frelseren:

»Du har indtil nu gjort det rigtige, min datter. Bed meget.«

Mig: »Herre, hvis jeg beder meget, vil han angribe mig endnu mere.« Frelseren:

»Men han bliver svagere.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Gud, jeg må nu gå på arbejde.« Frelseren:

»Jeg elsker dig, min datter. Gå i fred.«

Kl. 16.00: Jeg kørte til Ludwigshafen lige efter arbejde. Undervejs i bilen bad jeg allerede rosenkransen for den præst, jeg skulle møde. Jeg kendte slet ikke vejen, men blev ført til kirken i Oggersheim. Inde i kirken var der kun en mand, der bad foran tabernaklet. Da jeg havde bedt kort, spurgte jeg Frelseren, hvad jeg nu skulle gøre.

Frelseren: »Gå, jeg vil vise dig det.«

Jeg gik ud af kirken, og straks var den mand, der lige før havde knælet foran tabernaklet, bag mig. Jeg spurgte ham, om der var et kloster her.

Manden sagde »her« og pegede på bygningen foran mig. Så spurgte jeg, om det var et nonnekloster eller et munkekloster. Manden sagde blot: »Mænd.«

Jeg gik ind i klosteret og så i forværelset et billede af den hellige Frans. Der bad jeg straks til den hellige Frans et Fadervor, et Ave Maria og Gloria Patri og bad ham om at sende den rette pater ud til mig.

En præst kom, og jeg henvendte mig til ham. Vi gik ind i et mødelokale.

Først var vi begge tavse, og jeg fordybede mig kort i bøn og overvejede, om det var den rette præst. Jeg hørte Frelserens stemme: »Tal med ham.«

Jeg kunne tale frit med ham, for han var også ydmyg, og jeg kunne mærke den fred, han udstrålede. Jeg blev der til den hellige messe. Efter den hellige kommunion hørte jeg Frelseren sige: »Det var rigtigt, min datter.«

Jeg ofrede den hellige kommunion for denne præst, for forbundskansler Kohl og for min svigermor.

På vej hjem bad jeg igen rosenkransen i bilen for faderens anliggender.

Ud over den hjælp, jeg bad denne præst om – at han skulle skaffe mig en aftale til et møde med forbundskansleren – talte jeg også om krigen, der kommer fra Rusland, og om håndkommunionen, som skal afskaffes.

06.05.92 — onsdag

Fra kl. 8.30 til 11.30 lå jeg hele tiden i tandlægestolen på klinikken.

Mine tænder blev fyldt. I tankerne bad jeg uophørligt, og jeg bad med hjertet. Jeg havde ikke fået nogen bedøvelse og ofrede smerterne for mange anliggender, især for H. Dr. Ebert, der havde arbejdet på denne øre-næse-hals-klinik og i disse dage var omkommet i en bilulykke.

De to tandlæger, der behandlede mig, er også langsomt ved at omvende sig. Den ene af dem havde jeg allerede en gang formanet til at gå til skrifte.

Efter tandlægebesøget vendte jeg tilbage til mit arbejdssted og røntgenfotograferede patienterne i to timer.

Kl. 13.30 gik jeg ind i kapellet: Jeg ville ikke stille Frelseren flere spørgsmål, men jeg længtes efter at forene mig med Frelseren.

Jeg bad inderligt og hørte Frelseren sige: »Skriv, min datter.« Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min kære Jesus, min sjælefører, jeg vil skrive det ned. Men giv mig venligst nåde og beskyttelse, så jeg kan gøre det, hvad du ønsker af mig.

Frelseren: »Du må gå« – stilhed – »min datter« – stilhed –«

Jeg: »Store Gud, Hellige Gud, hvorhen?« (Inderst inde var jeg så spændt på, hvad der nu mon ville ske.)

Frelseren: »Til forbundskansleren, H. Kohl, så hurtigt som muligt.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg har allerede sagt til fader Joachim, at jeg må tale med H. Kohl.«

Frelseren: »Han vil ringe til dig.«

Mig: »Så skal jeg vente, indtil han ringer til mig?«

Frelseren: »Ja, vent.«

Mig: »Skal jeg sige noget andet?« Frelseren:

»Det, jeg har sagt til dig.« Mig: »At krigen kommer.«

Frelseren: »Ja, at krigen snart kommer.«

Jeg: »Og du har sagt, at han opfordrer folket til at bede.« Frelseren:

»Ja, det må han gøre.«

Frelseren: »Skriv, min datter, I er i meget stor fare. Faren kommer fra Rusland.«

Jeg: »Hvem er 'I'?«

Frelseren: »Menneskene i Europa.«

Jeg: »Jeg har hørt fra dig, at det kun er Tyskland, der er i fare på grund af denne krig.«

Frelseren: »Alle er i fare.«

Mig: »Åh, min Herre, jeg kan ikke skrive det, det er så kompliceret for mig. Min Herre og min Gud, får jeg en aftale hos fader Joachim, så jeg kan tale med forbundskansleren, H. Kohl?«

Frelseren: »Skriv, min datter, du får en aftale hos faderen, så du kan gå til forbundskansler H. Kohl.«

Mig: »Ja, min Herre, jeg har forstået det. Herre, din vilje ske.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg elsker dig så meget, og jeg er rede til at gøre alt, hvad du siger til mig.

Frelseren: »Min datter, det er nok for i dag. Gå i fred.«

Om eftermiddagen omkring kl. 15.00 læste jeg for første gang budskabet fra den 25. april 1992 fra Medjugorje, fra Fredens Dronning. Jeg var forbløffet. Det gjorde så stort indtryk på mig, at jeg nu må skrive den sidste del ned:

»Medjugorje er et tegn for jer alle og en opfordring til, at I beder, og at I lever de nådedage, som Gud giver jer. Derfor, kære børn, tag opfordringen til bøn alvorligt.«

Om aftenen tog jeg til Mingolsheim i Rochus-kapellet. Der gik jeg til skrifte. Jeg ofrede den hellige nadver for flere anliggender.

07.05.92 – torsdag

Jeg kunne ikke lide den hellige messe hos faderen i Mingolsheim. Nogle ting strider mod den sande tro. Derfor spurgte jeg Frelseren:

Frelseren: »Min datter, skriv det ned, vær forsigtig med sådanne præster.« Jeg:

»Min kære Fader, hvad betyder udtrykket 'sådanne præster'?« Frelseren: »Dem, der forvrænger den hellige Faders lære.«

Frelseren: »Skriv, min datter, præsten skal være lydig mod den Hellige Fader.« Jeg: »Vil jeg endnu en gang komme til at tale med fader Söllner på Rochusklinikken?« Frelseren:

»Ja, du vil endnu en gang føre en samtale med ham.«

Frelseren: »Min datter, forbliv mig tro. Hold dig til det, jeg har indgivet dig.«

Jeg kan ikke skrive alt ned, hvad jeg beder om og beder Frelseren om. Men jeg ved, at jeg også beder meget om, at Frelseren giver mig en sådan tro, som for eksempel: Da Peter gik på vandet, og Frelseren stod på vandet over for ham.

Jeg sagde til Frelseren, at jeg ikke vil synke ned i vandet, når jeg kommer i tvivl. Jeg vil gerne have en sådan tro, at jeg kan gå på vandet hen til dig.

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg skænker dig den levende tro.« Jeg: »Skal jeg skrive det ned?«

Frelseren: »Ja.«

Frelseren fortsatte: »Denne tro er min gave til dig.«

Mig: »Herre, det er jo den smukkeste gave, jeg kan ønske mig.

Man kan slet ikke takke nok for det. Men Herre, du forventer vel meget af mig, når du giver mig sådan noget?»

Frelseren: »Ja, min datter, jeg vil stadig kræve det af dig.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg er også rede til at gøre det, du kræver af mig. Herre, din vilje ske.«

Jeg sagde til Frelseren, at jeg nu måtte gå på arbejde.

Frelseren: »Kom senere til mig, spørg mig.«

Kl. 12.15–13.00 i kapellet på klinikken:

Jeg bad og forenede mig derefter med Frelseren. Jeg:

»Hvad er en levende tro?«

Frelseren: »Skriv, min datter. Du har mig, og jeg er din tro.« Jeg: »Det er da smukt. Jeg takker dig af hele mit hjerte.«

Mig: »Min konge over alle konger, min kærlige Fader, hvad forlanger du af mig?

Jeg ved, at du ikke forlanger noget umuligt, og jeg vil gerne skrive det ned, hvis du ønsker det.»

Frelseren: »Skriv, min datter. Jeg forlanger dit liv af dig.« Jeg: »Min Herre og min Gud, min Jesus, jeg giver det til dig.«

Jeg: »Hvorfor kræver du mit liv, jeg har jo allerede givet det til dig?« Frelseren: »Du har givet det til mig, men jeg har endnu ikke krævet det af dig.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg vil ikke spørge dig om mere nu; det er svært at forstå. Sig til mig, hvis der er noget, jeg skal vide om det.«

Frelseren: »Jeg er dit liv. Skriv, min datter.« Jeg: »Min

Herre og Gud, hvad skal jeg skrive?« Frelseren: »Jeg bestemmer over dit liv.«

Jeg: »Ja, Herre. Det skal ske, som du vil. Jeg er dit intet, og du kan kun få mig gennem den hellige Jomfru Maria.«

Frelseren: »Ja, min datter, det behager mig.«

Frelseren: »Min kære datter, gå i fred.«

Om aftenen var jeg i Rochuskapellet i Mingolsheim til den hellige messe.

Jeg ofrede den hellige nadver for de stakkels sjæle.

08.05.92 – fredag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren og spurgte:

»I går sagde du: 'Jeg bestemmer dit liv.' Kan du fortælle mig lidt mere om det, hvis du vil?«

Frelseren: »Alt, hvad du gør, er mit værk.«

Kl. 13.00 i kapellet på klinikken:

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Mig: »Ja, Herre, jeg vil skrive det ned. Herre, din vilje ske.« Frelseren: »Du skal tage hen til faderen, til Oggersheim.«

Mig: »Måske til en anden fader?« Frelseren: »Til

Oggersheim, til faderen.«

Jeg: »Jeg ville først til Regensburg, til fader Gebhard.« Frelseren: »Gå først til faderen i Oggersheim.«

Jeg: »Du sagde, at han vil ringe til mig.«

Frelseren: »Ja, det vil han gøre.«

Mig: »Nu er der kun spørgsmålet om, hvornår?«

Frelseren: »I denne weekend.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg vil gå. Herre, din vilje ske.« Jeg: »Skal jeg skrive noget ned?«

Frelseren: »Min datter, spørg mig igen senere.«

Da jeg så kiggede på uret, der hang uden for kapellet i forhallen, opdagede jeg, at jeg allerede havde overskredet min frokostpause med en halv time. Tiden går meget hurtigt, når man er forenet med Frelseren.

Kl. 15.30:

Jeg: »Min Herre og Gud, vil fædrene tro på mig, når jeg kommer til dem?« Frelseren: »Nej, min datter, de er i tvivl.«

Jeg: »Hvorfor skal jeg gå til dem, når de er i tvivl? Det forstår jeg ikke.« Frelseren: »Min datter, de har ikke et så åbent hjerte som dig, hvorigennem de kan høre mig. Min datter, lyt godt til min stemme.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det, jeg vil sige til fædrene, lægger jeg i dine hænder.«

Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det rigtigt.«

Jeg: »Hvad opnår jeg, når jeg taler med fædrene?«

Frelseren: »At du så hurtigt som muligt taler med forbundskansler Helmut Kohl.« Jeg:

»Kære Frelser, skal jeg skrive noget mere ned, eller er det nok?«

Frelseren: »Skriv, min datter, du skal fortælle fædrene, at jeg mener det alvorligt med krigen. Min datter, forbliv mig tro. Gå i fred.«

09.05.92 — lørdag

Kl. 7.15 ved den hellige messe i Waghäusel.

Derefter var jeg hos Marion indtil kl. 13.00, og vi skrev dagbog. Fra kl. 16.15 til 17.30 bad jeg i kirken i Rot.

Om aftenen rasede djævelen mod mig, nemlig gennem min mand. Jeg måtte igen bede meget. Så blev der ro.

10.05.92 — søndag

Før den hellige messe bad jeg.

Kl. 10.00 var der hellig messe i Rot, som jeg deltog i.

Omkring kl. 14.30 blev jeg plaget. I cirka 30 minutter ville jeg bede, men jeg kunne ikke. Jeg lå på sofaen. Så bønfuldt jeg Frelseren om hjælp. Da hørte jeg: »Gå, min datter, gør, hvad jeg siger til dig. Bed den smertefulde rosenkrans.«

Jeg fik pludselig en styrke og bad straks to rosenkranser og en litani. Omkring kl. 16.50 forenede jeg mig med Frelseren.

Mig: »Du sagde, at de ville ringe.« Frelseren: »Det har jeg sagt.«

Jeg: »Hvem er du, JEG?«

Frelseren: »Din Jesus, min datter. Satan har magt over klosteret. Vent, indtil jeg fortæller dig, hvordan det skal fortsætte. Fader Joachim vil give lyd fra sig. Bed videre for dem, min datter.«

Om aftenen marianisk andagt.

11.05.92 – mandag

Ved middagstid i kapellet kl. 12.00:

Jeg ville vide, om jeg havde hørt noget forkert angående krigen i Serbien. Frelseren: »Skriv, min datter, krigen i Serbien vil komme, og Beograd og omegnen vil blive ødelagt.«

Derefter ville jeg vide, om den Onde havde blandet sig i sagen angående min svigermor.

Jeg ville undersøge det endnu en gang og spurgte derfor Frelseren. Frelseren: »Min datter, din svigermor vil gå hjem i denne måned.«

Frelseren: »Fader Joachim vil ringe til dig, vær forberedt.«

Frelseren: »Skriv, min datter. Jeg må bringe straffen over jorden.« Jeg spurgte: »Hvem er du, »JEG«?»

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg er den treenige Gud, Gud Fader, Gud Søn, Gud Helligånd.«

Mig: »Min Herre og Gud, hvad opnår du med det?« (Med straffen) Frelseren:

»De sjæle, der er mig trofaste.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Min datter, det er nok. Gå i fred.«

Der kom rigtig mange mennesker til bønnegruppen. Fader Berthold fra Waghäusel gav alle den første messes velsignelse én for én. Vores bøn varede, inklusive velsignelsen, lidt over tre timer. Tak, Gud, for denne uventede velsignelse.

12.05.92 – tirsdag

Lægens kontor:

Jeg spurgte Frelseren endnu en gang om tugtelsen.

Frelseren: »Tugtelsen er nødvendig, for at menneskene kan erkende, hvilken Fader de tilhører, for de må vælge en Fader.«

Jeg havde meget arbejde og kom først kl. 15.00 ind i kapellet.

Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle tage hen til fader Söllner i Mingolsheim, for han var pludselig blevet syg.

Frelseren: »Gå, min datter, gå hen til ham.« Jeg:

»Hvad skal jeg sige?«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Han skal gøre det, som jeg også kræver af dekan Enz. Sig til ham, at han derved vil give mig stor glæde.« Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil give ham besked.«

Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter, gå i fred.«

Min mand havde fødselsdag i dag.

Jeg deltog i højmessén i Rot i kirken.

Min søn blev opereret i Stuttgart i dag. Det var akut. Vi var syv personer i alt og bad for ham.

13.05.92 – onsdag

Kl. 12.00 i kapellet:

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Mig: »Ja, min Herre, jeg vil skrive det ned.«

Frelseren: »Din søn vil klare sig godt.« Efter et stykke tid:

Frelseren: »Skriv, min datter, Slovakiet er i fare. Faren er helt nær. Krigen fra Rusland vil ramme Slovakiet.«

Frelseren: »Skriv, min datter.« Jeg:

»Ja, min Herre og Gud.« Frelseren:

»Gå.«

- Der var stilhed og ro. Mig:

»Hvem skal jeg gå til?«

Frelseren: »Til fader Joachim.«

Mig: »Han har ikke kaldt på mig. Hvorfor har han ikke kaldt på mig? Det ved du, min Herre og Gud, min kære Jesus og sjælefører?«

Jeg: »Men hvis du er den kære Gud, så sig til mig: 'Viva Jesu og Maria'.« Frelseren:

»Skriv det: 'Viva Jesu og Maria'.«

Jeg: »Hvorfor har fader Joachim ikke ringet?« Frelseren:

»Fordi han mangler den levende tro.«

Frelseren: »Min datter, du ved jo ikke, hvordan du vil have det i morgen.«
 Jeg: »Godt, hvornår skal jeg gå hen til fader Joachim?«
 Frelseren: »Gå derhen i dag.«
 Mig: »Vil fader Joachim være der, når jeg kommer?«
 Frelseren: »Ja, min datter, han vil være der.«
 Jeg: »Min Herre og Gud, vil han stadig tale med mig?«
 Frelseren: »Ja, han vil tale med dig.«
 Jeg: »Hvad skal jeg sige til ham?«
 Frelseren: »Sig til ham, at jeg mener det alvorligt med krigen, og at han straks må sætte dig i forbindelse med forbundskansler Kohl, så du kan tale med ham.«
 Mig: »Hvorfor så hurtigt?«
 Frelseren: »Syndens vægt vejer tungere.« Jeg:
 »Og hvis han siger, at han ikke kan gøre det?«
 Frelseren: »Så har du, min datter, gjort dit arbejde.«
 Jeg: »Min Herre og min Gud, min sjælevejleder, men du ved jo på forhånd, om han vil gøre det.«
 Jeg: »Og du har sagt, at krigen ikke længere kan stoppes. Og krigen kommer. Hvorfor skal jeg så gå til ham?«
 Frelseren: »Skriv, min datter. De sjæle, der tilhører mig, skal reddes.« Jeg: »Kære Frelser, kan du give mig et tegn, der kommer fra dig, og som viser, at du har sendt mig?«
 Frelseren: »Ja, min datter, jeg vil give dig det.«
 Jeg: »Og hvad ville det være?«
 Frelseren: »Skriv, min datter, fader Joachim vil give dig noget, der vil overraske dig.«
 Mig: »Til det positive eller til det negative?«
 Frelseren: »Til det gode.«
 Jeg: »Min Herre og Gud, jeg vil gå til fader Joachim. Herre, din vilje ske.«

Jeg var sammen med Verena i Oggersheim. Det var ligesom ved mit besøg hos dekan Enz i Wiesloch. Da jeg ventede foran klosteret, stod der en mand med den urene ånd foran mig. Han ville helst have revet mig i stykker.

Først ved den tredje lov-rosenkrans gik døren op.

Jeg sagde, at jeg ønskede at tale med fader Joachim. Først kom en anden fader, som jeg også fortalte, hvad Frelseren ønskede.

Fader Joachim kom, og vi talte sammen. Til sidst sagde fader Joachim, at han med politiets hjælp ville forsøge at sørge for, at jeg kunne komme til H. Kohl.

Jeg forlod klosteret kl. 18.40.

Kl. 19.25 var jeg allerede i Mingolsheim i Rochus-kapellet. Der deltog jeg i den hellige messe, fordi der ikke var nogen mere i Oggersheim.

Kl. 21.30 om aftenen var Erich hos mig og fortalte mig, at fader Söllner, missionæren, der på det tidspunkt var syg, da han var med i min bønnegruppe, to gange havde spurgt, hvor han dog var havnet.

I bønnegruppen faldt han i søvn under bønnen. Denne aften bad vi også Jomfru Marias litani.

14.05.92 – torsdag

Jeg spurgte om manden, der i går stod ved klosteret. Frelseren: »Ja, min datter, det var en uren ånd.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Præsterne vil gøre det, som jeg har anbefalet fader Joachim angående dig.«

Mig: »Skal jeg så tale med forbundskansleren, hr. Kohl?«

Frelseren: »Skriv det ned, min datter. I de kommende dage vil der indtræffe nogle katastrofer.«

Mig: »Fortæl mig noget om det.«

Frelseren: »Bed, min datter.«

Jeg: »Jeg vil bede. Tak, min Herre og Gud.«

Jeg deltog i den hellige messe i Rochuskapellet i Mingolsheim

15.05-22 – fredag

Kl. 10.30 i lægeværelset:

Frelseren: »Skriv, min datter. Krigen er helt nær. Gå til præsten, til pastor Vogt. Gå endnu en gang til ham. Gå derhen i dag. Præsterne skal bede rosenkransen sammen med de troende.«

Omkring kl. 11.20 spurgte jeg endnu en

gang. Frelseren: »Skriv, min datter.«

Mig: »Ja, min Herre og Gud, jeg lytter.«

Frelseren: »Gå hen til præsten, til pastor Vogt. Han skal bede rosenkransen før den hellige messe.«

Jeg: »Kære Gud, det har jeg allerede sagt til ham.«

Frelseren: »Det ved jeg, min datter. Du må gå hen til ham endnu en gang.«

Jeg: »Og hvis han spørger, hvorfor?«

Frelseren: »Sig til ham, at krigen er helt nær.« Jeg:

»Min Herre og Gud, han tror ikke på mig.« Frelseren:

»Og alligevel skal du gå til ham.«

Jeg: »Skal jeg sige noget andet til ham end det med rosenkransen?«

Frelseren: »Skriv, min datter, at han derved sparer sig for lidelser.«

Jeg: »Men det er svært at sige. Kan jeg ikke sige noget andet? Men hvis du vil det, så vil jeg sige det til ham.«

Frelseren: »Jeg vil have, at du siger det til

ham.« Jeg: »Ja, min Herre, og hvad er det

så?«

Frelseren: »Ulydighed over for mig er det største onde, der kan ramme en præst.«

Kl. 12.30 i kapellet:

Jeg sagde til Frelseren: »Kære Gud, det er jo endnu sværere. Og det er svært for mig at gå til præsten, fordi jeg ved, at han ikke tror på mig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, og det er så svært for mig at holde fast ved synden, fordi jeg elsker jer alle.«

Frelseren: »Gør det, min datter, gå derhen.«

Mig: »Ja, min Herre, jeg vil gøre det, fordi det er din vilje, men det falder mig meget svært.«

Frelseren: »Jeg takker dig, min datter, jeg elsker dig. Gå i fred.«

Kl. 14.30: Jeg vidste ikke, hvordan han skulle bede rosenkransen.

Frelseren: »Skriv, min datter. Præsten skal bede rosenkransen sammen med de troende og lede bønner.«

Mig: »Vil du gå med mig?«

Frelseren: »Ja, jeg vil gå med dig.«

Jeg blev lidt forskrækket og spurgte, hvordan han ville gå ved siden af mig. Jeg blev forskrækket, fordi jeg tænkte: »Hvordan vil han gå ved siden af mig, når jeg ikke kan se ham?«

Frelseren: »Jeg vil gå med dig og være hos dig.« Jeg:

»Det forstår jeg ikke.«

Jeg: »Herre, det er uforståeligt for mig, at jeg skal gå til præsten, for du har sagt, at han ikke er i Guds nåde.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Hos hver eneste præst forsøger jeg at frelse ham.« Jeg:

»Kære Gud, jeg spørger dig ikke om mere. Jeg vil gå hen til ham.«

I kirken i Rot efter modtagelsen af den hellige kommunion:

Frelseren: »Gå, min datter, gå hen til ham.«

Omkring kl. 19.45 var jeg hos pastor Vogt. Jeg fortalte ham, hvad Frelseren havde sagt til mig. Pastor Vogt spurgte mig, om jeg var nødt til at skrive det ned.

Jeg: »Skal De holde den hellige messe?«

Pastor Vogt: »Det er mit kald.« Jeg:

»For mig er det Guds vilje.«

Pastor Vogt spurgte, om Frelseren havde sagt, at jeg skulle skrive det ned.

Jeg sagde til ham: »Ja, det står alt sammen i dagbogen, men de vil ikke have, at jeg læser det op for dem.« Pastor Vogt sagde: »Han kunne også hviske noget til mig.«

Så spurgte han mig, om jeg havde været hos dekanen. Jeg svarede: »Ja, har han løjet igen?«

Pastor Vogt lo.

Så fortalte jeg ham, hvad der var sket, da jeg var hos dekan Enz. Pastor Vogt lyttede til det.

Det føltes for mig, som om jeg igen havde været hos pastor Vogt til ingen nytte. Jeg tror, at der gemmer sig noget alvorligt bag dette grin. Det, jeg kunne gøre, har jeg gjort; alt andet overlader jeg til Guds hænder.

Da jeg gik ud af værelset og stod på gangen i præstegården, så jeg, at heksen stadig hang ned fra loftet som dekoration.

Det faldt mig ind, at da jeg for to år siden var på kur i Kohlgrub, hang der også en heks i en læges konsultation. Jeg forklarede lægen, at det ikke var godt, og hun fjernede så også heksen. Hun inviterede mig endda hjem til sig, og jeg fortalte om min omvendelse.

Jeg spurgte mig selv, om pastor Vogt også ville fjerne heksen, hvis jeg sagde det til ham.

16.05.92 — lørdag

Kl. 1.30–2.30 om natten bad jeg.

Kl. 7.15: Helligmessen i kirken i Waghäusel.

Kl. 16.00: Jeg besøgte min søn i Stuttgart.

Kl. 18.30 var jeg i Rot til den hellige messe i kirken.

Omkring kl. 18.40 viet jeg mig selv og min familie til Jesu og Marias Hellige Hjerter for Jomfru Marias anliggender.

17.05.92 — søndag

Jeg bad fra kl. 7.15 til 8.50 og forenede mig med Frelseren. Frelseren:

»Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud. Store Gud og Hellige Gud, jeg vil skrive det ned. Jeg græder over præsterne og så mange døde og sårede i krigen.«

Jeg har aldrig før været så skuffet over præsterne som nu.

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre, hvad skal jeg skrive ned?«

Efter et stykke tid:

Jeg: »Jeg ved stadig ikke, hvad jeg skal skrive ned.« Frelseren: »Jeg vil give dig et tegn.«

Mig: »Hvornår og hvor?«

Frelseren: »I kirken.«

Jeg: »Har jeg hørt rigtigt?« Frelseren:

»Ja, i kirken.«

Jeg: »Vil de troende i kirken omvende sig ved det?« Frelseren: »Ja, de vil omvende sig.«

Mig: »Men i kirken er de jo allerede omvendte.«

Frelseren: "Nej, de skal alle omvende sig."

Frelseren: "Skriv, min datter."

Jeg: "Ja, kæreste Jesus."

Frelseren: »Præsterne er i øjeblikket ramt af blindhed. Min datter, der skal bedes meget for præsterne.«

Jeg: »Men Herre, du ved jo, at jeg allerede beder meget for dem.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Det er vigtigt. Krigen er allerede her.« Jeg:

»Min Herre, det forstår jeg ikke lige nu. Mener du krigen i Bosnien?« Frelseren:

»Krigen i alle hjerter.«

Jeg: »Det er alt sammen uforståeligt for mig. Kan du ikke sige det tydeligere til mig?«

Frelseren: »Bed om fred.«

Jeg: »Vær sød at forklare det endnu enklere med krigen.«

Frelseren: »Skriv, min datter. Hvor der ikke er kærlighed, er der kun had. Mit barn, krigen begynder først i hjertet. Det, hjertet er fyldt med, taler munden om. Bed om, at jeres hjerter bliver rene.«

Frelseren: »Skriv, min datter, præsterne er faldet i det store martyrium.« Jeg: »Har jeg skrevet det rigtigt?«

Frelseren: »Ja.«

Han gentog det straks endnu en gang.

Jeg: »Herre, jeg tør slet ikke skrive det.« Frelseren: »Men du har jo skrevet det.«

Jeg: »Hvad er hovedårsagen til deres martyrium?«

Frelseren: »Deres ulydighed.«

Jeg: »Kære Gud, jeg kan ikke skrive mere, det er for svært for mig.«

Frelseren: »Skriv, min datter. Menneskerne befinder sig i stor fare. Min tålmodighed er nået til bristepunktet. Jeg kan ikke længere se på denne store forfald.«

Jeg: »Kære Gud, red os, jeg beder dig.«

Frelseren: »Min datter, tro på det, tvivl ikke. Forbliv mig tro. Gå i fred.« Jeg: »Min Herre og Gud, jeg takker dig. Jeg vil forblive dig tro.«

PS: Da jeg skrev denne dag ind i dagbogen (jeg skriver først alt ned på et manuskript), blev jeg i 30 minutter plaget af en dyb søvn. Jeg bad i tankerne konstant til Frelseren, så gik det igen. Den Onde vil ikke have, at jeg skriver dette ned.

Kl. 10.00 deltog jeg i den hellige messe i Rot.

Omkring kl. 15.00 kom Marion, og bagefter kom Adriane. Vi bad rosenkransen sammen. Senere kom Fridolin og Claude fra Luxembourg.

Jeg fortalte Claude om min omvendelse.

Derefter gik vi til marianisk andagt i kirken. Claude gik på præsteseminariet sammen med Fridolin, men har nu forladt seminariet, fordi han var skuffet over præsterne.

Efter gudstjenesten fortalte jeg igen om mine oplevelser. Jeg fornemmede den urene ånd hos Claude, men mærkede også, at han blev styrket af min fortælling.

Claude fortalte mig, at han tidligere havde bedt meget, og at præster havde sagt til ham, at han bad for meget. Derefter var han holdt op, men havde siden følt en åndelig tørke og har nu forladt præsteseminariet. Han og Fridolin overnattede hos os, og mandag formiddag tog de af sted igen.

Claude spurgte min mand, om han måtte komme igen.

Han tog glad afsted, og han modtog megen nåde her.

18.05.92 – mandag

For otte år siden i dag viste Jomfru Maria sig for mig i Medjugorje.

Kl. 8.45 på arbejdspladsen:

Da jeg ikke havde forstået, hvad Frelseren havde sagt til mig om præsterne, spurgte jeg ham igen. Jeg spurgte, hvad det betød, at præsterne befandt sig i martyrium.

Frelseren: »De lytter ikke til min stemme, men til den urene ånds stemme.« Jeg: »Hvad er årsagen til deres martyrium?«

Frelseren: »Deres ulydighed!« Jeg fortsatte med at tage røntgenbilleder.

Da jeg igen var alene, forsøgte jeg at forene mig med Frelseren i røntgenrummet. Frelseren: »Skriv, min datter, du må gå.«

Jeg: »Hvorhen, min Herre og Gud? Jeg ved ikke, hvorhen.«

Jeg følte en varme og en fred indeni mig. Det var meget smukt i det øjeblik. Man føler, at man ikke er alene. Kærligheden er der.

Mig: »Jeg ved stadig ikke, hvor jeg skal hen.«

Frelseren tøvede med at sige det til mig; jeg var spændt på at høre, hvorhen.

Jeg: »Har jeg bildt mig det ind, da jeg hørte: 'Du skal gå'? Mit hjerte brænder af kærlighed, og jeg venter tålmodigt. Den Onde er også der. Han er utålmodig og gør sig bemærket.«

Og Frelseren tier.

Frelseren lader mig indse, hvordan den Onde ligger på lur. En halv time senere, omkring kl. 10.15:

Frelseren: »Skriv, min datter, du må gå.«

— igen intet svar —

Om aftenen var jeg i Rot i kirken til den hellige messe.

19.05.92 — tirsdag

I dag for otte år siden blev jeg døbt.

I dag hørte jeg ingen stemme, hverken under bønnerne eller i kirken.

20.05.92 — onsdag

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Mig: »Jesus, barmhjertig kærlighed, hvad skal jeg skrive ned? Jeg vil ikke spørge dig, for du ved alt. Kun hvis det er din vilje, vil jeg skrive det ned, for jeg er en synder; jeg føler, at jeg ikke har ret til at spørge dig, for jeg er støv foran dig, intet andet.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg er rede til at skrive det ned, fordi du har sagt: »Skriv, min datter.« Men gennem Maria og under den hellige Marias, Guds Moders, beskyttelse.«

Frelseren: »Sådan er det rigtigt, min datter.«

Frelseren: »Min datter, det var et stort angreb i går.« Jeg: »Men min Herre og Gud, det ved jeg godt.«

Frelseren: »Jeg har tilladt det. Satan vil ødelægge alt. Selv Patris har han også.«

Jeg ville ikke spørge Frelseren.

Frelseren: »Vent lidt endnu, min datter!«

Jeg: »Men du ved jo alt på forhånd.«

Frelseren: »Ja, jeg ved alt, men du er i kærlighedens skole.«

Jeg: »Min Herre, sig mig, hvilken uren ånd der var hos min mand. Det var umuligt. For jeg havde strøet indviet salt fra fader Heyder der, hvor min mand befandt sig.«

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min Jesus, min sjælefører.« Frelseren:

»Det var igen Lucifer med sit følge.«

Jeg: »Jeg har bedt uafbrudt, jeg har næsten ikke kunnet få vejret af al den bøn.« Frelseren:

»Min datter, giv ikke op, det må fortsætte.«

Jeg: »Min Herre, generer det Lucifer, at jeg skal hen til forbundskansleren?« Frelseren:

»Min datter, og sådan noget spørger du stadig om?«

Jeg: »Ja, min Herre, fordi jeg er et intet. Jeg har givet dig alt, og jeg har intet.« Frelseren: »Skriv, min datter, jeg elsker dig, min datter, sådan som du er.«

Jeg: »Jeg troede allerede, at jeg gjorde alt forkert på grund af Lucifers angreb.«

Frelseren: »Min datter, forbliv mig tro. Fristelserne må komme over dig.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg vil gerne have en præst. Hvad er der sket med pastor Vogt, som nu har været på retræte?«

Frelseren: »Min datter, retræten er ikke, som jeg ønsker den.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg lægger alt i dine hænder, beskyt mig, led mig og lad mig ikke være alene, SeKinde. Jeg lægger al min tillid i dine hænder, og jeg forbliver dig tro, for jeg elsker dig, selvom du tillader sådanne fristelser at ramme mig.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil senere fortælle dig, hvordan det går videre, men ikke nu.«

Jeg: »Min Herre, jeg takker dig, jeg elsker dig, og tilgiv mig.«

Frelseren: »Gå i fred, min kære datter.«

Jeg deltog i den hellige messe i Rochus-kapellet. Jeg modtog ikke nadveren.

Præsten satte sig ned og lod lægfolk uddele den hellige nadver. Det var hans ønske.

21.05.92 — torsdag

Kl. 9.20 i lægens kontor:

Jeg spurgte Frelseren, om det stadig var meningen, at han ville hente svigermoren hjem i denne måned. (Det var en fristelse, som jeg vender tilbage til senere.)

Frelseren: »Ja, min datter, jeg tager svigermoren hjem i denne måned.«

Jeg: »Faderen i Stift-Neuburg har sagt, at de private åbenbaringer med apostlene er afsluttet.«

Frelseren: »Kun de verdslige præster kan afslutte de private åbenbaringer.« Jeg spurgte om fader Söllner, fordi han ikke uddelte nadveren, men overlod det til to nadverhjælpere.

Frelseren: »Præsten i Mingolsheim burde ikke have ladet lægfolk uddele den hellige nadver.«

Mig: »Hvad skulle han gøre? Han havde det dårligt.«

Frelseren: »Vente. At han havde det dårligt, det kom ikke fra mig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, lyt godt efter. Du vil opleve en åbenbaring i kirken.« Jeg spurgte, om jeg havde hørt rigtigt.

Frelseren gentog det endnu en gang.

Jeg: »Kære Frelser, mener du i Rot, i St. Leon-Rot?«

»Frelseren: »Ja, i Rot, i St. Leon-Rot.«

Jeg: »Jeg beder dig, sig mig, hvornår? Må man vide det?«

Frelseren: »Snart.«

Mig: »Hvordan skal jeg vide, om det er Jomfru Maria eller Djævelen?« Frelseren:

»Du vil genkende hende.«

Jeg: »Vil andre i kirken også se hende?« Frelseren:

»Ja.«

Mig: »Alle?«

Frelseren: »Få.«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud, Herre, din vilje ske.«

Derefter røntgenfotograferede jeg patienterne. Da jeg var færdig, forenede jeg mig med Frelseren. Andre går ud for at ryge på dette tidspunkt, og jeg søger Guds nærhed.

Da jeg var forenet, hørte jeg Frelseren sige:

»Skriv, min datter, denne åbenbaring.« Jeg

spurgte straks: »Hvilken åbenbaring?«

Frelseren: »Jeres himmelske Moders åbenbaring vil være et tegn på, at hun altid er til stede og er hos jer.«

Mig: »Barmhjertige Gud, jeg kan ikke takke dig nok for det. Jeg glæder mig allerede, men det betyder, at jeg nu må bede og faste endnu mere. Min Herre og Gud, er der noget andet, jeg skal vide om Mariavisionen i Den Røde Kirke?«

Frelseren: »Ja, min datter, der er noget mere, du skal vide.«

Jeg: »Og hvad er det?«

Frelseren: »Forbliv altid trofast mod hende.« (Jomfru Maria).

Jeg: »Ja, Frelser, du ved, at vi elsker hende. Jeg lover dig, at jeg vil være tro mod den himmelske Moder.«

Jeg: »Men du sagde 'den himmelske Moders åbenbaring'. Jeg spørger dig endnu en gang, fordi djævelen ikke kan udtale navnet Maria. Vil du sige det sige det endnu en gang?«

Frelseren: »Skriv, min datter, du vil få en åbenbaring af den himmelske Moder Maria.«

Jeg: »Tilgiv mig, min Herre og Gud, jeg lyttede nøje til stemmen.« Frelseren:

»Sådan er det rigtigt, min datter.«

Frelseren: »Gå i fred, min kære datter.«

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rochuskapellet i Mingolshelm.

22.05.92 – fredag

I klinikkens kapel mellem kl. 12.10 og 13.00.

Jeg: »I går i St. Rochus-kapellet ved den hellige kommunion tøvde fader Söllner, og han lod mig vente helt til sidst, mens jeg knælede ved kommuniionsbænken. Han havde også svært ved at give mig den hellige kommunion. Det var, som om nogen trak hænderne væk.»

Frelseren: »Skriv, min datter, det var den urene ånd i fader Söllner. Den urene ånd vil ikke have, at du modtager den hellige nadver på knæ og med munden.«

Mig: »Du har sagt, at han vil tale med mig.«

Frelseren: »Han ville allerede have talt med dig, hvis Satan ikke havde magt over ham.« Jeg:

»Kan jeg ikke hjælpe ham?«

Frelseren: »Overlad det til mig, min datter.«

Frelseren: »Krigen fortsætter.«

Jeg: »Hvilken krig?«

Frelseren: »Krigen i Jugoslavien. Der vil også blive krig i Makedonien og Serbien.« Jeg: »Jeg troede, det ville stoppe nu.«

Frelseren: »Krigene breder sig yderligere.«

Jeg: »Jeg ville gerne vide, om jeg skal skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Min datter, jeg vil gerne have, at du skriver det ned.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min Jesus, og hvad skulle det så være?«

Frelseren: »Du skal underrette præsten om meddelelsen om Jomfru Marias åbenbaring i går.«

Jeg: »Hvornår?«

Frelseren: »I løbet af de næste dage.«

Jeg: »Kære Gud, han vil ikke tro på mig.«

Frelseren: »Gør det, min datter.«

Jeg: »Må jeg kun fortælle det til præsten, eller også til andre, som jeg kender?« (Jeg mente åbenbaringen).

Frelseren: »Fortæl det, min datter, fortæl det til dem.«

Derefter spurgte jeg om faderen i Oggersheim, hvorfor han ikke havde ringet til mig.

Frelseren: »Hvis han ikke havde lukket sit hjerte for mig, ville han have ringet.« Frelseren: »Min datter, præsterne er i stor forvirring.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg vil fortælle det til præsten. Herre, din vilje ske.« Jeg: »Hvem skal jeg først fortælle det til?« (Jeg mente om åbenbaringen.)

Frelseren: »Min datter, du kan fortælle det til præsten eller til folket først, som du vil. Det vil ske. Gå i fred, min datter, jeg elsker dig.«

Jeg: »Jeg takker dig, min kære Gud, min kære Jesus.«

Jeg deltog i rosenkransbønnen og den hellige messe i rødt i kirken.

23.05.92 – lørdag

Kl. 7.15 — den hellige messe i Waghäusel.

Efter at have modtaget den hellige kommunion blev jeg stående foran tabernaklet og bad.

Først litani til Jomfru Maria på latin, derefter rosenkransen og inderlige bønner. Da jeg kort forenede mig med Frelseren, hørte jeg:

»Min datter, skriv ned,«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, men fjern først mine tvivl og alt, hvad der hindrer mig i at gøre, hvad du siger til mig.«

Frelseren: »Jomfru Marias åbenbaring finder sted.«

Straks spurgte jeg: »Hvornår, min Herre og Gud, min sjælefører, min kære Jesus?

Mener du i Den Røde Kirke?«

Frelseren: »Ja, min datter.«

Jeg: »Jeg ved ikke hvornår, min Herre og Gud.«

Frelseren: »I disse dage.«

Jeg: »Frelser, sig det venligst en gang til, du sagde ikke »Maria«.« Frelser: »Skriv, min datter, Jomfru Marias åbenbaring, den himmelske Moder Maria, vil finde sted i den røde kirke i disse dage.«

Jeg: »Jeg vil lægge al min tillid i dine hænder. Herre, din vilje ske.« Frelseren: »Gå i fred.«

Derefter hørte jeg endnu: »Jeg elsker dig meget, min datter.«

Jeg: »Ja, Herre, jeg vil gøre, som du har sagt. Jeg takker dig, min Herre og Gud.«

Straks derefter kom fristelserne. Jeg kørte til Globus for at handle. Normalt beder jeg altid i bilen, men denne gang havde jeg ikke bedt. Og straks kørte jeg ind i en indkøbsvogn med bilen.

Da jeg kom hjem, ville jeg tænde et lys til Guds og Jomfru Marias større ære. Da jeg tændte det, sprang der en stor flamme fra lyset op mod mit hoved, og mit hår blev svitset. Den Onde vil forhindre Jomfru Marias åbenbaring.

Om eftermiddagen gik jeg i kirken, hvor jeg bad fra kl. 16.30 til 18.15.

I mellemtiden gik jeg til skrifte og spurgte præsten, om han kunne forestille sig, at Jomfru Maria skulle åbenbare sig her i Rot, i denne kirke. Præsten svarede benægtende, og jeg sagde derefter: »Det kan jeg heller ikke.«

Jeg sagde, at jeg var uværdig til at se Jomfru Maria, og at jeg heller ikke i Medjugorje havde ønsket at se hende.

Den kære Gud har sat os begge på prøve.

Præsten sagde til mig, at han ikke troede, at Frelseren havde sagt til mig, at jeg skulle bede rosenkransen før den hellige messe.

Jeg kom hjem og græd. Hele natten sov jeg næsten ikke. Jeg blev hele tiden vækket af min mand. Han blev plaget af urene ånder, det var uudholdeligt.

24.05.92 – søndag

Før den hellige messe derhjemme.

Jeg bad, før jeg forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Skriv, min datter, Jomfru Marias åbenbaring vil finde sted i den røde kirke i St. Leon-Rot.«

Jeg: »I Rot eller i St. Leon, vi har to kirker.« Frelseren: »I

Rot, der hvor du altid går hen.«

Frelseren: »Du vil genkende denne åbenbaring. Du behøver ikke at være bange. Efter denne åbenbaring vil der ske mange forandringer.«

Jeg: »Min Herre og Gud, du har sagt, at det vil ske i disse dage.« Frelseren: »Det er mig, der bestemmer tiden.«

Jeg: »Pastor Vogt tror ikke, at han skal bede rosenkransen før den hellige messe. Han mener, at man også kan bede den på et andet tidspunkt.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned: Præsten, pastor Vogt, er en ulydig præst. Han må vende om og anerkende den Hellige Faders lære.«

Jeg: »Pastor Vogt siger, at det, jeg fortæller ham om dig, er min vilje.« Frelseren: »Skriv, min datter, din vilje er min vilje.«

Jeg: »Derefter bekræftede pastor Vogt endnu, at det, som faderen i Stift-Neuburg sagde, nemlig at de private åbenbaringer sluttede med apostlene, er korrekt.«

Frelseren: »Det strider mod den Hellige Faders lære.«

Jeg: »Hvornår vil Jomfru Maria vise sig, før eller efter den hellige kommunion?«

Frelseren: »Jomfru Maria viser sig efter den hellige kommunion.«

Jeg: »Før velsignelsen eller efter velsignelsen – da er alle mennesker ude.« Frelseren:

»Der vil stadig være mennesker indenfor.«

Jeg: »Er der noget andet, jeg skal vide?«

Frelseren: »Bliv mig tro, min datter.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min kære Jesus, jeg vil være dig tro.

Frelseren: »Bed meget, min datter. Gå i fred, min datter, mit kære barn.« Jeg: »Tak, min Herre og Gud.«

Jeg deltog i den hellige messe i rødt. Om aftenen var der marianisk andagt. Først bad jeg rosenkransen sammen med de troende.

25.05.92 – mandag

I dag havde jeg fri.

Fra kl. 7.00 til 9.30 bad jeg og forenede mig med Frelseren. Frelseren:

»Skriv, min datter, skriv det ned.«

Jeg: »Min kære Jesus, jeg vil skrive det ned, for det er ikke min vilje, men din. For jeg har indset, at jeg er et intet, og dette intet kan kun handle, hvis du vil det.« Frelseren: »Skriv, min datter. Jomfru Marias åbenbaring vil finde sted i Rot i kirken i aften.«

Jeg ville vide: »Herre, hvem er du, der taler til mig, før jeg skriver det ned?« Jeg må undersøge det.«

Frelseren: »Jeg er din Herre og Gud, din Jesus, din Frelser, din sjælevejleder.« Jeg:

»Ja, min Herre, hvis du siger det, så skal det ske.«

Jeg: »Vær venlig at gentage det, du sagde til mig for lidt siden.«

Frelseren: »Min datter, Jomfru Marias åbenbaring finder sted i aften i Rot i kirken.«

Mig: »Hvilken dag er det i dag?«

Frelseren: »I dag er det den 25. maj, den dag, der behager mig.«

Jeg: »Men andre har set hende med en krone og stjerner på hovedet.« Jeg spurgte derfor, fordi jeg kun så Jomfru Maria med det hellige skær. Frelseren:

»Du vil se hende, som det er min vilje.«

Jeg: »Men jeg er uværdig til at se Jomfru Maria.« Frelseren:

»Ingen har hidtil været værdig til at se hende.«

Jeg: »Skal jeg skrive ned, hvad hun siger, eller skal jeg huske det, hun siger?«

Frelseren: »Du skal huske det, hun siger.«

Derefter strømmede der tårer ud af mine øjne, som ikke var mine egne. Jeg spurgte: »Græder du, min Jesus?«

Frelseren: »Ja, min datter, i øjeblikket er jeg kun den lidende Jesus. Grusomhederne er uovertrufne.

Skriv, min datter, der skal bedes så meget som aldrig før

end nogensinde før. Min datter, forbliv mig tro og standhaftig. Jeg må forkorte tiden.»

Jeg: »Hvad betyder det?«

Frelseren: »Alt, hvad der var i min plan, må jeg fremskynde.«

Jeg: »Jesus, du er Frelseren. Du er Sejrherreren. Du har alle sjæle i din hånd.« Frelseren:

»Skriv, min datter, skriv det ned. Disse er kun ganske få.«

Jeg: »Men præsterne prædiker, at du er barmhjertig, som om alle skal komme i himlen.« Frelseren: »Præsterne prædiker ikke efter min vilje. Min datter, det var alt for i dag. Jeg elsker dig meget, gå i fred.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, Herre, din vilje ske.«

Jeg følte ro og fred under foreningen.

Jeg ville ikke sige noget til nogen om i aften, og jeg følte, at det heller ikke var Guds vilje. Tvivlen plagede mig.

Før den hellige messe bad jeg rosenkransen og sprængte det sted, hvor jeg knælede, med vievand. Jeg bad Frelseren om at blive hos mig, når Jomfru Maria viste sig. Jeg ofrede den hellige kommunion i dag ikke for andre, men for mig selv, for at jeg kunne få styrke, hvis det skulle være Djævelen, så jeg kunne være stærkere og ikke kunne gøre noget med Djævelen, og til sidst bad jeg endnu for pastor Vogt og for den hellige Fader, hver gang et Fadervor, et Ave Maria og Gloria Patri, ærkeenglen Mikael's bøn, og så skænkede jeg Jomfru Maria yderligere tre Ave Maria. Derefter bad jeg Cor Jesu Sacratissimum.

Roswitha sad ved siden af mig, og jeg sagde til hende, at hun skulle blive til slutningen. Jeg sagde ikke mere, for det var midt i den hellige messe. Hun blev, men vidste ikke hvorfor.

Jomfru Maria viste sig ikke.

Så gik jeg ud af kirken. Jeg var ikke ked af det; det var helt sikkert en fristelse. Om aftenen kl. 20.00 i bønnegruppen:

Vi tilbad Frelseren.

Præst Dochart tog imod skriftemål. Jeg gik hen til ham og fortalte om fristelsen. Jeg græd hos ham og ville give op, ikke fordi jeg ikke måtte se Jomfru Maria, men fordi djævelen havde blandet sig, og jeg ikke havde bemærket det.

For det var nok for mig, at jeg havde set Jomfru Maria én gang den 18. maj 1984. Jeg var rasende, fordi djævelen havde fristet mig på den måde.

Nu er det klarere for mig. Pastor Dochart var god. Han beroligede mig og sagde, at også den hellige Teresa af Avila havde haft disse fristelser. Han styrkede mig, og jeg blev glad igen og gik tilbage til bønnen i bønnegruppen.

26.05.92 – tirsdag

Om morgenen bad jeg i en time. Jeg forenede mig ikke med Frelseren.

Omkring kl. 16.30 ringede fader Joachim fra Oggersheim. Han talte med mig i telefonen i cirka 25 minutter. Han mente, at jeg skulle skrive til kansler Kohl og bede om et møde, ligesom jeg havde gjort med den hellige fader.

Jeg: »Jeg vil gøre, hvad Frelseren siger til mig.«

Kl. 18.30: Rosenkrans og den hellige messe i rødt.

Igen uddelte nonnen den hellige kommunion. Jeg modtog ikke den hellige kommunion fra hende, men gik tilbage til min plads og modtog den åndeligt.

27.05.92 – onsdag

Jeg bad i ca. 2 timer og forenede mig med Frelseren. Frelseren:

»Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min Jesus, Marias Søn.«

Frelseren: »Jeg lod den urene ånd tale til dig, så du ved, hvor farligt det er, når man ikke lytter til stemmen. Jomfru Marias åbenbaring kommer endnu.

Jeg: »Hvornår?«

Frelseren: »Det bestemmer jeg.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned, den urene ånd kan efterligne alt.« Jeg: »Du har sagt, at jeg vil modtage et brev fra den Hellige Fader, og at min svigermor vil gå hjem i denne måned.«

Frelseren: »Det hele skal endnu ske.«

Mig: »Og at fader Joachim vil skaffe mig en aftale med den hellige kansler Kohl.«

Frelseren: »Vent endnu med aftalen, det ordner sig nok. Du behøver ikke at få den aftale. Der er en anden vej.«

Mig: »Herre, jeg er skuffet over fædrene i Oggersheim. Ingen af præsterne vil gøre noget. Er de alle bange?«

Frelseren: »Min datter, de ser og ser alligevel ikke, og de hører og hører alligevel ikke.« Jeg: »Herre, disse tre dage, lørdag, søndag og mandag, har chokeret mig; det føltes, som om Satan havde løjet om alt for mig. Det føltes, som om den urene ånd i mit hjerte havde talt til mig, og ikke dig.«

Frelseren: »Disse fristelser må du gennemgå. Vejen til mig er tornet; den adskiller sig fra den bekvemme vej, som næsten alle går.«

Jeg: »Og i går aftes uddelte nonnen igen den hellige nadver. Jeg modtog den ikke fra hende.«

Frelseren: »Du gjorde det rigtigt.«

Mig: »Og hun bliver ved med det, selvom hun ved, at hun ikke må uddele nadveren.« Frelseren: »Hun lytter altid til den urene ånd.«

Mig: »Men efter den hellige messe så jeg hende i bilen. Hun vinkede til mig, som om hun var det lykkeligste menneske i verden.«

Frelseren: »Den urene ånd kan også give hende en tilsyneladende glæde, så hun tror, at hun gør det rigtigt. Denne tilsyneladende glæde bærer ingen frugt.«

Mig: »Herre, jeg spørger dig ikke mere; hvis du vil, så sig det til mig.« Frelseren:

»Min datter, hav tillid til mig.«

Jeg: »Jeg føler mig så dårlig og uduelig nu. Helst ville jeg gemme mig væk og bare bede i stilhed; jeg vil ikke engang have bønnegruppen mere.«

Frelseren: »Min datter, det er let at give op, men det er sværere at udvise udholdenhed. Bed om, at du må have udholdenhed i alt. Landmanden venter, indtil høsten er moden.«

Frelseren: »Min datter, bed meget. Lad dig ikke påvirke af andre.« Gå i fred. Jeg elsker dig.«

Jeg bad endnu mere inderligt.

Jeg takker dig, min Herre og Gud, for denne lære, som jeg havde så stort behov for. Jeg er ikke i tvivl, men det er blevet mere alvorligt for mig.

Jeg deltog i den hellige messe i Rochuskapellet. Før det havde jeg bedt i 45 minutter, men hørte ingen stemme.

28.05.92 — torsdag – Kristi Himmelfartsdag

Helligmessen og processionen i rødt.

Om aftenen — marianisk andagt. Før det havde jeg bedt rosenkransen.

29.05.92 — fredag

Jeg var hjemme; jeg har stadig ferie indtil onsdag den 10.06.92.

Tidligt om morgenen bad jeg først i en time, derefter modtog jeg den åndelige nadver.

Frelseren: »Skriv, min datter, verden går under. Den går tabt.«

Mig: »Det kan jeg ikke skrive, sig det til mig: Lovet være Jesus Kristus og Maria.« Jeg hørte dette: »Lovet være Jesus Kristus og Maria.«

Mig: »Men du er den stærke og udødelige Gud, du kan ikke tillade, at verden går tabt.«

Frelseren: »Slammet er for stort.«

Jeg: »Kære Gud, hvis en præst hører fra mig, at verden går tabt, vil de erklære mig for gal.«

Frelseren: »Skriv, min datter, verden vil ikke omvende sig. De er tro mod løgnens fader. Alle, der tilhører mig, er allerede blevet erklæret for vanvittige.«

Jeg: »Og de andre, der tilhører løgnens fader, er de ikke vanvittige?«

Frelseren: »Kun indtil den brede vej slutter.«

Jeg spurgte om Jomfru Marias åbenbaring, fordi den Onde havde blandet sig den 25.05.92.

Frelseren: »Du vil opleve Jomfru Marias åbenbaring, men spørg ikke, hvornår.«

Jeg: »Og hvad skal jeg sige til pastor Vogt? (Jeg tænkte her på Jomfru Marias åbenbaring). Frelseren: »Han beder alt for lidt sammen med de troende.«

Mig: »Herre, kan det være, at den urene ånd er ved siden af mig nu, for jeg fornemmer, at han er der.«

Frelseren: »Ja, han er konstant omkring dig. Bed uophørligt. Vær ikke bange, jeg er med dig.«

Jeg: »Herre og Gud, det står slemt til med verden, ligesom i Sodoma og Gomorra.«

Frelseren: »Det kan man ikke sammenligne. Sodoma og Gomorra var en advarsel til verden. Men verden ville ikke høre på den.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Bed for sjælelernes frelse.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, giv mig venligst styrken og kærligheden til at bede, udholdenheden, viden og nåden, så jeg aldrig frygter den urene ånd, og så jeg altid er dig tro. Herre, din vilje ske.«

Ved middagstid gik jeg en tur i skoven i cirka 2½ time. Jeg følte mig stærk i min bøn og bad Salmerne i skoven.

Om aftenen deltog jeg i rosenkransbønnen og den hellige messe i Rot i kirken.

30.05.92 – lørdag

Jeg bad omkring 1½ time tidligt om morgenen.

Jeg var ikke i Waghäusel. Jeg havde næsten ikke sovet hele natten. Jeg var hos Marion, og vi skrev dagbog.

Fra kl. 16.20 til 20.00 bad jeg i kirken i Rot.

Jeg bad Salmerne, Korsvejen og Jesu syv ord på korset, derefter blev jeg til den hellige messe og deltog i den.

31.05.92 — søndag

Jeg bad før den hellige messe. Jeg deltog i den hellige messe i Rot.

Under en inderlig samtale spurgte jeg Frelseren, om det var ham, der havde talt til mig om, at han ville hente min svigermor endnu i denne måned?"

Frelseren: »Nej, det var ikke mig. Skriv, min datter, hvad jeg har indgivet dig; du vil genkende, hvad der er fra mig. Våg, bed, den Onde lur. Du tilhører mig helt og holdent, jeg elsker dig, skriv, min datter, du er mit barn.«

Jeg spurgte, om han kunne sige til mig: »Priset være Jesus Kristus og Maria.« Det hørte jeg tre gange.

Så hørte jeg: »Gå i fred, min datter.« Det var omkring kl. 8.30 om morgenen.

Kl. 19.00 var der andagt; forinden blev rosenkransen bedt. Andagten var meget højtidelig, fordi det i dag var den sidste dag, hvor majandagten blev afholdt. Der var kommet mange mennesker. Omkring kl.

21.00 bad jeg endnu en rosenkrans.

01.06.92 mandag

Jeg havde stadig ferie og var hjemme. Jeg tog heller ikke af sted, for at spare på bederummet.

Om natten mellem kl. 3.00 og 4.00 bad jeg rosenkransen og litaniet til Jesu Hellige Hjerte. Også mellem kl. 9.00 og 10.00 bad jeg.

Om eftermiddagen gik jeg en tur i skoven og bad to rosenkranser undervejs. Om aftenen deltog jeg i rosenkransbønnen og den hellige messe i den røde i kirken. Kl. 20.00 var der bønnegruppe.

I dag talte jeg lidt om ærbødighed og om, hvordan man modtager den hellige kommunion på den rigtige måde. I dag tænkte jeg på, hvor godt det er, at Frelseren tillader fristelser, for min svigermor ville allerede være død efter de fristelser.

Så ville Djævelen have vundet. Min svigermor er en god kvinde, men hun er stædig. I stedet for om søndagen går hun altid lørdag aften til den hellige messe.

På Kristi Legemsfest ville hun heller ikke gå med i processionen. Hun foretrækker at modtage nadveren i hånden, og det gør hun også. Uanset om hun modtager den hellige nadver fra en lægmand eller fra en præst, mærker hun ingen forskel. Hun er tilhænger af Hitler.

Den dag i dag sværmer hun stadig for ham. Hun vil ikke være med i min bønnegruppe. Og når hun går hjem fra kirken, vil hun ikke gå sammen med mig.

Min svigermor lader sig hellere påvirke af, hvad andre siger om mig, i stedet for at komme til mig for selv at danne sig et indtryk af min omvendelse og overbevisning. Men jeg holder alligevel af hende, for hun er min svigermor. Jeg er taknemmelig for, at hun er hos os, for hun tager f.eks. strygearbejdet fra os.

Om søndagen, når hele familien er samlet, spiser svigermoren også med ved vores bord, sådan har det altid været.

Djævelen ville have ødelagt alt for mig, hvis min svigermor virkelig var død i maj. Så havde jeg måske troet, at håndkommunionen også var den rigtige.

Men den kære Gud bestemmer, hvornår nogen dør.

Jeg forbliver alligevel tro mod Frelseren, for denne fristelse var ikke den første og vil ikke være den sidste.

02.06.92 — tirsdag

Jeg deltog i morgenmessen i Mingolsheim kl. 6.30.

Efter den hellige messe talte jeg med fader Söllner, en Steyler-missionær, der har været i Afrika og nu bor i St. Augustin ved Bonn. Under denne samtale var jeg ikke alene; Frelseren var med mig. Faderen var glad, da jeg fortalte ham, hvad Frelseren havde sagt til mig.

03.06.92 – onsdag

Fra kl. 8.00 til 9.45 bad jeg og forenede mig med Frelseren. Jeg græd meget, fordi jeg bliver udsat for fristelser.

Jeg sagde, at jeg måtte prøve stemmen, og bad Frelseren om, at han skulle hilse mig således: »Priset være Jesus Kristus og Maria.«

Frelseren: »Priset være Jesus Kristus og Maria.«

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min himmelske Fader, min treenige Gud, jeg skriver, fordi du vil det.« Frelseren: »Den hellige Jomfru Maria vil vise sig i jeres kirke.«

Jeg: »Hvem er Jomfru Maria?«

Frelseren: »Hun er min brud, min datter, min mor og jeres mor.« Frelseren: »Min datter, tvivl ikke.«

Jeg: »Kære Gud, fortæl mig noget om denne åbenbaring, for jeg tør ikke spørge, fordi jeg er uværdig. Jeg er en synder, Herre.«

Frelseren: »Tror du nu, at det er mig?« Jeg:

»Jeg tror det, men det er ikke let. Hvem er du?«

Frelseren: »Jeg er din Jesus.«

Mig: »Hvorfor er det ikke gået i opfyldelse, det med biskoppen, paven og forbundskansler Kohl?«

Frelseren: »Det kommer endnu.«

Jeg ville gerne vide lidt mere om Jomfru Marias åbenbaring og mindede Frelseren om, at han endnu ikke havde fortalt mig noget.”

Frelseren: »Hun vil vise sig. Tiden er endnu ikke inde.«

Jeg: »Du har sagt, at du vil give et tegn i kirken.«

Frelseren: »Dette tegn vil komme før Jomfru Marias åbenbaring. Dette tegn er også til præsterne, skriv det ned, min datter. Du vil modtage et brev fra de kirkelige myndigheder. Vær opmærksom og forbliv tro mod mig og tro mod den Hellige Fader. Det, der strider mod den Hellige Faders lære, behøver du ikke at lytte til eller følge.«

Frelseren: »Min datter, bring mange ofre.«

Mig: »Kære Gud, jeg vil forsøge, men jeg kan ikke love dig noget.«

Jeg: »Kære Frelser, i går, da jeg talte med fader Söllner, var det ikke mig.« Frelser:

»Jeg talte på dine vegne.«

Jeg: »Det har jeg tydeligt mærket, og det har styrket mig, og faderen var helt anderledes, som om der var sket noget med ham. Hvad var det?«

Frelseren: »Ser du, min datter, mit virke forandrer et menneske. Og jeg kan kun virke gennem jer.«

Jeg bad endnu et stykke tid inderligt om nåde.

Så hørte jeg: »Gå i fred, min kære datter.« Derefter bad jeg en takkebøn.

Da jeg fremsagde flere bønner til Den Hellige Ånd, følte jeg en helt særlig varme og megen kærlighed i mit hjerte. Jeg følte ro og fred og var ikke i tvivl.

Om aftenen deltog jeg i den hellige messe i Rochuskapellet.

04.06.92 — torsdag

Om natten bad jeg fra kl. 4.00 til 5.00, derefter igen fra kl. 8.10 til 10.00.

Efter en times bøn forenede jeg mig med Frelseren.

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, kære Jesus, du levende Ord.«

Frelseren: »Du vil endnu tale med præsten, pastor Trunk.«

Frelseren: »Det behager mig ikke, at han gav broderen den hellige kommunion i hånden.« Jeg: »Ja, Herre, jeg så det. Broderen havde spist den hellige kommunion, før præsten sagde: »Herre, jeg er ikke værdig...«

Jeg: »Herre, tilgiv mig, for i det øjeblik måtte jeg le indvendigt, selvom det sikkert er trist. Det virkede så grådigt på mig, den måde broren tog den hellige nadver på.«

Frelseren: »Dermed har I begge to fornærmet mig.«

Jeg: »Men Herre, hvis præsten ikke havde givet broderen den hellige kommunion i hånden, ville vi ikke have fornærmet dig.«

Frelseren: »Det er rigtigt. Bed for denne sag, så præsten ikke giver den hellige kommunion i uindviede hænder.«

Jeg: »Kære Gud, jeg vil gå til skrifte, fordi jeg har fornærmet dig.« Frelseren:

»Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min himmelske Fader, jeg vil skrive det ned, for du har mig. Du er alt i mig. Du bruger også mine hænder til at skrive.«

Frelseren: »Det glæder mig, min datter.«

Jeg: »Hvad skal jeg skrive, kære Gud? Jeg beder dig om nåde og barmhjertighed, så jeg kun skriver det rigtige. Giv mig venligst en fast tro.«

Frelseren: »Skriv, min datter, du er inviteret.« Jeg: »Hos hvem?«

Jeg hørte intet og spurgte igen. Jeg: »Min Herre og Gud, til hvem?« Frelseren: »Til en kommission.«

Jeg: »Har jeg bildt mig det ind?«

Frelseren: »Du bliver inviteret til en kommission.« Jeg:

»Hvornår, hvor og hvorfor?«

Frelseren: »Det kommer endnu, vær tålmodig.«

Jeg: »Vil du være sammen med mig i kommissionen?«

Frelseren: »Ja, jeg vil være sammen med dig.«

Jeg: »Min Herre, så behøver jeg ikke bekymre mig om, hvordan det går videre. Jeg lægger alt i dine hænder.«

Frelseren: »Sådan vil det være.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig. Gå i fred.«

Jeg var endnu ikke helt færdig med bønnen, da der allerede ventede to kvinder på mig udenfor. Den ene var Roswithas' svigerinde, og den anden var søsteren til fader Ferdinand Thome, som bor i Schwarzwald.

Klokken var 10.00, og jeg talte i omkring 45 minutter med dem om min omvendelse.

Kl. 10.50: Jeg følte, at jeg endnu en gang måtte forene mig med Frelseren.

Dette »må« var lidt mærkeligt. Men man må også lære af fristelserne, når de kommer.

Jeg tror, at visionen i 1984 var enklere på grund af åndernes skelnen. Man ser Jomfru Maria, men stemmen hører man kun, og det tager længere tid at prøve stemmen.

For at jeg kan bevare udholdenheden til at prøve stemmen, lader Frelseren mig mærke kærligheden og også nåden, og han tillader også fristelserne, for at man kan skelne i stilheden.

Da jeg altså blev forstyrret af kvinderne i morges, forenede jeg mig igen med Frelseren kl. 10.50.

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Du vil opleve Jomfru Marias åbenbaring om cirka fire uger.«

Mig: »Kære Gud, kære Jesus, himmelske Fader, vær venlig at gentage det endnu en gang.« Frelseren gentog det straks endnu en gang.

Mig: »Hvor?«

Frelseren: »I kirken i Rot.« Jeg: »Er der andet, jeg skal vide?«

Frelseren: »Ja, min datter, du behøver ikke være bange, jeg er hos dig. Min datter, skuff mig ikke.«

Jeg: »Kære Gud, jeg vil altid være forenet med dig, så vil jeg ikke skuffe dig.« Frelseren: »Bed meget, min datter, og fast.«

Mig: »Kære Gud, jeg vil gøre mit bedste.«

Jeg tænkte på Claude af Luxembourg, men jeg ville ikke spørge, da hørte jeg:

»Du kan skrive til Claude. Han kan ikke blive præst nu. I skal fortsætte med at bede for ham.« Jeg:

»Tak, min Herre og Gud, tak, kære Jesus, tak, kære Helligånd. Har jeg opfyldt din vilje, da jeg igen forenede mig med dig?«

Frelseren: »Ja, du har opfyldt min vilje. Gå i fred, min elskede datter.« Om aftenen deltog jeg i rosenkransbønnen og i den hellige messe i rødt i kirken.

05.06.92 – fredag – Jesu Hjerter-fredag

Jeg havde stadig ferie og bad hjemme fra kl. 9.00 til 11.00, Jesu Hjertes litani, Jomfru Marias litani, bønner til Den Hellige Ånd osv.

Frelseren: »Skriv, min datter, dette tegn i kirken vil ske for dig.« Jeg: »Min Herre, jeg har givet dig alt. Men hvis du siger det, så skal det ske. Hvordan skal jeg vide, at det kommer fra dig?«

Frelseren: »Jeg vil være hos dig. Lad dette tegn, der kommer, virke i dig.« Jeg:

»Hvordan skal jeg vide, at du er hos mig?«

Frelseren: »Min nåde vil ikke svigte dig. Forbliv stærk og modig, og lad dig ikke påvirke af andre.«

Jeg: »Men Herre, du ved, at jeg er så svag.« Frelseren:

»Med mig er du stærk.«

Jeg: »Hvornår vil det ske?« Frelseren:

»Tiden tilhører mig.«

Jeg: »Kære Frelser, jeg elsker dig meget, lad mig aldrig blive adskilt fra dig.«

Det er ubeskriveligt smukt at være forenet med Frelseren. Man kan ikke takke for det med ord. Man må hele tiden prise og lovprise Herren, dag og nat.

Frelseren: »Skriv, min datter, menneskene er på afveje. De vil ikke omvende sig. Der er kun få, der har indset, at jeg stadig er her. Min datter, forbliv mig tro, jeg er din vej. På denne vej kan du ikke fare vild. Min datter, jeg giver dig nåde til at være mig tro.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg tager imod nåden til at være dig tro, for du alene er nok for mig, og du kan alt. Jeg har på jorden indset, at du er saligheden, og jeg forventer nu saligheden i al evighed.«

Frelseren: »Min datter, du har glædet mig med det, du har skrevet.« Jeg: »Ja, kære Gud, det var mit hjerte, der talte, og ikke min mund.«

Frelseren: »Min datter, du er endnu en knop på en duftende blomst, der først skal blomstre.«

Derefter hørte jeg Frelseren sige: »Gå i fred, min datter.« Til

rosenkransen og den hellige messe var jeg klædt i rødt i kirken.

06.06.92 – lørdag

Jeg var kl. 7.00 til den hellige messe i St. Rochus-kapellet i Mingolsheim.

Efter messen talte jeg med en tysk præst, der arbejder som missionær i Brasilien.

Han fortalte mig, at han havde været i fangenskab i Kina. Jeg talte med ham i omkring 20 minutter om mundkommunionen. Han gik med to krykker. Til sidst modtog jeg endnu en velsignelse fra ham.

Kl. 16.30 – 18.15: Jeg bad i rødt i kirken. I dag gik jeg også til skrifte hos pastor Vogt.

07.06.92 – pinsemandag

Jeg bad fra kl. 7.45 til 9.05.

Mig: »Min Herre og Gud, hvis du vil, så tal til mig. Din tjenerinde lytter.« Frelseren: »Ja, min datter, jeg taler til dig. Du er utålmodig.«

Jeg: »Skal jeg skrive det ned?«

Frelseren: »Ja, skriv det. Hav tillid til mig.«

Ingen kunne vide, bortset fra Gud, hvad jeg ønskede at vide i min sjæl. Men jeg fik svar.

Frelseren: »Den Hellige Jomfru Marias åbenbaring vil finde sted i den nærmeste fremtid.« Jeg: »Men du sagde om fire uger.«

Frelseren: »Min datter, du ved, at hun vil vise sig.«

Mig: »Hvorfor lader du Jomfru Maria vise sig i den røde kirke?« Frelseren:

»For at der skal bedes meget i jeres kirke.«

Jeg: »Men i vores kirke beder man mere end i andre kirker i omegnen.« Frelseren: »Jeg vil have mange modige bekendere fra denne kirke.«

Frelseren: »Skriv, min datter, det tegn, jeg giver dig, er mit tegn. Min datter, dette tegn vil komme endnu før Jomfru Marias fremtræden.«

Jeg: »Hvordan skal jeg forholde mig til dette tegn? Skal jeg tie stille? Er det kun for mig, eller også for andre?«

Frelseren: »Du vil ikke mangle nåde. Det vil ske, som det behager mig.« Jeg:

»Kære Gud, så lad også din vilje ske.«

Frelseren: »Den Hellige Ånd vil give dig oplysning. Du behøver ikke at bekymre dig på forhånd. Bed til min mor. Hun elsker dig. Hun beskytter og leder dig.

Du er hendes elskede barn.»

Jeg: »Herre, det kan jeg ikke skrive.«

Frelseren: »Skriv det. Din mor har aldrig forladt dig. Skuff hende ikke. Min datter, forbliv os tro.«

Jeg: »Jeg vil være tro mod dig og Jomfru Maria, for jeg elsker jer meget.« Frelseren:

»Min datter, jeg velsigner dig nu.«

Jeg knælede ned på gulvet.

Jeg hørte: »Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds velsignelse komme ned over dig.« Jeg

korsede mig og sagde ærbødigt: »Priset være Jesus Kristus og Maria.«

Det var første gang, at Frelseren velsignede mig.

Derefter sagde Frelseren: »Gå i fred, min datter.« Jeg deltog i den

hellige messe i rødt.

08.06.92 – Pinsemandag

Om natten bad jeg fra kl. 2.20 til 3.20 for freden og for de stakkels sjæle. Fra kl. 8.10

til 9.10 bad jeg videre.

Jeg: »Min Herre og Gud, min højt elskede Fader, jeg takker dig for, at du irectesætter mig og tillader fristelser. Dermed elsker jeg dig ikke mindre, men mere. Jeg har nu ingen tvivl og ingen frygt. Jeg ved, at du altid er hos mig, og det, du tillader, må være sådan, for det er din vilje.

Tilgiv mig, at jeg har fornærmet dig og været utålmodig. Jeg lover dig at forbedre mig. Jeg har set, at alt har sin tid, og at du bestemmer denne tid, og sådan er det rigtigt. Jeg forener mig med den kære Jomfru Maria og med dig, kære Jesus, og jeg takker den almægtige, barmhjertige Fader for, at vi efter Adam og Eva nu også har en himmelsk Moder og Frelseren Jesus Kristus. »

Jeg bad endnu mere inderligt og sagde til Frelseren: »Jeg behøver ikke at spørge dig om noget, du ved alt.« (Mine tanker var hos tegnet)

Frelseren: »Ja, jeg ved alt. Dette tegn, som du modtager, er fra mig, til alle. Du skal tage imod tegnet.«

Mig: »Ja, min Herre, jeg forstår det bedre, jeg tager det imod, når det kommer.«

Frelseren: »Verden er i stor fare. Alle mine børn er i fare. Vær parate til enhver tid til den time, der kommer.«

Jeg: »Hvilken time?«

Frelseren: »Dommedag. Hver enkelt bærer ansvaret for sig selv.«

Jeg: »Kære Gud, skal jeg allerede nu være så bange for dommen?« Frelseren:

»Kærlighed! Allerede nu. Kærligheden er det mål, efter hvilket I alle vil blive dømt. Bed konstant om kærlighed. Jeg er kærligheden, mit barn. Og enhver kan hente så meget, som han vil.«

Mig: »Og hvis de andre ikke kommer for at hente denne kærlighed?«

Frelseren: »De har allerede valgt deres Fader.«

Jeg: »Kære Gud, jeg vil hente mere af denne kærlighed end hidtil. Og jeg beder dig lige nu: Giv mig masser af kærlighed, så jeg også kan give den videre til andre.«

Frelseren: »Min datter, hav tillid. Jeg elsker dig. Gå i fred.«

Om aftenen i rødt ved den hellige

messe. Kl. 20.00 var der

bønnegruppe.

09.06.92 – tirsdag

I dag var det den sidste feriedag.

Om natten fra kl. 4.00 til 5.30 bad jeg for freden, for præsterne og for Vatikanet.

Frelseren: »Du talte rigtigt i går i bønnegruppen. Du behøver ikke være bange, fortsæt bare sådan. Jeg er med dig. Jeres bønner har behaget mig (fra pinsemandag).« Jeg: »Roswitha havde plager i nat. Hun kunne ikke sove.« (Jeg havde givet hende kopierne af dagbogen til opbevaring)

Frelseren: »De urene ånder vil ikke have, at hun får at vide, hvad du har skrevet. Hun behøver ikke at være bange. Hun er under min beskyttelse.«

Jeg: »Min mand sagde, at jeg talte for længe i går.« Frelseren: »Det har han sagt før. Lyt ikke til ham. Fjenden befinder sig også i dit hus.«

Mig: »Min Jesus, det er så smukt indeni mig nu. Der er sådan en ro og en fred i mig.«

Frelseren: »Vi er nu ét.«

Mig: »Åh, min elskede, jeg takker dig. Vil du sige noget mere til mig nu?« Frelseren:

»Min datter, hvil dig. Gå i fred, min kære datter.« Mig: »Jeg takker dig, min store og barmhjertige Gud. Jeg går videre for at sove.«

Kl. 10.40 bad jeg igen. Det var den sidste dag af 10 dages ferie. Jeg havde bedt meget, men ikke nok for Frelseren.

Frelseren: »Min kære datter.«

Jeg: »Skal jeg skrive?«

Frelseren: »Skriv det. Vær opmærksom på hvert ord, du udtaler.

Den urene ånd vil efterligne dig. Han vil ødelægge alt, hvad du nu har gjort. Det, du har skrevet, forsøger han at tilintetgøre.»

Mig: »Kære Gud, tillader du det?«

Frelseren: »Jeg vil give dig beskyttelse. Min datter, du har genkendt ham, og du vil altid genkende ham, den urene ånd. Du vil ikke mangle nåde. Min kære datter, gå i fred.«

Mig: »Kære Gud, jeg takker dig af hele mit hjerte for disse mange nådegaver.«

Om aftenen var jeg i Rot i kirken til rosenkransen og den hellige messe. Jeg ofrede den hellige nadver for fader Gebhard Heyder.

10.06.92 — onsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Frelseren: »Menneskerne er i stor fare.« Jeg: »Men jeg kan ikke gøre noget.«

Frelseren: »Jo, du kan gøre noget. Gå til præsten, fortæl ham det. Krigen nærmer sig.« Jeg: »Kære Gud, jeg har allerede fortalt ham det.«

Frelseren: »Han skal bede mere sammen med de troende.« Frelseren: »Skriv, min datter, I har kun lidt tid.«

Jeg: »Hvilken præst skal jeg gå til?«

Frelseren: »Til pastor Vogt.«

Jeg: »Men du har jo sagt, at han er ulydig.«

Frelseren: »Han skal tænke sig godt om. Min datter, gå hen til ham.« Jeg: »Gælder denne krig Tyskland?«

Frelseren: »Alle.«

Jeg: »Kan jeg sige noget til ham, så han ved, at det kommer fra dig?«

Frelseren: »Sig det til ham, mine får lytter til min stemme.«

Jeg: »Kære Gud, det vil jeg sige til ham. Herre, din vilje ske. Min kære Jesus, min Herre og Gud, jeg takker dig.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg elsker dig. Gå i fred.«

Kl. 12.00 bad jeg Herrens Engel i kapellet på arbejdspladsen. Holger havde taget bøger med til mig at læse.

Kl. 16.00: Jeg var på vej hjem og bad den smertefulde rosenkrans for pastor Vogt.

Omkring kl. 17.50 var jeg i kirken i Rot og bad kort.

Fra kl. 18.00 til 18.30 var jeg hos pastor Vogt. Jeg læste højt for ham fra dagbogen, fra den 24.05.92, den 29.05.92, den 03.06.92, den 05.06.92, den 07.06.92, den 08.06.92 og fra i dag, den 10.06.92. Han lo undervejs.

Til sidst sagde han, at man jo bare måtte bede mere.

Jeg bad ham om velsignelse og gik derefter min vej. Da jeg forlod ham, sagde jeg endnu til ham, at jeg var træt af det hele.

Hvortil pastor Vogt sagde: »Sig det til Frelseren.« Jeg svarede: »Det har han allerede hørt.«

Jeg sagde det, fordi han ikke tror på det, som Frelseren siger til mig.

Kl. 19.00 gik jeg ind i Rochuskapellet for at bede rosenkransen og deltog i den hellige messe der.

Bagefter havde jeg en samtale med pastor Trunk.

Jeg spurgte Frelseren, om jeg nu skulle tale med pastor Trunk. Frelseren bekræftede det.

Jeg: »Vil han tale med mig?« Frelseren:

»Ja, han vil tale med dig.«

Vores samtale varede omkring 30 minutter. Jeg fortalte pastor Trunk, hvad Frelseren havde sagt til mig.

11.06.92 — torsdag

Kl. 11.30 i lægeværelset:

Jeg sagde til Frelseren, at pastor Vogt i går havde sagt, at alt dette var trusler.

Frelseren: »Overlad det til mig, alt kommer til sin tid.« Så

spurgte jeg om pastor Trunk.

Frelseren: »Det var rigtigt af dig at gå hen til ham.«

Jeg: »Men han sagde, at biskop Oskar Saier havde fortalt ham, at han skulle uddele nadveren i hånden.«

Frelseren: »Det gør han ikke af egen vilje.«

Jeg: »Kære Gud, du har sagt, at man ikke behøver at lytte til eller følge den, der forvrænger den Hellige Faders lære.«

Frelseren: »Det er rigtigt.«

Jeg: »Hvordan er det så nu? Skal præsten nu lytte til biskoppen, når denne siger, at han skal uddele nadveren i hånden?«

Frelseren: »Nej.«

Jeg: »Sig venligst noget andet end nej.«

Frelseren: »Denne præst er i mine øjne ulydig.«

Jeg: »Han har sagt, at paven også uddeler nadveren i hånden.«

Frelseren: »Den Hellige Fader bliver tvunget. Ikke alle biskopper lytter til den Hellige Fader.«

Jeg: »Han har sagt, at han gerne vil gå over til Engelsværket, men at biskoppen ikke giver ham tilladelse til det. Kan du sige noget om det, eller rager det ikke mig?«

Frelseren: »Jo, det angår dig. Præsten H., pastor Trunk, skal gå til Engelsværket. Du skal sige til ham, at han skal have mere tillid til mig.«

Jeg: »Han har sagt, at han må adlyde biskoppen.« Frelseren:

»Men han er ulydig over for mig.«

Jeg: »Kære Gud, er det hans vilje eller din vilje, at han skal gå til Engelsværket?« Frelseren:

»Min datter, det er min vilje, og det har det været i lang tid.«

Jeg: »Skal han fortælle biskoppen, hvad jeg har skrevet?«

Frelseren: »Det vil han ikke gøre, for biskoppen tror ikke på private åbenbaringer.«

Jeg: »Jeg forstår det ikke; hvordan kan det være, at når den Hellige Fader tvinges til at give håndkommunion, så kan præsten også sige, at han er tvunget?«

Frelseren: »Min datter, den Hellige Fader er mig lydig. Han ledes af min Ånd.« Jeg: »Kære Gud, jeg vil aldrig mere spørge dig.«

Frelseren: »Min datter, det behager mig, at du spurgte sådan. Gå i fred, min kære datter.«

Mellem kl. 12.05 og 13.00 i kapellet:

Frelseren: »Min datter, vær opmærksom på, at jeg er kærligheden, ydmygheden, mildheden, freden, roen, tålmodigheden, glæden, sandheden, lyset, vejen – jeg er dit liv.

Alt, hvad der strider imod dette, er en uren ånd. Husk: Efter min tale skal du bevare roen og kærligheden. Den urene ånd efterlader ingen gode frugter.»

Jeg: »Kære Gud, den urene ånd er tilbage.« Frelseren:

»Min datter, jeg er også her.«

Frelseren: »Skriv, min datter, det, du skriver i dag, skal du bevare i stilhed.«

Mig: »Og Marion, hun skal skrive, og Roswitha skal opbevare det, er det rigtigt?« Frelseren: »Men ingen andre.«

Jeg: »Men jeg har brug for en præst.«

Frelseren: »Jeg vil give dig en præst. Vent lidt endnu.«

Mig: »Hvordan skal jeg vide, at det var dig, der talte til mig? Sig venligst endnu et ord om det.«

Frelseren: »Skriv, min datter, det, jeg har sagt til dig, vil fylde dit hjerte.«

Jeg: »Med hvad?«

Frelseren: »Med

kærlighed.«

Jeg: »Så lad det ske. Må mit hjerte ikke kun nu, men altid være fyldt med kærlighed.«

Rosenkrans og H. Messe i rødt.

12.06.92 — fredag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min himmelske Fader, Jesus, barmhjertige Gud, hvad skal jeg skrive?«

Jeg ventede på stemmen, men der kom intet. Jeg sagde til mig

selv, at jeg ikke kan sige noget til mig selv.

Jeg: »Kære Gud, lad ikke den Onde blande sig ind.« Frelseren: »Ser

du, det kan han kun, hvis jeg tillader det.«

Jeg: »Der er en stærk varme i mig, ro og fred. Mit hjerte brænder af kærlighed. Det er en vidunderlig følelse, som man ikke kan beskrive med ord.«

Frelseren: »Min datter, du vil blive sat på mange prøver.«

Mig: »Men jeg kan ikke bestå prøverne uden dig.«

Frelseren: »Ja, derfor har du brug for mig. Prøven kommer fra myndighederne.«

Jeg: »Jeg er jo så dårlig til prøverne. (Jeg tænkte på prøverne i skolen.)« Frelseren: »Jeg vil være hos dig.«

Jeg spurgte om min svigermor, fordi hun ikke var død i maj måned. Frelseren: »Det har jeg tilladt. Den urene ånd har dermed bekræftet, at håndkommunionen er i orden for ham, og også at lægfolk uddeler den hellige kommunion. Hvis hun var død, ville du tro, at håndkommunionen var rigtig.«

Mig: »Men det er svært at gennemskue, når den urene ånd blander sig.« Frelseren:

»Vær opmærksom på hvert eneste ord. Jeg er mildheden.«

Jeg: »Og hvordan er det med Beograd? Har han også blandet sig der?«

Frelseren: »Nej, det kommer senere.«

Jeg: »Indtil nu har jeg bemærket, at den urene ånd har blandet sig to gange i forbindelse med min svigermors død og den 25. marts 1992 ved meddelelsen om en Jomfru Marias åbenbaring og ved meddelelsen, da der blev sagt, at det ville ske om fire uger.«

Frelseren: »Det er kun de steder, hvor han har blandet sig. Man må gøre denne erfaring.«

Mig: »Hvad er en prøvelse?«

Frelseren: »At forsvare min lære, forblive mig tro, bekymre dig ikke på forhånd. Jeg vil tale for dig.«

Mig: »Tak, min Herre og Gud, nu forstår jeg det bedre.«

Mig: »I morges var jeg tæt på at køre ind i en sporvogn med bilen. Der manglede ikke meget, før jeg havde forårsaget et uheld. Mens jeg kørte, bad jeg Jomfru Marias litani. Lige da jeg bad Virgo Prudentissima – ora pro nobis, blev jeg blændet og så ikke sporvognen. Min fod var allerede på bremsen, før jeg havde opfattet sporvognen med øjnene. Jeg tror, det var skytsenglen.»

Frelseren: »Bed uophørligt. Den urene ånd vil ødelægge dig, men det kan han ikke, for jeg er med dig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, der vil blive krig i Slovakiet.« Jeg: »Og hvordan ser det ud med Montenegro?«

Frelseren: »Montenegro vil snart blive ødelagt.«

Jeg: »Kære Gud, jeg vil helst ikke vide mere. Det er jo forfærdeligt. Tilgiv mig, min Herre og Gud, jeg vil bede mere. Giv mig venligst nåden til at kunne bede meget.

Hl. Jeg deltog i messen og rosenkransen i kirken i Rot.

13.06.92 — lørdag

Til morgenmessen var jeg i Mingolshelm i Rochuskapellet (kl. 7.00).

Bagefter bad jeg to rosenkranser for min familie, som endnu ikke er døbt. Kl. 14.00 blev jeg inviteret hjem til min bror, der også bor i Rot.

Det var min bror Pauls fødselsdagsfest.

Min yngste bror Vladimir var også der, ligesom min søster Sonja og mange andre, herunder nevøer og niecer osv.

Ingen af dem gjorde nar af mig; de var alle meget venlige over for mig.

Fra kl. 16.30 til 18.30 gik jeg så i kirken og bad. Hos Frelseren er det smukkere end til grillfesten.

Jeg gik til skrifte hos pastor Vogt. Under skriftefortællingen fortalte jeg ham også, hvad han ikke gør rigtigt i kirken, f.eks. at han under trosbekendelsen ikke vender sig mod tabernaklet, men ser ud mod menigheden, for han skal jo være et forbillede i troen på den treenige Gud i tabernaklet.

14.06.92 — søndag

Jeg bad hjemme fra kl. 7.10 til 8.25. Under foreningen:

Frelseren: »Min datter, du har talt udmærket i skriftestolen. Jeg har talt for dig. Præsten har næsten ikke ret i noget af det, I har talt om.«

Jeg: »Kære Gud, tilgiv ham. Det undrer mig ikke, at kirkerne er tomme.« Jeg: »Kære Frelser, hvad skal jeg vide?«

Frelseren: »Skriv, min datter, krigen breder sig yderligere. Krigen i Bosnien vil blive værre. Bed for fred.«

Mig: »Kære Gud, jeg har glemt at spørge dig om noget, der er meget vigtigt for mig.«

Jeg: »**Er du til stede i de små partikler af den hellige hostie?**« Frelseren:

»Ja, jeg er også til stede i de små partikler.«

Frelseren: »Skriv, min datter, når krigen slutter der, begynder den et andet sted. Min datter, menneskene er utilfredse, det kommer ikke fra mig.«

Efter et stykke tid hørte jeg:

»Min datter, jeg elsker dig.«

Jeg spurgte, om jeg skulle skrive det ned.

Frelseren: »Ja, skriv det ned.«

Jeg: »Jeg føler en dyb fred og en varme. Min Herre og Gud, jeg takker dig for denne nåde, som du netop har skænket mig.

Jeg er ked af, at jeg ikke kan beskrive det smukkere. Jeg føler, at jeg er ude af stand til at skrive sådan noget.

Jeg er heller ikke nogen digter.”

Frelseren: »Min datter, forbliv mig tro, gå i fred.«

Kl. 10.00 – Helligmesse i rødt.

Kl. 13.00 Rosenkrans og andagt.

Om eftermiddagen kom Marion, og vi skrev dagbog. Bagefter bad jeg rosenkransen.

15.06.92 — mandag

I lægeværelset:

Jeg bad inderligt og klagede. Frelseren:

»Jeg elsker dig, min datter.« Jeg: »Det har jeg hørt godt.«

Frelseren: »Du har gjort det rigtigt indtil nu. Vær ikke bekymret for det, der endnu skal komme.«

Mig: »Herre, det gør mig ondt, at de fortsat uddeler nadveren i hånden.«

Frelseren: »Skriv, min datter, at nadver i hånden er en skændsel. Min datter, alt vil ændre sig i den nærmeste fremtid. Din opgave er at gøre præsterne opmærksomme på, at de kun skal give de troende nadver i munden.«

Jeg: »Men alle siger, at man skal adlyde biskopperne.« Frelseren:

»Sig til dem, at jeg ikke tillader det.«

Jeg: »Så sig til dem, at de ikke behøver at tro på de private åbenbaringer.«

Frelseren: »De præster, der ikke tror på de anerkendte private åbenbaringer, lever ikke i Guds nåde.«

Jeg: »Herre, har jeg skrevet det rigtigt?«

Frelseren: »Min datter, det behager mig således. Gå i fred.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Pastor Dochart og fader Berthold fra Waghäusel var til stede. Der var kommet rigtig mange mennesker. Der var ikke en ledig plads tilbage.

16.06.92 – tirsdag

Kl. 10.00 i lægens kontor:

Frelseren: »Skriv, min datter, Satan bliver stærkere. I må bede endnu mere. Krigen bliver værre.«

Jeg: »Hvad mener du med det, kære Gud, værre?«

Frelseren: »Krigen er i alle hjerter.«

Mig: »Er der stadig så meget had?«

Frelseren: »Næsten kun had.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Du skal skrive det ned. Kapellet bliver godkendt. Der kommer en donation.«

Jeg: »Kære Frelser, jeg takker dig. Det er en stor glæde for mig. For du har set, at vi ikke har mere plads, og at så mange mennesker kommer for at bede.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig, gå i fred.«

Under foreningen havde jeg følt stor varme og en dyb fred.

Jeg: »Kære Frelser, du kender mit hjerte og min kærlighed til dig. Det behøver jeg ikke at sige til dig. Jeg forbliver dig tro.«

Kl. 18.30 deltog jeg i rosenkransbønnen og den hellige messe i Rot.

Jeg ofrede den hellige kommunion for mine afdøde forældre og søskende.

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, om det var rigtigt, eller om jeg havde forstået det rigtigt i kapellet i morges.

Frelseren: »Du kan tro på det, det er rigtigt.«

17.06.92 — onsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Jeg tøvede med at skrive, for jeg tænkte, at Frelseren måske ikke ønskede, at jeg skrev. Så hørte jeg: Frelseren: »Min datter, jeg ønsker, at du skriver.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg overgiver mig helt til din vilje.«

Frelseren: »Verden er i stor fare. De falske profeter er på færde.« Jeg: »Kære Gud, sig det tydeligere til mig med hensyn til profeterne.«

Frelseren: »De er parasitter for menneskene.«

Jeg: »Og hvad er lægemidlet?«

Frelseren: »At forblive tro mod Kristi sande lære.«

Jeg: »Hvordan skal jeg genkende, at det er en falsk profet?«

Frelseren: »De ledes ikke af min Ånd.«

Mig: »Hvordan skal jeg mærke, at han ledes af den urene ånd?«

Frelseren: »Den falske profet har mange tilhængere, sympatisører.« Mig:

»Og de andre, der ledes af din Ånd?« Frelseren: »Der er ganske få.«

(Tilhængerne)

Jeg: »Kære Gud, det er dog ikke nok for mig. Hvad skal jeg ellers vide om de falske profeter?«

Frelseren: »Min datter, de mangler kærlighed. En falsk profet taler aldrig om Kristi sande lære. Tro ikke på dem. Du vil sejre sammen med mig.«

Jeg: »Herre, det kan jeg kun sammen med dig – at skelne mellem dem.«

Frelseren: »Min datter, kun sammen med mig.«

Jeg: »Vil jeg i den nærmeste fremtid tale med en sådan profet?«

Frelseren: »Ja, med flere. Min datter, vær tålmodig. Forbliv mig tro. Gå i fred.« Så hørte jeg endnu: »Elsk mig.«

Jeg deltog i den hellige messe i St. Rochus-kapellet i Mingolsheim.

18.06.92 — Kristi Legemsfest — torsdag

Jeg bad fra kl. 7.45 til 8.45 og forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Skriv, min datter, Mennesker er i øjeblikket på vej mod afgrunden.» Jeg: »Hvad er det, afgrunden? Det ved jeg ikke helt.»

Frelseren: »Ned i helvede, min datter. De har alle givet deres frie vilje til det.«

Mig: »De andre vil sige til mig, at du er god og barmhjertig, kære Gud, og at det ikke kan være sandt.«

Frelseren: »Sjælene lever ikke længere. De har valgt deres fader.« Jeg:

»Kære Gud, hvad kalder du denne fader?«

Frelseren: »Verdens fyrste.« Jeg:

»Hvorfor kalder du ham fyrste?«

Frelseren: »Man genkender hans børn på hans stolthed.«

Jeg: »Kære Gud, i dag er det helligdag, Kristi Legemsfest. I morges var der procession. Kan du fortælle mig noget om det?«

Frelseren: »På denne helligdag bliver jeg kun meget lidt æret. Min datter, menneskenes hjerter er blevet kolde. Renselsen af sjælene må snart komme. Tugtelsen er nødvendig, ellers vil endnu flere sjæle ende i helvede.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned?« Frelseren:

»Min datter, jeg beder dig om...«

Jeg: »Men kære Gud, sig det først til mig. Priset være Jesus Kristus og Maria, og Viva Jesu e Maria.«

Jeg hørte det, og så spurgte jeg: »Hvad beder du mig om?«

Frelseren: »Den fuldstændige hengivelse til mig.«

Jeg: »Min Treenige Gud, min Konge over alle konger, min Frelser. Jeg overgiver mig helt til dig. Kære Gud, jeg kan ikke skrive det sådan på tysk, men du ved, hvordan jeg mener det.«

Jeg: »Min Herre og Gud, du har mig helt. Min Frelser, jeg elsker dig over alt. Gør med mig, hvad du vil. Lad mig altid erkende, at jeg tilhører dig.

Kære Gud, hvorfor vil du have det hele igen, jeg har jo allerede givet dig alt.»

Frelseren: »Det ved du godt, min datter. Du får endnu en opgave. Men ikke endnu, min datter. Forbliv mig tro og standhaftig.«

Klokken var 8.45. Jeg havde glemt tiden. Min mand kaldte på mig og sagde, at det allerede var for sent at komme i kirke. Messen begyndte i dag allerede kl. 9.00. Jeg rejste mig og blev så hurtigt færdig, at jeg nåede frem til kirken tre minutter før kl. 9.00. I kirken bad jeg af hele mit hjerte om, at de troende ikke måtte modtage den hellige kommunion på en uværdig måde. Der var da også kun få, der modtog kommunionen. Der var også en besat i kirken. Før transsubstantiationen forlod han kirken. Jeg ofrede den hellige kommunion for min søn.

Der var mange mennesker med i processionen.

Kl. 13.00 gik jeg ind i kirken for at bede rosenkransen og blev derefter til andagten.

19.06.92 — fredag

Ingen stemme. Jeg deltog i den hellige messe og rosenkransbønnen i Rot i kirken.

20.06.92 — lørdag

Jeg bad derhjemme fra kl. 7.00 til 8.45, ca. 45 minutter.

Under foreningen sagde jeg til Frelseren: »Hvis du vil det, min Herre og Gud, så vil jeg skrive.«

Frelseren: »Ja, det vil jeg, min datter, skriv det.«

Jeg var skuffet over det, der blev vist i fjernsynet fra Katolikerdagen. Jeg havde set det hos min svigermor. Kvinderne ønsker, at cølibatet skal afskaffes, og hvad værre er, de ønsker at fejre den hellige messe.

Frelseren: »De kalder sig katolske, men det er de ikke. Der er kun få, der ligner mit hjerte. Det er ikke min vilje, at en kvinde skal fejre den hellige messe.

Skriv, min datter, det er Lucifers værk.» Jeg: »Og cølibatet?«

Frelseren: »En præst skal efter mit forbillede være en præst og være tro mod traditionen. At være katolik betyder også at være tro mod den Hellige Fader.«

Jeg: »Hvorfor vender pastor Vogt sig ikke mod tabernaklet eller Frelseren under trosbekendelsen, når det Allerhelligste er udstillet? Hvorfor står han vendt mod menigheden?«

Frelseren: »Fordi der stadig er så meget stolthed.«

Mig: »Herre, du taler altid om farer, der vedrører menneskerne. Men jeg har ingen præst, som jeg kan fortælle det til.«

Frelseren: »Min datter, der kommer en præst. Det varer ikke længe mere.«

Frelseren: »Skriv, min datter: Jeg elsker dig, og du skuffer mig, fordi du ikke tror på det, jeg siger til dig.«

Mig: »Fordi den urene ånd har blandet sig.« Frelseren:

»Det må også være sådan.«

Mig: »Kære Gud, jeg vil gerne tro på det, men pastor Dochart, pastor Vogt og min mand forvirrer mig.«

Frelseren: »Det ved jeg. Du må bevise for dem, at det er mig.« Jeg:

»Hvordan da?«

Frelseren: »Du har mig.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud. Det vil jeg gøre. Herre, din vilje ske.« Frelseren:

»Min kære datter, gå i fred.«

Omkring kl. 9.00 kom jeg hen til Marion i Wiesental. Der var nogle unge hos hende. Jeg fortalte om mine oplevelser og om min omvendelse. Mens jeg fortalte, mærkede jeg kraftige angreb fra den urene ånd. Den urene ånd var ret stærk; den afbrød min fortælling flere gange.

Til en dreng, der sad ved siden af mig, sagde jeg: »Du har ikke skriftet.« Jeg sprængte ham med vievand. Om eftermiddagen skriftede denne dreng i Karlsruhe ved Katolikerdagen, hvor jeg også var i dag. Han havde sidst skriftet for fem år siden, og da jeg så ham igen om eftermiddagen, var han genopstået og så så lykkelig ud.

På denne katolske dag fik jeg mulighed for at føre mange interessante samtaler. Jeg måtte ofte og mange gange forsvare paven og mundkommunionen. Derefter talte jeg foran tre tv-kameraer. Jeg talte også med biskop Wolfgang Kirchgässner, hjælpebiskoppen i Freiburg. Jeg spurgte ham, hvad han mente om frugterne af Medjugorje, og hvorfor han endnu ikke havde været der. Han sagde: »Ja, Gud er overalt.«

Jeg sagde: »Ja, også her.«

Han var ikke begejstret for at tale med mig. Alligevel bad jeg ham om velsignelse. Marion var med.

Efter den anstrengende katolikdag måtte jeg til sidst også gå til skrifte. Jeg lærte en ydmyg præst at kende, fader Engelbert Recktenwald. Jeg håber, at jeg en dag vil møde ham igen; han er en god skriftefader.

Da jeg talte foran tv-kameraerne, var Beate Hambsch med tre gange. Jeg tror, at Beate på denne katolske dag i Karlsruhe virkelig vågnede op til at arbejde for Frelseren. Hun oplevede, at når man arbejder for sjælernes frelse, så modtager man mange nådegaver fra Frelseren. Marion var også flittig. Hun talte meget om den katolske tro, for der var kommet mange fortabte sønner til dette arrangement. Tak Gud for denne nåde, at vi kunne videregive Guds ord.

21.06.92 — søndag

Jeg bad fra kl. 7.45 til 9.00 og græd på grund af Katolikerdagen.

Jeg var skuffet og tænkte på, om det overhovedet var rigtigt, det jeg havde talt om hele dagen i går med folkene og derefter foran tre kameraer.

Frelseren: »Skriv, min datter, det var godt, det du gjorde i går. Jeg talte gennem dig.«

Mig: »Og Marion og Beate?«

Frelseren: »De er mine redskaber, min datter, bliv mig tro.«

Jeg: »Min Herre og Gud, du har ret. Man kan hurtigt give op, når man har set, hvad der skete på Katolikdag. Man kunne sige, at katolikkerne ikke længere er katolikker.«

Frelseren: »Skriv, min datter, kærligheden må man bede om. Min datter, jeg vil altid være hos dig.«

Mig: »Men jeg fornemmer, at den urene ånd nu også er til stede. Han gør sig bemærket, og jeg mærker et ryk i min hånd.«

Frelseren: »Han er også rasende, fordi han ikke kan finde mig.«

Frelseren: »Sammen med mig vil du altid besejre ham. Hvor jeg er, der er han også.«

Mig: »Men i mit hjerte er der ro og stilhed og fred; jeg føler det ubeskriveligt smukt.« Frelseren: »Der kan den urene ånd ikke trænge ind, for du har valgt mig.«

Mig: »Sig mig, hvem er du?«

Frelseren: »Min datter, jeg er din Herre og Gud, din sjælefører.« Jeg: »Kære Gud, tilgiv mig, at jeg spørger igen.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig, gå i fred.«

Kl. 13.00 — Rosenkrans i kirken i Rot.

22.06.92 — mandag

I lægens konsultation:

I det øjeblik elskede jeg Frelseren så meget, at tårerne strømmede fra mine øjne. Jeg bad inderligt. Da jeg forenede mig med Frelseren, var der så meget kærlighed.

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Alt, hvad du skriver, vil blive trykt i en bog.

Inden trykningen bliver det gennemgået af en præst.”

Mig: »Ønsker du det, Herre, eller skal jeg måske forblive i stilhed, i det skjulte?« Frelseren: »Jeg ønsker, at bogen skal nå ud til folket.«

Jeg: »Nogle ting må fjernes, det er for meget.« Frelseren: »Det tager præsten sig af.«

Jeg: »Kære Gud, jeg har ingen præst. Frelseren:

»Jeg vil give dig en præst.

Jeg: »Min Herre og Gud, når bogen udgives, vil de udelukke mig fra kirken.«

Frelseren: »Min datter, du har skrevet sandheden. Jeg er med dig.« Frelseren:

»Skriv, min datter, bogen skal snart trykkes.« (»)

Jeg: »Kære Gud, giv os venligst nåde, så det lykkes os at skrive hurtigere.« Frelseren:

»Ja, det kan du godt.«

Jeg: »Herre, din vilje skal ske med bogen.«

Jeg: »Skal jeg læse op for pastor Trunk den 11.06.92?« Frelseren:

»Ja, gør det.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Jeg takker dig, min datter, for at du følger min vilje.« Jeg:

»Det gør jeg, fordi jeg elsker dig, kære Gud, højere end alt andet.«

Frelseren: »Gå i fred, min kære datter.«

Kl. 18.30 Rosenkransbøn og

hellig messe i Rot

Kl. 20.00 Bønnegruppe

23.06.92 — tirsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

I morges bad jeg i cirka en time.

Under foreningen med Frelseren blev jeg flere gange forstyrret af læger. Frelseren:

»Skriv, min datter.«

Mig: »Ja, min kære Jesus, hvad vil du have, at jeg skal skrive ned?«

Frelseren: »Min datter, der vil komme en ny krig i Europa. Krigen i Rusland breder sig yderligere.«

Omkring kl. 10.55 røntgenfotograferede jeg en 12-årig dreng. Han havde næseblod og en brækket næse. Jeg sagde til ham, at man også skal bede, når man står op om morgenen. Han sagde, at han ikke havde lært det, og at han kom fra det tidligere DDR. Jeg gav ham nogle bønnesedler, og han glædede sig over det. Derefter fortalte jeg ham endnu et par ord om min voksendåb.

Efter et stykke tid (efter røntgenoptagelsen) vendte jeg mig igen mod Jesus.

Det var som en vejledning; jeg skulle genforenes med Frelseren. Frelseren:

»Skriv, min datter, det er vigtigt.«

Mig: »Min Herre og Gud, og hvad skulle det så være?«

Jeg spurgte også, om jeg ville kunne klare det, jeg skulle skrive ned.” Frelseren: »Kald dem alle til bøn.«

Mig: »Har jeg hørt rigtigt?«

Frelseren: »Min datter, du har hørt rigtigt.« Frelseren:

»Kald alle til bøn.«

Jeg: »Hvordan skal jeg gøre det? Præsterne lytter ikke. Jeg kan ikke gå til hr. Kohl. Mange af dem, jeg taler med, taler dårligt om paven. Mange er trådt ud af kirken eller taler dårligt om troen. Det står så dårligt til med menneskene i øjeblikket.«

Jeg: »Kære Gud, giv mig venligst et råd. Hvordan skal jeg opfordre folk til at bede?« Frelseren:

»Ja, min datter, gå selv hen til forbundskansler Kohl.«

Jeg: »Hvornår vil du have, at jeg skal gå til ham?«

Frelseren: »Så hurtigt som muligt.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg vil gøre det. Herre, din vilje ske. Jeg beder dig, led mig, vejled mig og bliv hos mig.«

Frelseren: »Min datter, sådan skal det være.«

Jeg: »Kære Gud, jeg elsker dig højere end alt, jeg takker

dig.« Frelseren: »Kære datter, gør det snart.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil gå hen til forbundskansleren.«

Frelseren: »Denne krig vil medføre flere døde og mere ødelæggelse.«

Jeg: »Jeg fornemmer, at gribbene (dæmonerne) er tilbage omkring mig, selvom jeg har strøet indviet salt.«

Frelseren: »Min datter, for dem er det en pine, men på grund af det, du skriver, er de tvunget til at være hos dig. Den Øverste tvinger dem.«

Jeg: »Så det er altså Lucifer.«

Frelseren: »Ja, min datter, du har gættet rigtigt.«

Jeg: »Kære Frelser, efter bønnegruppen kunne jeg ikke falde i søvn. Klokken var 01.00 om natten.

Jeg følte en uro, det var ubehageligt, som om jeg havde orme overalt under huden, der kravlede og bevægede sig. Jeg tænkte straks på dæmoner og steg straks ud af sengen. Jeg sprøjtede mig selv og sengen med vievand og bad den korte eksorcisme, og så var det hele væk igen. Jeg sprøjtede så meget vievand, at sengen, hvor jeg faldt i søvn, var våd.»

Frelseren: »Ja, der var mange; hvis du havde set dem, ville du være død.« Jeg:

»Kære Gud, vil nogen tro på mig?«

Frelseren: »De tror først, når det er for sent.«

Mig: »Jeg tror ikke, jeg glemmer det så hurtigt. Det væmmer mig – hvordan må det da først være i helvede? Kære Gud, red venligst menneskene.«

Frelseren: »Min datter, gå i fred.« Rosenkrans og højmesse i rødt.

24.06.92 – onsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Jeg bad inderligt, og bagefter sagde jeg: »Herre, hvis du vil, at jeg skal skrive det ned, så lad din vilje ske, Herre.«

Frelseren: »Ja, min datter, skriv det ned.«

Jeg: »Det er så dejligt at mærke varmen, kærligheden fra Frelseren og den dybe fred. Man kunne tilbringe timevis på denne måde.«

Frelseren: »Jeg vil forkorte tiden for mine mennesker.«

Jeg: »Kære Gud, sig et andet ord til mig, det er uklart for mig.« Frelseren:

»Menneskerne skal dø tidligere.« (end i Guds plan)

Jeg blev igen forstyrret. Veronika kaldte på mig, jeg fik besøg. Det var en ung mand, der for 10 år siden arbejdede hos mig som værnepligtig i civiltjeneste og nu snart var færdig med sit medicinstudium. Dengang ville han blive protestantisk præst, ikke fordi han troede, men fordi han mente, at man kunne tjene gode penge der. Jeg mindede ham om det og fortalte ham derefter om min tro i dag. Andreas var nu 30 år. Han sagde igen, at når han var færdig med sit studie, ville han tage til Schweiz, fordi man tjener bedre der, de betaler mere der.

Kl. 12.00 i kapellet. Jeg er altid i kapellet. Jeg nævner det bare ikke længere i dagbogen, så det ikke bliver for meget.

Kl. 19.30 i Rochuskapellet — Hl. Messe.

25.06.92 — torsdag

Ingen stemme — Jeg var i kirken i Rot til rosenkransen og til Hl-messen.

26.06.92 — Hjerter-Jesu-fest

Bønneforening:

Frelseren: »Menneskerne må omvende sig, for der venter dem en stor fare. I har så lidt tid tilbage.«

Jeg: »Kære Gud, jeg tør ikke spørge dig. Hjælp mig venligst. Du ved alt. Hvad ønsker du af mig?«

Frelseren: »At du forbliver mig tro. Gå i fred, min datter.« Rosenkrans og hellig messe i Rot.

27.06.92 – lørdag

Kl. 7.15 var jeg i kirken i Waghäusel til den hellige messe.

Bagefter skrev jeg dagbog sammen med Marion og et brev til forbundskansler H. Kohl.

Mellem kl. 16.30 og 18.15 var jeg i kirken i Rot, hvor jeg bad og gik til skrifte. Om aftenen kom to teologistuderende fra Lantershofen, Matthias og Fridolin. Langt ud på natten læste jeg højt for dem fra dagbogen.

28.06.92 – søndag

Hjemme bad jeg i cirka en time. Fridolin sang i badeværelset. Min mand forstyrrede også. Det var svært at forene mig med Frelseren.

Fridolin, Matthias og jeg gik til kirken i Waghäusel. Efter den hellige kommunion bekræftede Frelseren budskabet for mig. Jeg græd. Det papir, jeg havde skrevet på om morgenen, havde jeg revet i stykker; jeg ville ikke tro på det. Og nu gentog Frelseren det. Jeg måtte græde så meget, og alligevel gik vi hen til fader Aemilian.

Jeg talte med fader Aemilian i omkring 20 minutter.

Fridolin og Matthias havde lyttet med. Jeg følte, at jeg ikke var alene. Frelseren var hos mig. Jeg sagde, at mundkommunionen var den rigtige vej. Fader Aemilian mente, at Frelseren gik ud af de små stykker af hostien. Efter samtalen bad jeg ham om velsignelsen.

Vi havde så kun en time og 15 minutter tilbage til frokosten. Fridolin bad, og Matthias hjalp mig med at lave mad.

Derefter gik vi kl. 13.30 ind i kirken til andagt.

Da vi var hjemme igen, bad vi den smertefulde rosenkrans for freden på latin.

29.06.92 – mandag

Kl. 10.00 Lægens kontor:

Jeg var utilfreds i går efter samtalen med fader Aemilian. Derfor spurgte jeg Frelseren, om han var til stede i de små partikler af hostien.

Frelseren: »Skriv, min datter, også i de små stykker befinder jeg mig. Lyt godt efter, min datter, faderen forvrænger den Hellige Faders lære. Bed for ham.«

Frelseren fortsatte: »Skriv, min datter, krigen breder sig meget hurtigt. Alle vil komme til at kæmpe.«

Jeg: »Hvem er alle?«

Frelseren: »Alle dem, der har had i hjertet.« Jeg:

»Og dem, der har kærlighed?«

Frelseren: »De behøver ikke at kæmpe.«

Mig: »Men dem, der er fyldt af had, er i flertal; de er flere end dem, der er fyldt af kærlighed.«

Frelseren: »Jeg er med de få, og de vil sejre.«

Jeg: »Det minder mig om David og Goliath.«

Frelseren: »Sådan er det, min datter.«

Frelseren: »Du hører til de få, der har kærlighed.« Jeg:

»Skal de andre så være bange?«

Frelseren: »Hvis de elsker mig, vil de ikke være bange.« Jeg spurgte

ikke, men tænkte blot på, om han også var min brudgom. Frelseren:

»Ja, jeg er din brudgom.«

Mig: »Men jeg forstår det ikke helt endnu.«

Frelseren: »Min datter, du er min brud.«

Jeg: »Kære Herre Jesus Kristus, sig det venligst tydeligere for mig: Hvad er en brud?«

Frelseren: »Bruden er den, der allerede har givet mig alt.«

Jeg: »Kære Gud, men jeg tror, jeg er en synderinde og kan ikke forstå, at jeg er din brud.«

Frelseren: »Indtil nu har ingen forstået det.«

Frelseren: »Min kære datter, forbliv mig tro. Lad dig ikke påvirke af andre. Gå i fred.«

Jeg: »Kære Gud, jeg elsker dig og takker dig, og jeg har intet andet ønske end at være dig tro.«

Hi. Messe og rosenkrans i rødt.

En præst fra Indien var kommet som vikar, da pastor Vogt var på kur.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Pastor Dochart tog imod skriftemål.

30.06.92 — tirsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Jeg bad inderligt og anbefalede mange mennesker til Frelseren, og til sidst alle sjæle. Frelseren:

»Min datter, det glæder mig, hvad du har sagt. Skriv, min datter, du er træt, hvil dig.«

Jeg: »Men i morgen vil jeg køre til Rodalben ved Pirmasens. Der findes et stort tegn for verden.«

Frelseren: »Ja, tag derhen, min datter, dette tegn er mit tegn.« Jeg: »Dette tegn skal helt sikkert tilbedes i kirken.

Hvorfor gør de det ikke?»

Frelseren: »Fordi præsterne ikke lever i Guds nåde.«

Jeg: »Men der er jo allerede gået 40 år. Der må da ske noget.« Frelseren: »Der vil ske noget. Men ikke endnu.«

Frelseren: »Skriv det ned. Jeg elsker dig, min datter.«

Efter et stykke tid:

Frelseren: »Tegnet vil komme.« (Det tegn, som Frelseren allerede havde lovet mig.)

Mig: »Skal jeg forberede mig på det?«

Frelseren: »Bliv altid i mig.«

Jeg: »Ja, min Herre, mit eneste ønske er altid at være sammen med dig, for der findes ikke noget smukkere.«

Frelseren: »Dette tegn vil finde sted i kirken.« Frelseren:

»Ønsker du, at dette tegn skal ske ved dig?«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min Brudgom, men også at jeg ikke bliver skilt fra dig, og at jeg kan prise og lovprise dig sammen med de hellige i al evighed. For der er intet smukkere end at være i din kærlighed.«

Frelseren: »Således skal det være, min datter.«

Frelseren: »Du får en opgave af mig: at hjælpe med at redde de andre sjæle.« Jeg: »Hvem er de andre?«

Frelseren: »De sjæle, der tvivler.«

Jeg: »Åh, min Herre, det er jo mange. Men jeg vil gøre det, som du vil, for jeg elsker dig højere end alt.«

Frelseren: »Min brud, gå i fred.«

Jeg: »Kære Gud, har jeg hørt rigtigt? Sig det venligst en gang til.« Frelseren: »Ja, min datter, du er min brud.«

Mig: »Min Herre og Gud, min Brudgom, jeg takker dig for alt.«

Rosenkrans og højmesse i rødt.

01.07.92 – onsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Efter ca. 10 minutters inderlig bøn var der ca. 15 minutters stilhed, så hørte jeg Frelseren: »Min datter, den store krig begynder allerede. Alle mennesker på jorden bærer ansvaret. Jeg ønsker, at der bedes meget. Gør bod og fast. Jeg elsker dig, min datter, gå i fred.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, tak, min kære Herre Jesus. Vær barmhjertig mod alle mennesker. Red os, Herre, lad os ikke gå fortabt, vi er dine børn.«

Om eftermiddagen ledte jeg bønnen i familien Wafzigs hus. Der var flere troende til stede; begge værelser var fulde. Bagefter gik vi til den hellige messe.

Pastor Weber holdt den hellige messe. Jeg tror, det var den sidste, jeg fejrede sammen med ham. Pastor Weber går snart på pension.

Derefter gik vi hen til Brigitte og Franz. Fridolin var også der sammen med tre studerende, Josef, Markus og Matthias.

Der var mange andre mennesker hos Brigitte og Franz, og jeg fortalte om mine oplevelser, erfaringer og min tro.

02.07.92 – torsdag

Kl. 10.00 Arbejdsplads – lægeværelset:

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Mig: »Ja, min Herre, hvad vil du have, at jeg skal skrive?«

Frelseren: »Giv mig din fremtid.«

Mig: »Min Herre og Gud, min Jesus, jeg giver den til dig, for jeg har lagt mit liv og min fremtid i dine hænder, og den tilhører dig.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, som du har sagt det.«

Jeg: »Ja, min Herre, Jesus, for jeg ved, at du er så god, og at der kun findes det gode hos dig.

Jeg kan ikke forestille mig andet end altid at være sammen med dig. Jeg er vinstokken fra vinstokken.»

Frelseren: »Skriv, min datter, fremtiden bestemmer jeg.« Jeg:

»Hvordan skal jeg genkende det, når du bestemmer det?«

Frelseren: »Det, jeg kræver af dig, skal du blot gøre.« Jeg:

»Hvordan skal jeg vide, at det kommer fra dig?«

Frelseren: »Jeg vil lade dig indse det.»

Jeg: »Kære Gud, skal jeg allerede nu gøre noget?«

Frelseren: »Ja, min datter.«

Jeg: »Hvad, min Herre og Gud, min Brudgom?«

Frelseren: »Tro fast på det, jeg siger til dig.«

Jeg: »Min Herre, min kære og barmhjertige Gud, jeg vil tro fast på det, for du har allerede givet mig den levende tro.«

Frelseren: »Skriv, min datter, fremtiden vil blive, som jeg vil det.« Jeg:

»Mener du min fremtid?«

Frelseren: »Ja, din fremtid, den tilhører mig.«

Jeg: »Det skal være, som du vil, min Herre og Gud. Jeg elsker dig meget, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Min datter, det behager mig, som du har sagt det.«

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg elsker dig, min brud, gå i fred.« Jeg: »Min Herre og Gud, jeg takker dig.«

Det faldt mig ind, at Frelseren havde sagt til mig, at han ville bære mig.

Frelseren: »Jeg vil bære dig hen, hvor jeg vil. Du vil være to steder på samme tid.«

Jeg: »Men Herre, jeg er kun én.«

Frelseren: »Jeg kan formere dig.«

Jeg: »Kære Gud, det forstår jeg ikke, men jeg tror på, at du kan det.« Jeg:

»Herre, hvorfor har du brug for mig to steder?«

Frelseren: »For at overbevise de vantro. Min kære datter, det er dejligt, at du spurgte. Min datter, forbliv mig tro.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil være dig tro. Jeg takker dig, min kærlige Fader.«

02.07.92 – torsdag

Rosenkrans og HI-messe i rødt.

03.07.92 — fredag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Jeg bad inderligt; jeg ville kun skrive, hvis det var Guds vilje.

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil skrive det ned, fordi du vil det.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg vil ændre tiden.« Jeg:

»Hvordan kan man ændre tiden?«

Frelseren: »Jeg vil forkorte den.«

Jeg: »Kære Gud, jeg er så dum, jeg forstår det ikke, sig det på en enklere måde.«

Frelseren: »Pesten kommer over jer.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det er endnu en trussel.« Frelseren:

»Menneskene vil ikke omvende sig.«

Jeg: »Kære Gud, må jeg vide, hvad du kalder en plage?«

Frelseren: »Skriv, min datter, der kommer en tørkekatastrofe.«

Jeg: »Kære Frelser, jeg mærker nu igen den urene ånd. Den trækker i min højre hånd. Er det en, eller har jeg bildt mig det ind?«

Frelseren: »Ja, der er flere.«

Jeg: »Jeg har allerede bedt så meget i morges.«

Frelseren: »Fortsæt med at bede.«

Mig: »Kære Gud, jeg takker dig for, at jeg ikke er bange.«

Frelseren: »Med mig behøver du ikke være bange.«

Mig: »Hvordan skal jeg vide, om du altid er hos mig?«

Frelseren: »Jeg er altid hos dig.«

Mig: »Egentlig føler jeg, at jeg aldrig er alene. Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Skriv det. Du er min kære datter.«

Jeg: »Jeg elsker dig, min Herre og Gud, højere end alt, og jeg ønsker, at jeg aldrig holder op med at elske dig.«

Frelseren: »Gå i fred, min datter.«

Mellem kl. 16.00 og 17.00 vandede jeg haven. Efter den tiende kande vand blev jeg utilpas, kvalm og svimmel, og jeg fik stærke smerter i hjertet.

Jeg kunne næsten ikke trække vejret. Langsomt gik jeg i seng. Jeg drak straks helligt vand, som fader Gebhard Heyder havde indviet, og sprøjtede Nitrolingual-spray 04 ind i munden.

Min søn ville tilkalde lægen. Så fik jeg også smerter i den øverste del af maven.

Hjertesmerterne varede omkring 15 minutter. Jeg sagde til Frelseren, at jeg ikke måtte dø, for jeg skulle jo stadig skrive dagbogen færdig. Jeg drak endnu en gang af det indviede vand. Jeg fik det bedre.

Derefter gik jeg ind i kirken. Efter den hellige kommunion havde jeg det endnu bedre.

Min Frelser er den bedste læge.

Derefter kom Fridolin fra Lantershofen og Erich fra Rot. Vi læste op af Barbara Weigands bog.

En bog, som alle burde læse.

04.07.92 – lørdag

Efter en times bøn spurgte jeg Frelseren under foreningen, om han ønskede, at jeg skulle skrive i dag.

Frelseren: »Ja, min datter, jeg vil have, at du skriver.»

Mig: »Jeg bliver forstyrret af min mand og min svigermor. Jeg kan desværre ikke skrive det ned.»

Når man er forenet med Frelseren, er der intet, djævelen hellere vil, end at forstyrre, så man ikke skriver noget ned.

Min svigermor er syg for tiden. Hun har ikke engang været i kirke de seneste dage, og hun kan knap nok gå. Men nu, hvor jeg sidder hjemme og skriver budskabet, støvsuger hun trappeopgangen med den tunge støvsuger, som om hun var den sundeste person i verden.

Jeg sætter Gud på førstepladsen. Når man først beder, kan man senere med kærlighed gøre mange ting bedre, både når man gør rent og arbejder, og man får meget mere fra hånden og gør det bedre.

Knap var jeg kommet til ro, før min mand forstyrrede mig.

Ingen tager hensyn til, at Frelseren taler til mig. På arbejdspladsen er det næsten bedre end derhjemme. Naboens hund gøer nu, og bilerne på gaden kører forbi.

»Kære Frelser, jeg prøver at tale med dig.«

Omkring 15 minutter senere: Min mand gik, og jeg var alene. Jeg lagde telefonrøret til side, så den ikke ringede.

Jeg blev ramt af en fristelse. Jeg græd et stykke tid.

Jeg tænkte på, om det overhovedet var Frelseren, der talte til mig. Det var svært for mig. Jeg sagde til Frelseren, at jeg hellere ville dø med det samme, hvis det var Djævelen, der talte til mig, og ikke Frelseren. For jeg har givet alt til Frelseren og ikke til Djævelen.

Så hørte jeg:

»Skriv, min datter, vejen til mig er stejl og smal. Der er så få mennesker på den. Ja, min datter, du er også på denne vej. Jo stejlere den er, desto flere fristelser møder dig.«

Jeg: »Kære Frelser, det er svært for mig at skrive dette, for jeg har ingen præst, der kan høre, hvad du siger til mig. Jeg er så uerfaren, og jeg føler mig så dum til at skrive, og jeg laver mange fejl. Jeg er uværdig til at høre din stemme. Men én ting kan ikke vildlede mig, og det er min kærlighed til dig. Frelser, jeg kan ikke skrive mere nu.»

Frelser: »Gå i fred, min datter.«

Mig: »Kære Gud, tilgiv mig venligst. Jeg takker dig også for disse fristelser, som er så svære for mig. Jeg er jo et svagt menneske, et støvkorn.«

Kl. 16.30 – 19.45: I dette tidsrum var jeg i kirken i Rot. Jeg ofrede alt, også den hellige kommunion, til Jomfru Maria. Derefter gik jeg til skrifte hos fader Paul Adambukulam, der vikarierede for pastor Vogt.

05.07.92 — søndag

7.30 - 9.15: Jeg bad derhjemme før den hellige messe og forenede mig med den.

Frelseren: »Skriv det ned, min datter, jeg giver dig tid til den opgave, du skal udføre.« Jeg:

»Herre, hvilken opgave skal jeg udføre? Har det noget med kirken at gøre?«

Frelseren: »Ja, denne opgave er for Kirkens skyld.«

Mig: »Kan jeg sammenligne denne opgave med evangeliet?«

Frelseren: »Ja, det kan du.«

Mig: »Jeg vil ikke gætte på det, sig det venligst til mig.«

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg ventede et øjeblik og sagde: »Jeg ved det ikke, min Herre, det er uklart for mig, og jeg kan heller ikke forestille mig, hvad det vil være for en opgave.«

Frelseren: »Det kommer senere. Den opgave, jeg giver dig, skal du udføre.«

Jeg: »Men jeg kan ikke gøre noget, hvis jeg ikke ved, hvad det er.«

Frelseren: »Giv brevet til den hellige fader til den præst, der er her som stedfortræder, og han skal aflevere det personligt til den hellige fader.«

Jeg: »Har du ønsket, at denne fader skal komme til vores kirke?«

Frelseren: »Ja, det var min vilje.«

Jeg: »Vil han også gøre det?«

Frelseren: »Ja, det vil han gøre.«

Jeg: »Jeg er glad for, at jeg har en kopi af brevet til den Hellige Fader. Ja, min Herre, jeg vil gøre det. Din vilje skal ske.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg elsker dig, gå i fred.«

Jeg bad endnu en takkebøn.

Kl. 13.30 var der rosenkransbøn, ingen andagt. Men Hedwig H. ledte efter rosenkransbønnen litani til det Hellige Dyrebare Blod.

Foran kirken stod to hjemløse, der ledte efter tæpper at sove under. Jeg inviterede dem med hjem til mig. Hedwig kom også med.

Jeg gav dem begge noget at spise, og derefter bad jeg rosenkransen sammen med Hedwig H. Den ene af de to hjemløse faldt straks i søvn, mens den anden bad med. Vi gav dem to sovetæpper, og så gik de deres vej.

Kl. 18.30: Jeg deltog i rosenkransbønnen og den hellige messe i Rochuskapellet i Mingolsheim. Hedwig var også med.

06.07.92 – mandag

Kl. 10.00 Lægeværrelset:

Gudskelov, at der ikke var så mange patienter. Om sommeren er der færre end på andre årstider. Til gengæld kan man så bede mere, for jeg bryder mig ikke om meningsløse samtaler. Det evige liv begynder ikke først efter døden, men allerede nu her på jorden.

Derfor er det første og det andet bud så vigtigt. Hvor der ikke er ære til Gud, der er heller ingen kærlighed.

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren.

Frelseren: »Tiden er kommet, hvor I alle vil blive sigtet. Vær på vagt, Satan er stærk. Mange består ikke denne prøve. De mangler kærlighed. Bed uden ophør. Ånden er villig, men kødet er svagt. Guds Ånd hviler i jer. I må vise Ham ære.« Frelseren: »Min datter, tvivl ikke, gå i fred.«

Mig: »Jeg føler nu meget varme og kærlighed i mig, men jeg er ked af, at jeg kun kalder stemmen for »stemme«, for det er en indre samtale.

Man taler om en stemme, når man hører den højt, eller når man taler. Jeg hører den fra en dybde, der er så ufattelig. Derfor beder jeg dig, min Herre og Gud, tilgiv mig.

Jeg tvivler ikke på din kærlighed og din tilstedeværelse, men jeg undrer mig over, at andre mennesker ikke hører sådan noget. I begyndelsen troede jeg, at alle hørte det, ligesom jeg. Men når man så hører, at det ikke er sådan, så tager det sikkert lidt tid, før man forstår, at det er en stor nåde fra dig og ikke fra mig selv. Jeg takker dig, min Herre, min kære Jesus, for denne store nåde.

Rosenkrans og Hellig Messen i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Vi bad i to timer.

07.07.92 – tirsdag

Kl. 10.00 Lægeeværelset:

Jeg bad og forenede mig.

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg har brug for...«

Jeg: »Herre, hvem er du, når du siger: 'Skriv, min datter'?« Frelseren:

»Du kan skrive til Jesus.«

Frelseren: »Jeg har brug for stærke bekendere i den kommende tid. Du er endnu ikke så stærk, min datter.«

Mig: »Kære Gud, kære Jesus, hvad skal jeg gøre for at blive stærk?« Frelseren:

»Stol fuldt ud på mig.«

Jeg: »Min Herre og Gud, giv mig venligst denne nåde, så jeg kan have fuld tillid til dig.« Frelseren: »Min datter, jeg giver dig den.«

Mig: »Min Herre og Gud, du er min kærlige Fader. Du har allerede givet mig den levende tro, derefter trofastheden over for dig og nu tilliden til dig.

Er det dyder?«

Frelseren: »Ja, det er de dyder, du nu besidder.«

Jeg: »Fru Becker gav mig en seddel, hvor der stod, at en ung mand, R. Denninger, lider af en sygdom, Morbus Crohn.«

Frelseren: »Denne herre skal bære dette kors med

kærlighed.« Jeg: »Har jeg skrevet kors rigtigt?«

Frelseren: »Ja, det kors, som jeg har givet ham.« Derefter:

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, at bogen af Barbara Weigand giver dig glæde og hjælper dig.«

Jeg: »Ja, min kære Jesus, det er også en af de bedste bøger. Den burde alle læse.«

Jeg spurgte Frelseren om min ferie, fordi jeg jo har overgivet alt til Frelseren. Jeg: »Hvad ville du gøre i mit sted?«

Frelseren: »Bliv hjemme, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, det vil jeg gøre. Tak for det gode råd.« Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter, gå i fred.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

08.07.92 – onsdag

Kl. 10.00 i lægens kontor:

Veronika og jeg bad sammen den smertefulde rosenkrans, derefter litaniet til det dyrebare blod og endnu andre bønner.

Mig: »Kære Gud, det er dejligt, når man overgiver alt til dig; man er fri for problemer, vrede, tvivl og frygt. Som du siger, så skal det ske. Alt skal ske, som du vil det.« Frelseren: »Der vil indtræffe en stor katastrofe i den nærmeste fremtid.«

Jeg: »Hvor?«

Frelseren: »Alle er mine børn, der skal bedes.«

Frelseren: »Et af atomkraftværkerne vil udrydde mange mennesker. Skriv ned, min datter, alt sammen på grund af penge. Tyskland vil deltage i denne krig mod Serbien.« Jeg: »Så bliver der altså alligevel krig i Serbien?«

Frelseren: »Ja, snart.«

Mig: »Kære Frelser, din ånd er forenet med min ånd, derfor taler du til mig.« Frelser: »Ja, sådan er det.«

Frelseren: »Vær på vagt, for fristelserne er stærkere. Min datter, hold fast i min hånd.«

Jeg: »Min kære og barmhjertige Gud, det vil jeg gøre. Må min skytsengel minde mig om det og beskytte mig, og jeg beder om, at Den Hellige Jomfru Mária må udbrede sin beskyttende kappe over alle sine børn og mig.«

Frelseren: »Min datter, gå i fred.«

Kl. 15.45 ringede fader Joachim fra Oggersheim til mig. Jeg talte med ham i ca. 10 minutter. Han ville vide, om jeg havde talt med forbundskansler H. Kohl. Jeg sagde ham, at jeg havde set forbundskansleren sammen med hans kone, da de netop så ballet i München. (Jeg så dem begge i fjernsynet, i nyhederne, som jeg havde set hos min svigermor.) Måske er det vigtigere end at læse brevet og opfylde Guds vilje. I ferietiden var der også højmesse hos os om onsdagen, så jeg behøvede ikke at gå til Rochuskapellet.
Kl. 18.30 rosenkrans og højmesse i rødt.

09.07.92 – torsdag

I morges bad jeg i over en time. Under foreningen:

Frelseren: »Skriv, min datter, du bliver inviteret til paven.«

Jeg: »Før Veronikas ferie eller bagefter? Og vil jeg få audiens hos den hellige Fader?«

Frelseren: »Ja, du vil tale med ham.«

Mig: »Herre, jeg tror på det, som du har sagt. Jeg tror nu på, at det vil ske.«

Frelseren: »Min datter, du behøver ikke at vide, hvad der venter dig i den nærmeste fremtid. Din fremtid tilhører mig.«

Jeg: »Ja, min Herre, sådan skal det være.«

Jeg: »Det betyder, at jeg ikke behøver at bekymre mig om, hvordan det går videre. Du tager den bekymring fra mig.«

Frelseren: »Du har skrevet det rigtigt, det behager mig. Sådan skal det være.« Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig, gå i fred.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Lidt efter den hellige kommunion bad jeg om, at fader Adambukulam ville henvende sig til mig, så jeg kunne fortælle ham, hvad Frelseren ønsker.

Da jeg gik ud af kirken, spurgte faderen mig, om jeg skulle til Heidelberg i morgen. Jeg nåede at fortælle ham, at jeg havde et budskab fra Frelseren til ham.

Han sagde til mig, at hvis han ikke stod foran kirken kl. 6.45 i morgen, ville han ikke køre med til Heidelberg. Han tog venligt afsked med mig.

Anton, en kommunionshjælper, så, at jeg talte med ham.

10.07.92 – fredag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Jeg fortalte Frelseren, at jeg i morges omkring kl. 6.50 stod foran kirken i Rot, og at fader Paul ikke var der.

Min mand og jeg bad derefter sammen på turen til Heidelberg. På klinikken havde jeg så bedt sammen med Veronika.

Frelseren ønskede, at jeg skulle skrive dette.

Frelseren: »Menneskene skal søge dækning for flyet.« Jeg: »Gælder det for Forbundsrepublikken Tyskland?«

Frelseren: »Ja, min datter.«

Mig: »Er Forbundsrepublikken truet af fly?« Frelseren:

»Ja, snart. Flyene kommer fra øst.«

Mig: »Herre, det er dog meget hårdt, det jeg skal skrive.« Frelseren:

»Min datter, de skal alle bede.«

Frelseren: »Min datter, menneskene er udsat for en stor fare. Opfordr dem til at bede. Jeg må igen forkorte tiden. Alle har så lidt tid tilbage.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned, kære Gud?«

Frelseren: »Ja, alt, hvad du skriver, skal snart trykkes.«

Jeg: »Kære Gud, jeg beder dig om nåde, så Marion og jeg kan skrive hurtigere, for vi bliver forstyrret så meget, når vi skriver, at vi ikke kommer så hurtigt frem.« Frelseren: »Min datter, I må gøre jer umage.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil bestræbe mig på at skrive.« Frelseren:

»Min datter, jeg elsker dig, gå i fred.«

Under foreningen følte jeg varme og megen kærlighed, og jeg modtog så megen nåde, især ro og fred. Ja, jeg følte, at Frelseren var til stede i mig.

Han talte som en frelser, der ønsker at frelse alle sine børn.

Kl. 15.00: Jeg åbnede en pakke fra Miriam-Forlaget. I et nyhedsbrev læste jeg, at

H. Josef Künzli var død. Jeg havde længe bedt for ham, for han skulle trykke bogen, og nu var han død.

Jeg begyndte at græde, tændte et lys for ham, sprøjtede vievand for ham og begyndte straks at bede for ham.

Kl. 18.30: Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Efter den hellige messe gav jeg brevet til den hellige fader, den hellige fader Paul Adambukulam, og bad ham om at aflevere det personligt til den hellige fader. Derefter inviterede jeg ham til mandag

kl. 19.45 til at læse op for ham fra min dagbog, hvad Frelseren havde sagt til ham. Jeg inviterede ham også til bønnegruppen kl. 20.00, så han kunne se, hvad og hvordan vi beder.

Han sagde, at han ville komme hjem til mig.

Derefter kom Marion, og vi skrev i dagbogen.

11.07.92 – lørdag

Jeg kom til kirken i Waghäusel kl. 8.15 i stedet for kl. 7.15 og havde slet ikke bemærket det. Irma henvendte sig til mig og spurgte, om jeg vidste, hvad klokken var.

Da jeg sagde »kl. 7.15«, lo hun og forklarede mig, at klokken allerede var 8.15. Sådan noget er aldrig sket for mig før.

Derefter gik jeg hen til Marion, og vi skrev dagbog.

Om eftermiddagen gik jeg i kirke mellem kl. 16.30 og 19.45. Jeg bad for mange forskellige anliggender.

12.07.92 – søndag

Kl. 7.50 – 9.00: Efter bønnen havde jeg forenet mig med

Frelseren: »Verden er i meget stor fare. Europa har kun lidt tid til at gøre det godt igen. Næsten alle mennesker vil gå fortabt. De er ikke forberedte på det evige liv.

Menneskene har overgivet deres vilje til Satan.» Jeg:

»Men der er jo så mange, der går i kirke.» Frelseren:

»Mange af dem vil falde fra.»

Jeg: »Er det det, man kalder

'sigtningen'?» Frelseren: »Ja, Satan

er allerede i gang med at sigte.«

Frelseren: »Skriv, min datter, verden har aldrig før været i en sådan synd som nu.

Krigen vil brede sig lige så hurtigt som alle hidtidige krige. Min datter, bed, bed meget. I kan gennem bønnen gøre meget godt igen.»

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Jeg har brug for rigtig mange bønnegrupper.«

Mig: »Vi har mange bønnegrupper i vores omgivelser.« Frelseren: »Ikke nok til at redde det store antal mennesker.«

Frelseren: »Min datter, så mange sjæle går tabt hver dag. Den bønnegruppe, du leder, bærer mange frugter, men de skal stadig modnes.«

Mig: »Hvad skal de gøre for at modnes?« Frelseren: »De skal elske.«

Jeg: »Jeg tør ikke spørge, det lyder alt sammen som en trussel.«

Frelseren: »Næsten hele Apokalypsen er et trusselsbudskab. Mine børn, jeg kan ikke trøste jer. I må bede og faste meget. De, der elsker mig, vil blive frelst. Og de, der ikke elsker mig, har allerede valgt deres fader, verdens fyrste.« Jeg: »Kære Jesus, du er verdens sejrherre og frelser, du kan frelse dem alle.« Frelseren: "Min datter, menneskenes frie vilje fører dem ud i afgrunden. Min datter, jeg elsker dig, og jeg elsker stadig alle mennesker. Gå i fred." Jeg: »Kære Gud, tilgiv os alle. Jeg elsker dig også på vegne af dem, der ikke elsker dig. Vær os nådig og red os, så vi ikke går til grunde. Jeg takker dig for disse smertefulde ord, som er en advarsel til verden.«

Kl. 10.00: Jeg besøgte HI-messen i Rot.

Kl. 13.30 Rosenkransbøn uden andagt i Rot i kirken. Fader Paul holder ingen andagt.

7. juli 1992 – mandag

Kl. 10.00 Lægens konsultation:

Jeg bad inderligt og forenede mig derefter med Frelseren.

Frelseren: »Min datter, hør godt efter. Alle de trykte ark vil en præst tage med sig og gennemgå og lade trykke. Hvilket forlag der skal trykke dem, vil præsten bestemme. Det skal ikke være din bekymring.«

Derefter sagde Frelseren:

»Opbevar din dagbog i stilhed, for Satan er stærk. Han vil ødelægge alt, hvad jeg har skrevet. Først når bogen er færdig, må den læses.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Ja, du skal skrive. Min ånd er forbundet med din, så hører du mig tydeligere.«

Frelseren: »Skriv, min datter, krigen vil blive voldsommere i de kommende dage.« Jeg:

»Hvilken mener du, i Bosnien eller i Rusland?«

Frelseren: »På begge sider, det kan du skrive, min datter. Bed for de døende.« Jeg: »Er der noget andet, jeg skal vide?«

Frelseren: »Ja, min datter, gå ikke alene, uden mig.«

Jeg: »Kære Gud, jeg ønsker at være altid hos dig og sammen med dig.«

Frelseren: »Det glæder mig, min datter, gå i fred.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg elsker dig og takker dig.«

14.07.92 — tirsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Under foreningen:

Frelseren: »Skriv det ned, min datter.«

Jeg: »Er det igen på grund af krigen?«

Frelseren: »Ja, bed for Serbien.«

Jeg: »Jeg troede, at H. Panić ordnede det hele?«

Frelseren: »Det er en fælde fra Satan.«

Mig: »Så er han ikke den rette mand for Serbien?«

Frelseren: »Nej, han er en ulv i fåreklæder.«

Mig: »Kan denne krig forhindres, når du siger: 'Bed for Serbien'?« Frelseren: »Mange sjæle kunne reddes. I krigen i Serbien vil flere sjæle gå tabt end i Bosnien og Kroatien tilsammen.

Efter et stykke tid hørte jeg:

»Skriv, min datter: Jomfru Marias åbenbaring vil snart finde sted.« Jeg: »Hvor?«

Frelseren: »I den Røde Kirke. Bed og fast. Tegnene vil snart komme, i den nærmeste fremtid.«

Mig: »Hvorfor siger du 'i den nærmeste fremtid'?«

Frelseren: »Fordi det er mig, der bestemmer tiden. I denne kirke skal der bedes.«

Frelseren: »Min datter, lyt godt efter. Skuff mig ikke.«

Jeg: »Nej, min Herre og Gud, jeg vil ikke skuffe dig. Giv mig venligst nåden til at være modig.«

Frelseren: »Min kære datter, gå i fred.«

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Omkring kl. 21.00 besøgte fader Paul Adambukulam mig. Han lovede mig at komme tilbage til bønnegruppen på mandag.

15.07.92 — onsdag

Kl. 10.00 på lægeværelset:

Jeg bad og forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Menneskene befinder sig i Satans snare.« Jeg: »Kære Gud, når du siger »menneskene«, så tænker jeg på alle.« Frelseren: »Det er kun et lille antal, der ikke befinder sig der.«

Mig: »Det lyder som i Don Boskos vision.«

Frelseren: »Min datter, du tager ikke fejl. De skal alle omvende sig. For mange er det allerede for sent.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned?« Frelseren:

»Ja, skriv det ned, det er endda meget vigtigt.« Mig:

»Ja, min Herre og Gud, og hvad er det så?«

Frelseren: »I år vil der udbryde krig i Serbien. Skriv, min datter, at den store forvirring i Kirken er medskyldig. Biskopperne må vende tilbage til kirkens sande lære.»

Jeg: »Hvad er det værste i kirken lige nu, hvorfor er der forfald i kirken?« Frelseren:

»Vanhelligelsen af mit legeme. Håndkommunionen må straks afskaffes.«

Mig: »Jeg er jo så hjælpeløs.«

Frelseren: »Det er sandt. Men hos mig er du ikke hjælpeløs.« Jeg: »Hvad skal jeg dog gøre?«

Frelseren: »Tal om det igen og igen. Lige så hurtigt som den blev indført, skal den også afskaffes igen. Skriv, min datter, at hvis de ikke gør det, vil der komme en straf over dem.

Ulydighed over for mig er det største onde, der kan ramme alle mennesker.«

Frelseren: »Bliv ved med at tale om det. Jeg vil være hos dig, når du taler om det. Min datter, forbliv mig tro. Jeg elsker dig, gå i fred.«

16.07.92 — torsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren. Frelseren:

»Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre. Jeg takker dig for, at du taler til mig, og jeg elsker dig over alt, for for mig handler det ikke om nysgerrighed efter, hvad du vil sige til mig, men om sjælenes frelse, og om at jeg opfylder din vilje, fordi du siger, at jeg er din tjenerinde. Da jeg forener mit sind med din Hellige Ånd, behøver jeg ikke at frygte, at en anden blander sig. Det er kun muligt, hvis du tillader det.»

Frelseren: »Skriv, min datter, alle må vende sig bort fra den brede vej, for de har ikke meget tid. Da jeg må forkorte tiden, må omvendelsen ske hurtigt. Der er så mange døde, og ingen præst kan begrave dem; bed for dem.«

Mig: »Er det nok, hvad jeg har skrevet, eller skal jeg skrive noget mere ned?« Frelseren:

»Du skal bygge kapellet så hurtigt som muligt.«

Jeg: »Kære Gud, giv arkitekten Wolfgang nåde, så han kan udarbejde tegningerne hurtigere; jeg har heller ikke penge nok endnu.«

Frelseren: »Alt vil være på plads til rette tid.«

Mig: »Kære Gud, send mig også nogle arbejdere, der kan hjælpe mig med at bygge kapellet.«

Frelseren: »Min datter, vi har ikke meget tid.«

Mig: »Hvorfor siger du 'vi'?»

Frelseren: »Jeg er sammen med
jer.«

Jeg: »Herre, din vilje skal ske. Jeg vil bestræbe mig på at opfylde din vilje. Jeg beder dig om
nåden til det.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

17.07.92 – fredag

Kl. 10.00 i lægens kontor:

Jeg bad og forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Min datter, jeg har brug for mange bønner. Krigen er begyndt.« Jeg:

»Du sagde, at krigen begyndte den 1. juli 1992.«

Frelseren: »Den russiske krig.«

Mig: »Kære Gud, hvorfor kalder du denne krig for den russiske krig?«

Frelseren: »Fordi de står bag serberne. Denne krig vil man ikke kunne standse.« Jeg: »Skal jeg
skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Ja. Der vil være mange døde i den
kommende tid.« Frelseren: »Min datter, jeg har brug for
stærke bedere.« Jeg: »Frelseren, hvad kalder du stærke
bedere?«

Frelseren: »Dem, der beder med hjertet. Skriv det ned, min datter, du vil snart opleve en
Jomfru Maria-åbenbaring.«

Jeg: »Men det har du jo allerede fortalt mig.«

Frelseren: »Det nærmer sig.«

Mig: »Hvad betyder 'det nærmer
sig'?« Frelseren: »Elsk hende.»

Jeg: »Elsker jeg hende ikke nok?«

Frelseren: »Du taler for lidt med
hende.«

Jeg: »Kære Jesus, jeg lover dig, at jeg fremover vil tale mere med Jomfru Maria og elske hende
mere.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, hvad du har skrevet. Min datter, jeg elsker dig, gå i
fred.«

Om eftermiddagen så jeg, at jeg havde modtaget post fra Forbundskanslerkontoret (Ref.: 012—
K—0007772/92/0()01). — se kopi, side - 155 -

Kl. 18.30 bad jeg rosenkransen i kirken for denne sag og blev også til den hellige messe.

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, hvad jeg skulle gøre. Det var omkring kl. 19.40.

Frelseren: »Tror du, at du vil komme til at tale med
ham?« Jeg: »Ja, det tror jeg.«

Frelseren: »Bed for ham, du vil endnu modtage et brev fra forbundskansleren.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil bede for ham og for denne sag.«

18.07.92 — lørdag

Kl. 7.15 var jeg i kirken i Waghäusel, derefter hos Marion, som næsten hver lørdag efter den hellige
messe, fordi vi så skriver dagbog. I dag gav jeg Monika Hamsch bogen af Barbara Weigand i gave,
og jeg sagde til hende, at når hun havde læst den, ville hun forstå mig bedre.

Kl. 16.30–18.30 i kirken i Rot: Jeg bad og gik derefter til skrifte hos fader Paul Adambukulam.

Knapt var jeg kommet hjem, før jeg igen blev angrebet. Denne gang gik dæmonen løs på Hedwig H. og
min mand. Hedwig insisterer på, at jeg skal bære et tørklæde i kirken, fordi en af de udvalgte et eller
andet sted har sagt det.

Jeg sagde til hende: »Det tror jeg godt nok, at vi skal bære tørklæder, men man behøver ikke at være spydig, når man selv ikke bærer et. Jeg tror, at det i dag er vigtigere for Frelseren at have et rent hjerte end at have 1000 kvinder, der bærer tørklæde, men har et urent hjerte. Hvis Frelseren ønsker, at jeg skal bære tørklæde i kirken i denne brændende hede, så er jeg parat til at bære tørklæde allerede i morgen.»

Jeg tog straks rosenkransen og bad. Derefter blev der ro. Mærkeligt, disse fristelser kommer straks efter skriftemålet.

19.07.92 — søndag

Jeg bad om natten fra kl. 4.20 til 5.20 og om morgenen fra kl. 8.00 til 9.15.

Da jeg i går aftes, i nat og i morges blev plaget af den urene ånd, spurgte jeg Frelseren under foreningen efter bønner:

Mig: »Vil du have, at jeg skriver, eller vil du have, at jeg ikke skriver?« Frelseren: »Jo, jeg vil gerne have, at du fortsætter med at skrive.«

Mig: »Jeg tror, at du taler til mig, og jeg har indset, at den urene ånd ikke vil have, at jeg skriver.«

Frelseren: »Skriv, min datter, menneskene står på en line, og de vakler.«

Mig: »Kære Gud, sig mig et andet ord, det er så uklart for mig.«

Frelseren: »Menneskene er ikke længere i stand til at tro.«

Jeg: »Hvorfor er de så ude af stand til at tro?«

Frelseren: »Fordi de ikke elsker den, der har frelst dem.« Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige.

Frelseren: »Spørg mig, min datter.«

Jeg: »Det er svært for mig, for jeg har endnu ingen præst, der kan gennemlæse det, jeg skriver.«

Frelseren: »Der kommer endnu en præst. Han vil gennemlæse det og hurtigst muligt sende det til tryk.«

Derefter:

Frelseren: »Krigen vil blive værre i den kommende tid.« Jeg:

»Jeg troede, at politikerne havde indgået fred?«

Frelseren: »Skriv, min datter, de har ikke indgået fred med mig. Jeg er denne freds konge. Udover mig kan ingen give fred. Den verdslige fred er kun en tilsyneladende fred. Den varer ikke længe. Jeg har forudsagt det i min plan.«

Mig: »Hvad er din plan?«

Frelseren: »Jeg har forudsagt, at Antikrists tid vil komme. Og den tid er allerede her.« Jeg: »Min Herre og Gud, det er jo helt forfærdeligt.«

Frelseren: »De stærke vil blive sigtet.«

Jeg: »Vær så venlig, Frelser, hjælp os, for vi er så svage.«

Frelseren: »Menneskets stolthed skal udryddes. Menneskerne skal lære at elske igen, så de kan genkende deres Frelser. Min datter, elsk mig, gå i fred.«

Kl. 10.00 var jeg i kirken i Rot til den hellige messe, og kl. 13.30 til rosenkransen. I dag var der ingen andagt.

20.07.92 – mandag

Kl. 10.00 i lægens kontor:

Som hver morgen bad jeg også i dag, hvorefter jeg forenede mig med Ham.

Frelseren: »Skriv, min datter, det er vigtigt.«

Fra dette øjeblik blev jeg forstyrret fire gange af dr. Arndt. Lægen var temmelig urolig. Han gik hastigt ind og ud igen og igen. Det sker meget ofte, når Frelseren taler til mig. Lægerne bliver ikke længe i rummet. Normalt skriver de patienternes journaler i dette rum, eller de ringer i forbindelse med arbejde og privat, og det er ikke så lidt. Når de fører unødvendige samtaler, beder jeg for dem, fordi jeg i mit arbejde i dette rum kan både bede og arbejde. Her er jeg som regel en halv time. Ellers er jeg i røntgenrummet, et rum uden dagslys, hvor jeg tager røntgenbilleder af patienterne.

Da rummet var tomt, spurgte jeg Frelseren, hvad det vigtige var, han ville sige til mig. Frelseren: »Min datter, tvivl ikke.«

Mig: »Herre, jeg vil ikke tvivle. Jeg vil tro fuldt og fast på det, du siger til mig, og jeg vil skrive det ned.«

Frelseren: »Der vil komme et stort jordskælv. Alle vil mærke det. Det vil være meget kraftigt.«

Mig: »Er det en del af straffen?«

Frelseren: »Ja, for menneskenes ulydighed. Ulydighed mod mig.« Jeg: »Hvad kan jeg gøre?«

Frelseren: »Du kan gøre noget. Bed.«

Mig: »Jeg har på fornemmelsen, at ingen lytter til mig.«

Frelseren: »Sådan er det, min datter.«

Frelseren sagde noget til mig, som jeg ikke ville skrive ned. Frelseren:

»Bliv mig tro, gå i fred.«

Så besluttede jeg alligevel at skrive ned, hvad Frelseren sagde til mig: »Præsterne og politikerne samarbejder.«

Da jeg nu alligevel havde skrevet det, hørte jeg:

»Tak, min datter.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Fader Paul Adambukulam bad med os, og bagefter tog han imod skriftemål. Fridolin var også der, og mange andre, der ikke havde været der i lang tid.

21.07.92 — tirsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Jeg bad inderligt og forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Jeg elsker også dig. Du tilhører mig helt og fuldt. Jeg er dit liv. Da du har givet mig alt, sørger jeg for dig.«

Frelseren: »Min datter, der er mange problemer, der skal løses.« Jeg: »Og hvad er det for nogle?«

Frelseren: »Et af dem er: Præsterne skal tilhøre mig. De skal afsky det verdslige. De skal være trofaste mod den Hellige Fader og traditionen. At afvige fra den Hellige Fader betyder at afvige fra mig. Præsterne skal vende tilbage til Kirkens sande lære, ellers er præsten ikke den anden Jesus.«

Frelseren: »Skriv, min datter, alle, der håner dig, håner mig. Dem skal du anbefale til mig.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, det vil jeg gøre.«

Frelseren: »Skriv, min datter. Virkningen af mit tegn på dig nærmer sig. Forbliv mig tro og hold stand.«

Jeg: »Kære Gud, jeg må alligevel spørge endnu en gang: Da jeg fortalte Holger og Fridolin lidt om dagbogen, var det så rigtigt?«

Frelseren: »Fortsæt med det, min datter.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, når du spørger.«

Jeg: »Hvorfor siger du altid, at jeg skal forblive dig tro? Er jeg ikke tro mod dig?«

Frelseren: »Jo, men du ved ikke, hvad der vil ske med dig i morgen.«

Jeg: »Herre, hvad mener du med det?«

Frelseren: »Fordi du har den frie vilje, og den kan jeg ikke tage fra dig.« Jeg:

»Men jeg forener altid min vilje med din.«

Frelseren: »Og alligevel kan du beslutte dig anderledes i morgen.«

Jeg: »Kære Gud, så vil jeg hellere dø nu end at beslutte mig anderledes. Åh, kære Gud, jeg ved, at du ved alt på forhånd. Lad mig aldrig skilles fra dig. Jeg er dit barn, og det vil jeg altid være.«

Frelseren: »Det, du har skrevet, var vigtigt for mig. Jeg elsker dig, min datter. Gå i fred.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og højmesse i rødt.

22.07.92 — onsdag

Kl. 8.15 i lægens kontor:

Frelseren: »Min datter, jeg vil have, at du skriver.«

Jeg: »Min kære Jesus, det er så svært for mig, ingen tager det alvorligt, hvad jeg skriver.«

Frelseren: »Der kommer en tid, hvor de vil tage det, du skriver, mere alvorligt.« Frelseren:

»Skriv, min datter, krigsskibene ved Adriaterhavet er klar til at indlede krigen mod Montenegro.«

Mig: »Monte Negro og Serbien har fred i øjeblikket.« Frelseren:

»Men ikke fred i deres hjerter.«

Mig: »Er der noget andet, jeg skal vide?«

Frelseren: »Ja, den nye præst i rødt kommer snart.« Jeg: »Er det Freiburgs vilje eller din?«

Frelseren: »Det er min vilje. Den nye præst vil bede den hellige rosenkrans før den hellige messe. Menneskerne i rødt vil indse, at de befinder sig i stor synd. Jeg vil redde jer alle.«

Jeg ville vide, om jeg skulle gå til fader Gebhard Heyder. Frelseren:

»Gå til ham, gå. Tal med ham.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig, bed meget. Gå i fred.«

Om eftermiddagen var jeg ude at handle i Globus. Da jeg var færdig og stod foran min bil, så jeg, at der under toiletpapiret i indkøbsvognen stadig lå shampoo og en kam; begge dele var ikke blevet scannet ved kassen. Jeg gik straks tilbage og betalte for det. Kassedamen sagde til mig, at det sjældent skete i dag. Jeg vidste, at dette var en fristelse for mig. Før i tiden ville jeg bestemt ikke have gjort sådan noget, men nu, efter dåben, vil jeg være en god kristen, fordi min samvittighed kræver det. Hvis jeg var blevet opkrævet 5 DM for meget, ville jeg også være gået tilbage og have klaget over det. Derfor siger jeg: Hvis det er til min fordel, så går jeg også tilbage, for Gud ser alt, og djævelen falder i den grav, han har gravet til mig.

Kl. 18.30 Helligmesse og rosenkrans i Rot.

23.07.92 — torsdag

Fra kl. 9.30 til 10.30 var jeg på lægekantoret.

Frelseren: »Kan du høre mig, min datter?«

Jeg: »Ja, jeg hører dig, min Herre.«

Frelseren: »Skriv, min datter, verden befinder sig i stor fare. Satan viser sin største magt. Verden er blændet af ham. Denne gang tager han et stort bytte med sig. Næsten alle adlyder ham.«

Mig: »Er der noget, jeg skal vide eller gøre?«

Frelseren: »Ja, gør noget for mig. Skriv det venligst ned, min datter. Alt, hvad du skriver, skal du få trykt.«

Mig: »Du har sagt, at en præst vil gøre det.«

Frelseren: »Ja, der vil også komme en præst. Han vil gøre det.«

Mig: »Herre, jeg er bange for, at han vil fjerne det om afskaffelsen af håndkommunionen, og også det om, at lægfolk ikke må uddele den hellige kommunion. Jeg er bange for, at han ikke vil lade det trykke.«

Frelseren: »Min datter, det vil han ikke gøre.« (Han vil ikke udelade noget.)

Jeg: »Så vil denne præst have en levende tro og være i Guds nåde.« Frelseren: »Ja, min datter.«

Mig: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, allerede på forhånd for denne præst. Jeg vil bede og faste meget for ham.«

Frelseren: »Min datter, gør det.«

Mig: »Min Herre, jeg vil gerne spørge dig, om jeg skal tage derhen, til det sted, hvor Josef og Gisela bor, for at holde et foredrag der. Er det også din vilje?«

Frelseren: »Min datter, jeg vil glæde mig meget, hvis du tager derhen og holder et foredrag.« Jeg:

»Herre, vil du være med mig?«

Frelseren: »Ja, jeg er altid hos dig.«

Jeg: »Kære Gud, jeg takker dig af hele mit hjerte.«

Frelseren: »Skriv, min datter, hvad tror du, der nu vil ske?« Jeg: »Jeg er jo spændt.«

Jeg ventede forundret på, hvad Frelseren nu ville sige.

Frelseren: »Tegnet vil komme.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg spørger ikke nu om hvornår. Men Herre, din vilje ske. For jeg vil aldrig være adskilt fra dig. Jeg elsker dig så meget, at jeg sætter dig, den levende og kærlige, treenige Gud, på førstepladsen i mit liv.«

Derefter blev jeg forstyrret af dr. Arndt. Han bookede sin private flyferie over telefonen. Mens han talte i telefon, bad jeg for ham og klistrede tallene på røntgenposerne. Således blev min samtale med Frelseren afbrudt.

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken.

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren:

Jeg: »Du sagde noget til mig om tegnet her til formiddag. Er der noget mere, jeg skal vide om det?«

Frelseren: »Ja, min datter, det sker ved dig.«

Jeg: »Herre, jeg bekymrer mig ikke om det. Jeg tilhører dig helt og fuldt.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig.«

Frelseren: »Min datter, forbliv mig tro, gå i fred.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg elsker dig, jeg vil være dig tro. Jeg takker dig for, at du igen har talt til mig.«

Ved røntgenundersøgelsen: En ung kvinde var faldet og havde slået ansigtet. Jeg måtte tage røntgenbilleder af hende. Jeg sagde til hende, at man skal bede om morgenen.

Hun: »Jeg beder om morgenen og om

aftenen.« Jeg: »Men du skal gå til

skrifte.« Hun: »Men jeg er protestant.«

Jeg så på hende, og hun græd. Jeg gav hende et bønnesedel, og hun gik glad derfra.

Den næste patient var en ung mand. Nogen havde smadret hele hans ansigt under en polterabend.

Jeg fortalte ham, hvordan den urene ånd virker gennem mennesker. Jeg sagde også til ham, at han måtte tilgive den pågældende og bede for ham og takke Gud for denne prøvelse.

Jeg gav ham et bønnesedel og sendte ham til skriftemål. Han glædede sig og gik tilbage til lægen for yderligere undersøgelse.

Kl. 18.30 rosenkrans og højmesse i rødt.

24.07.92 – fredag

Kl. 9.00 i lægens kontor:

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg har brug for mange bekendere, der forsvarer min tro.«

Jeg: »Men kære Gud, mennesker har frygt for mennesker og derudover også angst.«

Frelseren: »Ser du, min datter, med frygt for mennesker kommer ingen til mig. Bed, min datter, så du bliver befriet for frygt for mennesker. Den urene ånd forårsager frygten for mennesker. Man kan ikke tjene to herrer. Min datter, skriv.

Du har skrevet alt rigtigt indtil nu.» Jeg: »Men

jeg har så mange fejl.«

Frelseren: »Det kommer ikke an på, hvor mange fejl du har, men på det, jeg siger til dig.«

Jeg: »Du er min sjælevejleder, må jeg læse op fra min dagbog for fader Gebhard i Regensburg?«

Frelseren: »Det kan du.«

Jeg: »Skal jeg gøre noget mere?«

Frelseren: »Ja, du kan gøre noget.« Jeg:

»Hvad?«

Først hørte jeg intet.

Efter et stykke tid:

Frelseren: »Ser du, du kan ikke tale om dig selv.«

Jeg: »Ja, det har jeg allerede indset flere gange. Men de andre indser det ikke. De tror, jeg taler med mig selv.«

Frelseren: »Man må jo lytte mere til Gud end til de andre.«

Jeg spurgte Frelseren, om Beate måtte korrekturlæse dagbogen på grund af fejlene. Frelseren: »Det kan du godt. Min datter, jeg elsker dig, gå i fred.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

25.07.92 — lørdag

Jeg var til morgenmesse i Waghäusel. Da Beate gik ind i skriftestolen, bad jeg for hende og fader Werner Egon, da hun var i skriftestolen i omkring en time. Om aftenen ville vi køre til Regensburg, men autocamperen virkede ikke. Så besluttede vi at køre af sted med bilen næste dag.

26.07.92 — søndag

Omkring kl. 9.45 var min mand og jeg i Regensburg i karmeliterklosteret, i kirken. Derefter tilbragte jeg tiden fra kl. 10.45 til 15.45 sammen med fader Gebhard Heyder. En vidunderlig lærer. Han gennemgik nogle dage fra dagbogen.

Han gennemgik det, som Frelseren indgav mig, og sagde, at det stemte overens med Bibelen.

Fader Gebhard kender Bibelen godt, for han er også bibelforsker og har selv oversat Bibelen og forklaret den.

Jeg læste meget op for ham fra dagbogen, og ved nogle dage sagde han straks, hvilket bibelsted der hørte til,

f.eks. stemmer dagbogen fra den 03.07.92 overens med Johannesevangeliet, kapitel 14, vers 23.

Da jeg fortalte fader Gebhard, at folk ville kalde mig skør, citerede fader Gebhard igen en sætning fra evangeliet...

Og sådan fortsatte det i flere timer med ham.

Jeg takker Gud for, at jeg havde den ære at tale med denne præst. Til sidst velsignede han vand, stearinlys, salt og billeder for mig.

Derefter gik jeg til skrifte hos ham.

Det gjorde især indtryk på mig, at det, som Frelseren allerede på forhånd havde fortalt mig om verden, og hvad der vil ske med den, det vidste fader Gebhard allerede.

Så disse budskaber var en bekræftelse for ham og samtidig også for mig. Fader Gebhard er meget præcis i sin tale og meget korrekt.

Da vi kørte hjem fra Regensburg, blev min mand igen angrebet af den urene ånd. Så jeg måtte køre de omkring 200 km alene, mens han sov ved siden af mig i bilen.

I den tid bad jeg rosenkrans og andre bønner hele tiden. Min mand havde også skriftet i Regensburg, og alligevel blev han plaget. Nu undrer jeg mig ikke længere over hvorfor. Jeg ofrer alt til Frelseren.

Da vi kom hjem, ville jeg skrive og forene mig med Frelseren.

Men det var desværre umuligt. Der var kommet nogle kvinder, som førte meningsløse samtaler. Således blev jeg forstyrret. Jeg kunne mærke, hvordan den urene ånd virkede gennem disse kvinder. Det var ikke svært at genkende den urene ånd.

Jeg gik i seng omkring midnat uden at have hørt et ord fra Frelseren.

27.07.92 – mandag

Kl. 10.30 i lægeværelset:

Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren.

Frelseren: »Skriv, min datter, krigen vil blive værre i den kommende tid. Bed meget. Der vil blive krig i Irak. Denne krig vil brede sig vidt og bredt. Min datter, jeg elsker dig, gå i fred.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Kl. 20.00 Bønnegruppe. Pastor Dochart tog imod skriftemål.

28.07.92 — tirsdag

Kl. 10.00 derhjemme:

Jeg bad og forenede mig med Frelseren. Frelseren:

»Skriv, min datter.

Jeg: »Ja, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Du kan heller ikke vide, hvad du nu skal skrive ned.« Så hørte

jeg længe ingenting.

Mig: »Ja, Herre, jeg ved ikke, hvad jeg skal skrive ned. Jeg tror på det, du siger, jeg tvivler ikke længere.«

Frelseren: »Er du bange?«

Mig: »Jeg er ikke bange. Men hvis frygten kommer efter samtalen med dig, så var det ikke dig, for du giver ikke mennesker frygt.«

Frelseren: »Ja, min datter, skriv det ned: Menneskerne...«

I det øjeblik vægrede jeg mig mod at fortsætte med at skrive ned, hvad jeg hørte. Jeg ville ikke skrive mere, fordi jeg tænkte på, hvad der mon ville komme.

Frelseren: »Skriv ord for ord.« Jeg: »Ja,

det vil jeg gøre, min Herre.«

Frelseren: "Menneskerne er truet af mange katastrofer. En af dem er helt tæt på." I mine tanker spurgte jeg mig selv, hvor.

Frelseren: »Spørger du, hvor? Mine børn er overalt. Der skal bedes for dem alle.« Jeg:

»Min Herre, jeg vil bede for dem alle.«

Jeg tænkte nu på Wolfram og bad for hans anliggender.

Frelseren: »Det skal nok gå godt.«

Jeg: "Kan du fortælle mig noget om det?"

Frelseren: "Det er min vilje, det han gør."

Frelseren: "Du kan skrive noget mere ned. Men det, du skal skrive ned, er ikke godt." Jeg: "Men Herre, alt, hvad der kommer fra dig, er godt."

Frelseren: »Det er rigtigt, min datter.« Jeg:

»Skal jeg så strege det over?« Frelseren:

»Nej.«

Mig: »Kræver du noget af mig?«

Frelseren: »Ja.«

Mig: »Må jeg vide, hvad det er, tak?«

Frelseren: »Dit helbred.«

Jeg: »Undskyld, det forstår jeg ikke. Vil du venligst sige det igen? Måske har jeg bildt mig det ind.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil have dit helbred.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg forstår det ikke, men jeg giver dig mit helbred. For din kærlighed er stærkere end mit helbred. Lad mig aldrig blive adskilt fra dig.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, hvad du har skrevet. Jeg elsker dig, min datter, gå i fred.«

Jeg: »Jeg takker dig, min kære Jesus, min sjælefører, for at du har talt til mig, og for at du elsker mig, en synder.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren: »Kære Frelser, bad du mig i morges om sundhed?

Har jeg forstået det rigtigt? Tilgiv mig venligst, at jeg spørger endnu en gang.

Frelseren: »Ja, min datter, jeg bad dig om sundhed, og du gav mig den

»

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud.«

29.07.92 – onsdag

Kl. 10.05 – 11.45 hjemme:

Jeg bad inderligt og forenede mig med Ham.

Frelseren: »Skriv, min datter, du forstår ikke, hvad det betyder, at jeg vil have din sundhed. Jeg råder over din sundhed, som jeg vil.«

Jeg: »Ja, min Herre, du kan gøre, som du vil.«

Tårer strømmede fra mine øjne på en helt overnaturlig måde, uden at jeg selv bidrog til det. Jeg spurgte: »Græder du, min Herre?«

Frelseren: »Ja, min datter, mine tårer er lidelse. Dem, der kommer fra dine øjne, er mine tårer.«

Jeg: »Det føles, som om jeg er ét med dig. Det vil sige, at jeg ikke er alene. Der er også en helt særlig fred i mig. Det er så smukt, jeg er indvendigt så fri, som om alle problemer og bekymringer var væk.

Jeg har ingen frygt, ingen tvivl, ingen byrde i mig.«

Jeg: »Jeg ville gerne spørge dig om det helbred, jeg har givet dig. Jeg vil gerne vide, om jeg har forstået det rigtigt. Jeg ved ikke, om det, jeg tænker, er rigtigt.«

Frelseren: »Sig, hvad du tænker.«

Jeg: »Jeg mener, at når du giver mig en sygdom, en lidelse, så siger du ikke hvornår, men du giver den, når du vil.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned, det er soningslidelser.«

Jeg: »Hvad opnår jeg med disse soningslidelser?«

Frelseren: »Først og fremmest lider du sammen med mig. Du hjælper mig med at bære korset. Dermed bliver mange sjæle frelst.«

Mig: »Åh, min Herre, kan jeg bære dette kors, for du ved det jo på forhånd. Jeg bekymrer mig på forhånd for, at jeg ikke vender mig bort fra dig, for jeg er jo et så svagt menneske.«

Frelseren: »Uden mig ville du helt sikkert vende dig bort, men ikke med mig.«

Jeg: »Hvad skal jeg gøre for altid at være sammen med dig?«

Frelseren: »Vær mig tro.«

Jeg: »Herre, jeg er dig tro nu, men jeg ved ikke, hvordan det vil være i morgen.«

Frelseren: »Tænk ikke på i morgen, giv denne morgen til mig.«

Jeg: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre.«

Frelseren: »Du får mit tegn. Mine sårmærker.« Jeg: »Hvor, derhjemme?«

Frelseren: »I kirken.«

Jeg: »På hvilke dele af kroppen?«

Frelseren: »Alle fem. På hjertet, på hænderne og fødderne.«

Frelseren: »Ja, min datter, de synlige, dem der ikke væsker.«

Jeg: »Det betyder, at du bliver korsfæstet igen, i mig.«

Frelseren: »Ja, min datter, du har gættet rigtigt.«

Mig: »Kære Gud, bliver jeg nødt til at arbejde på klinikken med sårmærkerne?«

Frelseren: »Fremtiden tilhører mig, min datter.«

Mig: »Ja, Herre, jeg har allerede overgivet min fremtid til dig. Kære Gud, men sårmærkerne er den største smerte.«

Frelseren: »Ja, min datter, det er de. Men med denne smerte kan man redde mange sjæle.«

Jeg: »Herre, din vilje ske, jeg tilhører dig helt og holdent.«

Frelseren: »Min datter, korset med mig er sødt.«

Jeg: »Hvad betyder 'sødt'?«

Frelseren: »Du vil bære det sammen med mig indtil slutningen.«

Jeg: »Herre, er det sårmærker som hos den hellige Frans og hos den salige Pater Pio?«

Frelseren: »Ja, det er de samme som hos den hellige Frans og hos den salige Pater Pio.«

Jeg: »Men så må Pater Pio også være helgen.«

Frelseren: »Ja. Det vil han snart være.«

Mig: »Og hvis jeg dør med sårmærkerne?« Frelseren:

»Min datter, jeg er udødelig.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg elsker dig uden grænser.«

Frelseren: »Kærligheden har hverken grænser eller mål.«

Jeg: »Det er dejligt at høre. Jeg takker dig, jeg har nu talt så længe med dig. Man kan ikke finde en ende med dig.«

Frelseren: »Jeg er begyndelsen og slutningen.«

Mig: »Min Herre og Gud, min kære Jesus, min brudgom, min sjælefører, jeg er rede til at bære korset sammen med dig. Men for hvilke sjæle?«

Frelseren: »For de syndere, der lever i mørket og til enhver tid kan ende i helvede.« Jeg: »Kan præster også ende i helvede?«

Frelseren: »Ja, det kan de også.«

Frelseren: »Min datter, du vil lide for alle sjæle.« Jeg: »Men det er jo mange.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dem alle.«

Mig: »Det er smukt, og sådan skal vi mennesker også elske alle.«

Frelseren: »Med mig kan I gøre det. Uden mig kan I ikke elske. Min datter, jeg elsker dig, og jeg takker dig. Gå i fred.«

Om aftenen var jeg i Rochuskapellet til Hellig Messen, som blev holdt af en præst fra Zaire. Han læste den hellige messe lidt hurtigt. Da han uddelte den hellige kommunion, havde han ikke set mig, fordi jeg knælede ved kommunionsbænken.

En søster måtte give ham et tegn på, at jeg ønskede at modtage Frelseren. Han stod cirka en meter fra mig, og alligevel så han mig ikke.

St. Rochus-kapellet er et kapel i en kurklinik. Præsterne skifter der ca. hver fjerde uge. For det meste er præsterne der for at være i kur og udfører i denne periode sjælesorg. Ofte er præsterne fra Steyler-missionærene, og derfor kommer der også mange præster fra mange forskellige lande.

30.07.92 — torsdag

Kl. 9.00–10.45 derhjemme:

Først bad jeg, derefter forenede jeg mig med Herren. Og så græd jeg så meget, fordi jeg var blevet bange for, om jeg ville kunne holde ud, hvis jeg fik de hellige fem sår. Jeg var bange for ikke at kunne holde ud til det sidste og måske vende mig bort fra Frelseren.

Så bad jeg Frelseren om at give mig nåden til det, for så ville jeg være rede til at lide for syndernes frelse.

Jeg elsker Frelseren så meget, at jeg ikke kan forestille mig at miste ham. Det ville være det allerværste, der kunne ske mig.

Jeg ønsker, at alle vil overveje, hvordan det står til med deres nærhed til og kærlighed til Gud og deres næste. Jeg kan allerede nu sige, at Gud virkelig er kærlighed, og uden denne kærlighed kan jeg ikke længere leve.

Jeg er rede til sammen med ham at bære de fem åbne sårmerker, så jeg ikke mister kærligheden og forbliver forbundet med Frelseren for at frelse de syndere. Alene kan jeg intet.

Lige nu er jeg ikke længere bange, og jeg græder heller ikke længere. Det er blevet taget fra mig.

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg elsker dig meget. De sår, du vil bære, er mine sår.«

Frelseren: »Det betyder, at du vil være sammen med mig, og jeg vil ikke forlade dig. Vi vil være ét.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg kan ikke forstå det, men jeg tror på det.«

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min kære, barmhjertige Gud.«

Frelseren: »De soningslidelser, du vil få, vil komme meget snart.« Jeg: »Skal jeg gøre noget eller forberede mig?«

Frelseren: »Sådan som du er nu, er det nok for mig. Hold fast ved det, du har sagt.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg lover dig det. Giv mig venligst din nåde til, at jeg kan holde det og ikke modsige mig selv.«

Frelseren: »Du vil få nåden til det. Min datter, forbliv mig tro, elsk mig fortsat. Gå i fred.«

I flere uger har jeg haft smerter i min venstre skulder og overarm. Det er en knoglebetændelse. Jeg ofrede smerterne for sjælernes frelse.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Præst Vogt var vendt tilbage fra kuren.

Efter den hellige kommunion sagde jeg til Frelseren: »Du ved, hvad jeg gerne vil sige til dig. Jeg tvivler ikke, og jeg tror på det, men jeg vil gerne være sikker.«

Frelseren vidste, hvad jeg ville spørge om, og sagde:

Frelseren: »Du vil modtage de hellige fem sår. Det varer ikke længe. Tro på det. Du har ikke taget fejl.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, for at du har bekræftet det for mig efter den hellige nadver.«

Hele dagen følte jeg så megen glæde og kærlighed. Det kan man ikke beskrive.

31.07.92 — fredag

Kl. 9.00–11.00 derhjemme:

Jeg bad og forenede mig med Frelseren.

Jeg: »Min uendelige kærlighed, min kære Jesus, hvis du vil, er jeg klar til at skrive.«

Frelseren: »Ja, min datter, skriv, jeg har brug for mange sjæle, der er mig trofaste, som kan blidgøre min vrede.«

Jeg: »Er du Gud, også med vrede?«

Frelseren: »Min datter, menneskene er ulydige.« Jeg:

»Præsterne taler ikke om Guds vrede.«

Frelseren: »De præster, der er i min nåde, prædiker allerede det, jeg indgiver dem. Min datter, men der er meget få. Bed om, at der må komme flere gode præster. Præsterne prædiker ikke længere i dag. De har lukket deres hjerter for mig.«

Jeg: »Skal jeg fortælle, at jeg vil modtage de fem sårmærker fra dig?« Frelseren: »Min datter, bevar det endnu i stilhed.«

Jeg: »Hvorfor må jeg ikke sige det endnu? Må jeg få det at vide?«

Frelseren: »De fem sår, du vil modtage, er mine sår, og det kan ingen af dem endnu forstå.«

Jeg: »Har de forstået det hos de andre, der har båret dine sår, som f.eks. hos den hellige Frans og andre?«

Frelseren: »Ja, kirken har forstået det, men de (præsterne) håner det konstant.«

Jeg: »Kan du give mig et andet ord for at håne?«

Frelseren: »De er blevet ligeglade ved nadveren.«

Mig: »Kære Gud, jeg kan heller ikke forstå det med de hellige sår.« Frelseren: »Du er da ikke dig selv, men jeg er i dig.«

Mig: »Ja, min Herre og Gud, nu forstår jeg det bedre. Jeg er jo kun et støvkorn i forhold til dig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, verden er i en krise. Den kan ikke længere komme ud af den.«

Jeg: »Hvad mener du med krise, kære Gud?«

Frelseren: »Krisen er den totale afvendelse fra hendes Gud.«

Mig: »Er det hovedårsagen til denne vrede?«

Frelseren: »Ja, min datter, du har gættet rigtigt.«

Mig: »Men min Gud, der er jo stadig så mange, der holder fast ved dig.« Frelseren: »Min datter, de er fanget i Satans net.«

Jeg: »Kære Gud, for hvem skal jeg så lide soning sammen med dig?«

Frelseren: »For dem, der er fanget i Satans net.«

Jeg: »Kære Gud, så må man være en stor kæmper.«

Frelseren: »Min datter, sammen med mig er du allerede stor. Jeg har givet menneskene den frie vilje, og menneskene vil høre til der, hvor de har valgt at høre til, og hvor de ønsker at høre til.«

Jeg spurgte, om jeg havde skrevet det rigtigt. Frelseren:

»Det er nok for mig.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig, forbliv mig tro. Gå i fred.«

Da jeg var færdig med at skrive, lukkede jeg den store metalskydedør ud til altanen. Og straks sad min finger fast mellem døren. Det gjorde meget ondt, og jeg blødte.

Hos lægen fik jeg en stivkrampevaccination. Jeg ofrede smerterne til Guds større ære.

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

01.08.92 – lørdag

Kl. 7.15 var jeg i kirken i Waghäusel. Fra kl. 13.20 til 14.10 hjemme:

Frelseren: »Min datter, jeg er hos dig. Jeg elsker dig.«

Jeg: »Skal jeg skrive det ned?«

Frelseren: »Det kan du skrive ned.«

Jeg: »Jeg takker dig for din kærlighed, som jeg allerede i flere timer har følt så stærkt.«

Jeg troede, det kun var min vilje, at jeg så længselsfuldt ønskede at forene mig med Frelseren, så jeg næsten ikke kunne vente.

Frelseren: »Min datter, det var min vilje at forene mig med dig.«

Jeg: »Kære Gud, venter der mig noget, fordi du ønskede at forene dig med mig?«

Frelseren: »Ja, der venter dig noget.«

Jeg: »Må jeg få at vide det, min Herre og Gud? Jeg beder dig om nåde, så jeg kan klare alt, hvad der venter mig. Min Herre og Gud, jeg tager det også imod, selvom jeg ikke ved, hvad der venter mig.

Herre, din vilje skal ske og ikke min.

Frelseren: »Min datter, du er udvalgt, er du i tvivl, min datter?« Jeg: »Nej, min Herre.«

Derefter skete der længe intet, og jeg tænkte på, hvad der ville komme over mig.

Frelseren: »Du kan ikke sige, at det kommer fra dig.«

Jeg: »Nej. Jeg ved ikke, hvad der kommer. Skal jeg græde på grund af det, der venter mig?« Frelseren: »Du kan glæde dig.«

Jeg: »Hvad vil det være, som jeg skal glæde mig over? Jeg kan ikke forestille mig noget, som jeg skal glæde mig over lige nu.«

Frelseren: »Du vil altid være forbundet med Jomfru Maria.« Jeg: »Var jeg ikke forbundet med hende?«

Frelseren: »Du kan også tale til hende.« Jeg:

»Jeg har allerede talt til hende.« Frelseren:

»Hun vil også tale til dig.«

Mig: »Betyder det, at jeg vil høre hende, ligesom jeg hører dig?«

Frelseren: »Ja, min datter, du vil høre hende ligesom mig.« Jeg:

»Hvordan kan man skelne det, når hun taler?«

Frelseren: »Hun vil præsentere sig for dig, du vil genkende hendes

stemme.« Jeg: »Ja, min Herre, jeg glæder mig allerede. Hvornår vil det

ske?« Frelseren: »Så snart tegnet kommer.«

Mig: »Men du har jo sagt, at hun vil vise sig i kirken i St. Leon-Rot.« Frelseren: »Ja, det vil hun.«

Jeg: »Én gang?«

Frelseren: »Flere

gange.«

Frelseren: »Bevar alt i stilhed.«

Jeg: »Herre, giv mig venligst nåden til at bevare alt dette i tavshed. Du siger, at det, hjertet er fyldt med, taler munden om. Giv mig venligst nåden til, at min tunge tier om det.«

Frelseren: »Ja, min datter, du vil få den.«

Frelseren: »Min datter, din H. Guds Moder Maria og jeg elsker dig. Gå i fred.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg takker dig for så megen nåde. Jeg takker den kære Guds Moder for, at hun også vil tale med mig, en synderinde. Åh, Barmhjertighedens Moder, du syndernes tilflugtssted, led mig og beskyt mig.«

Kl. 15.30–18.15: Jeg bad i Rot i kirken og gik til skrifte hos pastor Vogt.

02.08.92 — søndag

kl. 8.00 – 9.20:

Frelseren: »Skriv, min datter, du elsker mig med min kærlighed. Denne kærlighed er en gave fra mig for dit »ja« til mig. Og denne kærlighed er den største gave, jeg har givet dig.« Jeg: »Jeg føler, at jeg altid må være forbundet med dig. Det trækker mig konstant hen imod dig. Man venter så længselsfuldt på at forene sig med dig.«

Frelseren: »Fordi du tilhører mig helt og fuldt.«

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg ønsker din selvbevidsthed.« Jeg: »Vær venlig at give mig et andet ord for det.«

Frelseren: »Du kan ikke gøre noget selv, jeg handler på dine vegne.«

Jeg: »Kære Gud, hvordan skal det fungere eller ske? Jeg forstår det ikke. Min Herre, hjælp mig, så jeg bedre kan forstå det.«

Frelseren: »Alt, hvad du gør, gør jeg.«

Jeg: »Så det er ikke mig, men dig, der gør det.« Jeg:

»Hvordan skal jeg vide, at det er dig, der gør det?«

Frelseren: »Sig, før du gør noget: »Gør det, Herre, som du vil.«« Jeg: »Så er jeg dit redskab, som du bruger.«

Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg vil gøre det, som du vil. Giv mig venligst nåden til, at jeg også kan gøre det, for det er bestemt ikke let.«

Jeg tænkte i den forbindelse på ydmyghed.

Frelseren: »Sig det, min datter, det er rigtigt, til det har du brug for ydmyghed.«

Jeg: »Herre, jeg beder hver dag om ydmyghed, **det er den sværeste dyd.**«

Frelseren: »Den opnår du kun, når du er sammen med mig. Og når du indser, at du intet er, og at alt er mig i dig, og når du indser, at du intet kan af dig selv, så har du opnået den ydmyghed, der behager mig så meget.»

Jeg ville skynde mig, så jeg kunne nå frem til kirken i tide til den hellige messe. Frelseren:

»Ja, min datter, jeg har også brug for dig der. Jeg elsker dig, min datter, gå i fred.«

Kl. 10.00 Hellig Messen i rødt.

Kl. 13.30 rosenkrans – bagefter bad jeg til de hellige sår. Kl. 19.00 bad jeg den smertefulde rosenkrans derhjemme.

03.08.92 – mandag

Kl. 8.00–10.00 i lægens kontor:

Efter at jeg havde bedt inderligt til Frelseren.

Frelseren: »Min datter, jeg har hørt dig godt. Hvad der vil ske med dig, er min bekymring, og hvad der endnu skal komme. Din opgave er, min datter, at tjene mig, som jeg vil det.«

Mig: »Herre, men lad mig venligst forstå, hvad du vil. Sig mig, hvad du vil have, at jeg skal gøre.«

Frelseren: »Du må stole fuldstændigt på mig.«

Jeg: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre.«

Mig: »Kære Gud, nu hvor jeg er forenet med din Hellige Ånd, så lad venligst ikke min ånd blande sig ind i mit skrivning, for det ville gøre mig usikker.«

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg har lagt en plan for dig, og denne plan skal opfyldes.«

Jeg: »Kære Gud, så bliver jeg bange, hvis den ikke bliver opfyldt.«

Frelseren: »Den vil blive opfyldt, hvis du altid er sammen med mig.«

Jeg: »Kære Gud, jeg vil altid være sammen med dig. Lad mig aldrig blive adskilt fra dig. Kære Gud, jeg tør nu ikke længere spørge dig om noget. Sig til mig, hvis jeg skal skrive noget mere ned. Gør med mig, hvad du vil. Jeg tilhører dig helt og fuldt.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Vær ikke bekymret, jeg har en, der vil udføre dette værk.«

Jeg: »Herre, jeg forstår ikke, hvorfor det kaldes et værk.«

Frelseren: »Min datter, dette værk er fra mig, og det handler om sjælenes frelse. Det er et værk til sjælenes frelse. Vi har meget lidt tid, min datter.«

Jeg: »Min Herre, når du siger sådan noget til mig, så kræver du noget af mig.« Frelseren: »Ja, min datter, soningslidelserne.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min treenige Gud, min barmhjertige Jesus, jeg er rede til at lide sammen med dig for sjælenes frelse af kærlighed til dig og til menneskene. Kære Gud, jeg har ikke ændret mening, for din mening er nu min mening. For det, du mener, er rigtigt, og ikke det, jeg mener.«

Frelseren: »Det glæder mig, min datter, det du har skrevet.« Jeg:

»Jeg har ikke længere noget ønske.«

Frelseren: »Har du virkelig intet ønske?«

Jeg: »Jeg tør ikke ønske mig noget, da jeg er så uværdig.« Frelseren:

»Ønsk dig noget, min datter, jeg vil have det.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, så ønsker jeg, at jeg med kærlighed og trofasthed kan bære det kors, du giver mig, sammen med dig indtil slutningen, og at kirken i St. Leon-Rot bliver en eksemplarisk kirke efter Den Hellige Faders mening, så andre kirker kan tage ved lære af den.

Jeg ønsker, at den hellige kommunion uddeles i knæ, med undtagelse af dem, der ikke kan knæle, og at den uddeles som mundkommunion med paten.

Jeg ønsker, at du skænker os præster, der hver dag står til rådighed for den hellige skrifte og skrifte-samtalen, og at den hellige kommunion i ærbødighed kun uddeles gennem præstens indviede hænder.

Dernæst at Jomfru Maria, den hellige Josef og de hellige engle og helgener igen bliver æret mere i kirken.

Jeg ønsker, at præsten sammen med de troende beder rosenkransen før den hellige messe, og at præsten under den hellige messe vender sig mod tabernaklet sammen med ministranterne, med undtagelse af prædikenen.

- At der i det kapel, der bygges i hjemmet, altid bedes for sjælernes frelse.
Især skal dine hellige sår æres.
- At mennesker i dette kapel bliver helbredt både legemligt og sjæleligt gennem Jomfru Marias og den hellige Josefs forbøn.
- At ingen, der beder i dette kapel, går fortabt.
- At min familie, den nuværende og de tre generationer før den, bliver frelst.
- Jeg beder om en særlig beskyttelse for dette kapel, og at der fortsat bliver bedt i det efter min død.
- At der i dette kapel, o Gud, skænkes dig mere ære, ros og tak end hidtil i noget andet kapel

Min Herre, det er meget, jeg har opregnet. Men Herre, jeg siger: Hvis du vil det, skal det ske, ikke fordi jeg er noget, men fordi du er alt i mig.»

Frelseren: »Min datter, således skal det ske.«

Jeg: »Min Herre, har jeg hørt rigtigt?«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned, det vil ske, som du har skrevet det.« Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, TAK.«

Lige nu tordner og regner det meget kraftigt udenfor, det er som et uvejr. Min sjæl er fyldt af ro, fred og stor kærlighed til den kære Gud og til Den Hellige Jomfru Maria.

I Rot var der ingen HI-messe, jeg gik til Rochuskapellet kl. 19.30.

Kl. 20.15 bønnegruppe. Bønnegruppen har eksisteret i fem år.

04.08.92 – tirsdag

Hjemme mellem kl. 10.55 og 11.55. Først

bad jeg, derefter forenede jeg mig.

Frelseren: »Der er mange ting, der ikke behager mig.«

Jeg: »Min Herre og Gud, hvad behager dig ikke?«

Frelseren: »At Matthias er gået i faste sammen med Andreas (André fra Belgien).«

Jeg: »Men det gjorde apostlene jo også tidligere.«

Frelseren: »Min datter, det er ikke min vilje.« Jeg: »Er

der andet, jeg skal vide om Matthias?« Frelseren:

»Bed for ham.«

Mig: »Og hvordan er det med Beate?«

Frelseren: »Hun skal ikke læse din dagbog længere.«

Jeg: »Men du har jo sagt, at hun må rette den.«

Frelseren: »Men ikke ændre den.«

Mig: »Hvordan er det med Fridolin, må han fortælle præsten Stefan om de sårmerker, jeg vil få?«

Frelseren: »Han skal bevare det i stilhed.«

Mig: »Vil du have, at jeg tager på retræte i den nærmeste fremtid?«

Frelseren: »Ikke endnu.«

Frelseren: »Jeg er din åndelige vejleder, du tilhører mig helt og

holdent.« Jeg spurgte Frelseren om denne kvinde med

vandhanen.

Frelseren: »Sig til Fridolin, at han skal være på vagt over for denne kvinde. Bed for Fridolin.«

Mig: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil bede for alle disse anliggender. Og for Fridolin vil jeg bede endnu mere.«

Frelseren: »Det glæder mig, at Fridolin har lyst til at komme til bønnegruppen om mandagen.« Jeg: »Så er jeg bange for, at Marion ikke vil fortsætte med at skrive dagbogen.«

Frelseren: »Hun vil fortsætte med at skrive.«

Mig: »Hvad ville du gøre i mit sted for Matthias' mor?« Frelseren: »Min datter, overlad det til mig.«

Jeg: »Vil du have, at jeg skriver noget mere ned?« Frelseren:

»Ja, jeg vil gerne have, at du skriver noget mere ned.« Jeg:

»Ja, min Herre og Gud.«

Jeg tænkte på borgmesteren.

Frelseren: »Tal med ham, jeg vil indgyde dig, hvad du skal sige til ham.«

Jeg: »Kære Gud, jeg har dog endnu et spørgsmål: Skal jeg tage til Schio i august?« Frelseren:

»Du skal ikke tage derhen. Bliv mig lydig.«

Frelseren: »Min datter, det, der nu kommer, skal du skrive ned. De sårmerker, du vil få, vil ske endnu i år.«

Jeg: »Hvad kalder du dette år?«

Frelseren: »1992.«

Jeg: »Ja, min Herre, min godhjertede Jesus, det skal ske, som du har sagt.« Frelseren:

»Min datter, skuff mig ikke.«

Jeg: »Herre, giv mig nåden, at jeg aldrig må skuffe dig.«

Frelseren: »Lyt kun til mig, lad dig ikke påvirke af andre. Dette tegn, som du modtager fra mig, skal være et vidnesbyrd for alle blinde, så de igen kan se, og for døve, så de igen kan høre. Skriv ned, min datter, dette tegn, mine sårmerker i dig, vil vække stor opsigt i verden.«

Jeg: »Herre, det forstår jeg dog ikke helt, kan du venligst sige noget andet til mig.«

Frelseren: »Det vil være en surdej. Gennem din bog vil den hurtigt sprede sig. De kan ikke modstå de sårmerker, du får, for de vil være fra mig. Min datter, jeg elsker dig. Gå i fred.«

Om aftenen var jeg i kirken i Malsch. Først tog jeg til Mingolsheim, men der var ingen messe. Så kørte jeg til Malsch for ikke at gå glip af den hellige messe.

05.08.92 – onsdag

Hjemme mellem kl. 10.45 og 12.45.

Jeg bad og forenede mig derefter med Frelseren. Jeg blev fyldt af dyb anger over alle mine synder og græd. Jeg følte mig som en synder, og Herren havde udvalgt mig til at være hans redskab. Åh, hvor føler jeg mig uværdig foran Gud. Hvor meget ydmyghed kræver det at erkende sine synder. Jeg går til skrifte næsten hver uge, angrer hver dag på synd, og alligevel falder jeg altid i synd. For nogle er de synder, jeg angrer, ikke synder, men for mig er den mindste synd den største. Det vil sikkert meget få forstå, ikke engang pastor Vogt.

Frelseren: »Skriv, min datter, vil du tro på det, jeg siger til dig?«

Mig: »Kære Frelser, du har allerede skænket mig troen, så jeg kan da tro.« Frelser: »Men du tvivler stadig.«

Jeg: »Kan du ikke venligst fjerne tvivlen for mig?« Frelseren:

»Men den kommer jo hele tiden tilbage.«

Jeg: »Jeg beder dig om at fjerne dem fra mig igen.«

Frelseren: »Min datter, tvivlen kommer ikke fra mig. Man må altid igen og igen bede:

»Bevar os for tvivl.«

Jeg: »Ja, min Herre, beskyt mig venligst mod tvivl, så min tro bliver urokkelig.« Frelseren:

»Skriv, min datter, øv dig i tålmodighed.«

Jeg: »Tålmodighed er en stor dyd; jeg troede, man fik den fra dig.« Frelseren: »Du får den, men ikke endnu.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil udøve tålmodighed. Tilgiv mig venligst min utålmodighed. Rens venligst min sjæl, så jeg bliver helt ren og kan blive hellig, for at jeg altid kan prise og lovprise dig sammen med alle de hellige i himlen.«

Jeg: »Min Herre, var det det, du ville sige til mig, om jeg vil tro på det?« Frelseren: »Der kommer noget helt andet. Skriv det ned, ord for ord.«

Frelseren: »Jeg ønsker hele dit væsen.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min godhjertede Jesus, jeg giver dig det, hele mit væsen.«

Jeg: »Kan du fortælle mig noget om det?«

Frelseren: »Min datter, de soningslidelser, du får, er mine lidelser.« Jeg: »Men det har du jo allerede fortalt mig.«

Frelseren: »Du er da i mig.«

Jeg: »Hvad sker der så med min krop?«

Frelseren: »Din krop er det synlige tegn for menneskene.« Jeg:

»Jeg er så dum, at jeg ikke kan forstå det.«

Frelseren: »Hvis du kunne forstå det, ville det ikke være fra mig. Selv for teologerne er det svært, fordi de ikke kan forstå det.«

Mig: »Min Herre, hvis jeg er et tegn for menneskene, hvad opnår menneskene så gennem mig?«

Frelseren: »Det lys, der vil komme ud af mørket.« Jeg: »Betyder det, at de blinde vil kunne se igen?«

Frelseren: »Ja, min datter. Dine åbne sårmærker vil lyse for alle. Selv den blinde vil se igen. På grund af disse sårmærker, som du vil få, vil du blive udsat for megen hån og spot. Tag det hele imod, for derved vil mange sjæle blive frelst fra fortabelsen.»

Jeg: »Herre, har jeg skrevet det rigtigt? Skal jeg strege det over, der ikke er rigtigt?«

Frelseren: »Nej, det er mig, der har skrevet det, ikke dig. Dine hænder er mit redskab. Min datter, jeg elsker dig meget, forbliv mig tro. Gå i fred.«

Rosenkrans og højmesse i rødt.

06.08.92 — torsdag

Jeg bad en times inderlig bøn, før jeg forenede mig med Frelseren. Jeg gav Jesus alt.

Frelseren: »Ja, min datter, sådan var det rigtigt.«

Frelseren: »Skriv, min datter, menneskene må omgående omvende sig. De har kun kort tid foran sig. Satan er stærk. Han skal underkastes gennem bønner. Menneskerne beder meget lidt i øjeblikket. Sig til borgmesteren, at han skal forsøge at sætte dig i forbindelse med forbinde dig med forbundskansler Kohl. Han skal ikke tøve med at gøre det.» Jeg: »Skal jeg vise ham brevet fra forbundskansler Kohl?» Frelseren: »Ja, det kan du godt. Hvis han vil, skal han skrive til forbundskansleren og sige, at du skal tale med ham. Sig til ham, at borgmesteren også bærer et ansvar for, at menneskene lever i fred.«

Jeg: »Kan jeg læse det op for ham?»

Frelseren: »Ja, det kan du, men ellers intet mere.«

Jeg: »Jeg spørger dig ikke, hvad jeg skal skrive, sig det venligst. Måske er det nok.«

Frelseren: »Det er ikke nok, min datter, skriv det. Verden har aldrig været i så stor uro som nu. Alle står over for en stor fare. Jeg kunne næsten spytte dem alle ud, men jeg elsker dem stadig. De er alle mine børn. Men kun et så lille antal vil blive frelst!»

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg vil have, at du skriver videre. Min datter, opfyld mit ønske.«

Jeg: »Hvilket ønske? Jeg har givet dig alt; jeg kan jo ikke gøre noget.«

Frelseren: »Jo, du kan alt sammen med mig.«

Jeg: »Herre, hvad er dit ønske? Og hvis jeg er sammen med dig, vil jeg opfylde ethvert ønske, du har.«

Frelseren: »Skriv, min datter, mit ønske er at bære dig hos mig.«

Jeg: »Hvordan skal jeg forstå det? Men hvis det er dit ønske, så vil jeg opfylde det, så kan du bære mig, hvor du vil.«

Frelseren: »Skriv, min datter, du kan være der og der på samme tid, hvor jeg vil.«

Jeg: »Min Herre, jeg vil gøre, hvad du vil, for jeg ved, at alt, hvad du gør, er godt, og derfor elsker jeg dig højere end alt andet, og jeg takker dig for alt.«

Så blev jeg forstyrret af min mand. Jeg reagerede ikke, for Frelseren var nu vigtigere for mig.

Frelseren: »Min datter, dit hjerte bliver gennemboret.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det skal være, som du vil.«

Frelseren: »Dit hjerte vil da blive mit hjerte. Det blod, der vil strømme ud af dit hjerte, er mit blod. Dette blod vil blive udgydt for sjælernes frelse. Hver eneste dråbe blod er dyrebar.»

Jeg: »Åh, min Herre, jeg kan ikke forstå det sådan. Forklar det lettere for mig.«

Frelseren: »Mit blod er jeres frelse.«

Jeg: »Åh, Herre, hvor forfærdeligt må det være, når man modtager dig i den hellige hostie med hånden, når de hellige partikler falder på gulvet. Åh, hvor må præsterne være blinde. Herre, tilgiv dem venligst, de ved ikke, hvad de gør, når de giver den hellige hostie i hånden.

Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det.«

Jeg: »Min Herre, det falder mig meget tungt at skrive. Man burde græde blodtårer på grund af disse helligbrud, denne respektløshed og ligegyldighed over for dig, den Treenige Gud. Lad dit hellige lys skinne, så de kan komme ud af mørket og blive frelst gennem dit dyrebare blod.«

Frelseren: »Min datter, således skal det ske. Min kære datter, det har glædet mig, at du har fortsat med at skrive. Elsk mig, gå i fred.«

Omkring kl. 16.15 var jeg hos borgmesteren, hr. Martin. Jeg talte med ham om forbundskansler hr. Kohl. Han sagde til mig, at han ville forsøge at sætte mig i forbindelse med forbundskansler Kohl. Til sidst sagde jeg endnu til ham, at han ikke skulle pjække fra kirken.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rot.

07.08.92 – fredag – Jesu Hjerter-fredag

Kl. 10.00–11.30 derhjemme:

Jeg bad inderligt og sagde til Frelseren: »Jeg vil gøre alt, hvad du vil, men der er én ting, jeg frygter, nemlig at jeg i lidelsen bliver adskilt fra dig.«

Frelseren: »Når du lider, er jeg hos dig. Jeg lider med dig.«

Efter et stykke tid stilhed.

Jeg græd.

Frelseren: »Skriv, min datter, **Ordet er blevet kød**, dit hjerte vil blive mit. De ord, der kommer fra dit hjerte, vil være mine ord.«

Mig: »Vil den Hellige Ånd tale gennem mig?«

Frelseren: »Ja, min datter, Den Hellige Ånd vil tale gennem dig.« Jeg:

»Kære Frelser, vil de andre lægge mærke til det?«

Frelseren: »Ikke alle. Kun dem, der befinder sig i Guds nåde.« Jeg: »Og

hvad med de andre, der ikke erkender det?«

Frelseren: »De vil håne dig og le ad dig og erklære dig for gal.« Jeg: »Hvad skal jeg så gøre?«

Frelseren: »Det er ikke dig, der skal gøre noget, men jeg vil handle. Min datter, du vil da være mit redskab.«

Mig: »Vil jeg kunne genkende, at det er dig?«

Frelseren: »Ja, du har allerede genkendt det flere gange.«

Jeg: »Min Herre og Gud, venter der mig noget mere? Hvordan er det, når du er hos mig, vil jeg da kunne spise? Jeg mener, når jeg får dine sårmærker? Men jeg siger på forhånd, Herre, som du vil, så skal det være.«

Frelseren: »Min datter, fremtiden tilhører mig.«

Mig: »Ja, Herre, jeg har glemt det igen. Tilgiv mig, vær så venlig.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Ja, min datter, jeg har brug for noget mere fra dig.«

Jeg: »Kære Gud, du kan få det.«

Frelseren: »Skriv det ned, jeg har brug for din fulde hengivenhed til mig.«

Jeg: »Min Herre, jeg har allerede givet dig alt. Jeg giver dig igen alt. Gør med mig, hvad du vil. Jeg tilhører dig helt og fuldt.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig, forbliv mig tro, jeg vil gøre, hvad jeg vil. Gå i fred, min datter.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

08.08.92 – lørdag

Kl. 11.00 – 12.45: Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren.

Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle fortælle det til pastor Vogt, at jeg vil modtage de fem sårmærker, og at mit hjerte vil blive gennemboret.

Frelseren: »Ja, sig det til din præst, pastor Vogt, at du får de fem sårmærker fra mig, og at dit hjerte bliver gennemboret.«

Jeg: »Men Herre, han vil sikkert igen ikke tro på det. Hvad skal jeg så gøre?« Frelseren:

»Min datter, han vil tro på det, når det er for sent.«

Jeg: »Kære Gud, så giver det ingen mening at fortælle ham det.«

Frelseren: »Jo, det giver mening, min datter.«

Jeg: »Hvilken mening har det?«

Frelseren: »Han kan ikke længere sige, at han ikke vidste noget.«

Jeg talte endnu et stykke tid med Frelseren, men skrev intet ned. Frelseren:

»Nu skal du skrive, min datter. Lyt godt efter.«

Jeg: »Ja, Frelser, jeg lytter godt efter. Jeg ved, at min forstand ikke vil kunne forstå det, men mit hjerte vil erkende det og mærke det, for mit hjerte ved, hvad du vil have af mig, men menneskene ved det ikke. Derfor vil jeg altid lytte til dig først, for din kærlighed har endnu ikke bedraget mig.»

Frelseren: »Alt, hvad du skriver ned, skal du passe godt på.« Jeg: »Men det har du jo allerede sagt til mig én gang.«

Frelseren: »Satan elsker intet mere end at ødelægge det, du skriver, gennem gode mennesker.« Jeg: »Kære Jesus, jeg vil passe bedre på det.«

Efter et stykke tid, hvor der var ro og stilhed, spurgte jeg, om det var nok, hvad jeg havde skrevet.

Frelseren: »Nej, min datter, alt, hvad du har skrevet, er også vigtigt for senere tider.« Frelseren: »Mit værk vil blive fuldendt. De store vil endnu forundres.«

Jeg: »Hvem er de store?«

Frelseren: »Biskopperne. Ved dette værk vil de erkende frugterne. Jeg er vinstokken i dette værk. Jeg vil udgyde mit blod for alle, det vil sige, at selv den største synder kan omvende sig, hvis han vil. Jeg er kommet til verden for syndernes skyld. Hver eneste synder er mig lige så kær som de retfærdige. Min datter, dette værk, sjælenes frelse, vil du fuldføre sammen med mig. Det, jeg har påbegyndt, vil jeg fuldføre. Jeg frelser mine børn, dem, der endnu kan frelses. Din vej, min datter, er min vej.«

Jeg: »Så vil jeg ikke fare vild på denne vej.«

Frelseren: »Du vil ikke fare vild på denne vej. Du er hos mig. Min elskede datter, tak, fordi du er kommet til mig. Gå i fred.«

Kl. 16.30 I Rot i kirken: Jeg bad rosenkransen. Da der ikke blev afholdt skriftemål i Rot i dag, gik jeg hen til Rochuskapellet for at skrifte omkring kl. 17.45.

Kl. 19.00 deltog jeg i den hellige messe i kirken i Mingolsheim.

09.08.92 — søndag

Kl. 8.15–9.45: Efter bønnen forenede jeg mig med Frelseren.

Når jeg forener mig med Frelseren, tager jeg altid åndelig nadver og beder inderligt. Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil skrive det ned.«

Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter. Jeg må prøve mine børn til det yderste, for den opgave, jeg giver dem, skal udføres. Alt, hvad du har skrevet, har jeg allerede sørget for, at det vil gå i opfyldelse.«

Jeg overvejede, om Frelseren havde gjort det på forhånd.

Frelseren: »Ja, på forhånd. Derfor skal du ikke bekymre dig om, hvornår noget sker. Din opgave er at elske mig og menneskene og at opfylde min vilje. Den kærlighed, du stadig modtager fra mig, er som en kostbar juvel, der stråler fra alle sider. Og der, hvor den stråler, vil kærligheden strømme.«

Mig: »Herre, får jeg endnu mere kærlighed?«

Frelseren: »Ja, når du lider med mig, vil du modtage og give mere kærlighed. Du vil kunne skænke megen kærlighed. Min datter, skriv også dette ned: De sårmerker, du får, vil vare i længere tid, så mange sjæle kan blive frelst. I går sagde præsten (i Rochus-kapellet) til dig, at sårmerkerne er en nådegave. Du kan skrive, at det er en sjældent stor nådegave. Jeg giver den til den, jeg vil. Skriv ned, at du vil kunne arbejde med sårmerkerne, og at du vil være nødt til at bære dem længe. Så længe jeg vil.» Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min kærlige Fader. Jeg takker dig allerede nu for denne sjældent store nådegave, som jeg vil modtage. Jeg er parat og ønsker, at jeg kan bære og udholde sårmerkerne sammen med dig, så længe du vil.«

Frelseren: »Min datter, du bekymrer dig om sårmerkerne. Læg denne bekymring i mine hænder. Det skal være mine bekymringer og ikke længere dine.«

Jeg: »Åh, min Herre, jeg tørster nu så meget efter din kærlighed. Giv mig venligst meget kærlighed.«

Frelseren: »Jeg vil give dig masser af kærlighed, men ikke endnu. Ville du kunne bære det nu?« Jeg: »Behøver jeg ikke at skrive noget mere ned nu?«

Frelseren: »Jo, du skal stadig skrive noget ned.« Jeg:

»Ja, min Herre, hvad da?«

Frelseren: »Den smerte, du føler i dit hjerte, er min smerte.«

Jeg: »Jeg troede, det måske skyldtes varmen. Det er en brændende smerte.« Frelseren: »Jeg lader det ske lidt, så du kan mærke min kærlighed.«

Mig: »Er dine lidelser kærlighed?«

Frelseren: »Ja, den sande kærlighed til jer, mine børn.«

Jeg: »Herre, jeg takker dig for alle de lidelser, du giver mig; jeg ønsker at elske dig altid. Lad mig aldrig blive adskilt fra dig, selv ikke gennem svære lidelser, jeg beder dig.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, som du har skrevet. Jeg takker dig. Det er mit ønske at være sammen med dig og hos dig. Min kære datter, gå i fred.«

Kl. 13.30 Rosenkrans i rødt i kirken. Der var ingen andagt i dag; jeg blev i kirken til et barns dåb.

Kl. 19.00: Jeg deltog i Helligmessen i Rochuskapellet.

10.08.92 – mandag

Efter bønner:

Jeg ville ikke spørge Frelseren om noget, for jeg er uværdig.

Mig: »Kære Frelser, vil du have, at jeg skriver noget ned?« Frelser:

»Ja, jeg vil gerne have, at du skriver, min datter.« Derefter var der stilhed.

Frelseren: »Min datter, skriv, ord for ord.« Jeg: »Ja, min Herre.«

Frelseren: »Alt, hvad du lider, skal du ofre til mig for de store syndere. Din frygt har jeg taget fra dig.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud.«

Mig: »Kære Gud, jeg kunne mærke det, da jeg for lidt siden græd og var bange for, at jeg ikke ville kunne udholde sårmerkerne. Og så var gråden pludselig væk, og jeg var ikke længere bange.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned: Krigen i Bosnien-Hercegovina bliver endnu voldsommere. Det er nabolandene, der er i fare.«

Jeg: »Min Herre, jeg ville gerne spørge dig om noget: om jeg skal skrive til forbundskansler Kohl via fax, hvis det er din vilje.«

Frelseren: »Ja, gør det.« Jeg:

»Vil du være hos mig?«

Frelseren: »Min datter, jeg ønsker fuld diskretion; du må ikke fortælle det til nogen.«

Jeg: »Og til pastor Dochart?«

Frelseren: »Ja, til ham, men ikke til andre. Når du har sårmerkerne, vil de alle se dem. Min datter, elsk mig fortsat, som du har gjort indtil nu. Det er min vilje og din vilje, at vi altid er forenet. Ingen kan tage denne vilje fra dig, den har du givet mig.«

Jeg: »Åh, min Herre og Gud, det gør godt, det du lige har sagt til mig. Jeg takker dig, min store kærlighed. Min kære Jesus, skal jeg stadig forberede mig på forsoningslidelsen?«

Frelseren: »Min datter, vær vågen og luk aldrig dit hjerte for mig.«

Jeg: »Herre, jeg forstår ikke helt, når du siger: »Luk ikke dit hjerte for mig.« Fortæl mig venligst, hvad du mener med det, sig det med andre ord.«

Frelseren: »Jeg vil gerne komme ind i dit hjerte, når jeg vil, og ikke når du vil.«

Mig: »Men min Herre, det kan du gøre når som helst, og jeg ønsker, at du altid skal blive hos mig og aldrig forlade mig.«

Frelseren: »Jeg vil altid blive hos dig, tro på det.« Jeg:

»Men nogle har sagt, at de er blevet forladt.« Frelseren:

»Gud forlader aldrig sine børn.«

Frelseren: »Min datter, skriv endnu noget.«

Jeg: »Men Herre, jeg vil gerne have, at du siger det til mig, når jeg har lukket mit hjerte.« Frelseren: »Det gør du ofte.«

Jeg: »Men det ved jeg ikke. Hvordan skal jeg vide, at du står foran døren til mit hjerte?«

Frelseren: »Sæt mig først frem for det verdslige.«

Mig: »Men jeg ved endnu ikke, hvornår du står foran døren.«

Frelseren: »Lad dit hjerte være der, hvor din skat er.«

Jeg: »Det kan jeg heller ikke helt forstå.«

Frelseren: »Min datter, elsk mig, sådan som du er.«

Jeg: »Herre, tilgiv mig, du ville sige noget mere til mig.«

Frelseren: »Opfyld mit ønske.«

Jeg: »Ja, o min Herre og Gud, jeg beder dig om nåde, så jeg kan opfylde det, du ønsker af mig, uden at jeg på forhånd ved, hvad der venter mig. Lad dit ønske gå i opfyldelse med din medvirken.«

Frelseren: »Jeg ønsker, at du bærer de sårmærker, du får af mig, uden handsker.«

Jeg: »Kære Gud, min Jesus, min sjælevejleder, hvordan mener du det? Måske har jeg ikke forstået det, eller også har min ånd blandet sig. Vær venlig at sige det til mig endnu en gang.«

Frelseren gentog det endnu en gang: Jeg skal ikke bære handsker. Jeg: »Og

hvis lægerne siger, at jeg skal bære dem?«

Frelseren: »Så sig, hvad jeg har sagt.«

Jeg: »Og hvis de andre siger, at jeg vil prale?« Frelseren: »Lyt ikke til, hvad de andre siger.«

Jeg tænkte på aids eller infektioner.

Frelseren: »Disse sår væsker ikke.«

Mig: »Skal jeg lade dem være helt åbne, helt åbne?«

Frelseren: »Ja, min datter.«

Mig: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil gøre det, som du vil.«

Jeg: »Min Herre og Gud, besvimer jeg så, når jeg får sårmærkerne?« Frelseren: »Du får dem, mens du er ved bevidsthed.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg har forstået det.«

Mig: »Vil jeg få dem alle på én gang, eller først på hænderne?« Frelseren: »Overlad det til mig.«

Jeg: »Ja, min Herre, det skal være, som du vil.« Frelseren:

»Min datter, jeg elsker dig, gå i fred.«

Denne 1½ time med Frelseren føltes for mig som 5 minutter.

Rosenkrans og højmesse i rødt i kirken.

Kl. 20.00 – Bønnegruppe

11.08.92 – tirsdag

Fra kl. 9.00 til 10.00 bad jeg sammen med Fridolin.

Fra kl. 11.00 til 13.00 bad jeg alene og forenede mig med ham.

Frelseren: »Min elskede, skriv det ned.«

Jeg tænkte: I dag siger han ikke »min datter«.

Frelseren: »Min elskede, sådan skal du skrive.«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Alt, hvad du skriver, vil hurtigst muligt blive trykt, sådan som jeg vil have det. Overlad det til den præst, jeg giver dig. Han vil gøre det, sådan som jeg vil have det. Skriv, min datter, tag ikke hensyn til dine fejl. De overser det vigtigste.«

Mig: »Herre, hvorfor har du så travlt med dette brev, og hvorfor skal det blive til en bog?«

Frelseren: »Jeg må igen forkorte tiden. Menneskerne vil ikke vende om til deres Fader, som elsker dem.«

Jeg: »Vil bogen hjælpe menneskene til at omvende sig?«

Frelseren: »Det vil de få at vide. Det andet kommer senere. Vær overbevist om, at denne bog vil hjælpe mange.«

Jeg: »Herre, jeg vil ikke udtale mig om det. Det skal være, som du vil.« Derefter: Jeg tænkte på Fridolin.

Frelseren: »Det glædede mig, at I bad sammen. Jeg er altid hos jer.« Jeg tænkte, at der også var en smule nysgerrighed hos Fridolin.

Frelseren: »Min datter, han bliver præst. Fortsæt med at bede

sammen med ham.« Jeg: »Tak, min Herre, det vil jeg fortsætte med.«

Derefter kom pastor Dochart i tankerne, og jeg overvejede, om det var rigtigt i henhold til Frelserens vilje.

Frelseren: »Det glædede mig, at du fortalte ham det.«

Så tænkte jeg på Fridolin, fordi jeg havde fortalt ham, at jeg ville få sårmærkerne. Jeg var bange for, om det var rigtigt, at jeg havde fortalt ham det.

Frelseren: »Det må du gerne fortælle ham, det ved du godt, min datter.«

Jeg: »Ja, Herre, det har du allerede sagt til mig en gang, men jeg var ikke sikker.« Jeg spurgte Frelseren videre:

»Hvorfor vil du, at jeg ikke skal bære handsker, når jeg får sårmærkerne?« Frelseren: »Jeg har brug for storsindede bekendere, og derfor skal lyset skinne på dem, der er i mørket.«

Klokken var 12.00, og jeg afbrød samtalen for at bede Herrens engel. Efter bønnen sagde jeg til Frelseren:

»Du glæder dig, når jeg beder til Guds Moder.«

Frelseren: »Jeg er også med.«

Jeg: »Ja, min Herre, det er sandt. Herre, det er en så smuk følelse i mit hjerte, jeg føler mig så fri og kan ikke beskrive det med ord.«

Frelseren: »Min datter, du har givet mig alt, endda denne dag og den kommende dag, der venter dig. Sådan skal det også være.«

Jeg: »Ja, Herre, gør det, som du vil.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Jeg giver dig lidt mere tid til at tænke over det, jeg har bedt dig om. Denne tid er begrænset.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg siger allerede nu »JA«. Jeg er din vinstok. Jeg kan kun bære frugt, hvis jeg forbliver på vinstokken. Gør med mig, hvad du vil, så jeg kan bære god frugt. Og det, Herre, kan jeg kun sammen med dig.«

Frelseren: »Min datter, så vil du blive beskåret, så du kan bære god frugt.« Jeg: »Hvad skal jeg gøre?«

Frelseren: »Læg forfængeligheden fra dig. Klæd dig mere beskedent. Giv tøjet til de fattige. Du vil klare dig med lidt. Giv dine sko til de fattige.«

Jeg tænkte over, hvor mange jeg skulle beholde, måske to par.

(Det med skoene ville jeg ikke skrive. Senere skrev jeg det alligevel, fordi jeg følte, at jeg var nødt til det.)

Jeg: »Jeg vil gerne spørge dig om noget, som jeg aldrig har spurgt om før. Vil du have, at jeg bærer et tørklæde eller et sjal på hovedet? Betyder det noget, fordi jeg er din brud?«

Frelseren: »Ja, det betyder meget for mig.« Frelseren:

»Bær det, min datter, hovedbeklædningen.« Jeg: »På hospitalet eller i kirken?«

Frelseren: »Overalt.«

Mig: »Men det vil være svært for mig at bære et hovedtørklæde. Mig:

»Hvorfor?«

Frelseren: »Så du ikke bliver forfængelig, og desuden har mine udvalgte altid båret hovedbeklædning.«

Mig: »Er det på grund af traditionen, eller fordi du vil have det

sådan?« Frelseren: »Fordi jeg vil have det sådan.«

Mig: »Men pastor Vogt vil ikke forstå det.« Frelseren: »Er du min brud?«

Mig: »Hvordan er det med de andre? Skal de også bære hovedbeklædning?«

Frelseren: »Ja, men jeg kræver det ikke af alle.«

Jeg: »Hvis jeg gør det, vil de andre sige, at jeg er skør.« Frelseren:

»Gør det, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil bære et hovedtørklæde, fordi du vil det, og af kærlighed til dig.«

Frelseren: »Min datter, gør det, som jeg ønsker af dig.«

Jeg: »Kære Gud, jeg beder dig om nåde, så jeg altid må erkende, hvad du ønsker af mig.«

Frelseren: »Min datter, du er min perle, som jeg må passe på. Forbliv mig tro. Gå i fred.«

Kl. 18.30 var jeg sammen med Fridolin i Rot i kirken til rosenkransen og den hellige messe. Før og efter den hellige kommunion sagde jeg til Frelseren, at jeg havde tænkt grundigt over, hvad han forventer af mig, og gav mit »JA« til det. Og så bad jeg Frelseren om, at Guds Moder måtte hjælpe mig med at bære korset, og at hun måtte være min trøster i lidelsen.

Jeg sagde til ham, at jeg aldrig vil være adskilt fra ham.

Jeg gentog, at jeg af kærlighed til Jesus og til menneskene, for sjælenes frelse og syndernes omvendelse, er rede til at bære disse soningslidelser sammen med ham. Efter den hellige kommunion sagde Frelseren til mig under foreningen:

Frelseren: »Tak, min datter, jeg elsker dig, forbliv mig tro. Jeg tager det imod.«

12.08.92 – onsdag

Jeg bad om natten fra kl. 2.30 til 3.30 og om morgenen fra kl. 9.30 til 11.30. Om morgenen bad jeg og forenede mig:

Frelseren: »Min datter, skriv det ned.«

Mig: »Ja, kære barmhjertige Fader, kære Jesus, kære Helligånd.«

Frelseren: »De sårmerker, du modtager fra mig, vil blive præget ind i dine hænder, fødder og i dit hjerte. Der vil flyde meget blod for de sjæle, der er af god vilje. Det vil være mit blod, min datter, til sjælenes frelse. Mit blod skal æres i høj grad. Din opgave er at opfylde min vilje, når jeg udgyder dette blod. Det vil være en stor smerte. Du vil få lov til at udholde så meget, som du kan klare. Jeg kender det omfang, du kan udholde. Hav tillid til mig. Jeg er din brudgom. Det er også min vilje altid at være forenet med dig. Du vil ikke mangle noget hos mig.»

Mig: »Herre, hvordan mener du det, at jeg ikke vil mangle noget?«

Frelseren: »Jeg besidder alt, hvad du har brug for.«

Jeg: »Ja, min Herre, det tror jeg på. Kære Gud, jeg vil gerne sige til dig, at jeg nu elsker dig så meget, at jeg vil gøre alt, hvad du ønsker.«

Frelseren: »Min datter, sårmærkerne vil bløde, først på fredag. Da behøver du ikke at arbejde. De vil fritage dig fra arbejdet.«

Mig: »Vil jeg så kunne bede?«

Frelseren: »De andre vil være nødt til at bede meget. Min datter, vær forvisset om, at de vil gøre det.«

Frelseren: »Jeg elsker alle mennesker.« Jeg tænkte på tornekrønen.

Frelseren: »Det kommer endnu. Tornekrønen hører med. Først får du piskningen, derefter tornekrøningen. Det sker, ligesom jeg led på Golgata. Det er min korsfæstelse i dig. Din smerte bliver min. Disse soningslidelser er mine soningslidelser. Jeg er i dig, og du er i mig. Vi er da ét.«

Mig: »Vær så venlig, min Herre og Gud, tag blot frygten fra mig, så jeg ikke frygter djævelen, og så han ikke kan gøre mig noget. Hvis han gør mig noget, så skal utallige sjæle reddes fra fortabelsen.«

Frelseren: »Min datter, det vil jeg sørge for.«

Frelseren: »Du bliver fristet mere end de andre sjæle. Derfor vil der også blive bedt meget for dig. Det er min vilje, at der bliver bedt meget.«

Frelseren: »Din opgave er stadig at være mig tro.«

Mig: »At jeg er dig tro, den nåde har du allerede givet mig.« Frelseren: »Ja, det har jeg allerede gjort.«

Jeg: »Men jeg har brug for en præst.«

Frelseren: »Der vil komme en. Du vil ikke mangle en præst.« Frelseren: »Kære datter, det er nok for i dag. Gå i fred.«

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Mingolsheim i Rochuskapellet.

13.08.92 — torsdag

Kl. 9.50–11.00 derhjemme:

Jeg bad inderligt og forenede mig med Ham.

Frelseren: »Åh, min datter, skriv det ned. Alt, hvad du skriver, er min vilje. Du er intet, og du kan intet uden mig. Derfor har du brug for mig i alt. Jeg er Herren og Gud for alle. Alt skal ordnes efter mig. I syndige mennesker må vågne op. Tiden er kommet, hvor I vil blive bedømt efter det, I har bragt mig.

Alle skal aflægge regnskab for mig. I kan ikke skjule noget for mig. Jeg har givet jer øjne til at se og ører til at høre. Men hvad gør I? I hverken ser eller hører. Alt er blot vanvid. Min vrede vil ramme enhver. Mine ulydige børn, vågn op! Jeg er en Gud af lyset og ikke af mørket. Bliv i mit lys. Bed om det lys, der oplyser jer. For når mørket kommer, kan I ikke længere bede. Og så tilhører I mørkets Gud. Da vil

hendes kval være evig. Min datter, opfordr dem alle til bøn. Min mor og jeres mor elsker jer alle højt; vend jer alle tilbage til hende. Hun venter på jer med udbredte arme. Elsk hende. Hun vil fremføre jeres bønner (forbøn) for mig.

Fra hende vil jeg ikke afvise nogen forbøn. Min datter, alt, hvad der vil komme over dig, skal du lægge i Marias ubesmittede hjerte, for hendes hjerte er også mit hjerte. Der må fjenden trække sig tilbage. Kære datter, skriv videre. »

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min kærlige Fader.«

Frelseren: »Vær ikke så bekymret over dine soningslidelser. Det er mit problem, ikke dit. Jeg takker dig for dit »ja«, og jeg har taget imod det. Du vil ikke mangle noget. Hav tillid. Jeg er dit liv, min datter. Jeg kender din svaghed.

Jeg vil give dig alt, hvad du har brug for, på det rette tidspunkt. Bekymr dig ikke på forhånd. De soningslidelser, du skal gennemgå, står for døren. Jeg vil banke på, når timen er kommet. Hos mig sker alt på det rette tidspunkt.

Min datter, jeg elsker dig meget, og jeg velsigner dig nu.» Jeg knælede ned på gulvet for at modtage velsignelsen.

Frelseren: »Jeg velsigner dig, min datter, i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Gå i fred.«

Jeg sagde: »Amen.«

Derefter: »Tak være Gud, Herren.«

Jeg vidste ikke, om jeg havde sagt det rigtigt.

Frelseren: »Min datter, det behager mig.«

Lidt før frokosten sagde jeg til min søn, at han skulle tage alting mere alvorligt med Gud. Jeg sagde også til ham, at han skulle gå til skrifte.

Han sagde: »Jeg kan alligevel ikke tro på dig.«

Så sagde jeg til ham, at han ville tro som Thomas, først når han så sårmærkerne. Jeg havde længe bemærket, at han undgår bønnegruppen, selvom han nogle gange kunne være med. I øjeblikket lytter hele min familie til det, som den urene ånd indskyr dem. Jeg forbliver tro mod vor Herre og Gud, selvom jeg er alene.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Jeg anede ikke, at der i dag i evangeliet blev talt om Thomas, som ikke troede på, at Jesus var opstået, da de andre disciple havde fortalt ham det.

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, om jeg skulle gå hen til pastor Vogt og fortælle ham, at jeg havde fået Frelserens sårmærker.

Frelseren: »Gå hen til ham, tal med ham.«

Så efter gudstjenesten gik jeg hen til pastor Vogt og fortalte ham det. Han smilede lidt og sagde: »De tror på det.«

Jeg: »Ja, jeg tror.«

Derefter fortalte jeg ham også, at Frelseren havde sagt, at han først ville tro på det, når det var for sent. Jeg bad ham om velsignelse og gik glad hjem.

14.08.92 – fredag

Kl. 10.00–11.45 hjemme:

Bøn – forening

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg vil have, at du skriver.« Jeg: »Ja, kære Jesus, min sjælevejleder.«

Frelseren: »Min datter, krigen bliver voldsommere. Der hersker kaos i verden. Fjenden har allerede taget et stort bytte. Menneskerne venter for længe med at forsone sig med deres Gud. Krigen har allerede forvoldt nok skade, men den vil forvolde endnu mere. Opfordr politikerne til at omvende sig. De er blændet af Satans slør. De vil blive stillet til regnskab for mig. Ingen politiker vil blive fritaget for dette. Jeg vil være nødt til at udstøde mange.»

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, at du skriver det hele ned. Jeg vil belønne dette arbejde særligt.«

Jeg: »Herre, jeg vil gerne spørge dig om sårmærkerne. Du har sagt, at du står foran døren, og pastor Vogt har ikke udtalt sig positivt. Er der noget, jeg skal vide eller erkende, før du banker på døren til mit hjerte, for man skal være forsigtig, så den urene ånd ikke blander sig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, de sårmærker, du får, er mine og lette at genkende.«

Mig: »Hvordan da, kære treenige Gud?«

Frelseren: »Det blod, der vil strømme ud af sårene, er mit blod. Mennesket har ikke så meget blod, at det kan strømme ud derfra.«

Jeg: »Men det er ikke nok for forskerne.«

Frelseren: »Disse sår heler ikke og væsker ikke. Disse sår vil udstråle det lys, der gør blinde seende igen. Dette blod, som jeg vil udgyde gennem dig, vil være deres frelse. Min datter, hvis nogen stadig ikke tror på det, kan han heller ikke tro på det senere.

Skriv, min datter, for nogle blev jeg korsfæstet forgæves, og for nogle vil jeg blive korsfæstet forgæves. Disse sjæle har allerede valgt deres Fader.«

Jeg talte endnu et stykke tid med Frelseren. Så sagde han:

Frelseren: »Skriv det ned, min datter. Du vil udstøde store skrig, når sårmærkerne indprentes i kirken. Smerteskriget må være der.«

Mig: »Herre, gør det så meget ondt?«

Frelseren: »Ja, min datter, det er den største smerte.« Jeg:

»Vil mange da blive bange?«

Frelseren: »Min datter, at blive forskrækket er ikke så slemt i forhold til den smerte, du vil føle. Denne helvedes smerte er en dråbe i forhold til helvede.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg har forstået det. Som du vil, så skal det ske.« Jeg tænkte på, om der nu ville komme noget mere, og om Frelseren ville sige noget mere til mig.

Frelseren: »Ja, der kommer endnu noget. Jeg vil præge dig med sårmærkerne så hurtigt som muligt.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg overgiver mig til din vilje. Lad mig blot elske dig og være hos dig, nu og i al evighed.«

Frelseren: »Min datter, jeg har udvalgt dig. Du er min allerdyreste, nu og i al evighed.«

Mig: »Kære Gud, skal jeg strege »min allerdyreste« over?«

Frelseren: »Kan jeg ikke sige det til den, jeg vil?«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud.«

Jeg: »Jeg føler mig bare så uværdig til ordet 'min allerdyreste'.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg velsigner dig nu.«

- Jeg knælede ned -

Frelseren: »Jeg velsigner dig i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Gå i fred, min datter.«

Jeg: »Tak være Gud, Herren. Priset være Jesus Kristus, nu og i al evighed. Amen.«

Som så ofte før bad jeg en takkebøn og ofrede den åndelige kommunion for alle mennesker og alle stakkels sjæle i skærsilden.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren, om jeg så skulle sende et fax til forbundskansler H. Kohl.

Frelseren: »Gør det, min datter, det er mit ønske.«

Sent på aftenen gik jeg så hen til Roswitha. Hendes søn hjalp med at faxe et brev til forbundskansleren.

Omkring kl. 23.30 bad jeg endnu en rosenkrans.

15.08.92 — lørdag – Jomfru Marias

Himmelfart Kl. 4.15 om morgenen begyndte

jeg at bede. Jeg forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Brevet var rigtigt. Vær ikke bekymret for brevet.« Tårerne løb frit fra mine øjne, helt af sig selv, uden min medvirken.

Frelseren: »Skriv det, min datter, krigen bliver voldsommere. Tyskerne må ikke blande sig i denne krig.«

Mig: »Skal jeg sige det?«

Frelseren: »Når du bliver spurgt. Folket skal opfordres til at bede. Gennem bønner kan jeg ændre meget. Min datter, bed meget. Satan er stærk. Mange gode kristne vil falde i hans klør.

Alt, hvad du nu skriver ned, skal du opbevare godt. Jeg vil give dig en særlig beskyttelse. Min datter, jeg elsker dig. Gå i fred.»

Fra kl. 10.30 til 12.30 var jeg hos Marion, og vi skrev.

Fra kl. 16.30 til 19.45 var jeg i kirken i Rot. Der gik jeg til skrifte og blev også til HI-messen kl. 19.00.

16.08.92 – søndag

Fra kl. 8.30 til 10.00 bad jeg.

Jeg anbefalede mange sjæle til Frelseren gennem Marias ubesmittede hjerte, ligesom jeg også anbefalede de stakkels sjæle.

Jeg græd af hele mit hjerte og sagde til Frelseren:

»Kære Jesus, jeg er rede til at lide soning for alle sjæle.«

Pludselig strømmede store, tunge tårer fra mine øjne. Ja, det var ikke mine tårer. Det var

Frelserens tårer, jeg græd.

Frelseren: »Skriv, min datter, du vil lide for alle sjæle. Jeg elsker dem alle. Alle er mine børn. Ikke alle ønsker at opfylde min vilje. Dine soningslidelser er meget nær.»

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig meget. Skriv det ned. Den kærlighed, jeg giver dig, og som jeg vil give dig, er min kærlighed og min gave til dig.«

Mig: »Herre, men det er jo den største dyd.«

Frelseren: »Ja, skriv det ned. Denne dyd får kun få. Jeg kan give den til den, jeg vil. Med denne kærlighed overvinder du alt.«

Jeg: »Min Herre og Gud, hvordan kan jeg takke dig for denne store gave?«

Frelseren: »Min datter, du har allerede takket mig ved at give mig alt. Du kan videregive denne kærlighed fra mig, hvis du vil. Du vil ikke mangle kærlighed. Hos dig kan mange sjæle hente styrke. Min datter, du er mit tabernakel.»

Jeg: »Åh, min Herre, det kan jeg slet ikke forstå.«

Frelseren: »Hvis du kunne forstå det, ville det ikke være fra mig.
Skriv, min datter, jeg er også uforståelig kærlighed. Du har sagt til din præst, at dit hjerte kan forstå det. Forstanden kan ikke forstå det, som hjertet forstår. Jeg befinder mig i dit hjerte, min datter. Uden mig kan I intet.

Kun kærligheden kan alt. Uden den kan I ikke leve. Kun jeg kan kærligheden. Min datter, den præst, du venter på, kommer endnu. Vær ikke bekymret over det. Bekymr dig ikke på forhånd.»

Mig: »Min Frelser, lad mig venligst ikke blive adskilt fra dig i den store smerte.« Frelseren: »Ingen kan adskille dig fra mig, for du tilhører mig helt og holdent.«

Jeg tænkte på, om jeg kunne adskille mig fra dig af egen

vilje. Frelseren: »Af egen vilje kan du intet.«

Jeg: »Åh, min Herre, nu er jeg beroliget og lettet.« Frelseren:

»Sådan er det, min datter.«

Jeg: »Lad mig så, så længe du vil, lide soning sammen med dig for sjælernes frelse.« Frelseren:

»Min datter, det glæder mig særligt, det du har skrevet.«

Det er min vilje, at du gør det. Du vil ikke mangle noget hos mig. Alt, hvad du siger, er jeg. Ja, min datter, jeg er din Herre og Gud. Dit legeme er mit legeme. Din vilje er min vilje. Din velsignelse er min velsignelse.»

Jeg: »Herre, må jeg da velsigne?«

Frelseren: »Min datter, du skal velsigne meget.«

Jeg sagde, at velsignelse er noget helt stort.

Frelseren: »Jeg er også stor.«

Jeg: »Hvordan skal jeg velsigne?«

Frelseren: »Jeg vil nok lede din hånd.«

Jeg: »Åh, min Herre, nu er jeg færdig. Skal jeg skrive noget mere ned? Ønsker du det? Frelseren:

»Min kære datter, elsk mig mere i din næste.

Jeg: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre.»

Frelseren: »Min datter, jeg velsigner dig nu. I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.»

Jeg: »Amen. Tak være Gud, Herren. Priset være Jesus Kristus og Maria nu og i al evighed.

Amen.«

Jeg: »Kære Gud, var det rigtigt, at jeg også nævnte Maria?«

Frelseren: »Det glæder mig at høre det.«

Kl. 13.00 Rosenkrans og andagt i Rot.

Kl. 19.00 Hellig messe i Rochuskapellet i Mingolsheim.

17.08.92 – mandag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig højere end alt.«

Jeg: »Herre, det kan jeg da ikke skrive.«

Frelseren: »Skriv det. Min datter, det glæder mig, hvordan du handler. Fortsæt bare sådan. Vær ikke bange for, at du får for lidt kærlighed. Jeg er kærlighedens Gud. Giv den kærlighed, du modtager fra mig, videre igen og igen. Du vil ikke mangle kærlighed. Vær ydmyg og sagtmodig. Jeg er med dig.«

Mig: »Herre, jeg troede, jeg først var sammen med dig, når jeg fik sårmærkerne?«

Frelseren: »Min datter, du er allerede sammen med mig. Jeg er alt i dig.«

Mig: »Herre, jeg mærker en ild i mit hjerte.«

Frelseren: »Jeg er kærlighedens ild. Ingen kan slukke denne ild. Den brænder der, hvor jeg vil.«

Mig: »Min Herre, jeg kunne græde nu. Hvor meget jeg elsker dig, det ved kun du alene. Kære Frelser, er der noget andet, jeg skal vide?«

Frelseren: »Lad det komme til dig. Bekymr dig ikke på forhånd.«

Jeg: »Min Herre, jeg tror ikke, der er noget smukkere end at være i kærlighed med dig.

Åh, min kære Jesus, og du kommer ind på universitetshospitalet, ind i dette lægekontor, og nedlader dig til en så ydmyg røntgenassistent.

Det havde jeg aldrig tidligere kunnet forestille mig, at sådan noget fandtes. Min Herre, jeg kan ikke takke dig med ord. Jeg takker dig med min kærlighed til dig og til mine næste.”

Mig: »Åh, min Herre, du er kærlighedens kilde. Jeg mærker den så stærkt nu.« Frelseren:

»Min datter, vær rede til det, jeg beder dig om.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg er rede, hvis jeg dermed er dig tilfreds.«

Frelseren: »Min datter, du er mig tilfreds, sådan som du er.«

Jeg: »Min kære Jesus, så tøv ikke længe. Også jeg tørster.« Frelseren: »Det har glædet mig at høre det fra dig.«

Frelseren: »Min kære datter, gå i fred.« Jeg: »Tak være Gud, Herren.«

Rosenkrans og højmesse i rødt.

Kl. 20.00 Bønnegruppe.

18.08.92 — tirsdag

Kl. 10.00 i lægens kontor:

Efter en dyb og inderlig bøn kommer tårerne igen.

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig, skriv det ned. Tiden er kommet, hvor jeg vil fuldføre mit værk. Du tilhører mig helt og fuldt.«

Der løb tårer fra mine øjne, som ikke var mine egne. Jeg spurgte:

»Er det dine tårer?«

Frelseren: »Ja, det er mine tårer. Det er lidelserne for dig. Min datter, lad mit værk virke i dig.«

Jeg: »Herre, hvad kalder du dit værk?«

Frelseren: »Min datter, det er min korsfæstelse i dig.« Jeg:

»Hvor mange timer vil det vare?«

Frelseren: »Ligesom på Golgata.«

Jeg: »Vil Jomfru Maria være til stede?«

Frelseren: »Din himmelske mor er til stede ved hver korsfæstelse. Hun vil give dig trøst. Elsk hende, ligesom du elsker mig.«

Jeg: »Vil jeg udgyde meget blod under korsfæstelsen?«

Frelseren: »Næsten alt.«

Mig: »Kan jeg så stadig leve?«

Frelseren: »Min datter, det er det, der er uforståeligt for jer.«

Frelseren: »Jeg kan erstatte alt, hvad der mangler. Du vil ikke mangle noget. Jeg er dit liv.«

Mig: »Så vil sjæle blive frelst gennem dette udgydte blod.«

Frelseren: »Ja, min datter, meget mange, meget mange vil omvende sig derved. Der vil ske helbredelser.«

Jeg: »Hvem kan da blive helbredt?«

Frelseren: »Alle.«

Mig: »Herre, men det er jo ikke alle, der er syge.«

Frelseren: »Jo. Den største sygdom er, at næsten ingen af dem elsker mig længere.« Jeg: »Kære Gud, jeg elsker dig jo.«

Frelseren: »Det ved jeg, min datter.«

Frelseren: »Skriv ned, min datter, de sårmærker, du vil få; det vil ske i de kommende dage. Vær parat, min datter.«

Mig: »Kære Jesus, jeg beder dig om nåde, så jeg kan holde ud og forblive standhaftig og trofast, og så jeg, når dette er sket, vil elske dig endnu meget mere.«

Frelseren: »Min datter, vær sikker på, at du vil elske mig endnu mere bagefter.«

Jeg: »Sker det i kirken?«

Frelseren: »Ja, det sker i kirken.«

Frelseren: »Min datter, overlad alt til mig, du er mit redskab.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min kærlige Fader, det skal ske, som du vil.« Frelseren: »Min datter, jeg vil skænke dig rigelig nåde. Min kære datter, gå i fred.«

Jeg: »Tak være Gud, Herren.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

19.08.92 — onsdag

Kl. 10.00 – Lægens kontor:

Frelseren: »Skriv, min datter, ord for ord. De sårmærker, du får af mig, vil bløde hver fredag, undtagen på store helligdage. Det blod, der vil flyde, er helligt blod.«

Jeg: »Herre, men jeg er ikke hellig.«

Frelseren: »Så er det ikke dig. Det er mig. De sårmærker, du får, vil være dybe.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg forstår ikke ordet 'dybe', hvad mener du med det?«

Frelseren: »Det er ikke overfladiske sårmærker. Skriv, min datter, derfor vil der flyde meget blod. Du behøver ikke at blive bange for den mængde blod, der vil blive udgydt.»

Frelseren: »Min datter, jeg har bestemt den dag for dig, hvor du vil modtage sårmærkerne. Det er den dag, der behager mig og min og jeres mor.«

Mig: »Herre, jeg vil ikke vide, hvornår. Eller må jeg vide det? Jeg overlader det til dig. Jeg beder dig, skænk mig megen nåde, når den dag kommer, så jeg er modig og ikke er bange og ikke tvivler, og så den urene ånd ikke er i min nærhed.«

Frelseren: »Min datter, sådan skal det være.«

Mig: »Min allerdyre Jesus, jeg ved ikke, om jeg skal skrive noget mere ned.« Frelseren:

»Skriv, min datter, jeg ønsker, at du stadig bevarer alt i stilhed.« Mig: »Må jeg vide hvorfor?«

Frelseren: »På grund af pladsmangel, og de nysgerrige er der først.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil følge din vilje.«

Jeg: »Herre, behøver jeg ikke at vide mere nu?«

Frelseren: »Jo, min datter, du skal bære alt tålmodigt og med kærlighed.«

Jeg: »Kære Gud, det vil jeg ikke mangle, for du har givet mig dyden tålmodighed, og kærligheden vil du endnu give mig. Jeg tror på det, og jeg ønsker, at jeg vil gøre det.«

Frelseren: »Min datter, jeg er og vil altid være hos dig.«

Jeg: »Herre, når det kommer (sårmærkerne), vil jeg så mærke noget på forhånd?«

Frelseren: »Du vil mærke min kærlighed. Jeg er kærligheden, min datter.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg har forstået det. Jeg takker dig, min Herre og Gud.« Frelseren:

»Min kære datter, jeg bærer dig hos mig.«

Mig: »Ja, Herre, du kan bære mig, hvorhen du vil.«

Jeg: »Åh, min Herre, min kære Jesus, jeg elsker dig så meget. Jeg er altid så lykkelig sammen med dig.«

Frelseren: »Min kære datter, gå i fred.« Jeg: »Tak være Gud, Herren.«

Rosenkrans og hellig messe i Mingolsheim i Rochuskapellet.

20.08.92 – torsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg vil have din bevægelse.«

Jeg: »Kære Gud, det har du allerede spurgt mig om i begyndelsen, men jeg forstår det endnu ikke helt, og alligevel giver jeg dig min bevægelse.«

Frelseren: »Jeg bestemmer, hvorhen du skal gå.«

Jeg: »Herre, jeg vil gå, hvorhen du vil. Lad mig venligst indse, at jeg også gør det.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Jeg er Herren og Gud for alt, hvad der bevæger sig. Den, der tilhører mig, skal rette sig efter mig.«

Skriv, min datter, jeg vil have, at du strengt retter dig efter mig.»

Jeg: »Kære Gud, jeg vil gøre det, hjælp mig venligst med det. Jeg er så svag, og lad venligst min tunge tie, når jeg skal tie.«

Frelseren: »Min datter, du taler, når jeg vil det. Vær ikke bekymret for det.« Jeg: »Men Herre, jeg forstår ikke det med »nøje«. Fortæl mig noget om det.«

Frelseren: »Det, jeg har påbegyndt, vil jeg fuldføre.«

Jeg: »Nu er jeg bange for, at jeg vil gøre noget forkert.« Frelseren:

»Min datter, det vil du ikke med mig.«

Jeg: »Kan du fortælle mig lidt mere om det med at 'ordne strengt'?»

Frelseren: »Dit 'ja' skal betyde 'ja', og dit 'nej' skal betyde 'nej'.«

Mig: »Kære Gud, i dag har jeg mere end ellers fornemmelsen af, at du også er en streng fader. Har jeg bildt mig det ind?«

Frelseren: »Min datter, grusomhederne er store i verden. Jeg har forkortet tiden. Fjenden er overalt. Menneskerne ved ikke, hvad de gør. Jeg vil tillade meget af det, som fjenden ønsker. Menneskerne må omvende sig.«

Jeg: »Kære Gud, vær venlig at vise nåde og barmhjertighed over for alle. Jeg er rede til sammen med dig at redde sjælene. Du har mig helt og holdent. Gør med mig, hvad du vil, og når du vil. Jeg elsker dig meget, min gode og barmhjertige treenige Gud.«

Frelseren: »Min datter, hav endnu lidt tålmodighed, indtil den rette tid er kommet. Jeg er med dig, vær ikke bekymret. Hold fast i min hånd.«

Jeg: »Jesus, konge over alle konger, det vil jeg gøre.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig. Gå i fred.« Jeg: »Tak være Gud, Herren.«

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken.

Frelseren: »Jeg vil gerne have, at du skriver noget ned. Jeg vil have, at du opfylder min vilje.«

Jeg: »Min Herre og Gud, hvad er din vilje?«

Frelseren: »At du bærer de sårmærker, du får, indtil det sidste.«

Jeg: »Min Herre, det vil jeg gøre sammen med dig, fordi jeg elsker dig, fordi det er din vilje, og fordi jeg ønsker, at sjælene skal reddes fra fortabelsen.«

Frelseren: »Skriv, min datter, sårmærkerne vil bringe dig mange problemer, besvær. Giv mig alle problemer, alt besvær, jeg vil løse det hele. Gør intet på egen hånd. Du skal være mig lydige. Min datter, først skal du lytte til mig.

Min datter, jeg vil have, at du er ydmyg over for mig.»

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg beder dig om nåden, at jeg må være lydige. Det er en stor dyd, som jeg har så stort behov for.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned, du modtager lydigheden allerede i dag. Det er mit ønske at give dig den.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, jeg takker dig.«

Frelseren: »Min kære datter, gå i fred.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

21.08.92 – fredag.

Kl. 10.00 i lægeværelset:

I går var jeg tæt på at holde helt op med at skrive. Jeg var ked af det, fordi jeg skriver og forstår så dårligt. Af kærlighed til Jesus skriver jeg videre.

Frelseren: »Det er min vilje, at du skriver. Min datter, det varer ikke længe, før du skriver videre. En anden vil skrive for dig. Indtil da må du stadig have tålmodighed.»

»Skriv, min datter, jeg vil give din mand korslidelse.« Jeg: »Skal jeg skrive det?«

Frelseren: »Ja, skriv det. Han må acceptere det og har intet andet valg.«

Mig: »Herre, jeg vil ikke vide, hvilke lidelser han kommer til at gennemgå. Jeg ved blot, at hvis du påfører ham dem, så er det godt for ham. Lad ham ikke gå fortabt. Jeg ved, at han er letsindig.«

Frelseren: »Min datter, jeg giver ham en tid, hvor han kan omvende sig.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Din mand vil gøre, hvad jeg vil. Tugtelsen er nødvendig.« Jeg:

»Frelseren, jeg blev ikke forstået i går.«

Frelseren: »Min datter, du tilhører mig. Kun få vil forstå dig, for det er ikke dig, men mig, og de vil ikke forstå mig. Ikke alle kan bære sandheden. Skriv, min datter: Jeg er sandheden. Undre dig ikke over, at folk behandler dig sådan.

Sådan behandlede de mig allerede dengang. Bliv ved med at være ydmyg og mild.» Jeg:

»Herre, jeg beder dig om ydmyghed og mildhed. Det er ikke nok for mig. Giv mig venligst meget kærlighed, så jeg kan give den videre. Kun med din kærlighed lykkes alt for mig.»

Frelseren: »Min kære datter, det glæder mig, hvordan du handler. Bebrejd dig ikke, at det ikke er rigtigt. Jeg gør med dig, hvad jeg vil. Det vil de andre ikke bryde sig om. Alle skal rette sig efter mig. Det er også min vilje.«

Jeg: »Min Herre og Gud, gør, som du vil.« Efter et stykke tid:

Frelseren: »Ja, min datter, skriv det ned. Jeg har besluttet at virkeliggøre min plan. Du vil modtage de fem sårmærker fra mig. Mit »JA« er et »JA«. Du vil ikke mangle hverken smerte eller nåde. Våg og vær rede.«

Jeg: »Kære Gud, jeg elsker dig så meget nu. Jeg kaster mig nu i dine arme, og jeg vil altid forblive i dit hjerte.«

Frelseren: »Min datter, du tilhører mig for evigt. Ingen kan skille os ad længere. Vi er nu uadskillelige. Jeg udgyder nu min kærlighed over dig, så du kan klare alt, hvad der kommer imod dig. Med denne kærlighed vil du sejre over alt.

Jeg: »Herre, jeg mærker i mit hjerte, at det er varmt, og det bliver stadig varmere.« Jeg: »Hvordan klarer du det dog?«

Frelseren: »Jeg er kærlighedens Gud.«

Mig: »Det er så vidunderligt. Man tænker ikke længere på vrede. Jeg tror, at kærligheden har udslettet vreden.«

Frelseren: »Sådan er det, min datter.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, for denne store nåde.«

Frelseren: »Gå i fred, min kære datter.«

Jeg bad som altid en takkebøn.

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

22.08.92 — lørdag

Kl. 7.30 – 9.00 Bøn – forening.

Frelseren: »Skriv, min datter, ord for ord.« Jeg: »Ja, min ædle kærlighed.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil have din fulde hengivenhed.«

Jeg: »Herre, jeg har allerede givet dig alt. Er der noget, jeg endnu ikke har givet dig?«

Frelseren: »Giv mig dine sanser.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg skænker dem til dig. Alt skal tilhøre dig.«

Frelseren: »Jeg vil se og høre for dig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, du får andre sanser af mig. Du ser og hører, hvad andre ikke ser og ikke hører.«

Jeg: »Herre, hører det til mystikken?«

Frelseren: »Ja, det hører til mystikken.«

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg beder dig endnu om dit samtykke til sårmærkerne.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min kære og barmhjertige Jesus, min ufattelige og uendelige kærlighed, jeg giver dig mit samtykke til, at du må præge sårmærkerne ind i min krop; min krop er nu din krop. Og det er til frelse for alle sjæle og til omvendelse af de syndere, der er af god vilje.«

Frelseren: »Min datter, det er nok for mig.«

Frelseren: »Jeg måtte lige kontrollere det endnu en gang.«

Frelseren: »Du er min allerdyreste datter.«

Jeg: »Herre, skal jeg skrive det ned?«

Frelseren: »Ja, skriv det ned.«

Jeg: »Herre, jeg kan ikke forstå, at jeg er din allerdyreste.« Frelseren: »Det er du, min datter.«

Jeg: »Herre, jeg er bange for, at jeg er den største synder.«

Frelseren: »Det tror du, fordi du er så lille.«

Jeg: »Åh, min Herre, jeg tørster igen efter din kærlighed, jeg er så umættelig. Lad mig fordybe mig i din kærlighedskilde, så jeg aldrig tørster.«

Frelseren: »At du er fuldkommen og aldrig tørstig, det vil du først være i paradiset.« Jeg:

»Herre, jeg troede, at paradiset allerede var her på jorden, når man giver dig alt.« Frelseren:

»Min datter, du har stadig din kappe.«

Jeg: »Hvad mener du med klædedragt?«

Frelseren: »Din krop. Du befinder dig i et forstadium til paradiset, ligesom der også findes et forstadium til helvede.«

Jeg: »Betyder det, at jeg stadig kan ende i skærsilden?«

Frelseren: »Min datter, overlad det til mig. Glæd dig over at være sammen med mig.«

Frelseren: »Indtil nu har du opfyldt min vilje. Bliv i mig og hos mig fremover, så vil du også opfylde det andet, der venter dig.«

Jeg: »Min Herre, min kærlige Fader, jeg elsker dig så meget, at jeg ikke har noget andet ønske end at opfylde din vilje og altid være i dig og med dig.« Frelseren: »Jeg velsigner dig, min datter, i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Gå i fred, min kære datter.«

Jeg: »Tak være Gud, Herren. Priset være Jesus og Maria, nu og i al evighed. Amen.«

Mellem kl. 16.30 og 17.15 bad jeg i kirken i Rot og gik til skrifte hos pastor Vogt.

Kl. 18.15 deltog jeg i den hellige messe i kirken i Mingolsheim. Adriana var med. Hun oplevede noget smukt, da jeg knælede på gulvet og modtog den hellige nadver af pastor Kesenheimer.

Omkring kl. 21.00 bad jeg den smertefulde rosenkrans.

23.08.92 – søndag

Kl. 8.20: Som altid bad jeg, før jeg forenede mig med Ham.

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. Din opgave er at føre mange sjæle til mig. Elsk dem alle. Hver eneste sjæl er mig kær, den ene lige så meget som den anden. Døm ingen.«

Jeg spurgte om i går, da jeg knælede foran præsten i Mingolsheim og blev angrebet. Før den hellige kommunion havde jeg fred, og først efter modtagelsen og efter foreningen fik jeg freden tilbage.

Frelseren: »De urene ånder er altid omkring dig, og du vil altid blive angrebet af dem. Det vil du ikke blive skånet for. Du behøver ikke at være bange, jeg er med dig.«

Mig: »Herre, hvis du er med mig, hvorfor lod du så de urene ånder gøre det, da jeg knælede?«

Frelseren: »For at du kan se, hvordan de urene ånder kæmper, når nogen knæler foran mig.«

Mig: »Tak, min Herre, jeg håber, at de andre vil tage denne lære til sig og bringe ofre ved at knæle foran dig, når de modtager den hellige kommunion.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil gerne have noget af dig.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg giver dig det, uden at vide, hvad du vil have.«

Frelseren: »Jeg vil have dit ja til alt.«

Jeg: »Herre, har jeg hørt rigtigt?«

Frelseren: »Ja, skriv det ned.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min kærlige treenige Gud, jeg giver dig mit »ja« til alt.« Jeg: »Kære Gud, men lad mig venligst også erkende, at det er dig, når jeg siger »ja«. Til det må jeg også have åndsskelnen.«

Frelseren: »Skriv, min datter, du vil modtage nåden til at skelne mellem ånderne, det varer ikke længe mere.«

Frelseren: »Min datter, du har virkelig givet mig alt.« Det ville jeg ikke skrive.

Frelseren: »Skriv det. Mit værk kan begynde.«

Mig: »Herre, kan du stadig give mig kærlighed? Min sjæl længes efter mere kærlighed. Jeg har brug for meget kærlighed, det er ikke nok for mig. Jeg føler mig som en tigger, der tigger om brød. Du er kærlighedens brændende ildsted. Jeg fordyber mig i denne kærlighed«

Frelseren: »Det kan du ikke bære endnu. Når du får soningslidelserne, vil jeg gøre det. Min datter, du mangler ikke kærlighed, jeg er hos dig.«

Mig: »Ja, min Herre. Man må være tilfreds med det, man har.« Mig:

»Hvad skal jeg gøre med brevet fra forbundskansler Kohl?«

Frelseren: »Min datter, vent endnu. Jeg vil give dig indskydelse til, hvad du skal gøre. Bed videre for politikerne.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig. Gå i fred.« Jeg: »Tak, min Herre og Gud, for alt.«

Kl. 10.00 hellig messe i rødt.

Kl. 13.00 rosenkrans og andagt.

Om eftermiddagen havde jeg stærke hovedpiner, men følte samtidig stor kærlighed til Frelseren.”

24.08.92 – mandag

Kl. 9.45:

Jeg: Kære Gud, jeg havde stikkende og stærke hovedpine i går og i morges mellem kl. 3.00 og 6.00.

Frelseren: »Min datter, det var mine soningssmerter.«

Jeg: »Kære Frelser, jeg har sovet 2½ time i nat, nu skal jeg på arbejde, og i aften er der bønnegruppe. Lige nu har jeg det så godt, som om jeg havde sovet hele natten. Er det nåde fra dig?«

Frelseren: »Ja, min datter, ellers ville du ikke kunne holde ud.«

Mig: »Jeg vil gerne spørge dig, om jeg skal tage hen til fader Gebhard Heyder i weekenden – er det din vilje?«

Frelseren: »Min datter, gå til fader Gebhard, gå til ham.«

Mig: »Må jeg fortælle ham om de sårmærker, jeg vil modtage fra dig?« Frelseren: »Du skal fortælle ham det eller læse op for ham, hvad du har skrevet.«

Jeg: »Herre, hvornår skal jeg tage min ferie?« Frelseren:

»Du skal få ham til at registrere den i september.«

Jeg: »Jeg var bekymret i går for, om det var rigtigt, det jeg fortalte Claudius fra Luxembourg (om sårmærkerne).«

Frelseren: »Det var ikke dig, men mig, der sagde det. Du skal ikke bekymre dig mere om det. Du er blot mit redskab.«

Mig: »Kære Frelser, var det i går, at forsoningslidelserne begyndte?«

Frelseren: »Ja, det var begyndelsen.«

Jeg: »Kære Frelser, er der noget andet, jeg skal vide?«

Frelseren: »Skriv, min datter, de sårmærker, du får fra mig; det vil ske meget snart.«

Jeg: »Herre, det har du allerede fortalt mig.« Frelseren: »Jeg ønsker, at du er

parat.« Jeg: »Hvad mener du med parat?«

Frelseren: »At jeg kan virke på det tidspunkt, der passer mig.« Jeg: »Kære Gud, hvad kalder du 'inden for kortest mulig tid'?«

Frelseren: »Det kan ske hvert øjeblik, hver time eller hver dag.« Jeg: »Du sagde til mig 'at være parat', hvad mener du ellers med at være parat?«

Frelseren: »Du skal være storsindet.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg beder dig om nåden, at jeg må være storsindet, og at jeg må være så klar, som du ønsker det.«

Frelseren: »Min datter, jeg skænker dig nåden allerede nu. Men der er kun få, der er storsindede.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg takker dig for denne store nåde.«

Jeg: »Min kære Jesus, det brænder i mit hjerte som ild. Åh, min brændende kærlighed, jeg elsker dig højere end alt. Jeg tror, at kærligheden overvinder al lidelse.«

Frelseren: »Ja, min datter, det vil den.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg forventer af dig tålmodighed og kærlighed til alt. Det vil du ikke mangle, du skal blot fortsætte med at give det videre.«

Jeg: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre.«

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg havde i går glæde af at lide sammen med dig.« Jeg: »Og jeg, Herre, jeg elskede dig så meget under lidelserne, det er for mig ufatteligt.«

Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det. Min kære datter, jeg takker dig. Gå i fred.«

Jeg: »Tak være Gud, Herren.«

Jeg røntgenfotograferede en patient fra Kroatien. Vi modtog begge nåde, da jeg fortalte ham om Gud. Patienten græd og gik lykkelig derfra.

En anden patient kom fra Hamborg, født i 1909.

Han sagde til mig, at Gud ikke fandtes, og han skældte ud over fortiden. Jeg sprøjtede ham med vievand og velsignede ham, uden at han så det. Så skældte han endnu mere ud, især over den hellige Fader.

Jeg sagde til ham, at hvis han nu stod foran Guds domstol, ville han ende i helvede. Så sagde jeg til ham, at han skulle bede.

Til det svarede han, at han hellere ville bide sig i næsen end at bede.

Jeg sagde til ham, at han skulle bide sig i næsen og så gå sin vej.

Kort forinden havde jeg allerede bedt for ham, og bagefter tænkte jeg på Bibelen: »Kast ikke perlerne for svinene.«

En anden patient kom fra Rusland, fra Volga-området. Han havde arbejdet i Sibirien i årevis. Han var ydmyg og glædede sig over de bønnesedler, jeg gav ham.

Kl. 18.30 – Rosenkrans og Hellig Messen.

Kl. 20.00 Bønnegruppe.

25.08.92 – tirsdag

26.08.92 – onsdag

Kl. 10.00 Lægeværrelset:

Mig: »Jeg beder dig, min Herre og Gud, kan du give mig et andet ord for »hurtigst mulig tid«? Det findes ikke på tysk.»

Frelseren: »Min datter, men du har forstået det.« Jeg:

»Ja, men de andre forstår det ikke.«

Frelseren: »Min datter, hvis jeg gav dig det på en måde, så de andre kunne forstå det, ville du ikke forstå det. Jeg taler til dig og ikke til de andre.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil tage det til mig, som du har sagt det.«

Frelseren: »Min kære datter, du har ikke meget tid tilbage, før du får sårmærkerne. Min datter, lyt godt efter. Jeg er din Herre og Gud. De andre vil forsøge at afholde dig fra det hele. Lyt ikke til dem. Med mig vil du genkende dem alle. Den sande kærlighed er i mig. Mit kære barn, skriv det ned, du vil have så mange misundelige, som ingen hidtil har haft.«

Mig: »Herre, og det skal jeg udholde det hele.«

Frelseren: »Det kan du jo ikke, min datter, jeg vil udholde det sammen med dig.«

Jeg: »Min Herre, tag mit »jeg« fra mig.«

Frelseren: »Min datter, dit jeg er Jeg.«

Jeg: »Det er stadig en vane, jeg må vænne mig fra.«

Jeg: »Herre, jeg har ventet et stykke tid nu, der skete intet, du sagde intet, skal jeg nu tilbage til mit arbejde?«

Frelseren: »Min datter, jeg har styrket din sjæl, så du har mod til alt.« Jeg: »Det betyder, at jeg nu er modig.«

Frelseren: »Ja, min datter. Min datter, jeg elsker især de modige. Jeg elsker dig, gå i fred.«

Mig: »Tak, min Herre og Gud.«

Kl. 19.00 — Hl. Messe i Rochuskapellet.

27.08.92 — torsdag

Kl. 10.00 Lægeværrelset hos foreningen:

Frelseren: »Min datter, kan du høre mig?«

Jeg: »Ja, Herre, jeg kan høre dig.«

Så hørte jeg ikke noget i et stykke tid, for fru dr. Hermann kom ind.

Senere:

Jeg: »Kære Frelser, er der noget på vej mod

mig?« Frelser: »Ja, piskningen, tag det hele

imod.« Jeg: »Ja, Herre, det vil jeg gøre.«

Jeg: »Hvordan skal jeg vide, at det kommer fra dig?«

Frelseren: »Du vil ikke mangle kærlighed. Ofre det for de store syndere.« Jeg: »Ja, min

Herre, jeg vil ofre det for de store syndere.«

Frelseren: »Vær rede, min datter.« Jeg:

»Sker det om dagen eller om natten?«

Frelseren: »Om natten, min datter.«

Mig: »Bliver piskningen uden blod eller en blodig piskning?« Frelseren: »Det bliver en blodig piskning.«

Frelseren: »Udhold smerterne.«

Jeg: »Ja, det vil jeg gøre, kære Gud, fordi jeg elsker dig så højt. Min Herre og Gud, dagen efter piskningen lægger jeg i dine hænder. Jeg bekymrer mig ikke om, hvad der vil ske og vil ske.«

Frelseren: »Min datter, jeg har overtaget bekymringen for dig.«

Jeg: »Ja, min Herre, det skal ske, som du vil. Jeg elsker dig, min Herre og Gud, mere end jeg troede, jeg kunne elske dig.«

Frelseren: »Min datter, jeg bliver pisket i dig. Vi vil føle smerten sammen. Jeg vil tillade så meget, som du kan udholde. Min datter, mit åg er sødt.«

Jeg: »Skal jeg skrive noget mere?«

Frelseren: »Det er nok. Min kære datter, gå i fred.« Jeg: »Tak, min Herre og Gud.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

28.08.92 – fredag

Kl. 10.00:

Frelseren: »Min kære datter, skriv det.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg siger det allerede nu, for jeg ved ikke, hvad du vil have af mig, eller om jeg skal gøre noget, men jeg siger »JA« til det. Min Herre, det skal ske, som du vil. Alt til din større ære og til sjælernes frelse.«

Frelseren: »Min datter, jeg kender dine anliggender. De behager mig godt. Det er min vilje at bære dig i mig. Du har indtil nu bestået prøverne. De andre kommer endnu.«

Mig: »Herre, skal jeg være bange for, at jeg ikke består dem?«

Jeg: »Åh, min Herre og Gud, jeg har nu kun ét eneste ønske, nemlig at jeg aldrig skal skilles fra dig, heller ikke under de store lidelser.«

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. De store lidelser er mine lidelser. Du vil modtage forsoningslidelserne, de fem sårmærker på én gang. Lad dem virke.« Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg lader dem virke.«

Frelseren: »Jeg vil være i dig, være hos dig og være med dig. Den urene ånd vil ikke være i din nærhed.«

Jeg: »Er denne begivenhed helt nært forestående?«

Frelseren: »Så tæt på, at det kan ske når som helst.«

Jeg: »Herre, du har sagt, at det vil ske i kirken i Rot.«

Frelseren: »Ved at forkorte tiden kan jeg bestemme, hvordan jeg vil have

det.« Jeg: »Ja, min Herre, jeg forstår. Min Herre, du har altid ret.« Frelseren:

»Skriv, min datter, i mig er der intet uretfærdigt.«

Frelseren: »Skriv, min datter, alt det, du må udholde sammen med mig, vil være din store belønning i himlen.«

Jeg: »Kære Gud, jeg vil gerne spørge dig endnu en gang, om jeg skal bære sårmærkerne synligt, og om jeg forstod det rigtigt sidste gang. (Jeg mente uden handsker eller dækning.)«

Frelseren: »Ja, min datter, når du får dem, skal du bære dem åbent. Det er min vilje, at du bærer dem således.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg har forstået det, jeg vil gøre det.« Jeg: »Og hvis de bløder om fredagen?«

Frelseren: »Så skal du gøre, hvad jeg indgiver dig. Tænk ikke på, hvad andre siger, gør altid det, jeg siger til dig.«

Jeg: »Kære Gud, skal jeg skrive noget mere ned, eller kan jeg gå bagud for at få taget et røntgenbillede?«

Frelseren: »Gå, gør din pligt, min kære datter, jeg er med dig. Jeg er din fred.« Jeg: »Min kære Jesus, så lad os gå på arbejde.«

Jeg: »Jeg takker dig af hele mit hjerte for alt.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Efter den hellige kommunion spurgte jeg Frelseren om fader Gebhard Heyder, om jeg skulle gå hen til ham?

Frelseren: »Gå hen til ham, min datter, gå.«

Jeg: »Vil han også modtage mig?« Frelseren:

»Han vil modtage dig.«

29.08.92 — lørdag

Kl. 7.15 i Rot, hjemme:

Jeg ville egentlig køre til fader Gebhard i Regensburg, men jeg følte, at jeg først måtte skrive. Udenfor stormede det. Det tordnede, og der var et kraftigt tordenvejr, og det så tidligt om morgenen.

Frelseren: »Ja, min datter, skriv det. Der er mange vanskeligheder, der vil komme over dig. En af disse vanskeligheder er, at du endnu ikke har en præst, der står ved din side. Fader Gebhard er den eneste. Det glæder mig, at du går til ham. Lyt godt til ham. Jeg vil tale til dig gennem ham. Fader Gebhard er den rette præst for dig.«

Mig: »Kære Gud, må jeg læse det op, som du har sagt?« Frelseren:

»Ja, det må du gerne.«

Mig: »Hvilke vanskeligheder er der ellers?«

Frelseren: »Menneskene er vantro. De har en tilsyneladende tro. Du har mange fjender omkring dig.«

Frelseren: »Jeg vil ikke forlade dig. Sammen med mig vil du besejre dem alle. Min datter, skriv ord for ord.«

Jeg: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre.«

Stemme: »De sårmærker, du får, kan opstå når som helst, men det er mig, der bestemmer tidspunktet.«

Jeg: »Hvem er du nu, »jeg«?»

Stemme: »Skriv, min datter, det er Gud Fader, der nu taler til dig.«

Jeg: »Min Herre og min Gud, jeg kan ikke forstå det, men jeg tror på det, du siger.« Gud Fader: »Du er udvalgt af mig, af min Søn og af Den Hellige Ånd. Og du tilhører den Treenige Gud. Din himmelske Moder vil stå ved din side og blive hos dig, så længe du lider forsoning sammen med min Søn. Jeg og min Søn og Den Hellige Ånd er med dig. Min datter, de vanskeligheder, der vil komme over dig, vil du alle, én efter én, fjerne sammen med os. Din korsvej er også min korsvej. Du bliver nødt til at gå den til ende.«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud, jeg vil gå korsvejen med dig til det sidste.« Jeg: »Jeg beder dig om tålmodighed, udholdenhed og vedholdenhed og megen kærlighed.«

Gud Fader: »Min datter, det vil du ikke mangle.«

Jeg: »Kære Gud, jeg troede, at Jesus havde udvalgt timen for sårmærkerne.« Gud

Fader: »Det, jeg er, er også Jesus og Den Hellige Ånd. Vi er ét. Vi er uadskillelige.«

Jeg: Jeg tænkte på mig selv, at jeg under lidelserne vil modtage lidt kærlighed.

Gud Fader: »Jeg er kærlighed, lidelsen er forsoningen. Du vil lide for syndernes skyld, min datter.«

Jeg: »Jeg har forstået det, min Herre og Gud. Åh, min store kærlighed, lad mig aldrig blive adskilt fra dig.«

Gud Fader: »Min datter, du vil ikke mangle noget hos den Treenige Gud. Jeg velsigner dig nu, min datter:

Må Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd velsigne dig. Gå i fred, min udvalgte datter.»

Jeg: »Tak være Gud, Herren. Lovet og priset være den almægtige og barmhjertige Treenige Gud.«

-Regensburg-

Efter at have skrevet brevet kørte vi til Regensburg. Undervejs blev min mand plaget af den urene ånd. Jeg måtte bede meget. Udenfor rasede en storm. Da vi ankom til Regensburg, havde min mand det godt igen, og stormen var forbi.

Jeg mødtes med fader Gebhard, og vi talte sammen i en halv time.

Derefter gik jeg ind i kirken, som er en del af klosteret. Det Allerhelligste blev udstillet og tilbudt. Præsten ledte rosenkransbønnen. Derefter var der stilhed.

Om aftenen kl. 17.15 i karmeliterklosteret hørte jeg Frelseren og skrev derefter ned foran det Allerhelligste.

Frelseren: »Jeg vil gennem fader Gebhard tale til din mand, så du kan modtage mine sårmærker. Vær sikker på, at det vil gå godt; du behøver ikke at være bange.«

Mig: »Herre, hvordan går det med min søn?»

Frelseren: »Din mand vil fortælle det til din søn, når sårmærkerne er der.« Frelseren: »Jeg takker dig for, at du er kommet herhen.«

Jeg: »Var det din vilje, at jeg skulle komme

herhen?» Frelseren: »Ja, det var min vilje, at du

skulle komme herhen.« Jeg: »Så har jeg opfyldt din

vilje.«

Frelseren: »Det har du, min datter. Du er en juvel.« Jeg ville ikke skrive det.

Frelseren: »Skriv det.«

Mig: »Herre, hvorfor kalder du mig en juvel?»

Frelseren: »En juvel er kostbar, man skal passe på den.«

Jeg: »Herre, jeg er under din beskyttelse og Jomfru Marias.« Frelseren:

»Skriv det ned. Ja, det er du, min datter. Gå i fred.«

Jeg: »Tak, min Herre og Gud.«

Da jeg havde glemt mig selv i kirkens kloster, måtte min mand vente på mig i over en time. Jeg skyndte mig hen til ham.

Vi havde parkeret autocamperen på Donau-parkeringspladsen. Jeg havde aftalt at mødes med fader Gebhard omkring kl. 18.30.

Fader Gebhard kom, og vi talte sammen. Derefter gik fader Gebhard væk i cirka to timer til sit værelse i klosteret.

Da han kom tilbage, bragte fader Gebhard os en stor Jomfru Maria-statue med, som var bestemt til vores kapel. Fader Gebhard havde fortalt min mand, hvad han havde brug for at vide om mig og det, der ventede mig. Min mand havde også skriftet hos fader Gebhard.

Da min mand var gået, talte fader Gebhard og jeg om religion, og jeg læste videre fra dagbogen for ham. Omkring kl. 21.00 fulgte min mand og jeg fader Gebhard tilbage til klosteret.

Hos fader Gebhard fandt jeg Jesus, og for mig er det en nåde, at jeg igen fik lov til at være sammen med ham. Han er en ydmyg præst, fuld af kærlighed og ro. Han taler sandheden klart og tydeligt, præcist i alt, en god bibelforsker, der kan forklare Bibelen godt. Nu, hvor jeg har så stort behov for en god præst, er han der for at hjælpe mig.

De moderne præster kan desværre ikke hjælpe, derfor må jeg gå til fader Gebhard Maria Heyder. Tak Gud, for at han har givet mig denne præst.

30.08.92 – søndag

I autocamperen »Salve Regina« i Regensburg, på Donau-parkeringspladsen:

Kl. 7.45 om morgenen, bønneforening:

Frelseren: »Skriv, min datter, skriv det.« Jeg følte pludselig varme og kærlighed.

Frelseren: »Jeg er kærligheden. Min datter, jeg har ikke forladt dig, jeg er hos dig.« Jeg:

»Bliver du ved med at være hos mig?«

Frelseren: »Du tilhører mig.«

Mig: »Åh, min Herre, det er så dejligt at være sammen med dig.«

Frelseren: »Min elskede datter, skriv det ned. Det, du talte om i går med fader Gebhard, var rigtigt.

De sårmerker, du vil modtage fra mig, vil ske inden for meget kort tid. Det er så tæt på, som om det allerede var sket. Jeg er hos dig, bekymr dig ikke om noget.« Jeg: „Kære Gud, kan det ske, at jeg først senere vil modtage piskningen?“ Frelseren: „Jeg kan gøre, som jeg vil.“

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg vil have, at du bærer sårmerkerne på hænderne åbent og ikke bundet. Det kræver jeg af dig.«

Mig: »Men hvorfor er det så vigtigt?«

Frelseren: »Jeg vil lade lyset stråle ud fra sårmerkerne.« Jeg: »Herre, er det synligt lys?«

Frelseren: »De, der er i mørket, vil se det. Åh, min datter, der er så mange i mørket. De har brug for dette lys for at kunne se igen.«

Jeg: »Og hvordan er det med kulden?«

Frelseren: »Jeg er kærlighedens brændende ild. Hos mig vil du ikke fryse.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil have, at du skriver noget mere ned. Lad ingen journalister tage billeder i starten. Så undgår du en masse nysgerrighed. Nysgerrigheden kommer fra den urene ånd. Jeg vil føre mennesker til dig uden journalister. Lad dig ikke påvirke af nysgerrige mennesker. Glem ikke, at jeg er Herren, som bærer sårmerkerne. Du er mit redskab. Min datter, med mig behøver du ikke at være bange. Jeg elsker dig, og jeg vil advare dig mod farer. Lyt godt efter min stemme. Mine får kender min stemme.»

Jeg: »Min kære Jesus, jeg har forstået det. Jeg takker dig for alle omvendelser og de mange nådegaver, du allerede har skænket mig.«

Frelseren: »Min datter, vær forsigtig, gå i fred.« Jeg: »Tak være Gud, Herren.«

Kl. 9.30 bad jeg ved udstillingen af det Allerhelligste Sakramente.

Kl. 9.45 var der højmesse i karmeliterklosteret, som vi deltog i. Efter frokosten kom fader Gebhard igen hen til os i autocamperen.

Han gav os et krucifiks. Tårerne løb ned ad mine kinder. Hjemme havde vi haft et krucifiks hængende, der var omtrent lige så stort, og det måtte jeg aflevere tilbage, for det tilhørte ikke os. Jeg var blevet glad for dette kors og gav det fra mig med tungt hjerte.

Og nu fik vi inden for 24 timer et andet kors, hvor de fem hellige sårmerker er markeret med rødt. Inden vi kørte til Regensburg, bad jeg Frelseren om, at hvis det var hans vilje, så måtte han give mig et lille tegn på, om jeg havde ret. Nu ved jeg det: Jeg fik et krucifiks.

Jeg fik igen lov til at skrive hos fader Gebhard. Han lyttede til det, jeg læste op for ham fra min dagbog, og gav mig vejledning, styrke, mod og trøstede mig på grund af de lidelser, der ville komme over mig. Hans trøst var for mig en opmuntring.

Fader Gebhard er velbevandret i mystikken, og jeg er taknemmelig for, at han underviste mig.

Det var, som om Frelseren talte gennem ham, og ordene prægede sig fast ind i mit hjerte.

Fader Gebhard har indviet mange stearinlys og helligt vand for os.

På hjemturen kørte min mand alene uden besvær. Han var lykkelig og glad.

31.08.92 – mandag

Kl. 10.00 – Lægens kontor:

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned.«

Mig: »Ja, min Treenige Gud, min kære Jesus.«

Frelseren: »De sårmerker, du vil modtage, kan forventes i disse dage. Min datter, vær forberedt. Det sker jo i kirken. Det er min vilje. Bekymr dig ikke om, hvordan det vil gå videre.

Jeg har taget alle bekymringer på mig. Du er mit redskab. Opbevar alt, hvad du har skrevet, godt.»

Mig: »Kære Gud, hvad er det vigtigste, jeg skal vide om sårmerkerne?« Frelseren: »At elske mig. Gennem kærligheden vil du kunne klare alt. Du vil ikke mangle kærlighed. Jeg er hos dig, med dig og i dig. Du er helt i mig.«

Frelseren: »Du vil i disse dage mærke en stor ild i dit hjerte. Det er min kærligheds ild. Mange af mine udvalgte har ikke kunnet klare denne ild.« Jeg: »Kære Gud, men vil jeg kunne udholde denne ild?«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Efter den første gang vil du være nødt til at blive i sengen (lidelse – måske sårmerkerne, tænkte jeg) i en vis tid.«

Mig: »Og bønnegruppen?« Frelseren: »Der bliver bedt.«

Mig: »Er du hos mig, selvom jeg bliver i sengen?«

Frelseren: »Jeg er altid hos dig.«

Mig: »Min Herre, det skal være, som du vil. Jeg elsker dig så højt.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg elsker dig også så meget, gå i fred.« Jeg: »Er det rigtigt, som jeg har skrevet det?«

Frelseren: »Ja, jeg takker dig.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse.

Kl. 20.00 Bønnegruppe

01.09.92 — tirsdag

i lægens kontor:

Frelseren: »Min datter, i går gjorde du alting rigtigt, lad dig ikke påvirke af andre.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Disse fristelser, ligesom i går, vil du ofte møde. Vær stærk. Overlad altid disse mennesker til mig.«

Mig: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre.«

Jeg: »Herre, jeg vil skrive ned, hvad du vil, og ikke hvad jeg vil.« Frelseren:

»Min datter, det glæder mig, hvad du har sagt.«

Frelseren: »Min datter, jeg ønsker, at du fremover rådfører dig med mig om alt. Tal først med mig om det. Klag til mig. Fortæl mig først, hvad du ikke bryder dig om. Hvis du har brug for noget, så spørg først mig. Jeg kan give dig alt og erstatte alt. Du vil ikke mangle noget. Gennem disse soningslidelser bliver mange sjæle frelst.

Vær altid glad, min datter.»

Jeg: »Herre, giv mig venligst nåden til altid at være glad.«

Frelseren: »Min datter, denne nåde vil du få. Min datter, jeg er med dig. Gå i fred.«

Jeg: »Jeg takker dig, min store kærlighed.«

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Omkring kl. 20.30 ringede fader Gebhard Heyder, og jeg fortalte ham om den hemmelighed, som Frelseren havde givet mig i morges, og som kun var bestemt for mig. (Frelseren havde bekræftet denne hemmelighed for mig kl. 12.15 og endnu en gang efter den hellige kommunion i kirken.)

Fader Gebhard trøstede mig, da jeg havde betroet ham hemmeligheden.

02.09.92 — onsdag

Kl. 10.00 i lægeværelset:

Bønnesamling!

Frelseren: »Jeg vil gerne have, at du skriver

det ned.« Jeg: »Ja, min Herre, hvad da?«

Frelseren: »Det var min vilje, at fader Gebhard skulle ringe for at bevise for dig, at han hører min stemme. Han vil ringe til dig igen. Lyt godt efter, hvad han siger.

Min datter, skriv ned, at soningslidelserne vil begynde allerede i dag. Du vil genkende dem, for Jeg er med dig.»

Mig: »Hvordan vil lidelserne være? Blodige eller andre?«

Frelseren: »Lad dem komme over dig.«

Mig: »Kan jeg så gå på arbejde i morgen og i overmorgen?«

Frelseren: »Ja, det kan du.«

Mig: »Ja, min Herre og Gud, jeg har forstået det.« Mig:

»Kan jeg gå ud og svømme i dag?« Frelseren: »Gå ud og svøm.«

Frelseren: »Min datter, jeg må fortælle dig noget endnu.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Lad det, jeg giver dig, virke ind på dig.« Jeg:

»Herre, hvad giver du mig egentlig?«

Frelseren: »Mine hellige fem sårmerker.«

Jeg: »Herre, jeg lader dem virke i mig. Giv mig venligst styrke og mod, kærlighed og alt det, jeg har brug for, så du kan virke i mig, for jeg er svag og kan ikke selv gøre noget.«

Frelseren: »Min datter, du vil få det hele.«

Jeg: »Herre, jeg er ikke bange, jeg tvivler ikke, og jeg tror. Jeg har stor tillid til dig. Jeg forbliver dig tro, for jeg ved, at du er med mig, ved min side og i mig. Jeg takker dig med min kærlighed til dig.«

Frelseren: »Min datter, bliv ved med det. Du opfylder min vilje.«

Frelseren: »Jeg velsigner dig, min datter. Du kan blive siddende nu.«

(Måske kunne jeg blive siddende, fordi der netop kom en læge ind, som sikkert ville have spurgt sig selv, hvad jeg lavede på gulvet.)

Frelseren: »Må Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd velsigne dig. Gå i fred, min kære datter.«

Mig: »Tak være Gud Herren, lovet være den treenige Gud.« HI.

Messe i Rochuskapellet i Mingolsheim.

03.09.92 – torsdag

Røntgenafdelingen — Arkiv mellem kl. 10.30 og 11.05:

Frelseren: »Skriv, min datter,

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, min sjælefører.

Frelseren: »Du skal gøre noget for mig, min datter. Alt, hvad du modtager fra mig, skal du udholde tålmodigt. Begyndelsen er meget svær. Ingen af mine udvalgte har haft det let. Alle har gået den samme vej, som du går nu. Du vil modtage mine fem hellige sår, du ved hvornår.

Jeg: »Dagen ja, men ikke hvornår. Om morgenen eller om aftenen.«

Frelseren: »Efter den hellige nadver. Du får alle fem sårmærker på én gang. Jeg: "Da dør jeg af smerte."

Frelseren: »Du dør ikke. Jeg er hos dig. Jeg vil kun lade dig føle så meget smerte, som du kan udholde.«

Mig: »Skal jeg stadig gå til lægen?«

Frelseren: »Nej, du kan gå i seng bagefter.« Jeg:

»Kan jeg stadig gå?«

Frelseren: »Ja, du kan stadig gå."

Mig: »Har jeg gjort noget forkert indtil nu?« Frelseren:

»Nej, fortsæt som hidtil.«

Mig: »Kan jeg fortælle nogle, at de skal komme i kirken?«

Frelseren: »Ja, men sig ikke, hvad der sker. Sig det kun til nogle få. Du vil i dag igen lide soningssmerter. De vil i dag være blodige.«

Jeg: »Mener du piskningen?«

Frelseren: »Ja, min datter.«

Jeg: »Giv mig venligst nåden til at holde ud til det sidste.«

Frelseren: »Min datter, den vil du ikke mangle. Jeg er hos dig, min datter. Jeg elsker dig meget, bliv mig kær.«

Jeg: »Ja, min kære Jesus, jeg elsker dig også meget. Jeg forbliver dig tro.«

Frelseren: »Min datter, skriv videre. Jeg har forberedt en smuk bolig til dig i himlen.«

Jeg: »Og det skal jeg skrive ned?«

Frelseren: »Ja, skriv det ned.«

Frelseren: »Derfor beder jeg dig: Gå denne korsvej til ende. Sammen med mig vil du klare den.«

Jeg: »Kære Jesus, jeg vil gøre alt, hvad du vil, men kun hvis jeg altid er sammen med dig.«

Jeg spurgte Frelseren, om jeg havde forstået det rigtigt, at jeg skulle indprente mig sårmærkerne og blive i sengen.

Frelseren: »Du skal blive i sengen i en bestemt periode. Der skal bedes meget.«

Frelseren: »Du vil modtage den hellige nadver derhjemme. Det vil jeg sørge for.« Jeg:

»Vær venlig at skænke mig megen kærlighed inden indprægningen af sårmærkerne.«

Frelseren: »Det vil jeg gøre.«

Frelseren: »Jeg velsigner dig nu, min datter.« Jeg knælede ned på gulvet.

Frelseren: »Må Gud Fader, Gud Søn og Helligånden velsigne dig. Gå i fred.« Jeg: »Tak være Gud Herren.«

Mig: »Æret være Jesus Kristus og Maria. Tak for alt, min Herre og Gud, min kære Jesus.«

04.09.92 — fredag

Jeg: »Min Herre og Gud, min kære Jesus, min sjælefører. Jeg vil nu skrive, hvad der ligger mig på sinde. Du bad mig i går om et offer, nemlig at jeg om natten skulle piskes blodig. Jeg var rede til at lade mig piske, men du tillod det ikke, og i dag skal jeg få de hellige sårmærker indprentet. Hvordan skal jeg forstå det? Jeg beder dig, hjælp mig. Jeg elsker dig ikke mindre af den grund og vil fortsat være dig tro."

Jeg tænkte på Abraham og Job, og noget gik op for mig.

Jeg: »Du har ikke skånet mig for soningslidelserne. Så stærke hovedpiner, der varede så længe, har jeg aldrig oplevet før. Jeg har ofret dem og har ikke nægtet at få dem igen. En moderne præst ville måske have sagt, at denne fristelse kom fra djævelen, men det tror jeg ikke, for din kærlighed og din fred har ikke manglet. Jeg var ikke bange for, hvad der ville komme. Hvad vil du, min Herre og Gud, sige til det?»

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Kan du høre mig?»

Jeg: »Ja, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Alt, hvad du har skrevet, er rigtigt. Alt, hvad du har forventet, skal endnu komme. Tiden bestemmer jeg. Min datter, skriv det ned. Alle, der vil være i kirken i aften, vil forundres over det, der sker. De er næsten alle blinde. Der vil lyse et lys for dem. Fortsæt med at gøre din pligt, som du har gjort hidtil.

De vil høste frugter af mit værk. Jeg er det levende træ, du er min frugt. Min datter, jeg elsker dig, gå i fred.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

05.09.92 – lørdag

Kl. 8.00 — Bønneforening

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig. Jeg har ændret min plan. Det fortsætter, som jeg vil.

Jeg: »Jeg troede, jeg havde gjort noget forkert, for jeg var parat til, at alt det, du sagde, skulle ske.«

Frelseren: »Min datter, du har gjort alt rigtigt. Det er mig, der bestemmer tidspunktet.« Jeg: »Du sagde, at det ville ske efter den hellige nadver.«

Frelseren: »Det kan jeg ændre.«

Mig: »Kære Gud, jeg kan ikke spørge dig mere nu. Sig, hvad du vil. Jeg forstår ikke alt dette, derfor overlader jeg alt til dig.«

Frelseren: »Min datter, der vil komme en tid, hvor I ikke har noget valg og må gøre, hvad jeg vil.«

Jeg: »Kære Jesus, kan du sige det tydeligere til mig, jeg forstår det ikke.« Frelseren:

»Der kommer værre tider.«

Mig: »Sig mig venligst, kære Gud, hvad er det værste, der kommer?»

Frelseren: »Den store krig i Europa.«

Mig: »Så behøver jeg ikke at bygge et kapel?»

Frelseren: »Jo, bygg den. Den vil blive skånet. Krigen nærmer sig og breder sig kraftigt.«

Jeg tænkte på, om jeg stadig ville få sårmærkerne.» Frelseren: »Du spørger. Ja. Du får dem. Den dag bestemmer jeg.» Jeg: »Min Herre og Gud, din vilje skal ske.»

Frelseren: »Bed meget, mine børn, bed. Satans magt er uoverskuelig. Jeg har tilladt det. Han skal tage alt, hvad der har vendt sig bort fra mig. Menneskerne ønsker det sådan. De har valgt deres brede vej. Forbliv mig tro, min datter, ligesom hidtil. Jeg har givet mine trofaste børn beskyttelse fra jeres himmelske mor Maria. De står under hendes beskyttende kappe, der har fjenden ingen plads. Bed til jeres mor, meget. Jeg vil ikke afvise hendes forbøn. Hun forlader ikke sine børn.»

Jeg: »Men denne krig kan man standse.«

Frelseren: »Kun med faste og bøn.«

Jeg: »Skal jeg gøre noget?»

Frelseren: »Vær ikke bekymret på forhånd. Alt kommer til sin rette tid.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre, for kærligheden og dit råd og budskabet om, hvad der venter os.«

Frelseren: »Jeg velsigner dig, min datter.«

Jeg knælede.

Frelseren: »Må Gud Fader, Gud Søn og Helligånden velsigne dig, min datter. Gå i fred.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud. Priset være Jesus Kristus nu og i al evighed. Amen.«

Kl. 16.30–19.45 bad jeg i kirken og gik til skrifte. Derefter blev jeg til den hellige messe.

06.09.92 – søndag

Kl. 7.30 – 9.20:

Jeg bad og blev igen lidt i tvivl; i mine tanker havde jeg mange spørgsmål. Derefter bad jeg inderligt.

Frelseren: »Skriv, min datter, de sårmerker, du vil modtage, vil ske i løbet af disse dage. Jeg bestemmer tidspunktet.«

Jeg: »Herre, hvem er du nu?«

»Mig!« Min datter, det er Gud Fader, Gud Søn og Helligånden, der nu taler til dig. Tvivl ikke, min datter, du fornærmer mig. Du tilhører mig helt og fuldt. Du behøver ikke at være bange. Forbliv mig tro og standhaftig.

Jeg: »Åh, min Herre og Gud, tilgiv mig, jeg vil aldrig kunne forstå dig, men jeg kaster mig i dine arme og omfavner dig som et lille barn. Min kærlige Fader, lad det ske, som du vil.«

Frelseren: »Min datter, de fem sårmerker får du af mig.«

Jeg: »Jeg troede, det ville være en engel, ligesom hos den hellige Teresa af Avila. Måske fordi en præst har fortalt mig det.«

Frelseren: »Jeg kan gøre det, som jeg vil.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det er blevet meget klarere for mig. Man må ikke stole på, hvad der står i nogle bøger. Du gør det jo, som du vil.« Frelseren: »Ja, sådan er det, min datter.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Ja, min datter. Dit hjerte vil blive gennemboret af et lys, der kommer fra mig. Dette lys vil gennembrænde dit hjerte. Der vil opstå en ild i dit hjerte. Denne ild er min kærlighed. Du vil da ikke længere kunne gøre, hvad du vil. Jeg er alt i dig. Du gør alt, hvad jeg vil.«

Mig: »Det lyder ligesom hos den hellige Paulus.«

Frelseren: »Min datter, jeg gentager det, der allerede er sket. Jeg er den samme Gud som dengang. Min datter, du er og vil kun være mit redskab, som jeg vil benytte mig af.«

Mig: »Herre, skal jeg gå i kirke nu?« Frelseren:

»Ja, gør det, min datter.«

Mig: »Klokken er allerede 9.15.«

Frelseren: »Jeg velsigner dig, min elskede datter.« Jeg knælede.

Frelseren: »Må Gud Fader, Gud Søn og Helligånden velsigne dig. Gå i fred, min elskede datter.«

Jeg: »Priset være Jesus Kristus. Tak være Gud, Herren. Amen.»

Kl. 10.30: Hellig Messen i rødt.

Kl. 13.00 Rosenkrans og andagt.

07.09.92 – mandag

Jeg har tre ugers ferie.

Kl. 8.30:

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min kærlige Fader, min Brudgom.«

Frelseren: »Dit forsoningslidelse vil snart komme.«

Jeg: »Hvad betyder det, SNART, min Herre?«

Frelseren: »Dette 'snart' bestemmer jeg, når den rette tid kommer. Min datter, det vil ske, som jeg vil det.«

Mig: »Herre, hvad vil ske, som du vil have det? Må man vide det?«

Frelseren: »Din fremtid.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det skal være, som du vil, og som det behager dig.«

Mig: »Kære Jesus, lige nu har jeg det svært, fordi det er uforståeligt, og jeg føler mig som den allerdummeste. Jeg føler, at jeg ikke hører til i denne verden. Det virker som om, alle er klogere end mig, ligesom om jeg gik i første klasse. Det er til at græde over. Jeg føler mig forladt af alle. Selv af dig føler jeg mig forladt. Lægerne ville nu sige: »Hun hører til hos psykiateren«, men jeg er ved mine fulde fem og venter på, hvad du vil have mig til.

Frelseren: »Skriv, min datter, din opgave er at følge mig og gøre, hvad jeg vil, selvom alt ser sådan ud. Min datter, jeg glæder mig over dig, alt hvad du gør. Læg de bekymringer, du har nu, i mine hænder.«

Mig: »Det er alt sammen svært at forstå. Jeg lægger alt det uforståelige i dine hænder.« Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. Også denne prøvelse, som du gennemgår nu, skal være. Det hele er min vilje. De fem sårmerker, du får, vil give dig og andre lys, så du bedre kan forstå mig. Uden mit lys er I stadig i mørket. Når lyset trænger igennem mørket, vil I se. Jeg er lyset og sandheden. Min kære datter, jeg takker dig for, at du alligevel har skrevet i dag. Jeg velsigner dig, min datter. Jeg knælede...

Kl. 18.30 Rosenkrans og Helligmesse i rødt.

Kl. 20.00 Bønnegruppe.

08.09.92 – tirsdag

Formiddag: Efter bønnen – forening

Frelseren: »De fem hellige sår vil blive præget på kortest mulig tid, derfor skal du altid være rede. Min datter, jeg har ændret tiden, det måtte være sådan.

Alt sker, som jeg vil. Du vil ikke mangle kærlighed.»

Jeg: »Kære Frelser, når folk spørger mig, om jeg hører din stemme, må jeg så sige det til dem?«

Frelseren: »Du kan sige det, du behøver ikke at benægte det. Min datter, jeg taler til dig ikke kun for din skyld, men også for andres.«

Mig: »Min Herre, når jeg får sårmerkerne, og jeg ikke har nogen præst, kommer du så også åndeligt til mig?«

Frelseren: »Jeg er altid hos dig, min datter. Jeg vil da være alt i dig, du vil da ikke længere være noget.«

Mig: »Kære Gud, men jeg lever jo stadig.«

Frelseren: »Dit liv er mit liv.«

Mig: »Herre, jeg vil acceptere det, men jeg kan ikke forstå det. Herre, din vilje ske. Jeg er jo kun dit redskab.«

Derefter velsignede Herren mig.

Kl. 9.00: Jeg var i Waghäusel sammen med Fridolin til den hellige messe.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rot; jeg modtog ikke nadveren i Rot, da jeg jo allerede i morges havde modtaget Frelseren i Waghäusel.

Kl. 20.30: Fader Gebhard ringede, ligesom Frelseren havde sagt. Vi talte i telefon i ca. 25 minutter. Jeg takker Gud for dette opkald.

09.09.92 – onsdag

Hjemme — bøn — forening

Frelseren: »Skriv, min datter.« Jeg:

»Ja, min kærlige Jesus.«

Frelseren: »Alt, hvad du har skrevet, er min fortjeneste. Du taler, som jeg vil have det. Din opgave er at fortsætte med at skrive, selvom du laver så mange fejl, det behager mig.

Dine fejl er harmløse i forhold til teologernes fejl, for teologernes fejl fører mennesker ud i afgrunden. Min datter, skriv videre.

Jeg kender dine vanskeligheder. Jeg kender din kærlighed til mig. Begge dele behager mig hos dig. De soningslidelser, du får, er min kærlighed til dig. Så meget lidelse, som du får fra mig, så meget kærlighed får du også. I lidelsen ligger sjælernes frelse. Jeg vil måtte lide meget i dig, fordi jeg vil redde mange sjæle.”

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg forstår det bedre. Herre, gør, som du vil.«

Frelseren: »Skriv lidt mere. De fem Hl. Sårmærker, som du får fra mig, det vil ske inden for kort tid. Lad dem virke, når lidelserne er der.«

Jeg: »Vil jeg vide det på forhånd, når lidelserne kommer?«

Frelseren: »Jeg forbereder dig allerede, så du ved det. Min elskede datter, jeg er tilfreds med dig, som du er. Forbliv ydmyg, så jeg kan oversvømme dig med mange nådegaver. Elsk mig fortsat, som du har gjort indtil nu. Din kærlighed er min kærlighed. Det glæder mig, at du vil elske mig mere og mere. Jeg er altid rede til at skænke dig mere kærlighed.«

Mig: »Hvad skal jeg gøre nu?«

Frelseren: »Gør din pligt, det, du skal gøre nu. Jeg velsigner dig, min kære datter.«

Jeg knælede ned og bad Frelseren også om at velsigne de to kvinder, der nu ville komme, Marianne og fru Müller.

Frelseren: »Ja, jeg velsigner dem

også.« Frelseren gav dem sin

velsignelse.

Hl. Messe i Rochuskapellet i Mingolsheim.

10.09.1992 – torsdag

Kl. 10.30 derhjemme:

Bøn og forening.

Frelseren: »Skriv, min datter. Jeg vil have, at du skriver. Der vil være megen uro, indtil alt dette sker.«

Jeg: »Hvad vil der ske, min Herre og Gud?«

Frelseren: »Det, jeg vil fuldføre sammen med dig.«

Jeg: »Herre, hvad vil du? Hvad skal jeg udrette sammen med dig?« Frelseren: »Hele korsvejen til ende.«

Jeg: »Skal jeg acceptere denne trængsel?«

Frelseren: »Denne trængsel er ikke for dig, men for mig, men min vrede vil ramme dem. Det blod, du vil udgyde, er for dem, der er af god vilje, men ikke for de blasfemiske.« Jeg: »Men Herre, du har udgydt dit blod for alle.«

Frelseren: »Dengang, min datter, men ikke længere i dag; de har allerede valgt deres fader. Du behøver ikke tale med de blasfemiske.«

Jeg: »Hvordan skal jeg vide, at det er spottere?«

Frelseren: »Jeg vil genkende dem, ikke du. Min datter, skriv endnu noget. De sårmærker, du vil få, vil ske i disse dage.«

Jeg: »Herre, det skal ske, som og når du vil; jeg er ikke bange og tvivler ikke; jeg tilhører dig helt og fuldt.«

Frelseren: »Skriv, min datter. Du må ikke lytte, når andre bebrejder dig. Du genkender ikke deres svagheder. Lyt godt til mig, jeg er din sjælevejleder; selvom du gør noget forkert, og de andre bemærker det ved dig, så er det alligevel rigtigt for mig. Sådan vil jeg have det. De fleste overser deres egne fejl. Hvis du lader dig belære af alle og enhver, vender du dig bort fra mig. Satan er snu; vær på vagt: når du gør noget dårligt, og det ikke behager de andre, kommer det fra mig. Du behøver ikke have de nysgerrige omkring dig. Send alle de nysgerrige først ud for at bede og angre deres synder; derved vil du spare dig selv for megen ærgrelse.”

Mig: »Kære Gud, til det har jeg brug for ydmyghed. Giv mig venligst nåden til at være ydmyg.«

Frelseren: »Min datter, du vil blive ydmyg og mild, ligesom jeg er. For da vil du være helt i mig.«

Mig: »Men så er det jo slemt, hvis præsterne endnu ikke tror.«

Frelseren: »Hver præst er en anden Kristus; man skal bede for hver eneste præst. Jeg elsker dem alle, min datter.«

Mig: »Men Herre, jeg elsker Dem også alle, men De elsker mig ikke alle.«

Frelseren: »Sådan er det, min datter, De elsker mig heller ikke alle.«

Jeg: Frelseren velsignede mig...

Rosenkransen og den hellige messe i rødt

11.09.1992 – fredag

Kl. 7.40 til 8.30

Min mand havde gjort det svært for mig.

Der er kommet mange bibler fra fader Gebhard Heyder.

Frelseren: »Jeg vil have, at du skriver. Jeg elsker dig meget. Du vil i den kommende tid oftere blive udsat for Satans angreb. Hvad angår din familie, giver jeg dig ret. Han søger den korteste vej, ligesom I søger den korteste vej til mig gennem Maria, så søger den urene ånd den korteste vej til jer. Min datter, du handlede rigtigt i går. Min datter, de urene ånder er særligt vrede på dig, men sammen med mig vil du besejre dem alle. Min datter, bed for din mand, han har brug for din hjælp.» Frelseren sagde til mig: »Skriv videre, min datter. Der vil komme en brændende ild over dig.«

Mig: »Det skriver jeg ikke. Det er bestemt ikke fra dig, kære Gud.«

Frelseren: »Jo! En brændende ild af kærlighed.«

Jeg: »Min Herre, nu er jeg bange for, at jeg vil brænde mig.« Frelseren: »Du vil brænde i min kærlighed. Med denne ild vil du blive helt ren.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, gør mig venligst ren, så jeg altid er sammen med dig og aldrig adskilt fra dig.«

Frelseren: »Min elskede datter, jeg velsigner dig.«

Jeg: »Frelseren velsignede mig...«

Rosenkrans og hellig messe i rødt

12.09.1992, lørdag

Kl. 7.30 til 9.00

Frelseren: »Min datter, skriv. Jeg vil, at du gør, hvad jeg vil. Der, hvor jeg fører dig hen, der skal du gå hen.«

Jeg: »Herre, hvordan skal jeg vide, at du leder mig?«

Frelseren: »Du kan spørge mig! Vejen til mig bliver stejlere.« Jeg:

»Herre, hvad betyder det, at den bliver stejlere?«

Frelseren: »Den bliver mere anstrengende og kræver stor styrke. Denne styrke kan du kun få fra mig. Bed for dig selv og dine medmennesker, at de må gå vejen sammen med dig. Ellers kan du miste dem på den stejle vej.«

Jeg: »Ja, min Herre, fremover vil jeg bede om mere styrke for mig selv og mine medmennesker.«

Frelseren: »Dit hjerte er allerede mit hjerte. Jeg må forme det, som det behager mig. Fra dette hjerte vil der strømme megen nåde ud, og dette sårede hjerte vil blive en kilde til kærlighed.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min kære Jesus, hvordan skal jeg vide, at det allerede nu er dit hjerte?«

Frelseren: »Denne glød, du mærker i dit hjerte, er min kærligheds ild; den bliver stærkere, når jeg vil det.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg mærker denne ild, men jeg vidste ikke, hvad det betyder for mig. Jeg indså, at jeg med denne ild kan elske dig mere. Min sjæl længes stærkt efter at være hos dig. Jeg har følt, at mit hjerte i øjeblikket er som en brændende ovn, og denne slukkes aldrig. Nu forstår jeg bedre, når jeg læser i »Hjerte-Jesu-litani«:

Du, kærlighedens brændende ildsted.

Indtil nu var det uklart for mig, men nu forstår jeg det. Jeg takker dig, min Herre og Gud, for denne store nåde og oplysning.

Jeg vil endnu tilføje, min Herre og Gud: Dit hjerte er en levende, brændende ild af kærlighed. Åh, må denne ild aldrig slukke, for så ved jeg, at du altid er hos mig. Jesus, jeg elsker dig af hele mit hjerte og med al min kraft; jeg elsker dig højere end alt andet.

Frelseren: »Min elskede datter, det glæder mig, at du har indset dette; forbliv, som du er, og hold fast i min hånd.« Jeg: Frelseren velsignede mig...

Kl. 16.30 til 19.45: Bøn og hellig messe i kirken i Rot.

13.09.1992 – søndag

Kl. 9.30 til 11.15 derhjemme

I nat fra kl. 2.30 til 3.30 var der uro foran mit hus. Nogle berusede havde parkeret overfor mit hus. Politiet måtte komme.

Bønneforening!

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg er hos dig, i dig og med dig, du tilhører mig helt og holdent.

Lad dig ikke påvirke af andre. Du har set det, i går og i nat. Satan forsøger med alle midler at vende dig bort fra mig. Han er stærk, min datter, men du er endnu stærkere sammen med mig. Min datter, forbliv tro mod din bønnegruppe, ligesom du har gjort indtil nu. Satan ønsker intet hellere end at splitte din bønnegruppe ad.»

Frelseren: »Skriv, min datter, de brændende smerter, du havde i går, var mine smerter.«

Mig: »Jeg kunne mærke dem så brændende og stikkende hele dagen, og nu har jeg dem ikke

længere.« Frelseren: »Jeg forbereder dig på det, der vil ske i disse dage. Du mærker nu en brændende fornemmelse i dit hjerte.«

Mig: »Men den er ikke stærk.«

Frelseren: »Men den vil blive meget

stærk.« Jeg: »Vil jeg kunne klare det?«

Frelseren: »Det vil du.«

Jeg: »Skal jeg så hente en læge?«

Frelseren: »Det behøver du ikke, du ved, hvad du skal

gøre.« Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil gøre, hvad du vil.«

Frelseren: »Skriv, min datter, du får sårmærkerne i kirken.« Jeg: »I rødt?«

Frelseren: »Ja, i rødt.«

Mig: »Vil jeg så se dig?«

Frelseren: »Du vil se mig. Med det lys, der udgår fra mig, vil du modtage sårmærkerne, og dette lys vil forblive hos dig, så længe jeg vil. Jeg er lyset og fordriver mørket. Min datter, de sårmærker, du får, er mine sårmærker.»

Jeg: »Men det har du jo allerede sagt til mig én gang.«

Frelseren: »Disse kan verden ikke efterligne hos dig. Selv biskopperne kan ikke længere forklare sig dette, da de mangler lyset. Vær derfor ydmyg, for de må oplyses i dette lys. Min datter, jeg elsker dem alle.«

Jeg: »Min Herre, hvad med dem, der spotter over det?«

Frelseren: »De, der spotter, kan nu også blive frelst.« Jeg:

»Hvordan da, min Herre og Gud?«

Frelseren: »Ved at du skænker dem den kærlighed, som de mangler.« Jeg: »Hvordan kan jeg skænke dem kærligheden?«

Frelseren: »Kærligheden er mig.« Jeg: »Det vil jeg gøre.«

Frelseren: »Du er mit redskab, som jeg bruger.«

Jeg: »Åh, min Herre og Gud, det er meget svært at forstå.«

Frelseren: »Jeg vil oplyse dem, der er villige. De vil i deres hjerte erkende, ligesom du også har erkendt, at jeg er kærligheden.«

Jeg: »Ja, min Herre, nu forstår jeg. Videnskaben kan ikke begribe det med sin forstand. Kærligheden i vores hjerte går ud over videnskaben. Kære Frelser, hvor ubetydelig må den verdslige videnskab dog være i forhold til det himmelske, der venter os.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, hvad du har skrevet. Jeg velsigner dig nu.« Jeg:

»Jeg sagde: Velsign hele verden.«

Frelseren: »Må Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd velsigne dig. Gå i fred, min elskede datter.«

Jeg: »Tak være Gud, Herren. Priset være Jesus Kristus og Maria nu og i al evighed. Amen.«

Kl. 12.45 bad jeg rosenkransen og andagten i rødt.

Kl. 14.30 bad jeg sammen med Hetwig den smertefulde rosenkrans samt deltog i den hellige messe i Rochuskapellet i Mingolsheim. Efter den hellige messe talte jeg med en missionær, fader Steiler, i over 30 minutter.

9. september 1992 – mandag

hjemme:

Kl. 2.10 til 3.05 om natten: Bøn

Kl. 9.30 til 11.15: Bønnesamling

Jeg græd! En præst i Rochuskapellet forvirrede mig i går aftes. Han forsvarede håndkommunionen. Jeg bad Frelseren om, at hvis det var hans vilje, skulle han give mig et svar. For jeg er sikker på, at den rigtige vej er mundkommunionen.

Jeg kunne ikke tro på denne præst. »Kære

Frelser, har jeg taget fejl?«

Frelseren: »Min datter, du har ikke taget fejl; det er en stor synd hos præster, der stadig uddeler håndkommunion. Fordi I stadig forsvarede dette, må I

underkaste dem ansvaret. Alle, der stadig uddeler nadveren i hånden, er ligegyldige for mig. Min datter, det, du har gjort indtil nu, er rigtigt. Skriv, min datter, de sårmærker, du får, vil gøre meget ondt.»

Mig: »Jeg bliver allerede bange, når jeg hører det.« Frelseren: »Min datter, er du bange nu?«

Jeg: »Nej.«

Frelseren: »Med mig vil du ikke være bange. Den smerte, du vil opleve, vil blive stærkere, hvis der bedes for lidt.«

Jeg: »Åh, min Herre, hvem vil så lytte til mig og bede?«

Frelseren: »Min datter, de, der ønsker at blive frelst, vil bede. Jeg vil blive korsfæstet i dig for sjælnernes frelse. Min datter, hver enkelt har kun kort tid til rådighed. De vil bede. Skriv, min datter, kun et lille antal vil blive frelst.«

Jeg: »Jeg vil lide for alle sjæle.«

Frelseren: »Min datter, næsten ingen ønsker at omvende

sig.« Jeg: »Så behøver jeg ikke at lide for alle?«

Frelseren: »Jo, ellers kan de ikke sige, at jeg ikke har lidt for dem.« Jeg: »Kære

Jesus, det er meget svært for mig at skrive, det er smertefuldt.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg velsigner dig. Jeg indbefatter hele verden, især alle syge og døende, i min velsignelse.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe, rød

Kl. 20.00 Bønnegruppe Rød.

De første tre år bad vi i ca. en time. I de sidste to år har vi bedt i ca. to til to og en halv time.

Frelseren havde krævet af mig, at der skulle bedes meget.

15.09.1992 – tirsdag

Kl. 10.30 til 13.00

Først bad jeg sammen med Fridolin. Bagefter bad jeg alene og forenede mig med Frelseren.

Frelseren: »Skriv, min datter: De smerter, du vil komme til at lide, skal du forene med Jomfru Marias smerter. Jomfru Marias smerter er også mine smerter. Ofre alt til den himmelske Fader. Gennem jeres ofre bliver mange sjæle helbredt.«

Jeg: »Min kære Jesus, jeg elsker dig så meget, jeg vil gøre, som du vil. Du skal bare sige det til mig, så jeg ved det. Jeg har nu en dyb fred, som man ikke kan beskrive. I denne fred er der så meget kærlighed, og jeg har et ønske om ikke at skulle skilles fra den. Jeg føler mig ikke i min krop. Jeg føler mig ufatteligt let og fri uden bekymringer og smerter. Det verdslige er som taget væk fra mig. Jeg er i n g e n t i n g.

Alt i mig er Gud. Tak, min Herre og Gud, for denne overbevisning og nåde. Jeg har nu et ønske, og det skriver jeg til dig nu, fordi det er så smukt for mig:

Jesus, lad mig læne mig mod dit bryst, ligesom Johannes. Og nu vil jeg gerne omfavne dig, fordi mit hjerte elsker dig så højt. Det kan jeg ikke forklare for nogen, for kærligheden er der bare. Jeg får tårer i øjnene, fordi jeg elsker dig.»

Frelseren: »Skriv, min datter, sådan som du er nu, vil jeg altid have dig. Ser du, du mangler ikke kærlighed. Du får den i endnu større grad gennem lidelsen. De fem sårmerker er helt tæt på.

Mig: »Kære Gud, det har du allerede sagt én gang.«

Frelseren: »Men dengang vidste du endnu ikke så meget. Vær parat til hver eneste time, der nu kommer. Du vil blive sat på en hård prøve, min datter.«

Mig: »Åh, Frelser, jeg er allerede blevet sat på så mange prøver.« Frelser: »Ikke nok.«

Jeg: »Og hvis teologerne ikke tror?«

Frelseren: »Du ofrer dig ikke for teologerne, men for alle sjæle. Der vil nok være teologer, der er i lyset, som vil tro. Min elskede datter, jeg elsker dig meget. Skriv det ned, forsoningslidelserne vil snart begynde.«

Jeg: »Hvad tæller som soningslidelser?«

Frelseren: »Hovedpinen og hjertesmerterne – det er forberedelsessmerterne. Her hjælper ingen medicin dig. Disse lidelser kommer fra mig. Du lider for sjælernes frelse, derfor hjælper ingen medicin dig. Du må tålmodigt udholde alt med kærlighed. Jeg vil give dig så meget kærlighed, at du kan udholde det. Jeg vil være alt i dig. Din sjæl er forenet med mig, og du vil kun få en del af min lidelse. Således er du, min datter, ikke længere dig selv. Det er mig. Frelseren: »Jeg velsigner dig og alle, der står dig nær.«

Frelseren velsignede os.

Kl. 18.30 var jeg hos en præst fra Peru i Mingolsheim. Jeg gav ham en bibel fra fader Gebhard Heyder. Jeg gik til skrifte hos ham. Hedwig var med mig hos denne præst, og hun talte dårligt om mig. Jeg måtte ydmyge mig. Jeg har tilgivet hende.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rot

16.09.1992 – onsdag

Kl. 9.30 til 10.20

Frelseren: »Skriv, min datter.« Jeg:

»Ja, min kære Jesus.«

Frelseren: »Korsvejen, der fører til mig, ligger i lyset. Alle mine børn genkender den. Dette lys, der oplyser dig, er mig. Min datter, ingen kan aflede dig fra denne vej. Når man genkender den oplyste vej, ønsker man ikke længere

gå ad den mørke vej. Det anonyme brev, du har modtaget, er en fælde fra Satan. Han vil aflede dig fra den oplyste vej, men han kan ikke, for jeg er hos dig. Elsk dem alle, ligesom du har gjort indtil nu. Min kære datter, vær rede til at tage imod alt, hvad der kommer over dig.

Det, der bliver for meget for dig, skal du give til mig. De hellige fem sårmerker får du af mig, vær sikker og overbevist.»

Frelseren: »Jeg ændrer ikke mit ord. De prøvelser, der ligger foran dig, skal du bestå. Jeg er din sjælefører, og du vil bestå dem. Min datter, det glæder mig, hvad du gør, og hvordan du omgås mennesker.

De andre, der vil belære dig, er drevet af misundelse. Vær på vagt. Min datter, du har mange fjender omkring dig. Vær sparsom med dine ord over for dem. Af ét ord laver de ti ord for at håne dig. Min datter, overlad altid alle dine bekymringer til mig.”

Mig: »Skal jeg nu skrive noget mere?«

Frelseren: »Nej, min datter, gå hen, hvor du skal hen. Jeg velsigner dig, min elskede datter.«

Mig: »Jeg sagde til Frelseren, at jeg i velsignelsen inkluderer de syge, de døende, de stakkels sjæle i skærsilden og mine fjender.«

Jeg: Frelseren velsignede mig...

Kl. 12.00 i katedralen i Speyer bad jeg Herrens engel og andre bønner.

Kl. 19.30: Hellig messe i Rochuskapellet.

Kl. 20.30 skrev jeg dagbogen sammen med Marion.

17.09.1992 – torsdag

Hjemme kl. 10.30 til 11.30 – jeg er stadig på ferie.

I nat bad jeg fra kl. 20.30 til kl. 03.30 i bønneforeningen:

Frelseren: »Skriv, min datter, de hellige fem sårmærker vil blive indprentet i dig. Der vil være et tegn på himlen foran kirken, du skal se på det. Det vil være min bekræftelse på begivenheden.«

Mig: »Og hvis jeg ikke ser det, ændrer din plan sig så?« Frelseren:

»Du vil se det, min datter.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg tror på, at det vil ske. Jeg har en urokkelig tro, derfor tror jeg.«

Frelseren: »Min datter, lad det virke i dig. Jeg elsker dig så højt, min datter. Jeg har udvalgt dig. Jeg ønsker at frelse mange sjæle sammen med dig! Det har længe været mit ønske. Tiden er kommet, og ingen kan ændre min tid!

Jeg er evigheden. Min elskede datter, alt sker på det rette tidspunkt.

Jeg takker dig, min datter, for dit ja. Dit ja er fast som en klippe i havet. Dit »ja« er mit »ja«, og ingen kan tage det fra dig.

P. Heyder: Heraf siger fader Gebhard Heyder i Regensburg, efter at have gennemgået dagbogen, at jeg skal fortsætte med at skrive, da dette er en nådegave fra Frelseren.

Mig: »Jeg tænkte lige: 'Jøsses, jeg elsker så meget.'«

Frelseren: »Din kærlighed er min kærlighed. Denne kærlighed kan du give videre til dem, der længes efter kærlighed.«

Mig: »Herre, alt det, jeg nu har talt inderligt med dig om, skal ske, som du vil, og som det behager dig. Det står klart og tydeligt for mig, og jeg har nu forstået, at jeg må forstå dette, og det øvrige vil du endnu lære mig. Jeg stoler på dig, og jeg forbliver dig tro. Med de dyder, du giver mig, og dem, du allerede har givet mig.«

Frelseren: »Min elskede datter, jeg takker dig; det glæder mig meget, hvad du har skrevet. Jeg velsigner dig og udgyder nåde over dig, så meget som du har brug for. Jeg skænker dig så megen kærlighed, at du kan udholde det, jeg vil skænke dig.«

Mig: Frelseren velsignede mig...

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud. Tak, min store kærlighed. Priset være Jesus Kristus og Maria nu og i al evighed. Amen.«

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

9. september 1992 – fredag

hjemme,

kl. 4.00 til 5.30: bøn.

Bøn til ære for Jomfru Maria!

Tilbedelse af de hellige sår, bønner for fjender, derefter forenet med Frelseren.

Frelseren: »Min datter, jeg har planer for dig. Jeg gør, hvad jeg vil. Vær tålmodig. Alt vil ske, som jeg har lovet. Det er mig, der bestemmer tidspunktet. Alt skal ske, som jeg vil det.«

Mig: »Herre, jeg troede, jeg havde gjort noget forkert.«

Frelseren: »Min kære datter, du er en ædel rose, hvis duft fjenden ikke kan lide. Vær altid rede for mig. Du skal prøves, min datter. Min datter, jeg elsker dig, sov videre.«

Kl. 11.45 til 12.45 Bøn-forening!

Jeg bad inderligt og tøvede med at skrive dette ned. Men Frelseren vil, at jeg skriver dette ned.

Frelseren: »Skriv, min datter, din kærlighed til mig er ægte. Jeg kender mine børn, der elsker mig. Men der er meget få af dem. Du tørster sammen med mig efter sjælene, fordi du elsker dem, som jeg elsker dem. Du elsker mig, men du har endnu ikke set mig på tæt hold. Men det er netop mere værdifuldt, at du ikke ser mig og alligevel elsker mig. Det er den sande og ædle kærlighed, som ikke kan bedrage. Jeg takker dig for, at du har sat mig på førstepladsen i dit hjerte. Denne sjæl vil jeg belønne helt særligt i himlen.»

Frelseren: »Min elskede datter, det ser ikke godt ud i verden. Alt hænger i en tynd tråd, og den kan briste når som helst. Jeg holder stadig fast i denne tråd, så den ikke brister. Krigen bliver endnu voldsommere. Bed for freden i alle kirker og hjem, så freden kan indfinde sig i alle hjerter. Tiden til at frelse sjælene er kort, og ingen kan forlænge den undtagen mig. Bed om, at endnu mange sjæle bliver frelst. Jeg er jeres frelser og jeres helbredelsesmiddel.

Kun med mit helbredelsesmiddel kan I blive frelst.» Jeg:

»Hvad er dit helbredelsesmiddel, min Herre og Gud?»

Frelseren: »Kærligheden. Den er alt, min datter.»

Mig: »Jeg har igen skrevet så meget. Skal jeg virkelig skrive så meget?« Frelseren:

»Skriv det hver dag.«

Jeg: »Ja, Herre, jeg takker dig.«

Fra kl. 13.45 til 15.45 bad jeg Salmerne i skoven.

Kl. 18.30 hellig messe og rosenkrans i rødt

9. september 1992 – lørdag

Kl. 8.00 til 10.00

bønnesamling!

Frelseren: »Skriv, min datter, j e g v i l g e r !

Du er min elskede datter. Din smerte er min smerte. Jeg vil redde sjælene sammen med dig. De tårer, du har grædt, ofr dem til mig.»

Jeg: »Ja, min Herre, jeg ofrer det til dig, for at sjælene ikke skal ende i fortabelse. Det er så svært for mig, når man ved, at så mange sjæle går tabt, og at menneskene er lunkne og ramt af blindhed. De ser, og alligevel ser de intet. Hvor stor må synden da være.« Frelseren: »Min elskede datter, alt vil blive anderledes.«

Jeg: »Hvordan, Herre, hvordan bliver alt anderledes?«

Frelseren: »De sidste skal blive de første. De skal være mit folk. Jeg er de fattiges Fader. Min datter, jeg vil have det, du ejer.«

Jeg: »Jeg har jo intet, og jeg er intet; alt tilhører dig.« Jeg:

Frelseren velsignede mig...

Kl. 14.30 besøgte fader Buran mig, og jeg fortalte ham om de sårmærker, jeg vil få. Jeg var ikke tilfreds med hans lære. Han modsagde det, som Frelseren havde fortalt mig.

Fra kl. 16.15 til 19.45 var jeg i kirken i Rot for at bede. Den første time var meget anstrengende, da et kor på det tidspunkt holdt sin sangprøve i kirken. Det smertede mig, at koret netop nu måtte øve, når der jo var skriftemål og rosenkransbøn. Jeg bad for disse anliggender, for præsterne og for fred i hele verden.

Jeg forlod ikke kirken på grund af koret. Jeg blev i kirken og fortsatte med at bede.

20.09.1992 søndag

Hjemme kl. 7.45 til 8.50 Bøn-forening!

Frelseren: »Min kære datter, de sårmerker, du får, vil gøre ondt. Denne smerte er forbundet med min kærlighed. Du får nåden til at være ydmyg. Det, som præsten fra Mannheim, fader Buran, har sagt til dig, har du selv fornemmet, at det ikke er sandheden. Det blod, der vil strømme ud af dig, er mit blod. Du må bede meget for denne præst. Tro på det, jeg inspirerer dig til at skrive. Jeg er din sjælefører.»

Mig: »Efter samtalen med præsten havde jeg hjertesmerter i flere timer. Hvad betyder det?«

Frelseren: »Disse smerter er mine smerter. Når en præst taler usandhed, vil du mærke smerterne endnu stærkere.«

Mig: »Måske er det så bedre at tie foran ham. Så vil han ikke fornærme dig så meget.«

Frelseren: »Du skal tale, når jeg vil det.«

Mig: »Min Herre og Gud, skån mig for præster, der ikke tror på, at du i de hellige hostier er sandelig, væsentligt, virkelig til stede af kød og blod, legeme og sjæl, guddommelighed og menneskelighed.«

Frelseren: »Du skal være lyset. Skriv endnu noget, min datter: Du vil modtage sårmerkerne, så snart den rette tid er kommet for dig. Vær sikker på, at du vil modtage dem. Elsk mig, min datter. Det glæder mig, hvordan du elsker mig. Min kære datter, hav endnu lidt tålmodighed; du vil ikke mangle kærlighed. Jeg skænker dig kærlighed, når jeg vil; det tilkommer mig at vælge det rette tidspunkt.»

Jeg: »Min kære Jesus, jeg takker dig af hele mit hjerte.«

Frelseren: »Vær på vagt over for dem, der er misundelige på dig. Du må især lære at komme ud af det med disse mennesker.«

Mig: »Hvordan da, Frelser?«

Frelseren: »Lad dem tale, og vær selv tavs. Så vil de indse, at de tager fejl.«

Jeg: »Ja, kære Jesus, jeg har forstået det.«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 13.30 rosenkrans og andagt.

Kl. 15.30: Hjemme bad jeg rosenkransen og andre bønner for saligkåringen af Pater Pio.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet. Ved messens afslutning talte missionæren ikke særlig godt. Jeg var skuffet og gik hjem med stor smerte.

21.09.1992 – mandag

Kl. 8.15 til 9.45:

Bønneforening!

Jeg: »Missionæren læste i går aftes ved afslutningen af den hellige messe et brev op, som angiveligt var bekræftet af en biskop og af pastor Kessenheimer. Brevet indeholdt, at de troende, der kun ønsker at modtage den hellige kommunion fra præster og afviser lægfolk, er i vildfarelse.

Det var et stort slag i ansigtet, der gjorde ondt og havde bragt mig i uro.

Mig: »Kære Frelser, da jeg efter den hellige messe spurgte dig, om præsten havde talt sandt, sagde du til mig, at det var vrøvl.

Jeg vil gerne spørge dig endnu en gang, om det er rigtigt, at lægfolk uddeler den hellige nadver.»

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Jeg ønsker og kræver, at den hellige nadver modtages gennem præstens indviede hænder. Dette er den rette måde at uddele den hellige nadver til de troende på.

Den, der ikke overholder dette, må stå til regnskab for mig. Min datter, fortsæt som hidtil, selvom du er alene. Jeg er med dig, min datter.«

Frelseren velsignede mig.

Rosenkrans og hellig messe i rødt omkring kl. 18.30.

Kl. 20.00 Bønnegruppe.

22.09.1992 tirsdag

Kl. 8.30 til 9.45:

Bønnesamling!

Frelseren: »Skriv, min datter! De sårmerker, du skal modtage, kommer snart; jeg har igen forkortet tiden. Vær rede, min datter.«

Mig: »Kære Gud, hvad betyder det, at de snart er her?«

Frelseren: »Det kan ikke vare længe.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Skriv noget helt andet. Jeg vil have, at du accepterer alt, sådan som jeg vil have det.« Jeg: »Min Herre og Gud, hvad er det, du vil have?«

Frelseren: »Alt, hvad der venter dig.«

Jeg: »Hvordan skal jeg vide, at det kommer fra dig?«

Frelseren: »Du genkender det på min kærlighed, min datter, du må acceptere det, uanset om det behager dig eller ej.

Jeg: »Min kære Jesus, min brudgom, hvis du siger det, så vil jeg gøre det! Også det, der ikke behager mig, men jeg må være sikker på, at det kommer fra dig.«

Jeg: »Herre, hvor længe skal jeg endnu skrive?«

Frelseren: »Lidt endnu, min datter. Skriv lidt mere!« Jeg: »Ja, min Herre.«

Frelseren: »Du vil stadig blive sat på prøve.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min kære Jesus, hvorfor græder du? Tårerne strømmede så hurtigt ud af mit højre øje, det er overnaturligt. Hvad betyder det?«

Frelseren: »Der lurder en fare foran jer. Krigen i Europa breder sig. Mange sjæle vil gå tabt. For dem var min korsfæstelse forgæves. Du vil også lide forgæves for mange. Det er en stor smerte for mig at miste sjæle på grund af deres ulydighed.

Bed, min datter, når de kommer for min domstol, om at de må få dyb anger, for de får endnu en mulighed for at blive frelst. Jeg skænker dem endnu så meget tid, så de stadig kan træffe en beslutning. Helvede er grusomt, min datter, og alligevel går så mange derind.»

Jeg: »Kære Gud, jeg kan ikke skrive mere, forbarm dig over mig.« Frelseren: »Du føler smerten sammen med mig. Jeg velsigner dig, min kære datter.«

Frelseren velsignede mig.

Rosenkrans og messe omkring kl. 18.30 i Rot.

23.09.1992 – onsdag

Kl. 8.00 til 12.30 derhjemme

Jeg: »Jeg bad inderligt på en anden måde end ellers.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil have, at du skriver. Du skal ikke gå ind i Cenaklet i dag. Jeg er dit Cenakel.«

Mig: »Skal jeg skrive det?« Frelseren:

»Ja, skriv det.«

Jeg: »Jeg tænkte på firmaudflugten.«

Frelseren: »Du skal tage derhen. Men vær venligst mild og ydmyg, og glæd dig sammen med dem.«

Jeg: »Kære Gud, når jeg tiltaler dig på så mange forskellige måder, er det så rigtigt?«

Frelseren: »Det behager mig, hvordan du kalder mig. Min datter, skriv det: De smerter, du får, skal du udholde med kærlighed.«

Frelseren: »Det har du allerede sagt til mig én gang.«

Jeg: »De kan ikke fjernes fra dig. Selv det hellige vand kan ikke hjælpe dig. Du skal ikke forsøge at finde et middel.«

Mig: »Og hvis lægerne blander sig?«

Frelseren: »De har brug for dit samtykke.«

Jeg: »Og hvis de har det?«

Frelseren: »De kan alligevel ikke hjælpe dig. Tværtimod, for så bliver smerterne større. Du skal lide for syndernes skyld. Det, jeg kræver af dig, må du gøre.«

Mig: »Kære Gud, jeg er bange for, at jeg bliver forvirret og ikke har tilstrækkelig tillid og udholdenhed. Vil jeg blive ramt af menneskefrygt?«

Frelseren: »Alt det giver du mig igen og igen.«

Jeg: »Kære Gud, det brænder allerede igen i mit hjerte.«

Frelseren: »Det er min kærligheds brændende ild. Den kan ingen slukke undtagen mig.«

Jeg: »Jeg var så lykkelig hele formiddagen, og jeg kunne bede så inderligt som aldrig før. Jeg fik de rette ord som en præst.«

Frelseren: »Min datter, det var mig. Din Jesus. Det er ikke dig, men mig.«

Mig: »Det er en så smuk følelse, når man kan bede så dybt indeni, især til den himmelske Fader, som så ofte bliver glemt af menneskerne. Jeg undrede mig også over, at der kom en så værdifuld bøn fra mit dybe hjerte. Jeg tror, at den himmelske Fader har hørt denne bøn.«

Frelseren: »Min datter, du har med kærlighed givet mig alt.«

Mig: »Min Herre, jeg må ikke fortælle nogen, at jeg nu allerede har været forbundet med dig i fire timer, og jeg mærker ikke, at det er for meget. Det er synd, at min ferie ikke er længere. Jeg takker dig for, at du har sagt til mig, at jeg ikke skal tage på ferie.«

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. Opfyld et ønske for mig.«

Jeg: »Åh, min Herre, du har et ønske! Jeg vil opfylde dette ønske for dig, fordi du er hos mig, og fordi jeg elsker dig.«

Frelseren: »Ja, jeg vil være hos dig.«

Jeg: »Kære Treenige Gud, du har mit ja, selvom jeg endnu ikke ved, hvilket ønske jeg skal opfylde for dig. Mit hjerte skælver ikke, men glæder sig over, hvad du nu vil sige til mig. Min Herre og Gud, jeg stoler på dig, at dit ønske går i opfyldelse.«

Klokken er 12.00. Jeg bad andægtigt Herrens Engel og Fadervor med udbredte arme; det gør jeg ofte, når jeg beder alene.

Efter bønnen forenede jeg mig igen med Frelseren. Jeg: »Herre, hvilket ønske skal jeg opfylde for dig?«

Jeg forblev i stilhed og hørte intet.

Jeg: »Hvad skal det være?« Jeg forenede mig igen og bad til Helligånden. »Lad venligst ikke en anden ånd blande sig ind, for jeg har tillid til dig. Sig mig, hvad jeg skal skrive.«

Frelseren: »Skriv, min datter! Jeg kan virke alt, hvad jeg vil, i dig.«

Jeg: »Min Herre og Gud, du kan udrette alt i mig, hvad du vil, og dette ønske skal gå i opfyldelse for dig.

Åh, min kære Fader, kan man modsætte sig kærligheden?

Har du nægtet at ofre din eneste Søn for os syndere? Har du nægtet at lade dig korsfæste for vores frelse? Har du nægtet at stige ned over apostlene med ildtunger? Du er kærligheden, og jeg overgiver mig til dig, for du er mit evige liv og min salighed.»

Frelseren: »Du har glædet mig, så jeg kan udrette alt i dig.« Frelseren velsignede mig.

Jeg har mistet tidsfornemmelsen; sammen med Frelseren er de fire og en halv time, jeg tilbragte med ham, så

lynhurtig, og det er ufatteligt.

Nu forstår jeg, når nogen klager over, at en time i kirken er for meget for ham, og det er kun, fordi han mangler kærlighed.

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet

24.09.92 – torsdag

Kl. 8.30–9.45 Forening

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg vil have, at du

Jeg troede, jeg var forvirret.

Frelseren: »Min datter, du er ikke forvirret. Jeg vil have, at du gør noget for mig. Giv mig alle dine vanskeligheder.«

Jeg græd bittert og gav Frelseren mine vanskeligheder. Jeg rystede mine problemer ud af mig og gav dem til Frelseren. Det er ufatteligt, jeg følte en lettelse. Frelseren: »Ser du, min datter, du skal altid give mig dine vanskeligheder. Jeg løser dem alle for dig.«

Jeg bad om et tegn i kirken af en bestemt grund. Frelseren: »Jeg giver dig

det, min datter, et tegn på,

at du får sårmærkerne.»

Jeg: »Herre, vil de andre også se det, eller er det kun mig?«

Frelseren: »De andre vil også se det. Det vil ske i kirken.« Jeg: »Hvornår?«

Frelseren: »Vær parat, min datter.«

Jeg: »Min Herre og Gud, hvordan skal jeg vide, at dette er et tegn på sårmærkerne?«

Frelseren: »Det vil ske ved dig.«

Jeg: »Vil jeg føle smerte, frygt eller glæde?«

Frelseren: »Min datter, du vil elske mig endnu mere. Vær rolig, min datter. Jeg velsigner dig.«

Frelseren velsignede mig

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

25.09.92 fredag

Den sidste dag af min ferie.

Bønneforening

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg vil.....»

Jeg afbrød straks og spurgte:

»Men lad mig dog få bekræftet, at det er dig.«

Frelseren: »Min datter, det er mig, din Jesus.« Jeg:

»Ja, min Herre, hvad vil du?«

Frelseren: »Jeg vil begynde med dit soningsoffer. Vær rede. Tiden er allerede kommet.«

Jeg: »Skal jeg nu tage med på firmaudflugten?«

Frelseren: »Du skal tage med på firmaudflugten.«

Mig: »Men jeg skal jo arbejde i næste uge, og min kollega er syg lige nu.« Frelseren:

»Du skal ikke bekymre dig om den næste dag.«

Mig: »Min Herre, mener du med soningslidelse hovedpinen?«

Frelseren: »Jeg mener de sårmærker, der vil blive præget ind i dig. Du har meget kort tid.«

Frelseren fortsatte:

»Skriv, min datter, du vil endnu modtage de andre dyder.« Jeg: »Kære

Frelser, hvilke?«

Frelseren: »Udholdenhed i lidelsen for at udholde smerten. Jeg skænker dig mit lys, så også de blinde kan se. Du får helbredelseskraften.«

Først ville jeg ikke skrive det, men så hørte jeg:

Frelseren: »Min datter, skriv det. Du får helbredelseskraften. Gennem det dyrebare blod bliver sjæle frelst. Ofre det altid til den himmelske Fader. Det vil være det største redskab til sjælernes frelse. Mit dyrebare blod vil strømme ud af dine sår.

Min datter, skuff mig ikke. Jeg er din Herre og Gud. Jeg vil skænke dig megen glæde og kærlighed for dine lidelser. Lad dig ikke påvirke af andre. Du er helt forbundet med mig gennem det dyrebare blod. Ingen kan skille os ad.»

Mig: »Min Frelser, skal jeg skrive noget mere?«

Frelseren: »Min datter, revolutionen vil komme. I Europa vil politikerne blive væltet. Hungersnøden vil være den største af de alvorlige katastrofer, der vil bryde ud.« Frelseren: »Tugtelsen er her. Menneskerne har ønsket den.«

Jeg: »Min Herre og Gud, hvem ønsker straffen?« Frelseren: »De mennesker, der har ønsket løgnens fader.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg er rede, soningslidelserne kan begynde. Men Herre, ikke min vilje ske, men din. Gør det, Herre, som du vil.«

Frelseren: »Min datter, jeg elsker dig så højt, forbliv mig tro.«

Jeg: »Min kærlige Fader, jeg elsker dig mere end nogensinde. Jeg holder mig helt fast i din hånd.«

Frelseren: »Jeg velsigner dig, min kære datter.«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

26.09.92 — lørdag

Hjemme – bøn – forening –

Frelseren: »De tårer, du fælder, er mine tårer. Du elsker mig med min kærlighed. Du beder om kærlighed, og du modtager den. Min datter, skriv det ned. Alt, hvad du har skrevet, er et vidnesbyrd for de vantro. Opbevar det omhyggeligt, indtil den rette præst vil offentliggøre det. Vær ikke bekymret for det.

Min datter, du skal skrive noget mere ned.» Jeg: »Ja, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Min kære datter, vær altid glad.«

Jeg: »Kan man være glad, når man har smerter?« Frelseren: »Den kærlighed, du modtager, skal du give videre.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, det vil jeg gøre.« Jeg:

»Kære Gud, giv mig venligst mildhed.« Frelseren:

»Den giver jeg dig nu, skriv det ned.« Jeg: »Min

Herre og Gud, jeg takker dig.«

Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter, og jeg velsigner dig. Jeg inkluderer alle sjæle i velsignelsen.»

16.33 – 19.45 – Bøn – Skriftemål – Helligmesse i rødt i kirken.

27.09.92 – søndag

Kl. 6.30 – 8.15 efter den nye tid.

(I nat blev uret stillet en time tilbage.)

Frelseren: »Skriv, min datter.«

Jeg: »Ja, min kære sjælefører, min kære Jesus.«

Frelseren: »Det, der skete i går med din mand, var flere urene ånder.«

Jeg: »Herre, man kunne have troet, det var et hjerteanfald. Men jeg kunne skelne det, da jeg gav ham vievand, velsignede ham og bad for ham. Han havde sved på panden.

Så fik han det bedre. Lige efter lo han så grimt, som man nogle gange gør i drømme, ligesom jeg allerede havde hørt det før. Det var også sket flere gange under kørslen, men jeg bad inderligt og af hele mit hjerte. Nu sad han stadig bag rattet i bilen og var lige kørt ind i gården og kunne ikke længere stige ud. Jeg mindede min mand om, at han skulle gå til skifte, men det ville han ikke.»

Frelseren: »Jeg har tilladt disse angreb. Din mand vil ikke omvende sig.« Jeg:

»Hvem vil tro på mig, når han går i kirke om søndagen?«

Frelseren: »Der er mange, der går i kirke om søndagen. Min datter, overlad alt til mig.«

Jeg: »Kære Frelser, pastor Vogt kan ikke hjælpe mig. Efter gårsdagens skriftemål var det meget svært for mig. Pastor Vogt mener, at jeg læser bøger. Jeg sagde til ham, at der står noget forskelligt i hver bog, og at jeg aldrig havde en bog med mig under foreningen, hverken derhjemme eller på arbejdspladsen. Jeg ville også passe på ikke at gøre det.

Jeg sagde også til pastor Vogt, at det blod, der vil strømme fra sårmærkerne, vil være Frelserens blod. Han tror ikke på det, ligesom fader Buron fra Mannheim heller ikke gør. "

Mig: »Fortæl mig venligst noget om det, måske har jeg alligevel skrevet noget forkert.« Frelseren:

»Min datter, det blod, der vil strømme ud af de fem sårmærker hos dig, vil være mit blod. Det er den hemmelighed, som jeg ikke afslører for alle.

Det er mit blod, som jeg vil udgyde for jer. Min datter, det ufattelige her stammer fra mig. Sådan er det. Sådan forbliver det. Sådan vil det være.

Hvis pastor Vogt kunne forklare dig det hele, så behøvede jeg ikke at være din åndelige vejleder. Min kære datter, tro på det. Det er min vilje, at du er opmærksom på alt, hvad der kommer imod dig." Jeg: „Åh, min Herre og Gud, jeg er jo et svagt menneske. Jeg er så uerfaren.

Satan er efter mig som en bidsk hund. Jeg takker dig, min Herre og Gud, for at han ikke kan gøre, hvad han vil, men kun det, du tillader; ellers ville han have fuldstændig magt over verden, men verden tilhører dig."

Frelseren: »Min datter, det har du skrevet rigtigt. Din sjæl er klar til mit virke. Du skal bare vente lidt endnu. Hav tillid til mig. Du står under min beskyttelse.« Jeg: »Og Jomfru Maria?«

Frelseren: »Hvor jeg er, der er hun også.« Jeg: »Min kære Gud, jeg takker dig.«

Frelseren: »Åh, min kære datter, hvor slemt er det ikke i øjeblikket. Aldrig før i noget århundrede har der været så mange blinde som nu. Den vildfarne lære har gjort sjælene blinde. Den vildfarne lære er slangens gift. Kun jeg er modgiften mod denne gift, mit barn. Min kære datter, du skal skrive noget mere ned. Jeg har brug for, at du...«

Jeg: »Kære Gud, hvad da?«

Jeg: »Min Herre og Gud, min kære Jesus, jeg giver dig min frihed. Men lad mig aldrig blive adskilt fra dig. Kære Gud, jeg har givet dig min frihed, men jeg forstår det ikke helt. Kan du fortælle mig noget om det?«

Frelseren: »Du er kun fri i mig!«

Jeg: »Ja, min Herre, nu forstår jeg det.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg velsigner dig nu.«

Jeg knælede ned på gulvet, og Frelseren velsignede mig.

Kl. 10.00 Helligmesse i rødt.

Kl. 13.00 Rosenkrans og andagt. Fra

kl. 16.00 læste jeg i Bibelen.

Omkring kl. 17.00 kom Hedwig hen til mig. Hun fortalte mig »sin hemmelighed«, som chokerede mig meget. Hun fortalte mig, at pastor Vogt havde fotograferet messetjenerne, som alle var drenge, nøgne bagfra. Disse billeder hænger angiveligt i sakristiet og findes privat i en drengs album. Drengens mor synes ikke, det er i orden, og er forfærdet, men hun tier.

Derefter fortalte hun også, at pastor Vogt var blevet set ved Baggersee, hvor han suttede på en messetjeneres bryst og kyssede ham på ørerne.

Derefter klagede moderen over, at pastor Vogt ikke sendte børnene hjem i tide. De bliver for længe hos ham. Så vidt jeg ved, har han de fleste messetjenerne i hele omegnen.

Da jeg ved, at pastor Vogt er meget genert og meget usikker, bad jeg for ham, og jeg beder hver dag for, at han må blive en god præst.

Hedwig fortalte mig, at hun også havde hørt det fra Zita.

Da Hedwig gik, bad jeg 50 gange Sanctus på de små perler og på de store perler ærkeenglen Mikael's bøn, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Fadervor, Ave Maria og Gloria Patri, derefter bønner for fjenderne og eksorcismen.

Jeg var ked af denne nyhed og græd derefter.

Helst ville jeg straks have holdt op med at gå i kirke.

Jeg overgiver alt i Guds hænder. Det er muligt, at det er Satans værk.

Kl. 21.00 kørte jeg til Wiesental og skrev dagbog sammen med Marion. I fortrolighed fortalte jeg Marion om H. præst Vogt. Hun sagde, at jeg ikke måtte fortælle det til nogen.

28.09.92 – mandag

Kl. 10.00 Lægerummet

– bønneforening!

Frelseren: »Min datter, skriv ned: Pastor Vogt vil rejse bort.« Jeg: »Fra St.

Leon-Rot?«

Frelseren: »Min datter, der nærmer sig noget mod dig!« Jeg:

»Herre, hvordan skal jeg forstå det?«

Frelseren: »Mit virke i dig.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg er rede til dit virke og siger ja til det;

jeg elsker dig så højt, giv mig venligst nåden, at jeg aldrig siger nej til dig, selvom der er noget, jeg ikke bryder mig om. Lad mig venligst blot indse, at alt dette kommer fra dig. Alt vil jeg gøre for sjælenes frelse.»

Frelseren: »Min kære datter, du vil altid erkende min kærlighed.« Jeg:

»Min Herre og Gud, hvordan da?«

Frelseren: »Jeg fører dig hen, hvor jeg vil. Min datter, skriv det ned.« Jeg: »Ja,

min Herre og Gud.«

Frelseren: »De lidelser, du modtager fra mig, skal tages meget alvorligt. Du må leve med denne lidelse. Jeg vil ikke fjerne den fra dig, selvom du beder om det.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg har forstået det, men kærligheden forbliver dog i mig?«

Frelseren: »Min kære datter, den forbliver evigt hos dig.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud. Gør med mig, hvad du vil, jeg tilhører dig. Herre, din vilje skal ske.«

Frelseren: »Jeg velsigner dig, min kære datter.«

Frelseren velsignede mig.

Fra i dag er rosenkransen allerede kl. ca. 18.00, den hellige messe kl. ca. 18.30, og jeg deltog i begge iført rødt.

Kl. 20.00 bønnegruppe.

Der kommer flere og flere for at bede. Der er allerede næsten ikke plads mere. Til sidst gik jeg til skrifte hos pastor Dochat om pastor Vogt. Under min skrifte spurgte jeg, hvad jeg skulle gøre; jeg vil gerne hjælpe ham, for der er blevet fortalt ting om ham.

Pastor Dochat mente, at jeg skulle tale med pastor Vogt om situationen.

Inden jeg taler med pastor Vogt, vil jeg gerne først tale med Frelseren, for jeg skal være sikker på, at det, pastor Dochat sagde til mig, er rigtigt.

Hvis Frelseren er enig med mig, vil jeg gøre, hvad pastor Dochat har anbefalet mig. Efter bønnegruppen blev hr. Schmidt Roland hos os for at diskutere med min mand. Jeg fornemmede, at min mand var angrebet af en uren ånd. Min mand afslørede for mig, at han hemmeligt havde læst min dagbog. Jeg var forfærdet, da jeg hørte det. Jeg sagde straks til ham, at det er en synd, og at man ikke gør sådan noget. Det er ikke kun nysgerrighed, men også ulydighed mod Gud. Jeg lægger disse problemer i Guds hænder.

Fra i dag vil jeg være mere forsigtig med min dagbog. Jeg ønsker ikke at skjule det, som Frelseren siger til mig, men det skal først gennemgås af en præst, før det går i trykken. Roland har allerede bragt bøgerne fra fader Johannes fra Rotenberg til Ukraine. Det er de bøger, som Frelseren sagde, at bøgerne ikke er korrekte. Det har jeg allerede fortalt fader Johannes, men han troede ikke på mig. Roland gør, hvad fader Johannes siger til ham.

29.09.1992 – tirsdag

Kl. 10.00 i lægernes rum –

Bønneforeningen!

Frelseren: »Min kære datter, skriv: Du skal ikke gå til pastor Vogt, for det er mig, der bestemmer, hvornår noget skal ske. Jeg kender alles hjerter. Bed meget for præsterne. Satan er særlig stærk nu, og mange præster falder for hans fristelser. Overlad hele den historie, der tales om pastor Vogt, til mig.«

Jeg: »Jeg tænkte på Rodalben!

Den 1. oktober bliver himmelstegnet rejst. Det dyrebare blod vil blive tilbudt der.

Frelseren: »Du er overbelastet.«

Jeg: »Så denne gang tager jeg ikke til Rodalben, jeg har så meget at skrive.« Frelseren:

»Ja, skriv, min datter.«

Mig: »I går talte jeg ikke i bønnegruppen. Nogle har spurgt, hvorfor jeg ikke talte i dag.«

Frelseren: »Når du skal tale, vil jeg give dig ordene. Menneskerne må nu bede meget. Brug tiden til at bede. Bønnen er mere nødvendig end nogensinde før. Min datter, I bad godt i går. Himlen glædede sig sammen med jer. Der vil komme mange flere til at bede. Min datter, det glæder mig, hvordan du beder sammen med de troende. Jeg takker dig for din indsats.»

Jeg: »Kærlige Fader, jeg mærker nu en glød i mit hjerte. Det er en meget smuk følelse.«

Frelseren: »Min datter, det er min kærlighed.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, for din kærlighed.«

Frelseren: »Du udholder meget, min datter.«

Jeg: »Hvad betyder det, at jeg kan udholde meget?«

Frelseren: »Det betyder, at du også kan udholde meget lidelse.« Jeg:

»Åh, må blot mange sjæle blive frelst.«

Frelseren: »Åh, min datter, soningslidelserne er allerede begyndt.« Jeg:

»Men det forstår jeg ikke.«

Frelseren: »Du udholder allerede alt med min kærlighed. Vær rede til de hellige fem sårmerker, som du vil modtage.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg er parat til, at du præger sårmerkerne på mig, når du vil. Lad mig ikke tørste længe. Jeg er meget tørstig. Sluk venligst min tørst.«

Frelseren: »Min elskede datter, jeg vil slukke din tørst, den bestemte tid er kommet. Min datter, jeg tørster sammen med dig!«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

30.09.1992 – onsdag

Kl. 10.00 i lægernes rum:

bønnesamling!

Jeg takker Frelseren for, at jeg i går modtog så megen kærlighed hele dagen. Jeg har kunnet mærke kærligheden indtil nu. Det er så dejligt uden bekymringer og problemer. Jeg ønsker at være virkelig fri sammen med Gud.

Store Gud, jeg priser og lovpriser dig og takker dig for dit rige, der er kommet til mig.

I en sådan situation elsker man alt. Selv det overskyede vejr udenfor var smukt for mig. Kærligheden kender ingen had, hos hende findes der intet grimt. Åh min Jesus, det er smukt at elske dig. Min Herre og Gud, hvad er det for et tegn, at jeg modtager så megen kærlighed fra dig?» Frelseren: »Denne kærlighed, som du modtager, er et forvarsel om de lidelser, du vil komme til at opleve. Du må først lære den kærlige Gud at kende, så vil du også lære den lidende Gud at kende; begge dele er gode.»

Jeg: »Jeg tøvede med at skrive.«

Frelseren: »Skriv det. Synden er stor og tung; den har overskredet jordens grænser. Mange sjæle vil sone for verdens synder. Så du er ikke alene, min datter. Hver sjæl har en korsvej at gennemgå. Kun få har en korsvej som din.

Min datter, du har modtaget den særlige nåde til denne korsvej. Det er ikke din fortjeneste, det er min vilje. Og hvad jeg vil, vil jeg fuldføre hos den, hos hvem jeg vil. Alt, hvad du hidtil har gjort for mig, værdsætter jeg meget og belønner jeg ved korsvejens afslutning. Din løn vil være stor, hvis du holder ud til det sidste.»

Mig: »Og hvis jeg ikke holder ud til det sidste?«

Frelseren: »Du vil holde ud til det sidste. Ingen kan skille os ad længere.«

Jeg: »Åh, min elskede, jeg elsker dig så højt. Findes der noget smukkere end at være sammen med dig? Frelseren: »Sådan skal alle tale. Du er min soningssjæl, som jeg har udvalgt.«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 12.00 bad jeg inderligt i kapellet og græd, fordi så mange sjæle går tabt. Frelseren: »Giv mig hele dit hjerte.«

Jeg: »Jeg giver dig hele mit hjerte, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Du behager mig.«

Jeg: »Kære Gud, du ser mig, men jeg ser dig ikke, og alligevel behager du mig, fordi jeg elsker dig.«

Frelseren: »Min datter, den vej, du går sammen med mig, vil være et offer for de vantro, da de ikke kender til kærlighed.«

Jeg: »Herre, giv venligst de vantro nåden til at elske dig.«

Frelseren: »Hvis de vil modtage den. De giver mig ikke deres hjerte, som du gør.« Jeg:

»Jeg bad om nåde for Veronika, der arbejder sammen med mig.«

Frelseren: »Sig til hende, at hun også skal give mig sit hjerte.«

Jeg: »Ja, Herre, det vil jeg sige til hende. Tak, min Herre og kærlige Fader.«

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot. Fader Ferdinand holdt den hellige messe.

01.10.1992 – torsdag

Kl. 10.45 i lægernes stue:

Bønnesamling!

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg ønsker, at du holder strengt tavshed om de fem sårmærker.«

Mig: »Kære Gud, der er jo allerede så mange, der ved det.«

Frelseren: »Men de ved ikke, hvornår du skal få dem.« Jeg: »Kære

Gud, det ved jeg jo heller ikke.«

Frelseren: »Men du vil få det at vide.«

Mig: »Jeg vil tie stille om det. Giv mig venligst nåden til at tie. Jeg vil gøre alt, som du vil have det.«

Frelseren: »Du vil modtage sårmærkerne i nat.« Jeg: »Skal jeg så på arbejde i morgen?«

Frelseren: »Nej.«

Jeg: »Hvordan vil jeg kunne genkende, at de er fra dig?«

Frelseren: »Du vil genkende dem, når de er der.«

Jeg: »Vil jeg få et tegn fra dig, hvis det sker i nat? Egentlig har du allerede givet mig et tegn: den brændende kærlighed, som jeg nu føler, og den behagelige ro og fred, som jeg nu har. Jeg er indforstået med, at sårmærkerne præges i nat, hvis du ønsker det. Lad mig venligst ikke tørste. Jeg har en fornemmelse af, at jeg brænder indvendigt. Jeg har indset, at det er din kærlighed. Du ønsker at blive elsket af mig, ligesom jeg elsker dig. Min Herre, det skal ske, som du vil.»

Frelseren: »Min kære datter, det behager mig, som du har skrevet. Jeg kan også ændre det, når og hvordan jeg vil. Min datter, overlad alt til mig.«

Kl. 15.00

Frelseren: »Min datter, skriv ned: det, du i nat må udholde sammen med mig, skal du ofre til den himmelske Fader for sjælernes frelse. Skriv, min datter, ord for ord.

De smerter, du vil få i nat, vil være stærke smerter. Det må du udholde.»

Mig: »Herre, er du stadig hos mig?«

Frelseren: »Ja, jeg er stadig hos dig, jeg elsker dig.«

Mig: »Jesus, Guds levende Søn, er der noget andet, jeg skal vide?«

Frelseren: »At lide betyder »kærlighed«. «

Jeg: »Min Herre, vil jeg kunne det?«

Frelseren: »Med mig, ja.«

Mig: »Giv mig venligst rigelig nåde, så jeg kan elske.«

Frelseren: »Når du er hos mig, vil du ikke mangle kærlighed. Min datter, jeg giver dig så meget kærlighed, at du kan lide.«

Frelseren velsignede mig og sagde: »Gå i fred, min kære datter.«

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

02.10.19 92 Fredag – »Jesu Hjerte«

Kl. 10.00 Lægekantor,
bønneforening I

Jeg: »Min Herre og Gud, da jeg vågnede i morges, tænkte jeg straks, at der ikke var sket mig noget. På den ene side glædede jeg mig, på den anden side tænkte jeg: Var det ikke den urene ånd, der talte mig til i går aftes? Så tænkte jeg igen: Hvor der er kærlighed, kan der jo ikke være nogen uren ånd. Enten er Gud eller den urene ånd hos mig, for Gud deler ikke sit hjerte med andre. Gud vil have hjertet helt for sig selv. Så nåede jeg frem til en beslutning: Det var Guds vilje, og sådan skete det.»

Jeg forenede mig nu med Frelseren. Jeg følte nu en varme, ro, og jeg følte, at Frelseren var hos mig.

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned: Jeg har udsat visningen af sårmærkerne til et andet tidspunkt. Det var min vilje. Vær ikke bekymret over, at det er sket sådan. Jeg kan gøre, som jeg vil. Du var klar, men tiden var endnu ikke inde. Det var endnu en prøve. Giv ikke op, alt kommer til sin rette tid.«

Mig: »Herre, jeg kunne også have troet, at det var den urene ånd, for der skete jo ingenting.«

Frelseren: »I er alle for hurtige til den slags. I tror kun på det, I ser, og tænker ikke over det andet.«

Jeg: »Men hvad er det andet?«

Frelseren: »Det, som Djævelen har i sin plan, kan I ikke gennemskue. Min datter, jeg ser alt. Jeg kender hvert hjerte og ved, hvor langt det er nået, så jeg kan gøre noget med det.«

Jeg: »Min kære Jesus, betyder det, at jeg ikke var god nok eller ikke moden nok til disse lidelser?«

Frelseren: »Det ligger ikke ved dig, min datter. Det ligger alt sammen i min vilje. Vær ikke bekymret, du vil nok få sårmærkerne.

Jeg: »Jeg bad om, at jeg måtte få lov til at blive i dit hjerte, for i dag er det Jesu Hjerte-fredag. Jeg ønsker at forblive i kærlighedens kilde, i kærlighedens brændende ildsted.«

Frelseren: »Min datter, dit hjerte er nu mit hjerte. Du er i mig. Elsk mig, min datter.« Jeg: »Jeg elsker dig jo, min Herre. Jeg mærker også kærlighedens ild i mig. Jeg takker dig for denne nåde.«

Frelseren: »Gå i fred, min datter.« I mine tanker

tænkte jeg: ingen velsignelse i dag. Frelseren:

»Jo, jeg velsigner dig, min datter.« Og Frelseren

velsignede mig.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Præst Vogt og præst Ferdinand holdt messen sammen.

03.10.1992 – lørdag

Kl. 8.00 til 10.00: Bønnesamling
derhjemme!

Frelseren: »Skriv, min datter, alt, hvad du skriver, bliver trykt. Alt, hvad du skriver, er mit værk. Du kan intet gøre af dig selv. Tvivl ikke, min datter. Dermed fornærmer du mig.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg beder dig om tilgivelse, vær nådig og barmhjertig mod mig, den stakkels synder. Man føler sig forladt af alle, som om jeg var en løgner.

Og så kom tanker til mig, som om jeg var kommet på afveje og var blevet et dårligt menneske. Selvom jeg hver dag er forenet med dig og går til skrifte hver uge.

Jeg følte, at alle er bedre end mig. Så vendte jeg tilbage til dig, for din kærlighed er stærkere, og uden den kan jeg ikke være til, og jeg længes mere og mere efter at elske den. Jeg har et stort begær efter denne kærlighed. Og jeg beder igen og igen om denne kærlighed.

Denne kærlighed er som en afhængighed eller som opium.

Medicin og verdslig rigdom kan ikke erstatte den.

Oftentimes føler jeg en brændende følelse i mit hjerte. Jeg føler, hvor meget jeg elsker dig, og alt det verdslige er væk fra mig.

Så spørger jeg mig selv: Hvorfor er jeg så ikke allerede i himlen?

Da jeg har indset, at du er kærligheden, ønsker jeg så inderligt, at andre mennesker også indser dette.

Jeg er også rede til at lide for dem, så de ikke går fortabt.

Min Herre og Gud, ikke min, men din vilje skal ske. Gør med mig, hvad du vil.

Lad mig ikke blive adskilt fra din kærlighed.

Frelseren: »Min kære datter. Din kærlighed til mig er stor. Det sætter jeg pris på hos dig. Din kærlighed til mig er standhaftig. Vær ikke bekymret for, hvad folk siger. Alt, hvad de siger, skal de stå til regnskab for for min domstol. Hvert ord, der kommer fra hjertet, er ord, som de har sået. Og det, de har sået, skal de høste.

Derfor, min datter, sørg for, at du kan høste godt. I sidste ende vil man se, hvad der er fra mig, og hvad der er fra den urene ånd.

Min kære datter, jeg elsker dig, sådan som du er. Det glædede mig, at du først bad til min og din mor. Jeg har modtaget alt, hvad du har sagt til hende. Hun elsker dig meget. Hun lader dig ikke være alene. Hav mere tillid til hende.»

Mig: »Tak, min Jesus, jeg vil fremover bede mere til hende og have større tillid til hende. Jeg vil også elske hende ligesom dig. Giv mig venligst nåden, så jeg kan elske hende lige så meget som dig. For hun er min mor og dronning.«

Frelseren: »Min datter, du er ærlig. Det glæder mig meget hos dig. Jeg vil skænke dig nåden, så du kan elske hende som mig. Min kære datter, jeg velsigner dig nu.«

Frelseren velsignede mig nu.

Kl. 10.15: En ung mand fra Plankstadt ringede til mig. Han var med i min bønnegruppe mandag. Han fortalte mig, at han om natten havde været udsat for fristelser fra djævelen. Han gav udtryk for sit ønske! Han vil gerne blive katolik. I øjeblikket er han stadig protestant. Jeg gav ham et godt råd. Han skal gå til fader Switbert i Stiftneuburg for at aflægge skriftemål.

Kl. 16.30 til 19.50 bad jeg i kirken i Rot.

Jeg har skriftet hos pastor Vogt. Han siger til mig, at jeg gør det rigtigt, men at han ikke kan hjælpe mig. Jeg var taknemmelig for syndsforladelsen, og jeg forstår godt, at han ikke kan hjælpe mig.

Bagefter bad jeg hele rosenkransen for ham.

Kl. 21.15 ringede fader Gebhard Heyder fra Regensburg. Jeg talte med ham i over 30 minutter. Det glædede mig meget. Jeg takker Gud for, at han ringede til mig. Jeg aftalte at mødes med ham om otte dage i dag kl. ca. 18.30 i Regensburg. Til sidst velsignede han mig og min familie. Jeg bad straks for ham, da mit hjerte blev fyldt med så megen glæde.

04.10.1992 – søndag

kl. 7.30 – 9.00

Bønnesamling!

Først bøn foran Jomfru Maria-statuen. Derefter forening igen i køkkenet, hvor jeg modtog budskabet fra Frelseren:

Frelseren: »Min datter, jeg ønsker, at du skriver. Jeg har taget imod din kærlighed til mig. Det er ikke en smigrende kærlighed.«

Mig: »Skal jeg skrive det?«

Frelseren: »Ja, skriv. Det har glædet mig, hvordan du har bedt i dag. Fortsæt sådan. Det glæder mig, at du går til fader Gebhard. Det er også mit ønske. Jeg vil igen tale til dig gennem ham. Hav tillid til ham. Min datter, det glæder mig helt særligt, at du har taget imod disse lidelser. Prøven nærmer sig sin afslutning.«

Jeg: »Kære Gud, forklar mig det lidt nærmere.«

Frelseren: »Du bliver sat på prøve, min datter, for de lidelser, du vil komme til at opleve. Min datter, elsk mig fortsat som hidtil. Jeg vil skænke dig endnu mere af min kærlighed. Du beder om mere og mere, og jeg vil give dig mere og mere.«

Mig: »Kære Gud, jeg vil gerne spørge dig om noget: Jeg har i flere måneder haft smerter i skulderen og venstre arm. Hverken salve eller saltvandsbade hjælper. Er disse lidelser fra dig, eller kan jeg få dem behandlet af læger på et hospital?«

Frelseren: »Heller ikke på hospitalet kan nogen hjælpe dig. Disse lidelser kommer fra mig. De er forløberer for de lidelser, du endnu skal gennemgå.«

Frelseren: »Du har givet mig dit helbred, min datter.«

Jeg: »Det skal være, som du vil. Jeg ofrer disse lidelser til dig for syndernes omvendelse og for sjælernes frelse.«

Frelseren: »Min datter, de storme, der endnu skal komme, vil forårsage stor skade. Bed for disse anliggender. Der vil komme mange nye krige. Menneskerne er blevet lunkne. De har ikke genkendt deres Fader. De har foretrukket det verdslige, men det verdslige kan ikke frelse dem. Naturen gør modstand mod sine syndere. Min datter, den store sygdom, der vil bryde ud, er i sin begyndelse. Denne sygdom vil hærge landene. Der findes ingen medicin mod denne sygdom. Den tager både rige og fattige, onde og gode med sig.

Den rammer menneskene pludseligt. Ingen kan skjule sig for den

eller undgå den. Den kommer derhen, hvor jeg vil. Den vil ramme mange nationer på jorden.

Jeg: »Har denne sygdom et navn?«

Frelseren: »Det er en ny sygdom. Den har endnu ikke noget navn, men den vil få et. Min datter, du må bede meget.«

Mig: »Må jeg læse det op for min bønnegruppe?«

Frelseren: »Bogen skal skrives så hurtigt som muligt, så kan de alle sammen læse den. Hvis du fortæller dem noget nu, vil de ikke tro på det. De lytter kun til det, som flertallet af mennesker siger; de tror først på det, når de ser det. Troen er overfladisk, og den har ingen rødder.»

Jeg: »Kære Gud, jeg kan ikke skrive mere nu. Tilgiv mig, beder jeg dig.«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 10.00 hellig messe i Rot, der var kun få i kirken

Kl. 13.00 rosenkrans og andagt.

05.10.1992 – mandag

Kl. 9.00 i lægernes stue:

bønnesamling!

Jeg har haft stærke hovedpiner siden i morges. Jeg sagde til Frelseren, at jeg ofrer dem for syndernes omvendelse og sjælenes frelse. Jeg sagde videre, at han ikke behøver at fjerne smerterne for mig. Derefter forenede jeg mig med Frelseren. Nu følte jeg en varme i mit hjerte. Det er en behagelig følelse. Man mærker, at Herren er med mig.

Frelseren: »Ja, min datter, jeg er hos dig. Der skal sones meget for sjælene. Min datter, jeg har brug for dig...«

Mig: »Min Herre og Gud, min kære Jesus. Jeg giver dig det, du har brug for, selvom jeg ikke ved, hvad du har brug for fra mig.«

Frelseren: »Min datter, jeg har brug for dit syn.« Jeg: »Hvad skal det betyde?«

Frelseren: »Du vil i en periode ikke kunne se.« Jeg:

»Kære Gud, vil jeg så blive blind?« Frelseren: »Ikke åndeligt blind.«

Jeg: »Åh, min Herre, det må da være forfærdeligt.«

Frelseren: »Jeg vil være hos dig.«

Jeg: »Ja, min Herre, du kan få mit syn. Hvornår vil det ske? Vil det være før eller efter indprægningen af arene? Må jeg få det at vide?«

Frelseren: »Min datter, det sker, når jeg vil det.«

Mig: »Ja, min Herre og Gud, det skal ske, når du vil det.« Jeg troede, jeg ikke havde nogen, der sørgede for mig.

Frelseren: »Du vil få nogen.«

Mig: »Vil denne blindhed vare længe?« Frelseren:

»En vis tid.«

Mig: »Men du kræver meget af mig.«

Frelseren: »Det er for din udvikling.«

Mig: »Kære Gud, når du er hos mig, behøver jeg ikke at bekymre mig. Du vil jo sørge for mig.«

Frelseren: »Det er rigtigt.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg er enig.« Frelseren: »Jeg

velsigner dig, min datter.«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 11.45 – kære Gud, tag venligst mine bekymringer væk, hvis jeg bliver blind. Jeg vil ikke tænke på, hvordan det vil være.

Frelseren: »Min kære datter, jeg vil tage det fra dig.« Jeg: »Min

Herre og Gud, jeg takker dig.«

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe!

06.10.1992 – tirsdag

Kl. 9.00 i lægeværelset:

Bønneforening!

Frelseren: »Skriv, min elskede datter, jeg vil have, at du skriver. Det glæder mig, at du har talt til mig. Dit hjerte er nu fuldt af kærlighed. Min datter, ingen kan tage denne kærlighed fra dig, medmindre du selv giver dit ja til det. Vær forsigtig.«

Jeg: »Min kærlige Fader, min kære Hellige Ånd, min kære Jesus. Jeg beder dig om nåde. Bevar den kærlighed, du har givet mig. Lad mig ikke føre meningsløse samtaler. Lad mig tale og tie, når du vil. Lad mig elske, hvor min ånd gør modstand.

Lad mig elske alle med dit hjerte, som er et så brændende kærlighedens ild. Lad mig først lede efter fejlene hos mig selv, før jeg dømmer andre.»

Frelseren: »Min datter, du taler fra et frit hjerte, som tilhører mig. Min kære datter, der venter dig noget.«

Jeg: »Min Herre og Gud, vil jeg blive bedrøvet over det? Men jeg ved ikke, hvad det er. Sig det venligst til mig. » Jeg bad derefter: »Kom, Helligånd, kom gennem det ubesmittede hjerte af Maria, din så elskede brud, og sig mig, hvad jeg skal skrive. Jeg er rede til at skrive det, du indgiver mig. Uanset om jeg bliver bedrøvet eller ej, vil jeg gøre, hvad du vil.»

Jeg hørte stadig intet.

Jeg: »Tal, min Herre og Gud, din tjenerinde lytter.«

Frelseren: »Der kommer megen sorg over dig.«

Jeg: »Min kære Gud, hvad betyder 'meget'?«

Frelseren: »Min datter, du må udholde alt. Bed for din familie.«

Jeg: »Min Herre og Gud, red dem alle, jeg elsker dem. Lad ingen gå fortabt, jeg beder dig.« Frelseren: »Min datter, de vil ikke omvende sig.«

Jeg: »Min Herre, jeg er rede til at lide for dem, men kun hvis du vil det. For du kender deres hjerter, men det gør jeg ikke.«

Frelseren: »Min kære datter, det glæder mig, hvad du har sagt. Det skal ske, som jeg vil. Min kære datter, skriv endnu noget ned. Krigen i Serbien vil snart bryde ud. Bed om, at fjenden bliver svagere.«

Jeg: »Jeg vil bede for disse anliggender.«

Jeg: »Min Herre og Gud, da jeg i går knælede foran dig i bønnegruppen og bad til dig, følte jeg en vedvarende ild i mit hjerte. Den var ret stærk. Jeg troede, jeg brændte indvendigt.«

Frelseren: »Min datter, det var mig.«

Jeg: »Kære Gud, har dette en betydning for mig?«

Frelseren: »Så du kan udholde den sorg, der vil komme over dig. Jeg belønner mine børn med en god løn for gode gerninger.«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

07.10.1992 – onsdag

Kl. 8.15 i lægernes stue:

bønnesamling!

Frelseren: »Du er min juvel, min datter.«

Mig: »Herre, det har jeg allerede skrevet en gang.«

Frelseren: »Skriv det, dine bekymringer er mine bekymringer, min datter.«

Jeg: »Er min sjæl så ren, at du kan kalde den en juvel?« Frelseren: »Ja, min datter.«

Mig: »Det er en så smuk følelse indeni mig. Jeg tror, at sjælens renhed er Guds rige.« Frelseren: »Med en ren sjæl kan jeg gøre, hvad jeg vil.«

Frelseren: »Min datter, skriv ned: Sådan er det med blindheden. Du vil se med dit hjerte. Du vil se mere end andre mennesker ser med deres øjne.

Synet er verdsligt, hjertets lys er himmelsk. Kun jeg kan give dette lys. Derfor vil ingen læge tro på dig. Alt, hvad du kommer til at se, skal du fortælle.

En præst vil skrive det ned. Det er ikke dig, der skal tale, men jeg vil tale for dig. Min datter, vær overbevist om, at lyset i hjertet er mere værd end synet.»

Mig: »Herre, nu forstår jeg det bedre. Tak, fordi du har fortalt mig det.« Frelseren: »Min datter, jeg har brug for noget mere fra dig.«

Mig: »Ja, min Herre, hvis jeg kan give dig det, må du gerne få det.«

Frelseren: »Jeg har brug for dine hænder. Med dine hænder vil jeg helbrede sjælene.« Jeg:

»Åh, min Herre, hvad gør du dog alt det med mig. Sådan noget kan jeg ikke forestille mig.

Men når du er i mig, så tror jeg, at sådan noget kan ske. Herre, ikke min vilje, men din vilje skal ske.

Når det drejer sig om sjælernes frelse, har du mine hænder allerede nu.»

Frelseren: »Min datter, det var det, jeg stadig havde brug for fra dig. Helbredelserne vil finde sted, når jeg vil det. Ikke når menneskene vil det.«

Herren velsignede mig og sagde:

»Gå i fred, min datter, og hav tillid til mig.«

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet.

08.10.1992 – torsdag

Arkiv Kl. 10.15

Bønneforening!

Frelseren: »Skriv, min datter, der er stilhed.«

Jeg: »Jesus, Søn af den levende Gud, min Brudgom, hvad skal jeg skrive?« Frelseren:

»Skriv, min datter, ord for ord.«

Mig: »Ja, min Herre.«

Frelseren: »De sårmerker, du vil modtage, vil komme som en overraskelse.« Jeg:

»Så jeg vil altså ikke vide, hvilken dag eller på hvilket tidspunkt de kommer?«

Frelseren: »Min datter, det bestemmer jeg.«

Jeg: »Kan jeg så stadig tage til Regensburg?«

Frelseren: »Ja, du kan stadig tage af sted. Min datter, Satan er meget stærk nu. Han kan ikke gøre dig noget, hvis du forbliver stærk. Han vil gøre alt for at forhindre dig i at skrive. Min datter, gør dig umage og skriv videre. Han vil snart blive besejret. Ikke alle mine børn lytter til ham.

Dette lille antal af mine børn vil besejre ham.” Jeg:

”Skal jeg skrive noget mere ned?”

Frelseren: »Ja, skriv noget mere ned. Myndighederne er parate til at tale med dig. Lyt godt efter min stemme. Min datter, hold fast ved det, du har skrevet. Jeg er med dig. Jeg vil bringe de store til skamme. De store vil blive sigtet.«

Mig: »Hvem er de store?»

Frelseren: »Politikerne og biskopperne, de er ansvarlige for kaoset i denne verden. Skriv, min datter, jeg kræver, at du går til præsten, pastor Vogt. Sig til ham, at han skal bede rosenkransen sammen med de troende før den hellige messe. Sig det til ham, jeg har krævet det.”

Mig: »Og hvis han siger, at han ikke kan?»

Frelseren: »Det overlader du til mig.«

Mig: »Kære Gud, hvornår vil du have, at jeg skal gå hen til

ham?» Frelseren: »Gå hen til ham allerede i dag.«

Jeg: »Skal jeg sige noget andet til ham end, at han skal bede rosenkransen?» Jeg fik intet svar.

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil gå hen til ham i dag og sige, hvad du har sagt til mig.«

På vej til Rot bad jeg rosenkransen for præsten.

Kl. 16.10 bad jeg kort i kirken i Rot.

Kl. 16.15 var jeg hos pastor Vogt.

Jeg fortalte ham, hvad Frelseren forlangte af ham.

Han sagde det samme igen: »Hvordan skal jeg klare det med ministranterne?»

Jeg sagde til ham: »Hos Gud er alt muligt.«

Jeg sagde også til ham: »Hvis jeg var i deres sted, ville jeg gøre det, som Frelseren forlanger af dem.« Han var indre urolig. Det passede ham ikke. Det kunne man også se på hans ansigt. Jeg bad ham om velsignelsen og gik derefter videre.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Præst Vogt bad ved messens afslutning en sætning af rosenkransen foran det Allerseligste.”

09.10.1992 – Fredag i

lægenes stue –

bønneforening!

Frelseren: »Min datter, vær opmærksom på, at alt, hvad du har skrevet, ikke må gives til nogen biskop at læse. Du kan fortælle dem det, men skrifterne skal du bevare. Når bogen er trykt, kan de læse den. Skriv, min datter, fader Gebhard Heyder vil tale til dig det, som jeg indgiver ham. Gør det, som han siger til dig. Det er min vilje.

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, det vil jeg gøre. Kære Gud, jeg vil gerne spørge dig, om det var rigtigt, det jeg sagde til pastor Vogt?»

Frelseren: »Min datter, begyndelsen er god.«

Jeg: »Jeg spurgte Frelseren, om han havde noget at sige til mig, som jeg skulle videregive til pastor Gebhard Heyder.«

Frelseren: »Jo! Du kan sige til ham, at alt, hvad han hidtil har gjort, var min vilje. Sig også noget andet til ham: Hans arbejde behager mig. Det arbejde, han hidtil har udført, er godt.«

Mig: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, jeg vil videregive det hele til ham.«

Jeg: »Kære Gud, jeg mærker noget meget varmt i mit hjerte. Har jeg bare bildt mig det ind?»

Frelseren: »Nej, min datter, det er min nåde. Det er min gave til dig.«

Jeg: »Kære Gud, når du giver mig en sådan gave, venter der sikkert noget forude for mig. Min Herre, jeg ønsker endnu mere af denne kærlighed til præsterne.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, hvad du har sagt.

Bed om megen kærlighed til præsterne. Min datter, jeg elsker dig, skriv det ned.”

Jeg: Min kære Jesus, jeg elsker dig nu så meget. Kærligheden er stærkere i mig end nogensinde før. Tak, min Herre og Gud, for al den nåde, du har skænket mig. Frelseren velsignede mig og sagde videre: »Gå i fred, min kære datter.«

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

10.10.1992 Lørdag

Kl. 07.00 hellig messe i Rochuskapellet

Kl. 11.30 til 12.00: Bønnesamling
derhjemme!

Frelseren: »Lyt godt efter, min datter, jeg skænker dig i en vis tid min nåde til at helbrede.« Jeg: »Nej, Herre, har jeg hørt forkert? Sig det venligst en gang til.«

Frelseren gentog det samme for anden gang. Jeg forstår det ikke. Det føles ikke rigtigt for mig, for jeg er et intet.»

Frelseren: »Jeg vil helbrede i dig.«

Mig: »Min Herre og Gud, hvad for en helbredelse vil det være?«

Frelseren: »Overlad disse helbredelser til mig. Du er mit redskab, min datter. Skriv, min datter, den måde, du omgås mennesker på, behager mig meget.«

Mig: »Kære Gud, nogle mennesker siger til mig, at jeg er streng.«

Frelseren: »Min datter, lyt ikke til andre; jeg ønsker, at du forbliver, som du er.« Jeg: Frelseren velsignede mig.

11.10.1992 Søndag

Kl. 8.00 Parkeringspladsen ved Donau – Regensburg i autocamperen

»Salve Regina. Bønneforening!«

Frelseren: »Skriv, min datter. Jeg vil gerne have, at du skriver.«

Jeg: »Jeg ved ikke, hvad Frelseren vil sige til mig nu. Jeg venter på ordet. Ordet kommer ikke med det samme. Jeg har tilbragt et stykke tid i stilhed.«

Frelseren: »Pater Gebhard Heyder er stadig sammen med dig i dag. Derefter kommer han til mig.« Jeg: »Er det så sidste gang, jeg er sammen med ham?«

Frelseren: »Ja.«

Mig: »Det rammer mig dog meget hårdt. Jeg græd. Min Herre og Gud, så har jeg ikke længere nogen præst.«

Frelseren: »Min datter, der vil komme en til Rot.«

04.10.1992 – søndag

Kl. 7.30 – 9.00

Bønnesamling!

Først bøn foran Jomfru Marias statue.

Derefter samling igen i køkkenet, hvor jeg modtog budskabet fra Frelseren: Frelseren: »Min datter, jeg ønsker, at du skriver. Jeg har taget imod din kærlighed til mig. Det er ikke en smigrende kærlighed.«

Mig: »Skal jeg skrive det?«

Frelseren: »Ja, skriv. Det glædede mig, hvordan du bad i dag. Fortsæt sådan. Det glæder mig, at du går til fader Gebhard. Det er også mit ønske. Jeg vil igen tale til dig gennem ham. Hav tillid til ham. Min datter, det glæder mig helt særligt, at du har taget disse lidelser på dig. Prøven nærmer sig sin afslutning.«

Jeg: »Kære Gud, forklar mig det lidt nærmere.«

Frelseren: »Du bliver sat på prøve, min datter, for de lidelser, du vil komme til at opleve. Min datter, elsk mig fortsat som hidtil. Jeg vil skænke dig endnu mere af min kærlighed. Du beder om mere og mere, og jeg vil give dig mere og mere.«

Mig: »Kære Gud, jeg vil gerne spørge dig om noget: Jeg har i flere måneder haft smerter i skulderen og venstre arm. Hverken salve eller saltvandsbade hjælper. Er disse lidelser fra dig, eller kan jeg få dem behandlet af læger på et hospital?«

Frelseren: »Heller ikke på hospitalet kan nogen hjælpe dig. Disse lidelser kommer fra mig. De er forløberer for de lidelser, du endnu skal gennemgå.«

Frelseren: »Du har givet mig dit helbred, min datter.«

Jeg: »Det skal være, som du vil. Jeg ofrer disse lidelser til dig for syndernes omvendelse og for sjælernes frelse.«

Frelseren: »Min datter, de storme, der endnu skal komme, vil forårsage stor skade. Bed for disse anliggender. Der vil komme mange nye krige. Menneskerne er blevet lunkne. De har ikke genkendt deres Fader. De har foretrukket det verdslige, men det verdslige kan ikke frelse dem. Naturen gør modstand mod sine syndere. Min datter, den store sygdom, der vil bryde ud, er i sin begyndelse. Denne sygdom vil hærge landene. Der findes ingen medicin mod denne sygdom. Den tager både rige og fattige, onde og gode med sig.

Den rammer menneskene pludseligt. Ingen kan skjule sig for den eller undgå den. Den kommer derhen, hvor jeg vil. Den vil ramme mange nationer på jorden.

Jeg: »Har denne sygdom et navn?«

Frelseren: »Det er en ny sygdom. Den har endnu ikke noget navn, men den vil få et. Min datter, du må bede meget.«

Mig: »Må jeg læse det op for min bønnegruppe?«

Frelseren: »Bogen skal skrives hurtigst muligt, så kan de alle sammen læse den. Hvis du siger noget til dem nu, vil de ikke tro på det. De lytter kun til det, som flertallet af mennesker siger; de tror først på det, når de ser det. Troen er overfladisk og den har ingen rødder.»

Jeg: »Kære Gud, jeg kan ikke skrive mere nu. Tilgiv mig, beder jeg dig.« Jeg:

Frelseren velsignede mig...

Kl. 10.00 hellig messe i Rot, der var kun få i kirken

Kl. 13.00 rosenkrans og andagt.

05.10.1992 – mandag

Kl. 9.00 i lægernes stue:

bønnesamling!

Jeg har haft stærke hovedpiner siden i morges. Jeg sagde til Frelseren, at jeg ofrer dem for syndernes omvendelse og sjælernes frelse. Jeg sagde videre, at han ikke behøver at fjerne smerterne for mig. Derefter forenede jeg mig med Frelseren. Nu følte jeg en varme i mit hjerte. Det er en behagelig følelse. Man mærker, at Herren er med mig.

Frelseren: »Ja, min datter, jeg er hos dig. Der skal sones meget for sjælene. Min datter, jeg har brug for dig...«

Mig: »Min Herre og Gud, min kære Jesus. Jeg giver dig det, du har brug for, selvom jeg ikke ved, hvad du har brug for fra mig.«

Frelseren: »Min datter, jeg har brug for dit syn.« Jeg: »Hvad skal det betyde?«

Frelseren: »Du vil i en periode ikke kunne se.« Jeg:

»Kære Gud, vil jeg så blive blind?« Frelseren: »Ikke åndeligt blind.«

Jeg: »Åh, min Herre, det må da være forfærdeligt.«

Frelseren: »Jeg vil være hos dig.«

Jeg: »Ja, min Herre, du kan få mit syn. Hvornår vil det ske? Vil det være før eller efter indprægningen af arren? Må jeg få det at vide?«

Frelseren: »Min datter, det sker, når jeg vil det.« Jeg: »Ja, min Herre og Gud, det skal ske, når du vil det.«

Jeg troede, jeg ikke havde nogen, der sørgede for mig.

Frelseren: »Du vil få nogen.«

Mig: »Vil denne blindhed vare længe?« Frelseren:

»En vis tid.«

Mig: »Men du kræver meget af mig.«

Frelseren: »Det er for din udvikling.«

Mig: »Kære Gud, når du er hos mig, behøver jeg ikke at bekymre mig. Du vil jo sørge for mig.«

Frelseren: »Det er rigtigt.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg er enig.« Frelseren: »Jeg velsigner dig, min datter.«

Jeg: Frelseren velsignede mig...

Kl. 11.45 – kære Gud, tag venligst mine bekymringer væk, hvis jeg bliver blind. Jeg vil ikke tænke på, hvordan det vil være.

Frelseren: »Min kære datter, jeg vil tage det fra dig.« Jeg: »Min Herre og Gud, jeg takker dig.«

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe!

06.10.1992 – tirsdag

Kl. 9.00 i lægeværelset:

Bønneforening!

Frelseren: »Skriv, min elskede datter, jeg vil have, at du skriver. Det glæder mig, at du har talt til mig. Dit hjerte er nu fuldt af kærlighed. Min datter, ingen kan tage denne kærlighed fra dig, medmindre du selv giver dit ja til det. Vær forsigtig.«

Jeg: »Min kærlige Fader, min kære Hellige Ånd, min kære Jesus. Jeg beder dig om nåde. Bevar den kærlighed, du har givet mig. Lad mig ikke føre meningsløse samtaler. Lad mig tale og tie, når du vil. Lad mig elske, hvor min ånd gør modstand.

Lad mig elske alle med dit hjerte, som er et så brændende kærlighedens ild. Lad mig først lede efter fejlene hos mig selv, før jeg dømmer andre.»

Frelseren: »Min datter, du taler fra et frit hjerte, som tilhører mig. Min kære datter, der venter dig noget.«

Jeg: »Min Herre og Gud, vil jeg blive bedrøvet over det? Men jeg ved ikke, hvad det er. Sig det venligst til mig.» Jeg bad derefter: »Kom, Helligånd, kom gennem det ubesmittede hjerte af Maria, din så elskede brud, og sig mig, hvad jeg skal skrive. Jeg er rede til at skrive det, du indgiver mig. Uanset om jeg bliver bedrøvet eller ej, vil jeg gøre, hvad du vil.»

Jeg hørte stadig intet.

Jeg: »Tal, min Herre og Gud, din tjenerinde lytter.«

Frelseren: »Der kommer megen sorg over dig.«

Jeg: »Min kære Gud, hvad betyder 'meget'?«

Frelseren: »Min datter, du må udholde alt. Bed for din familie.«

Jeg: »Min Herre og Gud, red dem alle, jeg elsker dem. Lad ingen gå fortabt, jeg beder dig.« Frelseren: »Min datter, de vil ikke omvende sig.«

Jeg: »Min Herre, jeg er rede til at lide for dem, men kun hvis du vil det. For du kender deres hjerter, men det gør jeg ikke.«

Frelseren: »Min kære datter, det glæder mig, hvad du har sagt. Det skal ske, som jeg vil. Min kære datter, skriv endnu noget ned. Krigen i Serbien vil snart bryde ud. Bed om, at fjenden bliver svagere.«

Jeg: »Jeg vil bede for disse anliggender.«

Jeg: »Min Herre og Gud, da jeg i går knælede foran dig i bønnegruppen og bad til dig, følte jeg en vedvarende ild i mit hjerte. Den var ret stærk. Jeg troede, jeg brændte indvendigt.«

Frelseren: »Min datter, det var mig.«

Jeg: »Kære Gud, har dette en betydning for mig?«

Frelseren: »Så du kan udholde den sorg, der vil komme over dig. Jeg belønner mine børn med en god løn for gode gerninger.«

Jeg: Frelseren velsignede mig...

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

07.10.1992 – onsdag

Kl. 8.15 i lægernes stue:

Bønnesamling!

Frelseren: »Du er min juvel, min datter.«

Mig: »Herre, det har jeg allerede skrevet én gang.«

Frelseren: »Skriv det, dine bekymringer er mine bekymringer, min datter.«

Jeg: »Er min sjæl så ren, at du kan kalde den en juvel?« Frelseren: »Ja, min datter.«

Mig: »Det er en så smuk følelse indeni mig. Jeg tror, at sjælens renhed er Guds rige.« Frelseren: »Med en ren sjæl kan jeg gøre, hvad jeg vil.«

Frelseren: »Min datter, skriv ned: Sådan er det med blindheden. Du vil se med dit hjerte. Du vil se mere end andre mennesker ser med deres øjne.

Synet er verdsligt, hjertets lys er himmelsk. Kun jeg kan give dette lys. Derfor vil ingen læge tro på dig. Alt, hvad du kommer til at se, skal du fortælle.

En præst vil skrive det ned. Det er ikke dig, der skal tale, men jeg vil tale for dig. Min datter, vær overbevist om, at lyset i hjertet er mere værd end synet.«

Mig: »Herre, nu forstår jeg det bedre. Tak, fordi du har fortalt mig det.« Frelseren: »Min datter, jeg har brug for noget mere fra dig.«

Mig: »Ja, min Herre, hvis jeg kan give dig det, må du gerne få det.«

Frelseren: »Jeg har brug for dine hænder. Med dine hænder vil jeg helbrede sjælene.« Jeg:

»Åh, min Herre, hvad gør du dog alt det med mig. Sådan noget kan jeg ikke forestille mig.

Men når du er i mig, så tror jeg, at sådan noget kan ske. Herre, ikke min vilje, men din vilje skal ske.

Når det drejer sig om sjælernes frelse, har du mine hænder allerede nu.»

Frelseren: »Min datter, det var det, jeg stadig havde brug for fra dig. Helbredelserne vil finde sted, når jeg vil det. Ikke når menneskene vil det.«

Herren velsignede mig og sagde:

»Gå i fred, min datter, og hav tillid til mig.«

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet.

08.10.1992 – torsdag

Arkiv Kl. 10.15

Bønneforening!

Frelseren: »Skriv, min datter, der er stilhed.«

Jeg: »Jesus, Søn af den levende Gud, min Brudgom, hvad skal jeg skrive?« Frelseren:

»Skriv, min datter, ord for ord.«

Mig: »Ja, min Herre.«

Frelseren: »De sårmærker, du vil modtage, vil komme som en overraskelse.« Jeg:

»Så jeg vil altså ikke vide, hvilken dag eller på hvilket tidspunkt de kommer?«

Frelseren: »Min datter, det bestemmer jeg.«

Jeg: »Kan jeg så stadig tage til Regensburg?«

Frelseren: »Ja, du kan stadig tage af sted. Min datter, Satan er meget stærk nu. Han kan ikke gøre dig noget, hvis du forbliver stærk. Han vil gøre alt for at forhindre dig i at skrive. Min datter, gør dig umage og skriv videre. Han vil snart blive besejret. Ikke alle mine børn lytter til ham. Dette lille antal af mine børn vil besejre ham.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Ja, skriv noget mere ned. Myndighederne er parate til at tale med dig. Lyt godt efter min stemme. Min datter, hold fast ved det, du har skrevet. Jeg er med dig. Jeg vil bringe de store til skamme. De store vil blive sigtet.«

Mig: »Hvem er de store?«

Frelseren: »Politikerne og biskopperne, de er ansvarlige for kaoset i denne verden. Skriv, min datter, jeg kræver, at du går til præsten, pastor Vogt. Sig til ham, at han skal bede rosenkransen sammen med de troende før den hellige messe. Sig det til ham, jeg har krævet det.»

Mig: »Og hvis han siger, at han ikke kan?«

Frelseren: »Det overlader du til mig.«

Mig: »Kære Gud, hvornår vil du have, at jeg skal gå hen til

ham?« Frelseren: »Gå hen til ham allerede i dag.«

Jeg: »Skal jeg sige noget andet til ham end, at han skal bede rosenkransen?« Jeg fik intet svar.

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil gå hen til ham i dag og sige, hvad du har sagt til mig.«

På vej til Rot bad jeg rosenkransen for præsten.

Kl. 16.10 bad jeg kort i kirken i Rot.

Kl. 16.15 var jeg hos pastor Vogt.

Jeg fortalte ham, hvad Frelseren forlangte af ham.

Han sagde det samme igen: »Hvordan skal jeg klare det med ministranterne?«

Jeg sagde til ham: »Hos Gud er alt muligt.«

Jeg sagde også til ham: »Hvis jeg var i deres sted, ville jeg gøre det, som Frelseren forlanger af dem.« Han var indre urolig. Det passede ham ikke. Det kunne man også se på hans ansigt. Jeg bad ham om velsignelsen og gik derefter videre.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Præst Vogt bad ved messens afslutning en sætning af rosenkransen foran det Allerseligste.»

09.10.1992 – fredag I

lægernes stue:

Bønneforening!

Frelseren: »Min datter, pas på, at du ikke giver noget af det, du har skrevet, til nogen biskop at læse. Du kan fortælle dem det, men du skal bevare skrifterne. Når bogen er trykt, kan de læse den.

Skriv, min datter: Fader Gebhard Heyder vil tale til dig om det, jeg giver ham at sige. Gør, hvad han siger til dig. Det er min vilje.»

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, det vil jeg gøre. Kære Gud, jeg vil gerne spørge dig, om det var rigtigt, det jeg sagde til pastor Vogt?«

Frelseren: »Min datter, begyndelsen er god.«

Jeg: »Jeg spurgte Frelseren, om han ikke havde noget at sige til mig, som jeg skulle sige til pastor Gebhard Heyder.«

Frelseren: »Jo! Du kan sige til ham, at alt, hvad han hidtil har gjort, var min vilje. Sig også noget andet til ham: Hans arbejde behager mig. Det arbejde, han hidtil har udført, er godt.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, jeg vil videregive det hele til ham.«

Jeg: »Kære Gud, jeg mærker noget meget varmt i mit hjerte. Har jeg bare bildt mig det ind?«

Frelseren: »Nej, min datter, det er min nåde. Det er min gave til dig.«

Jeg: »Kære Gud, når du giver mig en sådan gave, venter der sikkert noget forude for mig. Min Herre, jeg ønsker endnu mere af denne kærlighed til præsterne.«

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, hvad du har sagt. Bed om megen kærlighed til præsterne. Min datter, jeg elsker dig, skriv det ned.«

Jeg: »Min kære Jesus, jeg elsker dig så meget nu. Der er mere kærlighed i mig end normalt. Tak, min Herre og Gud, for al den nåde, du har skænket mig.«

Jeg: Frelseren velsignede mig og sagde videre: »Gå i fred, min kære datter.«

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

10.10.1992 – lørdag

Kl. 07.00: Hellig messe i Rochuskapellet

Kl. 11.30 til 12.00: Bønnesamling
derhjemme!

Frelseren: »Lyt godt efter, min datter, jeg skænker dig i en vis tid min nåde til at helbrede.« Jeg:
»Nej, Herre, har jeg hørt forkert? Vær venlig at sige det igen.«

Frelseren gentog det samme for anden gang.

Mig: »Jeg forstår det ikke. Det føles ikke rigtigt for mig, for jeg er et intet.«

Frelseren: »Jeg vil helbrede i dig.«

Mig: »Min Herre og Gud, hvad for en helbredelse vil det være?«

Frelseren: »Overlad disse helbredelser til mig. Du er mit redskab, min datter. Skriv, min datter, jeg sætter stor pris på den måde, du omgås mennesker på.«

Mig: »Kære Gud, nogle mennesker siger til mig, at jeg er streng.«

Frelseren: »Min datter, lyt ikke til andre, jeg vil have, at du forbliver, som du er.« Jeg: Frelseren velsignede mig...

11.10.1992 – søndag

Kl. 8.00 Parkeringspladsen ved Donau – Regensburg i autocamperen

»Salve Regina«. Bønneforening!

Frelseren: »Skriv, min datter. Jeg vil gerne have, at du skriver.«

Jeg: Jeg ved ikke, hvad Frelseren vil sige til mig nu. Jeg venter på ordet. Ordet kommer ikke med det samme. Jeg har tilbragt et stykke tid i stilhed.

Frelseren: »Pater Gebhard Heyder er stadig sammen med dig i dag. Derefter kommer han til mig.« Jeg: »Er det så sidste gang, jeg er sammen med ham?«

Frelseren: »Ja.«

Mig: »Det rammer mig dog meget hårdt. Jeg græd. Min Herre og Gud, så har jeg ikke længere nogen præst.«

Frelseren: »Min datter, der vil komme en efter Rot.«

Jeg: »Det behøver jeg ikke sige til fader Gebhard Heyder, at du tager ham.« Frelseren:
»Nej, det ved han.«

Jeg: »Kære Frelser, jeg fornemmede i går aftes, at noget sådant venter ham. Kære Gud, vil du have, at jeg skriver noget mere ned?«

Frelseren: »Ja, skriv endnu noget ned: Alt, hvad fader Gebhard siger til dig i dag, skal du huske godt. Tvivl ikke, min datter. Vis fader Gebhard et venligt ansigt.«

Mig: »Hvordan skal jeg gøre det, når jeg er nødt til at græde?« Frelseren: »Jeg vil give dig nåden til det.«

Jeg: »Jeg har aftalt at mødes med ham her i autocamperen Salve Regina kl. 13.30. Han har lovet mig, at han vil komme.«

Frelseren: »Det var min vilje. Min datter, det glæder mig, at du holder så meget af fader Gebhard. Sig til ham, at jeg elsker ham.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, det skal jeg nok sige til ham.« Frelseren velsignede mig derefter.

Fader Gebhard kom som aftalt. Jeg tilbragte over fire timer sammen med ham i autocamperen. Til sidst gik jeg til skrifte hos ham. Jeg læste dagbogen højt for ham, det som Frelseren havde indgivet mig. Han bekræftede over for mig, at dette kommer fra Frelseren, og at jeg absolut skal fortsætte med at skrive det, som Frelseren indgiver mig. Det er meget svært for mig at tage afsked med ham. Jeg sagde til ham, at jeg ikke ville se ham mere, og at jeg derfor allerede i formiddags græd i kirken. Jeg har styrket ham, ligesom han har styrket mig. Vi tog en smertefuld afsked med hinanden.

Det føltes, som om nogen havde revet et stykke af mit hjerte ud. Hele vejen hjem bad jeg for ham. Jeg deltog i den hellige messe i Karmeliterkirken; prædikenen var god.

12.10.1992 – mandag

Kl. 8.30 i lægernes rum:

Bønneforening!

Frelseren: »Min datter, skriv det: Jeg elsker dig. Intet var forkert i går, alt var rigtigt. Vær ubekymret, for jeg var hos jer. Fader Gebhard kommer til mig i løbet af de næste dage. Det er min vilje. Det glædede mig, hvad du sagde til ham. Han vil tænke over det i dag og forstå det. Han holder meget af dig. Du gav ham stor glæde i går.«

Frelseren: »Min datter, skriv videre. Den næste store katastrofe står lige for døren. Mange mennesker vil blive ramt. Ingen kan standse denne katastrofe. Den efterlader ødelæggelse. Bed meget for de døende. Min datter, der venter dig noget.«

Jeg: »Min kære Jesus, jeg lytter.«

Frelseren: »Sårmærkerne vil blive præget ind i dig. Vær parat, de er helt tæt på. Dit mod behager mig. Det er min nåde, min datter.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg takker dig for denne nåde. Kan du venligst fortælle mig noget?

Hvad mener du, når du siger til mig: Vær rede!«

Frelseren: »Du skal sone meget, så mange sjæle kan blive frelst.«

Jeg: »Ja, min Herre, jeg har forstået det. Med din nåde vil jeg gøre det.«

Frelseren: »Sons lidelserne vil i begyndelsen være uudholdelige. Sådan må det være. Ingen kan prale af sårmærkerne, og ingen har brudt sig om dem. Kun min kærlighed kan udholde dem.

Du behøver ikke at lytte til andre, når mange siger til dig, at du praler med sårmærkerne, fordi du ikke vil bære handsker. Det er den urene ånd, der indgyder disse ord.»

Frelseren: »Fader Gebhard har indset, at du vil modtage sårmærkerne, fordi jeg har givet ham mit lys. Uden mit lys kan ingen indse noget.«

Jeg: »Min Herre og Gud, alt, hvad der vil komme over mig, lægger jeg gennem Marias ubesmittede hjerte i dine hænder. Gør, som du vil, jeg er din tjenerinde, det skal ske med mig, som du har sagt.«

Frelseren: »Jeg velsigner dig, min datter.«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 hellig messe og rosenkrans i rødt

Kl. 20.00 Bønnegruppe

13.10.1992 – tirsdag

Kl. 8.30

Lægekontorets

bønneforening!

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned: Du skal i begyndelsen bevare de sårmærker, du modtager, i stilhed. Jeg vil føre folk til dig. Ikke alle, der kommer til dig, er bedende.

Mange af dem vil falde fra. Mine får lytter til min stemme; vær ikke bekymret, hvis der i en periode vil være færre mennesker i dine bønnegrupper.»

Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil gøre, som du sagde i begyndelsen. Jeg vil i starten bevare sårmærkerne i stilhed.«

Frelseren: »Du har brug for meget ro i starten. Uroen fra mennesker kan skade dig. Min datter, vær forberedt på det, der venter dig. Din kærlighed til mig glæder mig.

Skriv endnu noget ned, min datter. Sårmærkerne er mine tegn, og kun jeg kan præge dem. Ingen kan efterligne dem. De kan forsvinde, når jeg vil, og de kan også forblive, så længe jeg vil. De sårmærker, du får, vil forblive, så længe jeg vil. Sårmærkerne har en bestemt størrelse og dybde.

De svarer til mine på Golgata. Der vil opstå stor smerte, når de præges. Bed om, at du kan udholde denne smerte. Vær tålmodig med alt, hvad der venter dig. Tålmodighed er en stor dyd.»

Jeg: »Herre, giv mig venligst stor nåde, tålmodighed og udholdenhed til at udholde dig og andre mennesker.

Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 hellig messe og rosenkrans i Rot.

14.10.1992 – onsdag

Kl. 8.30 i lægernes rum:

bønnesamling!

Frelseren: »Min datter, du længes efter megen kærlighed, og jeg vil give dig den. Meget kærlighed betyder meget lidelse. Vil du det, min datter?«

Jeg: »Min store kærlighed, sammen med dig ja, for jeg elsker dig højere end alt, og fordi du er alt i mig. Jeg har en stor tørst efter sjælenes frelse. Vejen til dig fører gennem korset til lyset. I korset er der frelse, håb og liv. I korset er verdens frelse.

Herre, jeg tilhører dig helt og fuldt, gør med mig, hvad du vil.» Frelseren: »Min kære datter, du vil lide meget.»

Jeg: »Min Herre og Gud, min kære Brudgom, jeg vil også elske dig meget. For lidelsen med dig vil forvandles til kærlighed, og kærligheden er stærkere end al lidelse i verden!«

Frelseren: »Min datter, der vil komme en tid, hvor mennesker lider mod deres vilje. Den, der modsætter sig at tage mit kors på sig, kan ikke være min discipel. Kun gennem mit kors har I det evige liv. Elsk hvert kors, så I kan modtage det. I vil blive nødt til at modtage mange kors.»

Jeg: »Jeg tænkte nu på mine smerter i venstre arm og på mine skuldre.«

Frelseren: »Det er mine soningslidelser. Du kan ofre enhver lidelse til mig, så ofte du vil. Det bærer frugt. I må ofre meget til mig, for at I kan få mange frugter.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned, min Gud?« Frelseren:

»Ja, de lidelser, du får, er uhelbredelige.« Mig: »Hvad mener du med det, Herre?«

Frelseren: »Lægerne kan ikke helbrede dem. Uden lidelse vil du være i den anden verden.« Jeg: »Det betyder, at du lider med mig og i mig. Så vil jeg ikke være adskilt fra dig. Så er du den lidende Jesus i mig!«

Frelseren: »Min kære datter, sådan er det. Frelseren velsignede mig.«

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet

15.10.1992 – torsdag

I lægernes stue:

bønnesamling!

Jeg bad inderligt og sagde til Frelseren:

Jeg: »Herre, jeg vil gerne elske dem alle med din kærlighed.«

Frelseren: »Kærligheden er der, I skal gøre dette. I kan øse af kærligheden i rigelige mængder. Kilden er endnu ikke udtørret, enhver kan øse, så meget han vil. Kærligheden kender ingen grænser.«

Mig: »Åh, min Herre, giv mig meget kærlighed, så jeg kan give den videre. Jeg mærker nu en ild i mit hjerte.«

Frelseren: »Det er min kærlighed.«

Mig: »Denne brændende ild har jeg ofte følt på det seneste. Frelseren kommer til mig, når han vil. Denne kærlighedens ild føler jeg også, når jeg ikke er forenet med Frelseren. Da mærker jeg, at Frelseren er der. Det vigtige er, at sjælen altid er ren.«

Frelseren: »Min brud, jeg elsker dig. Intet kan skille os ad længere. Du er i mig, min datter. Jeg kan gøre med dig, hvad jeg vil.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, du kan gøre, hvad du vil med mig; du har mit samtykke.«

Frelseren: »Min kære datter, skriv ned: De blødende lidelser er ved at begynde. Jeg må begynde nu, for jeg tørster. Du er mit redskab, som jeg benytter mig af. Bliv mig mig trofast.»

Jeg: »Åh, min Herre, skænk mig venligst nåden, at jeg kan forblive dig tro. For jeg kan intet af mig selv. Uden din nåde er jeg ude af stand til at være dig tro. Min Herre, indtil nu har jeg været dig tro. For du har givet mig trofasthedens dyd.

Frelseren: »Ja, min datter, jeg ville vide, om du allerede havde glemt det.«

Jeg: »Men Herre, dit ord lever i mig. Dit levende ord kan ikke udslettes, når man altid er sammen med dig.«

Frelseren: »Min kære datter, sådan er det. Elsk mig mere, min datter.«

Jeg: »Det vil jeg gøre, min kære Brudgom. Det er mit ønske at elske dig højt. Frelseren velsignede mig.

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet.

16.10.1992 – fredag

Kl. 8.30 i lægernes rum:

bønnesamling!

Frelseren: »Min datter, skriv det ned, det er vigtigt.« Jeg:

»Ja, min kære og barmhjertige Gud.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil have, at du ofrer alle de lidelser, du kommer til at opleve, til mig for mine vildfarne børn, så de kan finde tilbage til Faderens hus.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, det vil jeg gøre.«

Frelseren: »Lidelserne er allerede så tæt på, som om de allerede var sket. Min datter, vær rede, for de kan komme når som helst.«

Jeg: »Men Herre, jeg er på mit arbejde lige nu. Jeg forstår ingenting længere. Hvordan skal jeg overhovedet forstå det?«

Frelseren: »Min datter, du behøver ikke at forstå noget. Det er nok for mig, at du elsker mig. Dit sind er mit sind.«

Jeg: »Ja, min Herre, én ting ved jeg, nemlig at jeg elsker dig meget.«

Frelseren: »Skriv det ned, jeg skænker dig megen kærlighed. Denne kærlighed vil styrke dig, og du vil ikke være bange. Min datter, det, jeg har påbegyndt, vil jeg også fuldføre. Det er min vilje at være i dig, og jeg vil forblive i dig, og dermed vil du ikke være alene. Jeg vil ikke forlade dig. Jeg vil forblive i dig og lide sammen med dig. Hav stor tillid til mig.» Jeg: "Kære Gud, jeg ved ikke, hvad jeg skal sige."

Frelseren: »Sig intet, jeg ved, hvad du tænker.«

Mig: »Det vil blive meget svært for mig, for jeg har ingen præst nu, og jeg vil ikke længere mødes med fader Gebhard. Og jeg har ikke længere nogen som fader Gebhard. Men jeg har dig. Du alene er nok. Du er den største af alle præster.

Det vil jeg trøste mig med.»

Frelseren: »Jeg har allerede en præst til dig. Han vil komme, når jeg vil, og når tiden er inde.«

Frelseren: »Det er min vilje, at du skal have en sjælevejleder, der tager sig af dig.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg takker dig for, at jeg alligevel vil få en sjælevejleder.« Frelseren:

»Min kære datter, kan du høre mig?«

Jeg: »Ja.«

Frelseren: »Skriv videre. Min kærligheds ild vil rense dig. Lad denne ild brænde. Det er min kærligheds ild.«

Frelseren velsignede mig.

Hele dagen havde jeg så stor glæde. Mit hjerte brændte af ren kærlighed. Så megen nåde skænkede Frelseren mig. Men den urene ånd forsøgte flere gange at føre mig i fristelse.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot,

17.10.1992 – lørdag

Kl. 7.00 deltog jeg i den hellige messe i Rochuskapellet. Efter den hellige messe bad jeg endnu ca. en halv time.

Kl. 16.30 til 17.45 bad jeg i den røde kirke. I dag skrev jeg ingen besked.

18.10.1992 – søndag

Kl. 6.30 til 9.00:

Bønnesamling!

Frelseren: »Jeg takker dig, min datter, for at du har talt så længe med mig. Det, du har anbefalet din himmelske Moder, har jeg modtaget alt fra hende.

Gennem hende er det den hurtigste vej til mig. Det var hende, der hurtigst gav mig til jer. Elsk hende højt, for hun bliver kun lidt elsket af sine børn.”

Frelseren: »Min kære datter, skriv.«

Jeg: »Jesus, Søn af den levende Gud, hvad skal jeg skrive? Nu tror jeg på alt, fordi jeg ved, at jeg er i dig. Der er en uendelig ro, fred, ja, varmen stråler i mit hjerte. Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg nu skal skrive. Jeg venter på den stemme, jeg modtager i mit hjerte, for det har intet med min forstand at gøre. For jeg koncentrerer mig fuldt ud om det, jeg modtager i mit hjerte. Jeg venter, indtil jeg hører noget igen.»

Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det, det du har skrevet. Du kan intet gøre af dig selv. Min datter, skriv: Min datter, der kommer svære tider over jer.

Fjenden vil tage langt flere sjæle med sig end hidtil. De store katastrofer nærmer sig. Tyskland er truet af en stor katastrofe. Denne gang vil mange sjæle gå tabt. Næsten alle vil gå tabt. For de beder ikke længere. Sjælene er kolde. Selv biskopperne vil gå tabt.

Jeg: »Kære Gud, det har jeg sikkert skrevet forkert ned.«

Frelseren gentog det og sagde det samme igen. Han formanede mig endnu en gang om, at jeg skulle skrive det ned.

Frelseren: »I har bragt forvirring i min kirke. Og spredt mine får. I formår ikke længere at samle dem. De vildfarne børn går ad den brede vej, de skynder sig fremad. Satan har fanget dem alle. Den brede vej er fortabelsens vej. Min datter, vær tålmodig med lidelsen. Den rette time er endnu ikke kommet, men den står for døren. Vær rede til mit virke. Det skal ske således for min Fader, som min Fader, jeg og Helligånden vil. Intet sker uden vores vilje. Det glæder mig, min datter, at du længes efter at lide sammen med mig. Det er den kærlighed, du har modtaget fra mig. Og med denne kærlighed elsker du mig.»

Frelseren: »Min datter, skriv endnu noget. Du vil ikke arbejde på psykiatrisk afdeling meget længere. Det er min vilje. Du vil få med pilgrimme at gøre derhjemme. Mange vil bede dig om råd. Vær venlig og kærlig over for alle. De fleste af dem er hjælpeløse. Mange har mistet tilliden til præsterne. De skal tilbage til kirken. Til Peterskirken. Bed om, at de må modtage megen kærlighed. Kun kærligheden kan redde dem.»

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg har forstået det. Jeg takker dig. Jeg vil gøre alt med din nåde og den kraft, du giver mig.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg elsker dig. Du er under stor beskyttelse. Stol på denne beskyttelse.

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 10.00 hellig messe

Kl. 13.00 Rosenkrans og andagt.

19.10.1992 – mandag

I lægernes stue:

Bønnesamling!

Frelseren: »Min kære datter, skriv ned: De lidelser, du får, har kun stor værdi, hvis du er forenet med mig.«

Jeg: »Herre, men jeg er jo altid forenet med dig.«

Frelseren: »Men du kan vende dig bort fra mig. Min datter, du har den frie vilje.«

Jeg: »Men Herre, hvis jeg giver dig min vilje, kan jeg ikke vende mig bort fra dig.« Frelseren:

»Hvis du giver mig din vilje, så nej.«

Jeg: »Min Herre og Gud, min Treenige Gud, min kære Jesus. Jeg giver dig min vilje, så jeg aldrig vender mig bort fra dig, er forenet i din kærlighed og altid opfylder din vilje. Det er mit ønske, og jeg tror på, at jeg vil forene mine lidelser med dig.«

Frelseren: »Min kære datter, det glæder mig, hvad du har skrevet. Skriv det, den treenige Gud elsker dig.«

Frelseren: »Skriv, min datter, alt, hvad der sker, skal du først fortælle mig.« Jeg: »Ja, min Herre, det vil jeg gøre.«

Frelseren: »Skriv det, min datter, det er vigtigt. Min kære datter, du skal udholde lidelserne, som jeg vil det.«

Jeg: »Min Herre, det forstår jeg slet ikke.«

Frelseren: »Der vil komme dage, hvor du vil have mere eller mindre smerter. Smerten styres af mig, derfor behøver du ikke at vente på lindring.«

Jeg: »Kære Gud, nu begynder det langsomt at blive alvorligt for mig. Giv mig venligst nåden, når det kommer, så jeg kan lide godt og få udholdenhed til det. Åh, min Herre og Gud, gør det, som du vil. Jeg elsker dig så meget. Jeg kan ikke længere sige det med ord, men det ved du jo selv. Jeg er rede til at lide sammen med dig. Jeg har stort håb. I himlen er der ingen lidelser. Det glæder mig meget, at jeg må lide sammen med dig her på jorden.»

Frelseren: »Min kære datter, det glædede mig at høre det fra dig.« Jeg:

Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe Rød

20.10.1992 – tirsdag I

lægens kontor

Bønneforening!

Frelseren: »Min datter, jeg er tilfreds med alt, hvad du har skrevet indtil nu.

Min datter, du skriver ikke, hvad du vil, men du skriver det, jeg vil. Den stemme, du hører, er min stemme. Min datter, du vil ikke kunne

, fordi de selv ikke hører noget, men gennem de ord, du taler, vil de erkende, at det er mig. Det vil de ikke kunne benægte. Min datter, vær rede, for timen er ikke langt væk, hvor du vil lide vedvarende lidelser her på jorden. Jeg er Herren og Gud. Jeg vil fuldføre mit værk. Du er mit redskab, som jeg benytter mig af. Min datter, du vil modtage min kærlighed i overflod, for jeg er kærligheden. Din lidelse vil være min kærlighed.»

Jeg: »Frelseren velsignede mig.«

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe Rød

21.10.1992 – onsdag I

lægens kontor

Bønneforening!

Frelseren: »Jeg vil gerne have, at du skriver det ned, for du får brug for det senere.«

Jeg: »Min kære Jesus, hvad skal jeg skrive ned?«

Frelseren: »Min datter, der er stadig så meget at skrive ned.«

Jeg: »Herre, jeg vil skrive det ned, men giv mig venligst nåden, at jeg kan skrive mere, og også for Marion, for det, vi skriver, er meget lidt.«

Frelseren: »Min datter, I må bestræbe jer på at skrive, for det er min vilje, at der skrives hurtigt.

Nåden til at skrive har I allerede modtaget. Min datter, jeg har brug for noget fra dig.«

Jeg: »Igen? Jeg troede, jeg allerede havde givet dig alt. Må jeg vide, hvad det er?«

Frelseren: »Du skal anbefale alle sjæle til mig. De skal alle frelses. Du vil lide for alle sjæle.«

Jeg: »Min Herre og Gud, du har sagt, at mange sjæle ikke længere lever.«

Frelseren: »Min datter, giv mig også disse sjæle. Min datter, jeg kan opvække dem fra de døde.«

Jeg: »Men de har jo valgt løgnens fader.« Frelseren: »I

korset er der frelse, i korset er der liv.«

Jeg: »Gennem din korsfæstelse i mig kan også de store syndere blive frelst!« Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det.«

Jeg: »Min Herre og Gud, da bliver jeg bange for lidelsen.« Frelseren:

»Med mig vil du ikke være bange.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg vil gøre, som du vil. Herre, din vilje skal ske.« Frelseren: »Gør alt, som jeg vil.«

Jeg: »Ja, jeg vil gøre det med din nåde.«

Jeg tænkte på den søndag, hvor Frelseren sagde til mig, at næsten alle sjæle vil gå tabt på grund af en katastrofe.

Frelseren: »Vær ikke bekymret for, om der sker noget. Det er min bekymring. Din opgave er at skrive alt dette ned. Jeg kan ændre det, som jeg vil. Jeg har magt over alt. I kan intet gøre uden mig. Min datter, forbliv mig tro. Jeg har allerede forberedt min plan for dig.

Den skal opfyldes.»

Mig: Herren har velsignet mig.

Kl. 12.00 Kapellet

Frelseren: »Min kærlighed er evig. Lidelserne på jorden er korte. Min datter, skriv: At lide med mig er en stor nåde. Ofre dig derfor for at lide med mig. Disse lidelser vil blive forenet med min kærlighed.«

Kl. 16.30 var jeg på HNO-klinikken; jeg var blevet inviteret af overlæge Meier.

Der var flere foredrag. Overlæge Meiers foredrag sluttede omkring kl. 19.10. Jeg forlod forelæsningsalen og skyndte mig med stor hastighed til Rochuskapellet i Mingolsheim.

Jeg var allerede i kapellet kl. 19.35. Vejen var våd, og jeg bad hele vejen derhen. Jeg længtes så meget efter at modtage Frelseren. Efter den hellige messe talte jeg med den nye præst i ca. 30 minutter. Denne fader fra Filippinerne var der i dag for første gang. Jeg tror, det var Frelserens vilje, at jeg talte med ham. Forelæsningsalen på HNO-klinikken ligger ca. over 30 km fra Rochuskapellet i Mingolsheim/Bad Schönbörn.

22.10.1992 – torsdag

Kl. 8.30 i lægernes stue:

Bønneforening!

Frelseren: »Det er min vilje, at det, du skriver, bliver trykt. Jeg vil have, at du holder afstand til alle dem, du kommer i samtale med. Alle vil forsøge at påvirke dig til at tro, at denne stemme, du hører, ikke er fra mig. Tal med dem om det, der er nødvendigt. Elsk dem alle. Min datter, der vil komme en tid, hvor alle vil forlade dig. Da vil de også forlade mig. Men du er hos mig. Hav altid tillid til mig. Jeg og min mor vil ikke forlade dig. Hold fast ved det, du har skrevet.» Jeg: »Min Herre og Gud, men denne forladthed er så tung.»

Frelseren: »Min datter, derved vil mange sjæle blive frelst. Ethvert offer bærer frugt.«

Jeg: »Min Herre, jeg mærker nu en brændende fornemmelse i mit hjerte. Betyder dette noget, som jeg bør vide?«

Frelseren: »Ja, min datter. Det er min kærlighed til dig. Med denne ild vil jeg altid styrke dig. Min datter, du er aldrig alene. Du tilhører mig helt og holdent.«

Mig: Jeg tænkte på, om sårmærkerne vil komme endnu i år.

Frelseren: »Skriv: Det vil ske endnu i år.«

Mig: »Hvad vil der ske? Jeg tænker på to ting!«

Frelseren: »Sårmærkerne! Dem bliver du ikke befriet for. Det er en nådegave til dig. Dermed er du i mig. Mit ja forbliver et ja.«

Mig: »Min kære Jesus. Jeg elsker dig så meget nu. Jeg vil altid elske dig sådan. Udover din kærlighed har jeg ikke brug for noget andet.«

Frelseren: »Den, der er hos mig, har ikke brug for andet end mig. Jeg erstatter alt.«

Jeg: »Kære Gud, lad ikke disse katastrofer ramme Tyskland. Du kan forhindre dem.«

Frelseren: »Min datter, de vil komme. For menneskene vil ikke omvende sig. Min datter, jeg velsigner dig nu.«

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot

23.10.1992 – fredag

Kl. 8.30 og 9.30 i lægeværelset

Under den anden forening sagde Frelseren til mig:

Frelseren: »Min kære datter, det glæder mig, at du igen taler til mig. Det var min vilje.« Jeg: »Ja, Herre, der var noget, der førte mig og trak mig hen til dig.«

Frelseren: »Dit liv tilhører helt og holdent mig.«

Jeg: »Ja, Herre, det er klart for mig, for jeg har givet dig alt.«

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg vil have, at du ofrer alt, hvad du har sagt i løbet af dagen, til mig.«

Jeg: »Faktisk taler jeg om dig hele dagen. Det vil jeg gøre, min Herre og Gud.« Frelseren: »Skriv videre, min datter. Det, som præsten Abbé Wodke sagde på en kassette om Monsieur Mat jo fra Canada, vil ske endnu i år. Den katastrofe, der kommer over Tyskland, vil ske endnu i år. De sårmerker, du vil få, vil også komme i år. Bed meget, mine børn. I har meget lidt tid.« Jeg: »Vil katastrofen eller vil min lidelse komme først?«

Frelseren: »Vil du vide det, min datter?«

Jeg: »Ja, min Herre, hvis du mener, at det er rigtigt.«

Frelseren: »Du vil først opleve lidelsen, før katastrofen kommer.

Jeg: »Ja, min Herre, jeg har forstået det. Jeg takker dig. Men Herre, kan jeg ikke advare nogen om det?«

Frelseren: »Min datter, vil nogen af dem overhovedet tro på dig?«

Jeg: »Jeg har en fornemmelse af, at alle vil lytte, men ingen vil tro på mig.« Frelseren:

»Min datter, de er alle småtroende.«

Jeg: »Kære Gud, nogle bliver vrede, når man siger, at der kommer en katastrofe.« Frelseren: »Ja, så de ikke behøver at bede. De vil tro på det, når det er for sent. Min datter, hos de småtroende er der også stolthed. De må omvende sig. De ydmyge tager imod troen, de stolte kan ikke begribe den. Troen er min gave til jer.»

Jeg: Frelseren velsignede mig igen.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

24.10.1992 – lørdag

Kl. 11.00 derhjemme

Kl. 7.15 i kirken i Waghäusel.

Da messen begyndte, gik vi ud af kirken. Fridolin og jeg sad foran tabernaklet og bad.

Da fader Werner Egon så os, sagde han til os: »Vil De deltage i den hellige messe?« Da sagde jeg »ja«. Han sagde så: »Kom venligst over på den anden side«.

Det er den side, hvor man ikke kan se tabernaklet. For om morgenen fejres den hellige messe altid på denne side. Han spurgte mig for anden gang: »Vil De deltage i den hellige messe?« Jeg sagde: »Ja, men her foran tabernaklet.«

Han sagde det samme for tredje gang. Derefter bøjede vi os foran tabernaklet og gik derefter ud af kirken. Vi gik en tur ned til en sø og bad undervejs rosenkransen og andre bønner for fader Werner Egon og for de troende, der var blevet tilbage i kirken.

For Frelseren sagde til mig, at jeg skulle blive ved tabernaklet. Alle præsterne havde indtil nu været enige, kun fader Egon Werner ikke.

Kl. 11.00 Bønnesamling!

Frelseren: »Skriv, min datter, det var helt rigtigt, hvad I begge gjorde i dag. Min datter, jeg er Herren og Gud, jeg har magten over alt.«

Jeg Jeg: »Kære Gud, nu vil de helt sikkert tale dårligt om os.«

Frelseren: »Min datter, alle dem, der vil tale dårligt om jer, skal stå til regnskab for mig. For I havde ret.«

Jeg: »Jeg bad for Claude fra Luxembourg.«

Frelseren: »Min datter, Satan er stadig stærk, bed for Claude.«

Jeg: »Jeg spurgte Frelseren om Hedwigs mand, fordi hun så ofte græder og klager over ham.«

Frelseren: »Min datter, Satan har taget besiddelse af ham. Der skal bedes om eksorcisme for ham.«

Jeg: »Skal jeg sige det til Hedwig?«

Frelseren: »Ja, du skal altid sige sandheden. Min datter, skriv det ned. Bed meget i den kommende tid. Den store katastrofe nærmer sig.«

Mig: »Så er mine lidelser også lige om hjørnet?«

Frelseren: »Min datter, dine lidelser står for døren.«

Jeg: »Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt, at min søn havde hørt fra Fridolin, at jeg ville komme til at lide.«

Frelseren: »Min datter, det var min vilje, at han skulle få det at vide. Min kære datter, lad dig ikke påvirke af menneskerne. Gør alt, hvad jeg siger til dig. Jeg er din sjælevejleder. Du tilhører mig helt og holdent. Jeg er altid hos dig, min datter. Bliv ved med at være, som du har været indtil nu. Jeg elsker dig, og jeg vil altid skænke dig min nåde. Jeg velsigner dig.«

Jeg: Jeg knælede på gulvet. Frelseren velsignede mig.

Kl. 16.30

Friedolin og jeg bad videre i kirken i Rot. Jeg gik til skrifte hos pastor Vogt.

Kl. 19.00

Friedolin og jeg deltog i den hellige messe i Mingolsheim. Da vi modtog den hellige kommunion, knælede vi begge på gulvet. Efter den hellige messe henvendte en kvinde sig til os: Det glædede hende at se nogen, der modtog den hellige kommunion på knæ. Hun sagde, at hun gerne også ville have gjort det, men ikke turde. Jeg sagde til hende, at hun skulle bede om, at Gud måtte befri hende fra frykten for mennesker.

Kl. 21.00

Fader Gebhard Heyder fra Regensburg ringede til mig og trøstede og styrkede mig

25.10.1992 – søndag

7.30 – 10.30 derhjemme – bønnesamling!

Frelseren: »Min datter, skriv: Du kan intet af dig selv. Vær dig det bevidst.« Jeg: »Ja, min Herre, det har jeg indset. Men fristelserne er der altid.«

Frelseren: »Så længe du er hos mig, vil du blive udsat for fristelser. Alle, der tilhører mig, vil blive fristet. Det vigtige er, at du modstår fristelsen.

Det glæder mig, at du gang på gang går til skrifte. Dermed svækkes fjenden hele tiden, og du gennemskuer hans list. Min datter, fjenden er særligt stærk i denne tid.

Jeg kan ikke skåne dig for fristelserne fra ham. Alle mine udvalgte har kæmpet mod ham. Sammen med mig kan du altid besejre ham.

Min datter, skriv videre. Jeg ønsker, at dagene og nætterne skal tilhøre mig.» Jeg: »Min Herre og Gud, min kære Jesus, min sjælevejleder, hver dag og hver nat skal tilhøre dig. For hvad ville alle disse dage og nætter nytte mig, hvis jeg ikke havde dig? Min kærlige Fader, lad mig blot være i din kærlighed.»

Frelseren: »Du er min kære datter, og du befinder dig i min kærlighed.« Jeg:

»Skal jeg fortælle Fridolin noget om det?«

Frelseren: »Min datter, du har fortalt ham, hvad jeg ville sige til ham.« Jeg:

»Tak, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Min kære datter, skriv; jeg vil give dig noget.«

Jeg: »Jeg er ikke nysgerrig efter, hvad du giver mig, men jeg vil modtage det fra dig. Men sig mig venligst, at jeg skal skrive ned, hvad du giver mig.«

Frelseren: »Jeg giver dig min udholdenhed i lidelsen.«

Jeg: »Det glæder mig meget, og jeg takker dig, min barmhjertige Gud. Åh, min Herre, derved vil mange sjæle blive frelst. Udholdenheden i lidelsen har stor betydning for mig, for dette er en stor nåde fra dig.«

Frelseren: »Skriv ned, hvad det er ved dig, der behager mig så meget.«

Jeg: »Hvad er det, Herre?«

Frelseren: »Du fortæller folk det, som jeg lægger i dit hjerte.« Jeg:

»Hvad er det, du lægger i mit hjerte?«

Frelseren: »Livets ord. Det glæder mig, at du skænker disse ord til folk.« Jeg: »Men Herre, jeg taler så dårligt tysk; egentlig behersker jeg intet sprog ordentligt.« Frelseren: »Men disse ord kommer fra hjertet og ikke fra verden.«

Jeg: »Min Herre, jeg vil tale med din nåde, og Helligånden vil give mig de rette ord.«

Frelseren: »Det er min vilje, at du taler. Mine præster skal også høre det. De vil også modtage nåden, når de lytter. Jeg kan skænke nåden, når jeg vil. Mine ord er liv, kærlighed og lys.«

Jeg: »Kære Gud, jeg kan ikke skrive mere.«

Frelseren: »Min kære datter, det har glædet mig, at du har skrevet. Jeg velsigner dig og alle dem, du har anbefalet til mig i dag.«

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Omkring kl. 16.00 blev jeg inviteret til kaffe. Jeg talte igen om Gud på to sprog.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Mingolsheim. Jeg var sammen med min mand.

Prædikenen var god!

26.10.1992 – mandag

Kl. 8.30–9.30:

Bønnesamling
derhjemme!

Frelseren: »Min kære datter, jeg har lyttet til alt, hvad du har sagt.

De soningssmerter, du nu har, kommer fra mig. Denne nådegave kan jeg give til hvem jeg vil.»

Jeg: »Men det er stærke smerter i hovedet og skulderen på venstre arm.«

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned.«

Der var stille i et godt stykke tid.

Så sagde Frelseren: »Nu skal du skrive.«

Frelseren: »Jeg vil have dit ja, så jeg kan indprente de fem sårmærker i dig.« Jeg: »Men Herre, det har jeg allerede givet dig. Det har du sagt før.« Frelseren: »Jeg prøver igen, min datter.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg giver dig mit ja lige nu, og du kan indprente sårmærkerne i mig til sjælernes frelse.«

Jeg: »Min kærlige Fader, mit ja er nu dit ja, og jeg gentager det endnu en gang: Lad mig aldrig blive adskilt fra dig, for jeg elsker dig højere end alt, og jeg ønsker at tilhøre dig, for du er min treenige Gud, min kærlige Fader, min Jesus, Guds Hellige Ånd og evig kærlighedsild.»

Frelseren: »Min kære datter, jeg vil udgyde min kærlighed i stor målestok i dig, så du kan udholde sårmærkerne. Afvis ikke denne kærlighed. Du må udholde den, så du kan lide godt. Min kære datter, vær rede til de hellige fem sårmærker.«

Mig: »Skal jeg skrive det ned?«

Frelseren: »Det skal du skrive ned.«

Jeg: »Min kære Jesus, jeg har endnu ingen præst.«

Frelseren: »Min datter, jeg er din åndelige vejleder, hav mere tillid til mig. Med mig vil du ikke mangle noget. Min datter, dine lidelser vil også være mine lidelser.«

Jeg: »Jeg spørger: Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Nej.«

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe:

Der var mange troende til stede. Fader Berthold fra Waghäusel var også der.

Han er en god præst. De har allerede forflyttet ham fra Waghäusel til Darmstadt. Det er en skam, for han er en mariapræst. Pastor Dochat var også til stede. Han tog imod skriftemål. Efter bønnegruppen talte jeg med pastor Dochat i nærværelse af Josef og Giesela fra Neu-Ulm og min mand.

Jeg brød mig ikke om det, pastor Dochat sagde om biskop Lefebvre. Den dom, han fældede over biskop Lefebvre, sårede mig dybt.

27.10.1992 – tirsdag

kl. 11.55 – 13.15

Bønneforening!

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. Ved håndkommunionen opstår der små brødstykker, der falder på gulvet og bliver trådt på af folk; disse brødstykker er MIG.

Jeg: »Kære Frelser, jeg stillede i går et spørgsmål til pastor Dochat: Hvad er værst, bispevielsen foretaget af ærkebiskop Lefebvre eller de partikler, der falder på gulvet, og som opstår ved håndkommunionen?

Præsten, pastor Dochat, sagde:

»Biskopsvielsen foretaget af ærkebiskop Lefebvre er værre.«

Min Herre, det var en stor smerte for mig, og jeg kan ikke klare den.» Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. Denne præst må omvende sig.»

Jeg: »Men han fejrer jo den hellige messe.«

Frelseren: »Hvis denne præst ikke omvender sig, må han påtage sig et stort ansvar over for mig.«

Jeg: »Åh, min Herre, det er et chok for mig.«

Jeg: »Kære Jesus, ville du i mit sted sige til ham, at han skal omvende sig?«

Frelseren: »Min datter, overlad det til mig. Jeg giver ham endnu lidt tid til at tænke over det. Min datter, du skal igen og igen tale om mundkommunionen, så de blinde igen kan se og de døve igen kan høre.«

Jeg: »Jeg spurgte Frelseren, om jeg skulle gå til Deris' foredrag. Præst Dochat vil også være der.«

Frelseren: »Bed for disse anliggender.«

Jeg: »Kære Frelser, jeg vil gerne spørge dig om pastor Vogt, da han var særlig venlig over for mig i skriftestolen lørdag, helt anderledes end ellers. Jeg var så lykkelig bagefter.«

Frelseren: »Pastor Vogt vil gøre, hvad jeg siger til ham.«

Mig: »Min Herre og Gud, hele formiddagen indtil kl. 12.00 havde jeg hovedpine, og nu, hvor jeg taler med dig, har jeg ingen mere.«

Frelseren: »Skriv, min datter, jeg kan give smerterne, når jeg vil.« Jeg: »Skal jeg skrive noget mere ned? For jeg kan ikke skrive mere.« Frelseren: »Du er træt, og det er nok.«

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i rødt

Jeg gik hen for at modtage nadveren, men da det var en nonne, der uddelte den, bøjede jeg mig uden at modtage nadveren og gik tilbage til min plads. Jeg fornemmede, at Frelseren var kommet til mig i ånden, og jeg modtog endda mere nåde end ved den sakramentale nadver. For Frelseren ønsker ikke, at jeg modtager nadveren gennem uindviede hænder!

28.10.1992 – onsdag

kl. 11.00 – 12.30

Bønneforening!

Mig: »Jeg spurgte nu Frelseren, om det var rigtigt, hvad jeg gjorde i kirken i går, eller om jeg burde have gjort noget andet?«

Frelseren: »Det var min vilje, det du gjorde. Det var rigtigt.«

Jeg: »I dag mellem kl. 8.30 og 9.00 viste djævelen sig for mig foran et billede af Jesus.

Billedet er indviet og er fra Margaret fra Belgien. Jeg er meget glad for dette billede, og jeg kysser det ofte. Jeg så kun djævelens hoved foran billedet. Han grinede grimt ad mig.

Men han havde falske tænder; man kunne have troet, at han havde taget en fra tandklinikken.

Ret behåret i ansigtet. Den venstre kind havde store ridser, der var blodige. Håret var krøllet.

Han var kun kortvarigt at se, derefter forsvandt han. Han ville efterligne Jesus, men det lykkedes ham ikke.

Jeg spurgte Frelseren, om jeg bare havde bildt mig det ind?

Frelseren: »Han ville bare irritere dig.«

Mig: »Inden djævelen viste sig for mig, læste jeg en bog om helgener. Han forstyrrede mig allerede, mens jeg læste denne bog.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil have, at du skriver. Jeg vil have din tilladelse, det rette tidspunkt, så jeg kan præge dig med sårmærkerne.«

Mig: »Herre, du kan vælge tidspunktet, når du vil.« Frelseren

velsignede mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

29.10.1992 – torsdag

Kl. 8.00 til 10.00 derhjemme:

bønnesamling!

Jeg var meget skuffet over faderen fra Filippinerne (Steiler-missionær), han forsvarede håndkommunionen. Jeg bad for ham, for han er gæst på Kurhaus Rochus i Mingolsheim. Frelseren: »Min datter, skriv, at du altid skal gentage, at håndkommunionen er en helligbrøde. Alle, der forsvarer håndkommunionen, gør det, som Satan ønsker.

Denne præst befinder sig i mørket. Præsten fra Filippinerne er mit problem; overlad ham til mig. Hold fast ved det, du har skrevet.»

Frelseren: »Min datter, de svære tider kommer.«

Mig: »Kære Gud, min kære Jesus, hvad mener du med de svære tider?«

Frelseren: »Der kommer en stor hungersnød. Skriv, min datter, min vrede over jorden vil ikke blive mildnet. Menneskerne må omvende sig. Aldrig før er så mange mennesker gået til helvede som nu. De har troet på Djævelen og valgt ham. Min datter, det er kun et lille antal, der tilhører mig. Min vrede vil ramme dem alle. Så vil de vide, hvem de tilhører. Min datter, hold dig væk fra unyttige samtaler, for de skader din fremgang. Tiden er kort. I må prioritere bønner.

Mig: »Hvad skal jeg ellers skrive?«

Frelseren: »Bliv mig tro.«

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 19.00 rosenkrans i Rochuskapellet.

30.10.1992 – fredag

Kl. 8.30 til 11.20

Bønnesamling!

Frelseren: »Min kære datter, jeg har lyttet til dig, du er min tjenerinde. Det er min vilje, at du taler med præsterne. De lytter ikke til dig, men de tænker over det. Jo dybere en præst befinder sig i muddret, desto mindre lytter han. Min kære datter, vær ikke ked af det på grund af præsterne, for de er forvirrede i øjeblikket. Det værste er, at de ikke er klar over, at de er forvirrede. Derfor beder jeg dig om at tale med dem.»

Mig: »Åh, min Herre, det er dog et hårdt slag for mig, for jeg fornemmer så megen stolthed hos dem.«

Frelseren: »Bed om, at de må være ydmyge. Der skal bedes meget for præsterne. De skal hente de vildfarne børn tilbage.«

Jeg: »Men Herre, hvis de vildfarne præster leder de vildfarne børn, falder de jo begge ned i afgrunden.«

Frelseren: »Sådan er det.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Din kærlighed til mig er ægte. Du elsker mig med min kærlighed. Du længes efter at lide sammen med mig, og jeg venter længselsfuldt på den time, fordi jeg elsker dig mere, end du elsker mig. Kun den, der virkelig elsker mig, forstår at lide sammen med mig. Min datter, jeg takker dig for, at du vil lide sammen med mig. De frivillige lidelser er en stor belønning for dem, der lider sammen med mig. Min datter, jeg må stadig rense dig.»

Mig: »Min Herre og Gud, hvordan da?«

Frelseren: »Med min kærligheds ild.« Mig:

»Åh Herre, rens mig endnu.«

Frelseren: »Du vil igen få smerter i dit hjerte.« Jeg: »Åh, min Herre, det forstår jeg ikke nu.«

Frelseren: »Det vil være en brændende ild. Og med denne ild vil du blive rensset. Det kender du allerede, min datter.«

Jeg: »Jeg takker dig.«

Frelseren: »Min datter, jeg vil have, at du ofrer dine smerter for sjælenes frelse. Enhver smerte, der er forenet med mig på denne måde, bærer frugt.«

Jeg: »Min kærlige Fader, jeg har ingen ønsker. Ønsk dig af mig, hvad du vil.« Frelseren: »Ja, min datter, jeg har et ønske til dig. Og det er, at du går korsvejen til ende sammen med mig.«

Jeg: »Herre, dit ønske skal gå i opfyldelse. Min kære Jesus, jeg vil ikke holde op med at skrive nu. Jeg vil forblive i dig. Det er så smukt. Jeg elsker dig, min Herre og Gud. Jeg kan ikke beskrive det. Jeg kan ikke forstå, hvordan folk kan afvise dig.«

Frelseren: »Alle, der har afvist mig, har valgt løgnens fader. Man kan ikke tjene to herrer. Min datter, elsk mig fortsat som hidtil.«

Jeg: »Jeg bad inderligt og ofrede til den himmelske Fader gennem Marias ubesmittede hjerte alle Jesu Kristi lidelser, korsvejen, alle de bloddråber, han havde mistet siden sin korsfæstelse, hans hellige fem sår, hans fortjenester og hans død. Derefter ofrede jeg vor kære Jomfru Marias syv sorger, hendes blodtårer, som hun indtil nu har udgydt for os, alle de bønner, hun har forenet med mine bønner, alt for sjælenes frelse, for at snavset må blive fjernet fra Kirken, og for at den sande Peterskirke må genopstå. Herre, din vilje ske.»

Frelseren: »Min datter, det har glædet mig, hvad du har skrevet.

Må den almægtige og barmhjertige Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd velsigne dig. Gå i fred, min kære datter.»

Jeg: »Tak være Gud, Herren. Lovet, elsket, tilbedt og herliggjort være den treenige Gud nu og i al evighed. **Amen.**

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

31.10.1992 – lørdag

Kl. 7.00 hellig messe i Rochuskapellet.

Efter den hellige messe bad jeg i en halv time. Jeg sidder i kapellet lige foran tabernaklet og glæder mig meget over at bede her. Næsten alle har i morges knælet før den hellige kommunion, bortset fra ordenssøstre og et par syge. Det glædede mig meget at se det. Ofte knælede jeg alene, da de andre ikke turde. En dag vil hvert knæ bøje sig for vor Herre Gud.

Kl. 11.20 efter bønnen forenede jeg mig med

Ham. Frelseren: »Min kære datter, skriv.«

Mig: »Jesus, kære Gud, hvad skal jeg skrive?«

Frelseren: »De sårmerker, som du får præget af mig, er helt tæt på. Tiden er kommet. Hav tillid til mig. Prøverne for sårmerkerne nærmer sig deres afslutning.«

Mig: »Er der noget andet, jeg skal vide om sårmerkerne, hvis du ved noget, jeg bør vide?«

Frelseren: »Ja, du skal vide noget mere. Du skal holde foredrag om sårmerkerne.«

Jeg: »Hvor, min Herre og Gud?«

Frelseren: »Overalt, hvor der er brug for dig.«

Mig: »Og hvis biskopperne forbyder mig det?«

Frelseren: »Jeg vil tale for dig, hvor end du går hen. Hvis de afviser dig, har de også afvist mig. Du vil gå hen, hvor jeg vil føre dig hen.«

Jeg: »Min Herre og Gud, af kærlighed til dig og for sjælenes frelse vil jeg gøre alt, hvad du ønsker.

Herre, din vilje skal ske. Min Herre og min Konge, min kærlige og barmhjertige Fader, jeg vil gøre alt, fordi jeg elsker dig så højt – dig, den treenige Gud.«

Frelseren: »Min kære datter, skriv. De hellige fem sårmerker, som du får præget af mig, er et tegn for hele verden, da du vil lide for sjælene i hele verden. Giv mig alle de sjæle, der afviser dig. Hver sjæl skal træde frem for mig og bære ansvaret over for mig. Derfor skal du elske dem alle, også dem, der ikke vil elske dig.

For også for disse sjæle vil du udgyde mit blod. Min kære datter, vi har et stort arbejde foran os.»

Jeg: »Åh, min Herre, jeg troede, at mit arbejde allerede var afsluttet.«

Frelseren: »Det er kun begyndelsen, min datter. Når vi bliver ophøjet, vil vi tiltrække alle, der er af god vilje, til os. Mit blod er jeres frelse og helbredelse. Det befrier jer fra den evige død. Kun mit blod kan rense jer for jeres synder, når mit hellige blod bliver tilbedt i høj grad. Du vil være kilden til det hellige blod, hvorfra der hver fredag vil strømme blod. Min kære datter, jeg takker dig for din tålmodighed.»

Mig: »Skal jeg skrive det?«

Frelseren: »Ja, det skal du skrive.«

Jeg: »Herre, jeg har forstået det hele og accepterer alt for sammen med dig at opfylde din vilje.

Således skal det ske, som du har sagt, for jeg har overgivet min vilje til dig.«

Frelseren velsignede mig.

Kl. 12.45 – Roswitha har ringet til mig; hvis jeg vil, vil hendes søn Wolfram hjælpe mig med at skrive min dagbog. Det glædede mig meget, da Frelseren allerede havde opfordret mig til at skrive hurtigere. Jeg sagde til hende, at jeg først ville spørge Frelseren.

Kl. 12.55 – Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt, at Wolfram skulle skrive.

Frelseren: »Ja, min datter, han skal skrive.«

Fra kl. 13.30 til kl. 18.00 skrev jeg dagbogen sammen med Wolfram. Han var meget flittig og skrev 8 A4-sider. Tak, Gud, for denne nåde.

Kl. 18.15 til 21.30 lavede jeg mine huslige pligter.

Kl. 22.30 skrev jeg min dagbog over fra notatpapiret til hæftet, så Wolfram kan skrive igen i morgen tidlig efter den hellige messe.

Kl. 23.30 bad jeg den smertefulde rosenkrans. Bagefter tog jeg to omgange i saunaen.

Kl. 01.15 bad jeg inderligt. Indtil kl. 02.30 læste jeg en bog. Jeg sov omkring tre timer og stod så op omkring kl. 05.50. Først bad jeg og modtog derefter budskabet fra Frelseren.

1. november 1992 – søndag

hjemme

Bønneforening!

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. Den store fare står for døren. Krigen breder sig i stadig større omfang.«

Mig: »Herre, er Forbundsrepublikken også truet?«

Frelseren: »Min datter, hele Europa er truet.«

Mig: »Min Herre og Gud, red os, for du kan stadig standse det hele. Lad ikke din vrede ramme os. Herre, skån os.«

Frelseren: »Min datter, der vil komme svære dage over jer.« Jeg: »Åh,

Frelser, skal jeg så overhovedet bygge kapellet?«

Frelseren: »Byg den så hurtigt som muligt. Min datter, skriv: Revolutionen nærmer sig. Den medfører kaos. De kristne vil blande sig med frimurerne.

Der vil ske et stort frafald blandt de kristne. Bed meget, min datter. Min datter, det var godt, hvad I gjorde i går.”

Jeg: »Mener du det med at skrive sammen med Wolfram?«

Frelseren: »Ja. I har opfyldt min vilje. Skriv videre, for jeg vil belønne dette arbejde rigeligt. Min datter, jeg vil skænke jer min nåde.«

Mig: »Skal jeg skrive noget mere ned?«

Frelseren: »Skriv, min datter. Først vil dit hjerte blive gennemboret.«

Jeg: »Kære Gud, du har sagt, at jeg vil få alle de fem sårmærker på samme tid.«

Frelseren: »Jeg kan beslutte noget andet senere.«

Jeg: »Herre, din vilje skal ske.«

Frelseren: »Min datter, sådan skal det være. Vær rede, min datter. Jeg elsker jer, mine børn.« Jeg: »Jeg er alene nu.«

Frelseren: »Skriv således. Min datter, jeg velsigner dig og alle, der står dig nær.« Jeg:

Frelseren velsignede mig.

Kl. 8.00 deltog jeg i den hellige messe.

Kl. 9.30 til 12.30 skrev jeg dagbogen sammen med Wolfram.

Kl. 13.30 andagt.

Kl. 19.00 til 20.00 – bønnesamling!

Frelseren: »Min datter, jeg glæder mig over at tale med dig. Min datter, jeg vil give dig noget.«

Mig: »Nu, eller når jeg får lidelserne?« Frelseren: »Nu.«

Mig: »Kan jeg glæde mig over det?«

Frelseren: »Du kan glæde dig, for jeg giver dig min kærlighed.«

Mig: »Det er en vidunderlig gave. Jeg takker dig for den, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. Den kærlighed, du modtager fra mig, vil være ilden i dit hjerte.«

Jeg: »Lad venligst denne ild brænde.«

Frelseren: »Jeg lader det brænde. Min datter, du må også udholde min kærlighed.« Jeg:

»Det vil jeg gøre, min Herre og Gud. Er det et tegn på, at mit hjerte vil blive gennemboret?«

Frelseren: »Ja, min datter, du har forstået det. Kun med min kærlighed kan du udholde smerten.«

Jeg: »Frelseren velsignede mig.

02.11.1992 – mandag

Kl. 10.45 i lægens kontor –
bønnesamling!

Frelseren: »Min kære datter, du skal skrive.« Jeg:

»Min kære Jesus, hvad skal jeg skrive?«

Frelseren: »Alt, hvad du skriver, skal du gemme godt. Satan er rasende over det, jeg indgiver dig. Der vil komme en tid, hvor alt dette vil gå i opfyldelse. Dit arbejde behagede mig i dag. Jeg: »Herre, mener du, at jeg i dag har fortalt næsten alle patienter om dig, uddelt bønner til dem, givet dem den mirakuløse medalje eller sendt dem alle til skrifte?« Frelseren: »Ja! Min datter, du har været en god arbejder i min vingård. Min kære datter, jeg ønsker noget af dig.«

Jeg: »Kære Gud, jeg er rede til at give dig alt, selvom jeg endnu ikke ved, hvad!« Frelseren: »Tiden.«

Jeg: »Kære Gud, tiden har altid tilhørt dig.«

Frelseren: »Min datter, det har du sagt rigtigt. Min datter, jeg ønsker dit sprog af dig.«

Jeg: »Jeg giver dig mit sprog. Men hvordan skal jeg forstå det? Hvordan skal jeg så tale? Jeg har jo egentlig allerede givet dig alt. Du bruger mit sprog. Hvis du ikke havde givet mig disse ord, havde jeg jo ikke kunnet sige noget til patienten. Mit sprog er jo dit sprog.«

Frelseren: »Min datter, det er også rigtigt. Ser du, min datter, jeg virker i dig.« Jeg: »Tak, min Jesus, for nu forstår jeg det virke i mig, det, du mener.«

Frelseren: »Så vil jeg fortsætte med at virke i dig, min datter. Men denne virkning vil være mere smertefuld.«

Jeg: »Mener du med mit hjerte, kære Gud?« Frelseren:

»Ja, det er det, jeg mener.«

Mig: »Mit hjerte tilhører dig helt og holdent. Så vil vi begge have smerter.« Frelseren:

»Ja, min datter, sådan er det.«

Mig: »Kære Frelser, virk i mit hjerte, så sjælene bliver frelst. Kære Gud, jeg har et meget stort ønske.«

Frelseren: »Og hvad er det?«

Jeg: »At jeg altid må være hos dig, for du er kærligheden.«

Frelseren: »Min kære datter, du er i og med mig. Du kan ikke længere være uden mig, for ellers ville du tørste ihjel. Dine bønner behager mig. Bed altid uophørligt. Min datter, jeg vil sende dig en donor til kapellet.«

Jeg: »Skal jeg skrive det ned?«

Frelseren: »Ja, skriv det ned.«

Jeg: »Min Herre og Gud, det er en stor glæde for mig, for jeg ønsker, at der bliver bedt i dette kapel hver dag. Min Herre og Gud, jeg takker dig allerede på forhånd.«

Frelseren: »Marion skal skrive det ned. I skal begge skrive.«

Jeg: »Jeg takker dig, min Herre og Gud, jeg vil sige det til hende og ham. Og hvis hun ikke vil skrive videre?«

Frelseren: »Hun vil gerne skrive videre.«

Jeg: »Det glæder mig, kære Jesus, for jeg vil ikke miste hende. Så, kære Frelser, du har brug for tre personer til at fortsætte med at skrive.«

Frelseren: »Det skal skrives hurtigt.«

Jeg: »Ja, kære Gud, vi vil skrive med din nåde. Giv os venligst rigelig nåde til at skrive.«

Frelseren: »Jeg velsigner dig, Marion og Wolfram.«

Jeg: »Tak være Gud, Herren. Priset være Jesus Kristus og Maria.«

P.S.: Frelseren sagde: Gud Fader, Gud Søn og Helligånden velsigner dig. I mine tanker spurgte jeg mig selv, hvorfor han ikke sagde »jer« i velsignelsen.

Frelseren: »Jeg har velsignet hende, min datter.«

Kl. 12.30 – jeg bad inderligt i klinikkens kapel:

Frelseren: »Jeg elsker dig, min datter, mere end du elsker mig.«

Mig: »Tårene løb ned ad mine kinder, fordi jeg tørstede efter kærlighed. Jo mere man drikker af denne kilde, desto større bliver tørsten.«

Frelseren: »Jeg giver dig noget, min datter. Nåden til at helbrede.« Jeg:

»Hvordan?«

Frelseren: »Du kan helbrede, både sjæleligt og legemligt.« Jeg:

»Jeg kan da ingenting!«

Frelseren: »Jeg vil helbrede gennem dig.« Jeg: »Hvornår, kære Gud?«

Frelseren: »Du kan begynde.«

Mig: »Kære Gud, min sjælevejleder, jeg vil gøre det med din nåde. Herre, din vilje ske.«

Frelseren: »Skriv ned, hvad jeg har fortalt dig om helbredelsen.«

Kl. 13.45 har Veronika og jeg drukket kaffe og spist af Roswithas kage.

En lægeassistent kom og bragte os en patient til røntgen. Jeg gav lægen et stykke af kagen. Han spurgte mig, om jeg havde bagt kagen?

Jeg sagde: »Det er Guds forsyn. Man skal bare stole på Gud.« Han

sagde: »Der har De ret.«

Jeg sagde til ham: »Jeg beder for jer, at I alle kommer i himlen.« Han sagde:

»Himlen er allerede fuld.«

Jeg sagde: »Ikke himlen, men helvede.« Han lo.

Jeg viste ham de bønner, der var klistret på skabet. Og når han har vagt, skal han tage sig tid og afsætte et par minutter til bønnerne. Han gik glad derfra.

03.11.1992 – Tirsdag i

lægeværelset

Bønneforening!

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned, for det behagede mig, hvordan du handlede i går.« Jeg:

»Det var ikke mig, det var dig, der handlede i mig.«

Frelseren: »Du har erkendt min vilje. Min datter, du skal altid ofre dine lidelser til mig.«

Jeg: »Jeg tænkte på den himmelske Fader.«

Frelseren: »Jeg er den treenige Gud. Du beder til Gud i tre personer. Ofre alt til mig.« Jeg: »Jeg har allerede givet dig alt. Hvad har jeg ikke givet dig endnu?«

Frelseren: »Din kærlighed.«

Jeg: »Herre, jeg ofrer dig min kærlighed for sjælenes frelse.« Jeg

tænkte, at alt dette var uforståeligt for mig.

Frelseren: »Min datter, det glæder mig, at du ikke forstår det hele. Et lille barn tager alt imod, ikke fordi det forstår det hele.«

Frelseren: »Skriv, min datter, de lidelser, du kommer til at gennemgå, vil forvirre mange mennesker, fordi de mangler mit lys, men de foretrækker at forblive i mørket, så deres onde handlinger ikke bliver afsløret. Et svin ruller sig gerne i sin snavs.«

Jeg: »Åh Herre, det kan jeg ikke skrive.«

Frelseren: »Jo, skriv det. Vær rolig, min datter, nogle dyr er bedre end nogle mennesker uden mig.«

Mig: »Åh, jeg kan ikke skrive mere, Frelser.«

Frelseren: »Min datter, jeg tager din træthed fra dig.« Jeg: »Jeg

takker dig, min Herre og Gud.«

Frelseren: »Jeg kan erstatte alt, hvad du mangler. Min datter, der vil blive borgerkrig i Serbien. Der vil være megen ødelæggelse. Der vil være et jordskælv på Balkan. Der vil være mange døde. Min datter, ingen vil undslippe min vrede. Alle har et ansvar for det, der sker i verden.

Forbliv mig tro, min datter. Din kærlighed til mig behager mig. Bliv ved med at elske mig, min datter.»

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Kl. 22.30 så jeg nyhederne i min svigermors værelse, derefter en spillefilm. Jeg har ikke set en film i lang tid. Men efter filmen blev jeg ramt af en prøvelse. Jeg græd af hele mit hjerte. Jeg troede, at Gud havde forladt mig. Jeg bebrejdede Gud så mange ting, at jeg kun hører ham, men ikke ser ham. Jeg tænkte, at måske taler djævelen også til mig. Jeg følte mig så alene og forladt af alle. Jeg græd og ville give op, men så knælede jeg foran det store kors i mit soveværelse.

Jeg omfavnede korset og græd. Tårerne strømmede, som de ikke havde gjort i lang tid. Efter et stykke tid kunne jeg ikke græde mere. Frelseren tog min gråd fra mig. Jeg gik roligt i seng.

04.11.1992 – onsdag

kl. 8.30

Bønnesamling!

Sent i går aftes blev jeg udsat for fristelser. I dag bad jeg mange offerbønner. Derefter forenede jeg mig med Frelseren:

Frelseren: »Din kærlighed til mig er god.«

Jeg: »Hvor god?«

Frelseren: »Det er sandt. Jeg vil skænke dig mere kærlighed. Skriv det ned, min

datter: Dit hjerte er mit hjerte.«

Mig: »Men det har du jo allerede sagt til mig.«

Frelseren: »Du mærker min smerte i det.«

Mig: »Det føles, som om jeg bliver syg i hjertet.«

Frelseren: »Jeg er din læge. Jeg kan helbrede uden medicin. Med min kærligheds ild slukker jeg al smerte. Min datter, jeg har tilladt gårsdagens prøvelser. Du skal ikke se nogen tv-film. Du tilhører mig helt og holdent.«

Mig: »Min Herre og Gud, tilgiv mig venligst. Jeg vil ikke se flere.« Frelseren: »Skriv, min datter. Jeg har brug for noget fra dig.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud. Jeg giver dig det, selvom jeg ikke kan give dig mere, for alt tilhører allerede dig.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ord for ord. Jeg har brug for dit »ja« til indprægningen af sårmærkerne.«

Mig: »Min Herre og Gud, jeg giver dig mit ja, så du kan præge de hellige fem sårmærker på mig. Jeg elsker dig, min Herre og Gud. Jeg kan ikke svare anderledes.«

Frelseren: »Min datter, du er mit elskede barn. Jeg vil præge sårmærkerne på dig endnu i år.«

Jeg: »Det vil sige endnu i år 1992.«

Frelseren: »Ja! Sådan er det. Du vil se mig, når jeg præger sårmærkerne.« Jeg:

»Hvordan skal jeg vide, at det er dig?«

Frelseren: »Jeg er kærligheden. Jeg er lyset, der fordriver mørket. Gør alt, hvad jeg siger til dig. Min kære datter, hav mere tillid til mig. Hold dig væk fra verdslig snak. Det kan kun skade dig. Du er under min og den himmelske moders beskyttelse.

Dine skytsengle våger konstant over dig. Vær ikke vantro. Vær troende.» Jeg:

»Kære Gud, jeg kan ikke skrive mere.»

Frelseren: »Det ved jeg, min datter.«

Jeg: Frelseren velsignede mig. I denne velsignelse har jeg inddraget alle verdens sjæle.

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet.

05.11.1992 – torsdag

I lægeværelset

Kl. 7.55 bar jeg sammen med Verena de indsamlede tøj og sko ud til min bil for at give dem til de hjemløse.

Kl. 8.30 – Efter en inderlig bøn og forbønner, også for universitetshospitalet (personale og patienter), spurgte jeg Frelseren: »Vil du have, at jeg skriver?«

Frelseren: »Ja! Vær så god, min datter.«

Mig: »Barmhjertige Gud, hvad skal jeg skrive?«

Frelseren: »Du behøver ikke være bange for, hvad du skriver. Det er min vilje, hvad du skriver. Skriv videre, min datter, din opgave er at gøre alt, hvad jeg giver dig.«

Mig: »Selv om præsterne vender sig imod mig?«

Frelseren: »Min datter, jeg er sandheden. Mit virke i dig er nær. Men der vil først være nogle ubehageligheder.«

Mig: »Fortæl mig noget om det.«

Frelseren: »Der vil være ubehageligheder fra kirkens side.» Jeg: »Kære Gud, det er da forfærdeligt for mig. Hvad skal jeg gøre?«

Frelseren: »Bare sig det, jeg har indgivet dig. Overlad resten til mig.«

Jeg: »Vil jeg blive afhørt, Frelser?«

Frelseren: »Min datter, du har allerede taget mange sjæle fra Djævelen. Han er rasende på dig. Han udvælger dygtige folk for at gøre det svært for dig. Vær forsigtig! Ikke så hastigt! Han tåler ikke din tålmodighed. Du vil besejre ham, min datter. Vær modig og stærk.

Min datter, skriv endnu lidt. Den præst, du venter på, kommer snart. Vær sikker på, at han kommer. Du vil ikke være uden præst. Du har brug for en ydmyg præst. Han genkender min vilje. Min datter, skriv videre. Du er træt og har brug for hvile. Det med at skrive vil snart være forbi. Jeg værdsætter din flid. Også dem, der hjælper dig. Jeg vil belønne jer alle rigeligt for det. Dette arbejde vil blive belønnet hundredefold. Vær sikker på det.» Frelseren: »Min datter, du skal blive endnu renere. Jeg vil gøre dig endnu renere med mit kærlighedens ild. Denne ild, som du vil mærke, er mit virke i dig.»

Mig: »Åh Herre, så er jeg beroliget. Jeg troede nogle gange, at mit hjerte brændte.« Frelseren:

»Med denne kærlighedens ild redder jeg mange sjæle. Mange kan ikke længere tåle denne ild.«

Jeg: »Åh, min Herre, jeg lader denne kærlighedens ild virke i mig. Gør mig venligst ren, så der ikke er nogen plet i mig.«

Frelseren: »Således skal det være. Du vil blive så ren, som jeg ønsker det.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg takker dig allerede på forhånd af hele mit hjerte for denne renhed.«

Frelseren velsignede mig som altid og sagde: »Gå i fred, min kære datter.«

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.30 til 23.15 skrev jeg dagbogen sammen med Wolfram. Tak, Gud, for så megen nåde, at vi kunne skrive så meget.

06.11.1992 – fredag – Jesu Hjerte

Kl. 8.45 Lægens kontor

I morges bad jeg allerede i over halvanden time.

Frelseren: »Min kære datter, skriv. Jeg har brug for...«

Jeg: »Hvad har du brug for?«

Frelseren: »Alt, hvad du har skrevet, skal bringes i den bedste orden. Det, du har skrevet, skal stadig trykkes.«

Mig: »Herre, giv os nåden til at skrive hurtigt, for vi bliver forstyrret af det onde.«

Frelseren: »Min datter, jeg har givet jer nåden.«

Jeg: »Jeg spurgte Frelseren, om det, Wolfram har skrevet, er rigtigt.«

Frelseren: »Min datter, han skriver, som jeg vil have det. Min datter, vær rede, sårmærkerne er ved at komme frem.«

Jeg: »Kære Gud, jeg forstår det ikke. Fortæl mig, hvordan du mener det.«

Frelseren: »Min datter, du har lidt tid. Næsten alle mine børn vil ikke omvende sig. Jeg må tugte dem. Min vrede rammer dem. Alle børn tilhører mig.«

Jeg: »Du er ikke som du plejer at være i dag. Du forekommer mig at være en straffende

Gud.« Frelseren: »Der bringes intet godt for min domstol.

De er som tørt træ, der kun kan brændes. Bed, min datter, om at min vrede må blive formildet.»

Jeg: »Kære himmelske Fader, lad venligst ikke din vrede falde over jorden. Fader, de ved ikke, hvad de gør. Tilgiv os, beder jeg dig. Udgyd nåden over os, så alle Evas børn bliver Marias børn, for hun er vores mor og dronning for alle børn på jorden.

Hellige Moder, vær syndernes tilflugtssted og vores forbeder hos Gud.

Vi, dine børn, elsker dig.

Dæk os alle under din beskyttende kappe.

Frelseren: »Min kære datter, bed uophørligt, for synden er for stor. Min datter, gør alt, som jeg hidtil har sagt dig. Forsvar min sandhed. Jeg er med dig.«

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot. Jesu Hjerter blev ikke fejret, og det Allerhelligste blev ikke udstillet, fordi der var en sjælemesse.

07.11.1992 – lørdag

Kl. 12.10 til 13.10

Bønnesamling!

Frelseren: »Min datter, skriv.«

Jeg: »Hvad vil du have, at jeg skal skrive?«

Frelseren: »Skriv, det er vigtigt. Min datter, din opgave er at forblive mig tro, selvom smerterne ikke bliver mindre.«

Mig: »Kære Gud, du har allerede skænket mig nåden til at have udholdenhed i lidelsen.«

Frelseren: »Min datter, hvis du stadig husker det, er det endnu bedre.«

Jeg: »Min Herre og Gud, hvad mener du med vigtigt?«

Frelseren: »Du er da helt i mig.«

Jeg: »Åh, min elskede, så er jeg i din rigdom. Mere kan jeg ikke ønske mig, og det er vigtigt for mig, at jeg altid er sammen med dig.«

Frelseren: »Min datter, det er vigtigt, at jeg er din Herre og Gud, og at dit ja forbliver et ja.«

Jeg: »Min Herre og Gud, giv mig venligst nåden, at mit ja, som jeg har givet dig, forbliver fast, sådan som du vil.«

Frelseren: »Jeg vil have noget af dig, min datter.«

Jeg: »Allerede igen? Tilgiv mig. Ja, min kære Jesus.«

Frelseren: »Jeg vil have dit hjerte, dine hænder og fødder, så jeg kan begynde.«

Jeg: »Det har jeg allerede givet dig. Jeg ændrer ikke mening. Du kan begynde, når du vil.«

Frelseren: »Du har givet mig stor glæde.« Jeg:

Frelseren velsignede mig.

Fra kl. 13.35 til kl. 17.05 skrev jeg dagbogen sammen med Wolfram.

Kl. 17.20 kom jeg ind i kirken for at skrive. Der var mørkt, og der var ingen mennesker derinde. Jeg gik ind i skrifteboksen, da jeg troede, at der ikke var nogen derinde.

Så meldte pastor Vogt sig.

Først bekendte jeg mine synder og fortalte ham derefter, hvad der havde irriteret mig så meget ved kirken. Jeg bad pastor Vogt om, at han efter den hellige messe skulle lade lyset brænde fem minutter længere. Han sagde, at kirkedamen skal gå hjem. Jeg sagde til ham, at han skulle tage nøglen fra hende, så han selv kunne låse af. Derefter sagde jeg til ham, at han ikke skulle øve sig på klokkerne med ministranterne umiddelbart efter den hellige messe, for der er stadig flere mennesker i kirken, der ønsker at bede.

Jeg sagde til ham, at vi ikke havde modtaget brødene, men den Treenige Gud.

Jeg klagede over, at Jesu Hjerter-fredagen ikke blev fejret, og at han ikke havde udstillet det Allerhelligste. Han sagde, at det ikke var muligt på grund af sjælemessen.

Derpå sagde jeg til ham, at ligesom han flytter lørdagen til søndagen, kan han også flytte Jesu Hjerter-fredagen.

Derefter sagde jeg til ham, at det ikke er pænt, at koret øver i kirken lørdag under rosenkransbønnen. Det samme skete under skrifte. Efter skrifte bad jeg den smertefulde rosenkrans for ham.

Fra kl. 19.00 til 20.00 skrev jeg i min dagbog.

Kl. 20.45 kom Fridolin.

Jeg talte med ham om religion. Han fortalte mig også om problemerne med håndkommunion i Speyer.

Kl. 11.00 til 11.45 skrev jeg igen i min dagbog.

08.11.1992 – søndag

Kl. 6.30 til 7.45: Bønnesamling
derhjemme!

Frelseren: »Min datter, det er godt, som du har bedt. Din kærlighed til mig er ægte. Bed om den sande kærlighed til dine medmennesker. Min kære datter, skriv det ned: Pastor Vogt er min præst. Han har stadig brug for lidt tid til at forstå det, som du allerede forstår.

Fortsæt med at bede for ham. Der bedes meget lidt for præsterne. En præst har et stort ansvar over for mig. Bed for dem.

Min datter, pastor Vogt har taget imod det, du sagde til ham i skriftestolen i går. Overlad resten til mig.»

Mig: »Jeg spurgte om en biskop i Speyer, der tvang en ung præstekandidat til selv at tage den hellige hostie under nadveren.«

Frelseren: »Biskoppen gør ikke min vilje. Han gør løgnens faders vilje.« Jeg: »Hvad skal den studerende gøre, når en biskop gør sådan noget?«

Frelseren: »Min datter, de skal bede for disse anliggender.« Jeg:

»Kære Gud, vil du have, at jeg skriver noget mere ned?«

Frelseren: »Min kære datter, skriv, at din kærlighed til mig er udholdende. Denne udholdenhed i kærligheden til mig er en nåde fra mig. Bevar denne udholdenhed i min kærlighed. Det er en stor dyd, min datter.«

Jeg: »Himmelske Fader, jeg takker dig af hele mit hjerte, og jeg vil bevare det som en perle.«

Frelseren: »Min datter, skriv endnu noget. Den store krig står for døren. Den vil komme fra øst, min datter. Menneskerne styrter med stor hastighed mod afgrunden. Satan har dem i sit net. De er blinde; de mærker det ikke. De vil ikke omvende sig, fordi denne vej er for bekvem for dem.

Tag imod alle de lidelser, der vil komme over jer. Det er min vilje. Dermed kan I redde det, der endnu kan reddes.»

Jeg: »Åh, min Herre, det er meget svært at skrive.«

Frelseren: »Det er meget sværere for mig at se på, hvordan mine børn løber mod afgrunden, hvorfra der aldrig mere er vej tilbage. Ja, min datter, det var det for i dag.«

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 8.00 hellig messe i Rot.

Kl. 9.30 til 11.30 skrev jeg dagbogen sammen med Wolfram.

Kl. 13.00 rosenkrans og andagt. Jeg blev overrasket over, at pastor Vogt fejrede hjertets Jesus-festen og udstillede det Allerhelligste.

I kirkebladet stod der andagt med velsignelse.

Kl. 14.15 kom Erich forbi.

Min mand fortalte mig, at en kvinde havde ringet op til fire gange i løbet af en time og fortalt, at pastor Dochat har en kæreste, og at hans bil i øjeblikket holder foran hendes hus. Jeg tænkte, at Satan også vil tage præsten fra bønnegruppen fra mig. Jeg troede ikke på denne kvinde, da hun kunne være besat af en dæmon.

09.11.1992 – mandag

Kl. 5.15 til 6.15: Bønnesamling
derhjemme!

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. De sårmærker, du skal modtage, vil du få i kirken. Dit hjerte vil først blive gennemboret.«

Jeg: »Men du har jo sagt, at jeg vil modtage alle sårmærkerne på én gang.«

Frelseren: »Jeg kan gøre, som jeg vil. Jeg kan ændre min plan. Du vil miste meget blod fra såret i dit hjerte. Ofre dette blod for alle sjæle i verden.«

Jeg: »Og de stakkels sjæle?«

Frelseren: »Også for de stakkels sjæle i skærsilden.«

Jeg: »Jeg spurgte Frelseren, om det var rigtigt, at jeg havde skrevet om »skærsilden?«

Frelseren: »Det er et renselsessted.

Du vil føle stor smerte, når sårmærkerne præges ind. Denne smerte kan ikke sammenlignes med den smerte, du har oplevet indtil nu. Det vil være min smerte i dig.»

Mig: »Efter skrifte hos pastor Vogt fik jeg stor hjertesorg. Det gjorde ondt på mig, fordi pastor Vogt ikke fejrede Jesu Hjerte. Var denne smerte også fra dig?»

Frelseren: »Min datter, du vil altid have smerter, når præsterne fornærmer mig.«

Jeg: »Kære Gud, jeg har på det seneste altid haft en slags kvalme efter at have spist. Jeg blev endda dårlig i kirken.«

Frelseren: »Når jeg er i dig, behøver du ikke at spise noget.« Jeg: »Herre, det forstår jeg ikke rigtig endnu.«

Frelseren: »Jeg er dit liv. Jeg kan erstatte alt.« Jeg: »Men djævelen kan jo også forårsage ondskab.«

Frelseren: »Men han kan ikke tage ejerskabet fra dig, da jeg er hos dig. Din kvalme er det verdslige i dig.«

Mig: »Hvad er det?»

Frelseren: »Du bærer verdens synder med dig. Synden er en stor byrde og er det onde.« Jeg: »Men i kirken er jeg allerede ofte blevet dårlig.«

Frelseren: »Det onde i kirken er værre end udenfor. Bed om, at det onde fjernes fra kirken.«

Mig: »Mener du Kristi legeme, når brødstykkerne ved nadveren falder på gulvet og bliver trampet på?»

Frelseren: »Også det, min datter.«

Jeg: »Eller at nogle modtager dig med et urent hjerte?» Frelseren:

»Ja, derved pådrager de sig straffen.«

Jeg: »Eller fordi de ikke-indviede hænder uddeler dig. Er denne ligegyldighed også en ondskab?»

Frelseren: »Ja, min datter, sådan er det.«

Mig: »Så må dette onde dog hurtigt fjernes fra Kirken.«

Frelseren: »Min datter, jeg kræver af alle præster, at de gør det, ellers vil min vrede ramme dem.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud, jeg har forstået det.«

Frelseren: »Det glædede mig, at du stod så tidligt op for at skrive. Du blev ikke forstyrret af nogen.«

Jeg: Frelseren velsignede mig.

Kl. 12.15 i kapellet på HNO-klinikken

Efter bønnen »Herrens engel« bad jeg til Frelseren. Jeg ville vide, om jeg skulle fortælle pastor Dochat, at en kvinde havde ringet anonymt og talt dårligt om ham.

Frelseren: »Sig det til ham, han skal bede for denne kvinde.«

Også i formiddags blev jeg udsat for flere angreb fra det onde. Tak, Gud, for nåden, der gør, at man kan genkende det onde, når det sniger sig ind. Denne gang gik det onde gennem svigermoren.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Nonnen var ulydig og tilbød mig igen at modtage nadveren i hånden.

Jeg bøjede mig for Frelseren og gik tilbage til min plads uden at tage den. Frelseren kom åndeligt til mig. Jeg modtog meget nåde.

Kl. 20.00 Bønnegruppe

Der var to-tre, der klagede foran det Allerhelligste, fordi vi i dag havde bedt så meget på latin.

10.11.1992 – tirsdag

Kl. 8.00

Bønneforening!

For første gang bad vi meget på latin i bønnegruppen. Efter kl. 23.00 gik jeg til skrifte hos pastor Dochat. Jeg så en grusom stivhed i hans øjne.

Frelseren: »Jeg har tilladt det, det var Satan. Mine præster er truet, som du ved.« Jeg: »Min Herre og Gud, jeg så det kun i hans øjne. Jeg får det stadig dårligt, når jeg tænker på i går. Helst ville jeg aldrig have gået i kirken igen. Men da jeg elsker dig og er dig tro, er jeg rede til at kæmpe sammen med dig mod Djævelen.«

Frelseren: »Det glæder mig, at du har indset det. Min datter, det må fortsætte, for du har fået nåden til at overvinde det. Sammen med mig vil du besejre ham.«

Jeg: »Jeg spurgte, om det var rigtigt i går, at vi bad rosenkransen på latin.« Frelseren: »Skriv, min datter. Der skal bedes meget på latin. Jeg har valgt latin for mit folk. Kirken skal fortsætte med at bede på latin. Jeg vil belønne mine børn, der beder på latin, særligt. Min datter, fortsæt som i går.»

Mig: »Men Herre, de klagede jo over, at de ikke forstod noget.«

Frelseren: »Min datter, jeg kræver det.«

Jeg: »Kære Gud, biskopperne har afskaffet det meste latin.« Frelseren:

»Der vil igen blive bedt på latin i kirken.« Jeg: »Ja, min Herre, jeg vil gøre, som du siger.«

Frelseren: »Jeg vil føre de troende til dig, de vil bede på latin. Også de få, der klager, må tilpasse sig dig og ikke omvendt. Den smalle vej, der fører til mig, kræver en fælles bøn for alle børn. Man behøver ikke at bede alle bønner på latin; det er nok for mig, hvad der altid er blevet bedt.«

Frelseren: »Min datter, jeg har brug for noget fra dig.«

Mig: »Min Herre, jeg vil give dig det og sige ja, selvom jeg ikke ved, hvad det vil være.« Frelseren: »Jeg har brug for din tilladelse, så de stakkels sjæle må vise sig for dig.«

Jeg: »Det er ikke ligegyldigt for mig. Men hvis jeg sammen med dig kan hjælpe dem, og de dermed hurtigere bliver befriet fra renselsesstedet, giver jeg dig straks min tilladelse. Min Herre og Gud, ikke min, men din vilje skal ske. Du må dog lade mig genkende dem, ellers kan djævelen også vise sig som en fattig sjæl.«

Frelseren: »Min datter, du vil genkende enhver fattig sjæl, der kommer fra mig. Til gengæld vil jeg skænke dig min nåde. Du har allerede hjulpet de fattige sjæle meget.«

Jeg: »Herre, jeg har ofret mange hellige messer for dem, jeg brænder konstant det velsignede lys for dem, og flere gange om dagen giver jeg de stakkels sjæle det velsignede vand og skænker dem mange afladsbønner. Er det det, du mener?«

Frelseren: »Dermed har du hjulpet dem meget.«

Jeg: »Kære Gud, tag venligst frygten fra mig, når de stakkels sjæle viser sig for mig.« Frelseren:

»Du vil ikke være bange, for de stakkels sjæle beder meget for din sag.«

Jeg: »Åh, min Herre og Gud, velsign dem alle; jeg vil fremover bede mere for dem. Jeg elsker dem alle, da de alle en dag vil være i himlen og prise og lovprise dig og vise dig ære.«

Frelseren: Min datter, det har glædet mig særligt meget, det du har skrevet. Jeg, Frelseren, velsignede mig selv.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Jeg ville gå i seng i dag omkring kl. 21.30. Men i det øjeblik, hvor jeg ville gå i seng, kastede Djævelen med fuld kraft det store to meter høje kors og bordet ned på gulvet. På bordet stod det himmelske tegn på det dyrebare blod fra Rodalben.

Der stod desuden et billede af Jomfru Marias evige hjælp og et billede af den barmhjertige Jesus fra søster Faustina. Han smed det hele ned på gulvet.

Billedet af det dyrebare blod gik ikke i stykker. Han gjorde sig igen bemærket, at han igen er omkring mig.

Bagefter strøede jeg indviet salt ud over hele værelset. Jeg sov hele natten.

Jesus er hos mig, han kan ikke gøre mig noget.

11.11.1992 – onsdag

Kl. 8.30 til 9.20 Bøn—
forening!

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned. Jeg vil have, at du skriver.«

Jeg: »Jesus, Søn af den levende Gud, hvad skal jeg skrive?« Frelseren:

»Min datter, jeg vil have noget af dig!«

Mig: »Hvad vil du have af mig? Er der noget, jeg endnu ikke har givet dig? Herre, jeg vil ikke afvise noget, for jeg elsker dig meget: Og hvis min kærlighed til dig ikke er rigtig, så giv mig venligst nåden, at jeg aldrig vil sige nej til dig. For jeg vil gøre alt, hvad du vil have af mig. Din vilje skal ske med hensyn til det, du vil have af mig. Og nu må jeg vide det, da jeg allerede har givet dig mit ja.»

Frelseren: »Min datter, jeg vil have din tilladelse. Jeg vil gøre dig helt ny.« Jeg: »Herre, vær venlig at gøre mig ny. Fortæl mig venligst noget om det, for jeg forstår det ikke.« Frelseren:

»Det gamle vil dø i dig. Du har ikke længere de gamle synder.«

Jeg: »Herre, vil du befri mig fra alle de synder, jeg har begået?« Frelseren: »Min datter, du vil blive fri for alle synder.«

Jeg: »Åh, min Herre, hvad skal det betyde?«

Frelseren: »Det kan jeg gøre, min datter. Ingen kan bebrejde dig dine synder. Jeg har skabt dig på ny.«

Mig: »Herre, men jeg har jo syndet meget før dåben.«

Frelseren: »Min datter, jeg har skabt dig på ny.« Mig: »Kære

Gud, findes der et andet ord for 'ny'?«

Frelseren: »Min datter, du har aflagt det gamle menneske. I dig er det nye menneske, som jeg kan gøre med, hvad jeg vil.«

Jeg: »Herre, gør med det nye menneske i mig, hvad du vil, for jeg som nyt menneske er helt i og med dig.«

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Det er mig helt rigtigt. Jeg vil begynde at gøre, hvad jeg vil, med det nye menneske. Min datter, du forstår det endnu ikke. Men tiden vil komme, hvor du vil forstå alt. Det uforståelige er netop, at man først forstår det i himlen.

Det er nok for mig, at du elsker mig. Min datter, det var allerede vigtigt, det du skrev.»

Jeg: »Min Herre og Gud, min sjælevejleder. Jeg takker dig for, at du har gjort mig til et nyt menneske. Jeg overgiver mig til dig som et nyt menneske.«

Frelseren: »Min kære datter, det var det.« Jeg:

Frelseren velsignede mig.

Fra kl. 17.55 til 19.05 skrev jeg dagbogen sammen med Wolfram.

Kl. 19.30 hellig messe i Rochusklinikken sammen med Roswitha.

Kl. 20.30 til 22.00 skrev jeg igen dagbogen sammen med Wolfram.

12.11.1992 – torsdag

Kl. 8.00

Bønneforening!

Frelseren: »Min kære datter, skriv det ned.«

Jeg: »Ja, min Herre og Gud.

Frelseren: »De sårmerker, du vil modtage, vil overbevise mange mennesker om, at det er mig. Mange præster vil omvende sig.

Der vil komme en ny generation af mange præster, som vil tilhøre mig.

Jeg har givet mine apostle magten til at blive præster, men ikke kvinderne. Kvinden er ikke udvalgt til præstegerningen. Min datter, det er Satans vilje, at kvinden overtager præsteopgaven. Disse kvinder vil komme til at bære et stort ansvar over for mig. De opfylder ikke min vilje, men Satans vilje.

Vær på vagt over for disse kvinder.

Min datter, mange af de vildfarne præster vil finde vej tilbage til Faderens hus. Glæd jer sammen med dem!"

Frelseren: »Tugtelsen vil blive endnu større, så mine børn kan indse, at jeg stadig findes. Alle, der er mig utro, er mine forrædere.

Min datter, utroskab mod deres Gud, som kan frelse dem, er et stort onde. Dette onde må hurtigst muligt fjernes."

Jeg: »Kære Gud, jeg kan ikke skrive mere. Det er så svært for mig at skrive, fordi der er så meget utroskab mod dig i denne verden.«

Den barmhjertige Gud velsignede mig.

Det var umuligt for mig at fortsætte med at skrive. Frelseren fortalte mig endnu meget, men jeg kunne ikke skrive mere, da verdens synder tyngede mig så meget. Jeg har det så dårligt, at jeg straks kunne kaste op.

Kl. 10.30 forlod jeg arbejdspladsen. Jeg gik til lægen med smerterne.

Dr. Staufer mente, at disse smerter stammede fra rygsøjlen. Jeg havde også en kraftig stikkende smerte i højre side tæt på nyrerne. Disse smerter strålede ud over hele ryggen. Kvalmen var der stadig. Om eftermiddagen var smerterne så stærke, at jeg ikke længere kunne gå.

Mod aftenen blev smerterne bedre.

Kl. 18.00 gik jeg med mine smerter ind i kirken, for min sande læge er Frelseren. I dag glædede det mig, at lyset brændte længere efter den hellige messe. Pastor Vogt tog imod det, jeg havde fortalt ham i skriftestolen.

Tak, Gud, for denne nåde.

Fra kl. 19.45 til kl. 22.45 skrev jeg videre i dagbogen sammen med Wolfram.

Fra kl. 23.00 til kl. 23.45 skrev jeg mine noter ind i dagbogen.

13.11.1992 – fredag

Kl. 10.30 til 13.00: Bønnesamling derhjemme!

Først bad jeg foran Jomfru Marias statue. Jeg talte til Jomfru Maria og græd. Gennem Maria overgiver jeg mig til Frelseren. Jeg forenede mig med Marias og Frelserens hjerte. Derefter bad jeg inderligt til Frelseren.

Frelseren: »Min datter, skriv det ned. Jeg vil have, at du allerede i dag giver mig alt, hvad du ejer.«

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg har intet. Alt tilhører dig. Du er alt i mig. Jeg har ikke bragt noget med til denne jord. Og jeg vil ikke kunne tage noget med mig. Var det godt eller dårligt, det jeg har gjort indtil nu? Jeg forventer min belønning i himlen. Jeg har stor tillid til denne belønning. Jeg glæder mig allerede nu til den. Jeg glæder mig hver dag, for med hver dag kommer jeg et stykke tættere på himlen. Så jeg der kan fortsætte med at elske, prise og lovprise dig sammen med Jomfru Maria, den hellige Josef, alle engle, skytsengle og helgener.

Det er dejligt at vide, hvad man lever for her på jorden."

Frelseren: »Min kære datter, jeg er din ejendom. Du er alt i mig. Jeg er din fremtid, jeg er din evighed. Min datter, det glæder mig, som du har skrevet i dag. Min kære datter, brevet nærmer sig sin afslutning. Man kunne skrive meget mere, men det, du har skrevet, er nok for mig. Det har glædet mig. Du har været flittig. Du har bragt mange ofre.

Min datter, hvil dig lidt."

Jeg: »Hvordan er det nu? Min Herre og Gud, min kære sjælefører, behøver jeg ikke længere at skrive i morgen?«

Frelseren: »Du kan tale med mig, men du behøver ikke længere at skrive det ned. Min kære datter, forbliv mig tro.«

Jeg: »Kære Gud, jeg har nu hjertestik, hjertesmerter.«

Frelseren: »Det er mit virke i dig. Jeg har påbegyndt mit virke i dig. Min kære datter, jeg er i dig, og jeg vil altid være i dig.

Husk det godt. Du vil aldrig være alene, selv når du føler dig forladt.”

Jeg: »Min Herre og Gud, jeg tror på det, du har sagt til mig. Det skal også ske, som du har sagt. Jeg er dit barn, din datter, brud, søster, tjenerinde og dit redskab, som du benytter dig af. Min Herre og Gud, alt dette er af kærlighed til dig, til din store ære og til sjælernes frelse.«

Frelseren: »Min kære datter, jeg takker dig. Du vil forblive under min beskyttelse. Jeg velsigner dig, min datter.«

Jeg: »Herre, jeg inkluderer alle sjæle, også dem i skærsilden, så ingen kan sige, at han ikke har modtaget denne velsignelse.«

Frelseren: »Må Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd velsigne dig. Gå i fred, min kære datter.«

Jeg: »Tak være Gud Herren. Lovet, elsket, tilbedt og taknemmeligt priset være den Treenige Gud. Lovet være Jesus Kristus og Maria nu og i al evighed. **Amen.**«

Fra kl. 13.30 til 16.00 skrev jeg mine noter ind i dagbogen.

Kl. 17.00 til 18.15 skrev jeg dagbogen sammen med Wolfram.

Kl. 18.30 hellig messe i Rot.

Kl. 19.30 til 21.00 fortsatte jeg med at skrive i min dagbog sammen med Wolfram.

Kl. 21.30 ringede fader Gebhard Heyder fra Regensburg til mig.

Han fortalte mig, at han i dag havde afsluttet sit store arbejde. Og jeg skulle også holde op med at skrive, for det var nok. Jeg sagde, at Frelseren allerede havde sagt det til mig i formiddags. Det glædede fader Gebhard Heyder sig over, da jeg allerede vidste det fra Frelseren. For dette var en bekræftelse på, at Frelseren havde virket gennem ham.

Jeg sagde til ham, at i dag også vil være min sidste dag, hvor jeg skriver. Fader Gebhard velsignede min mand og mig over telefonen. Det glædede mig, at han gav mig velsignelsen på latin. Jeg tog afsked med ham. Tak til Gud også for denne nåde, at fader Gebhard Heyder ringede til mig og talte med mig endnu en gang.

Jeg har aldrig brugt en bibel eller en anden religiøs bog, mens jeg skrev dagbogen. Mit tyske ordforråd er meget begrænset. Jeg brugte heller ikke næsten ingen fremmedord, da jeg ønskede at skrive helt enkelt, så det er forståeligt for alle.

Denne dagbog blev færdigskrevet i dag, den 14.11.1992.

Underskrevet Julijana E b e r t

Denne dagbog er skrevet på skrivemaskine af Marion Hambsch og Wolfram Bellemann.

To tillæg til dagbogen:

5. november 1993 – Jesu Hjerter-fredag

Julijana havde aftenen før (4. nov.) modtaget et opkald fra en mand, der over for en præst fra Waghäusel (pilgerværkskirken) havde fortalt, at Jomfru Maria ønsker mundkommunion.

Præsten havde svaret ham: »Det er djævelen, der taler gennem Dem!«

Til sidst sagde præsten til manden, der kom fra Bruchsal, at han roligt kunne modtage nadveren på knæ.

Julijana fik derefter de rette ord: Hvis djævelen talte gennem manden, hvordan kan præsten så tillade ham det, han sagde?!

Den 5. november omkring kl. 10 spurgte Julijana Guds Moder.

Hun bad Jomfru Maria om, at hvis det var Guds vilje og hendes egen vilje, så måtte hun fortælle hende, hvad hun ønskede i spørgsmålet om mundkommunion.

Jomfru Maria: »Jeg siger det til dig, min datter! Jeg kræver mundkommunion i alle kirker, ligesom Faderen.«

Julijana: »Kære Jomfru Maria, jeg takker dig for, at du har fortalt mig det!«

Hun spørger derefter, om Thomas skal skrive om Marpingen, og hun spørger Frelseren.

Frelseren: »Det er rigtigt, at du skriver! Alt, hvad der kommer fra Gud, skal udbredes, så Guds plan kan virkeliggøres.«

Julijana spurgte nu Frelseren: »Hvad er grunden til, at de præster, der var i Medjugorje, bærer en del af skylden? (for krigen, jf. 4. nov.).«

Frelseren: »I begyndelsen var der ydmyghed i Medjugorje, men senere ikke længere. De har overladt mit legeme i menneskenes hænder.

Min datter, skriv: Af præsterne kræver Jeg, at de prædiker om den store ærbødighed over for Min legeme. Hvor der er ærbødighed, der er kærlighed.

Hvor der mangler kærlighed, høster de kun had.

Skriv, min datter: Jeg skænker præsterne omvendelse. De skal uddele mundkommunion til de troende.

Min datter, jeg skænker mig selv til sjælene.»

Julijana spørger Frelseren, om de skal eller må uddele mundkommunionen. Frelseren: »De skal, fordi Jeg er den, Jeg er. Derfor har Jeg kun tilladt Mine præster dette (at røre ved Mit allerhelligste legeme med hænderne).

Jeg vil belønne enhver præst, der allerede nu begynder at undlade at uddele håndkommunion. Min kærlighed og nåde vil strømme rigeligt over dem. De skal skænke Mig al deres stolthed. Min kære datter, jeg takker dig for, at du har skrevet det ned!

5. november 1994 – mandag

Kl. 21.45

Jomfru Maria: »Mine børn, jeg elsker jer. I har alle modtaget nåde fra Herren.

Selv om det er svært for jer at bede denne rosenkrans til Herrens hellige sår, så bed den hver dag.

Ikke alle kan bede denne rosenkrans. Gennem den bliver mange sjæle frelst.

Jeg takker jer, mine børn, for den inderlige bøn.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Kopieret fra den originale dagbog – Bernhard

**Den bedste bøn fuld af nåde – Fadervor – for
alle mennesker –**

så hvert hjerte glædes, og mange sjæle bliver frelst

† (Vi beder i alles navn og for alle mennesker)

(tysk)

19.06.2025

† I den Almægtige, Hellige Treenigheds navn,

Faderen, Sønnen og Helligånden, beder vi og opfordrer til at bede sammen med os og beskytte os: Den hellige Jomfru Maria, vores mor og dronning, den hellige Josef, alle helgener, de hellige engle i paradiset – himlen – og de hellige skytsengle, som altid er hos os. Vi beder de fattige sjæle i skærsilden om at være vores forbønnere og bede for os.

Hellige Treenige Gud, † Fader, Søn og Helligånd, du er en eneste, uadskillelig, god, almægtig og allestedsnærværende Gud.

Dit rige er blandt os. Du regerer i himlen – paradiset – og på jorden.

Din vilje ske, som i himlen – paradiset, således også på jorden. **Barmhjertige, levende Gud,** tilgiv os vores skyld, ligesom vi tilgiver dem, der har forbrudt sig mod os. Vi beder dig ydmygt: Lev og bliv i vores hjerter med dit lys, din kraft og din kærlighed.

Giv os og alle mennesker nåden, at din fred må leve i vores hjerter og i menneskenes hjerter, så vi tilhører dig, tjener dig, er trofaste og forbliver hos dig i al evighed.

Vor Fader, vi beder dig ydmygt:

rens os og frels os fra alle synder.

Giv os dit daglige brød, som forvandles af romersk-katolske præster til den levende hellige hostie. Efter forvandlingen er hostien vores nærværende, levende hellige Gud, konge og frelser for alle mennesker. Ham modtager vi i kirken i ydmyghed med rent hjerte og forventer evigt liv.

Mægtige, hellige Gud, vi beder dig indtrængende, kast djævlene for evigt ned i helvede, så menneskene og vi ikke lytter til dem, tjener dem eller synder, så de ikke angriber os, føre krig, plage, myrde, ikke føre **os** i fristelse, forstyrre, påvirke og **ikke** kaste **os og menneskene** ned i helvede.

Hellige Gud, lad os ikke vende os bort fra Dig og forblive i dødssynd, men lad os efter Din vilje være sammen med Dig nu og i al evighed.

Hellige Treenige Gud, med din nåde og din vilje vil vi være lykkelige i paradiset. **Evige, trofaste, hellige Gud,** vi ærer, priser, elsker og tilbeder Dig, stoler på Dig og takker Dig for alt, nu og altid og i al evighed. **Amen.**

Dagens helgen – Den hellige Juliana af Falconieri

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postscriptum (PS) – vigtigt at læse og gøre, hvad der er Guds vilje: (tysk) Romersk-katolsk præst henviser ikke til romerne, men til den første pave, den hellige Peter i Rom. Vi kan kun skrive så meget, som vi kan klare. Derfor giver Frelseren os stærkere ord, når krigen breder sig yderligere, og mange mennesker dør.

Betydning – Transformāta – forvandling. Consecrata – »indvielse« eller »helliggørelse«. Belønne – praemium dare

I klassisk latin findes bogstavet J ikke. Navnet Julijana skrives med »I«, hvor »I« står for J, derfor Julijana!

Giuliana – Julijana udtales på italiensk som det engelske **Juliana** (Dsch)
Den hellige Juliana af Liège – Belgien. Profetinden for Kristi Legemsfest; hun nærede en stor kærlighed til det hellige alter. Pave Urban IV indførte i 1264 den højhellige Kristi Legemsfest for hele kirken. Juliana af Liège æres sammen med den italienske Juliana Falconieri den 19. juni; hun kan være forbeder. Juliana af Nikomedia æres i den katolske kirke den 16. februar.

Fadervor ændret på Kristi Legemsfest – (19. juni 2025):

Prøvelser – Tribulationes

led os ikke ind i fristelse – ne inducas in tentationem

og lad os ikke falde i helvede – et ne nos in infernum praecipites

Konge og Frelser for alle mennesker – Rex et Salvator pro omnibus hominibus i

paradiset – himlen

Hellige skytsengle, som altid er hos os

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) Köln – under den hellige messe:

de gule og røde paraplyer ved uddelingen af nadveren, det er kætteri – heresi – Frelseren gør ikke mennesker syge, han er også helbreder.

Alle, der modtager eller har modtaget håndkommunion, skal gå til skrifte!

For håndkommunion er en vederstyggelighed i Guds øjne; det er ikke almindeligt brød – efter forvandlingen til hostien er den hellige Jesus Kristus uadskillelig fra Gud Fader og Gud Helligånden – med kød og blod, legeme og sjæl, guddommelighed og menneskelighed, virkelig, sandelig, væsentligt, levende til stede og almægtig.

(Joh. 14, 8-11: Filip sagde til Jesus: »Vis os Faderen, så er vi tilfredse.«

Jesus Kristus svarede: »Den, der har set mig, har set Faderen«, og: »...Faderen, som forbliver i mig...«).

Den rette vej er, at mundkommunionen kun uddeles af præsten.

(19.06.2025 – kl. 14.10) Fadervor-bønnen er fuldendt

Fadervor-bønnen er i dag fuldendt, og hele paradiset – himlen – glæder sig over at bede sammen med os. I over 30 år i Frelserens skole har vi lært, hvordan vi bedre kan bede Fadervor. Vi skal bede før messen og efter messen, og når vi beder flere gange om dagen, bliver flere sjæle frelst! Frelseren sagde: »Det er min vilje, at denne bøn bliver bedt!« Vi beder jer om også at inddrage mig, Julijana og Bernhard, i jeres bøn; vi takker jer – den Hellige Gud vil belønne jer.

Må den Hellige Treenige Gud velsigne jer og alle mennesker,

† Faderen, Sønnen og Helligånden!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Optimum precatum plenum gratiae – Fadervor – for alle mennesker – så alle hjerter kan glæde sig, og mange sjæle kan blive frelst.

19.06.2025

(latin)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† I den hellige og treenige Guds navn, Faderens, Sønnens og Helligåndens, opfordrer vi til, at de beder sammen med os og beskytter os: Den hellige Jomfru Maria, vores Moder og Dronning, den hellige Josef, alle helgener, de hellige engle i Paradiset – himlen og de hellige skytsengle, som også altid er hos os. Vi beder de fattige sjæle i skærsilden om at være vores forbønnere og bede for os.

Den Hellige Treenighed, Gud, † Fader, Søn og Helligånd, Du er den ene, uadskillelige, almægtige og allestedsnærværende Gud.

Dit rige er blandt os. Du regerer i himlen – Paradiset – og på jorden. Din vilje ske, ligesom i himlen – Paradiset – således også på jorden.

Barmhjertige, levende Gud, vi beder dig: Tilgiv os vores skyld, ligesom vi tilgiver vores skyldnere; vi beder dig ydmygt: Lev og bliv i vores hjerter med dit lys, din kraft og din kærlighed.

Giv os og alle mennesker nåde, så din fred må leve i hjerterne hos de mennesker, der tilhører dig, tjener dig, er trofaste og forbliver hos dig i al evighed.

Vor Fader, vi beder dig indtrængende:

rens os og frels os fra alle synder.

Vi beder dig, giv os dit daglige brød, som gennem den romersk-katolske præst forvandles til det hellige, levende offer.

Efter forvandlingen er offeret vores hellige Gud

levende og nærværende, konge og frelser for alle mennesker.

Vi modtager ham i Kirken i ydmyghed og med rent hjerte og forventer det evige liv.

Hellige, stærke Gud; vi beder dig indtrængende: Kast djævlene for evigt ned i helvede, så hverken mennesker eller vi selv hører dem, tjene dem eller synde; så de ikke angriber os, udløser krige, påfører os trængsler og dræber os; så du ikke fører os i fristelse, forstyrrer os eller rører ved os, og så du ikke kaster **os og menneskene** ned i helvede.

Hellige Gud, jeg beder Dig, lad ikke os og menneskene vende os bort fra Dig og forblive i dødssynd, men vi ønsker, at vi i overensstemmelse med Din vilje nu og i al evighed må være sammen med Dig.

Hellige Treenige Gud, ved din nåde og din vilje vil vi være lykkelige i paradiset.

Evigt, hellige Gud, vil vi **trofast** ære, prise, elske og tilbede dig; vi stoler på dig og takker dig for alt, nu og altid og i al evighed. **Amen.**

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 19.06.2025

Postscriptum (PS) – læs og gør, hvad Guds vilje er:

(latin)

En romersk-katolsk præst er ikke underlagt romerne, men den første pave, den hellige Peter i Rom. Vi kan kun skrive så meget, som vi kan bære.
Derfor giver Frelseren os stærkere ord, hvis der udbryder krig, og mange mennesker dør.

Fadervor ændret på Kristi Legemsfest (19.06.2025)

Plagene – Trængslerne

led os ikke ind i fristelse – ne inducas in tentationem

og lad os ikke falde i helvede – et ne nos in infernum praecipites

Konge og Frelser for alle mennesker – Rex et Salvator pro omnibus hominibus Paradis, himlen og hos os – Paradiso – caelum et apud nos

(19.06.2025) Köln – i den hellige messe:

Gule og røde paraplyer er kætteri.

Biskoppen sagde under messen på Kristi Legemsdag: Jesus Kristus er legeme og blod! Han er Gud og menneske, sandelig, virkelig, levende, nærværende og almægtig, den treenige Gud – Faderen, Sønnen og Helligånden.

Nattverd i hånden – jeg beder jer, bekend det!

(Den 19.06.2025 – kl. 14:10) Fadervor-bønnen er afsluttet.

Fadervor-bønnen er i dag afsluttet, og hele paradiset – himlen – glæder sig over at bede sammen med os.

I mere end tredive (30) år har vi i Frelserens skole lært, hvordan vi bedst kan bede. Vi skal bede før messen og efter messen, og jo flere gange vi beder om dagen, jo flere sjæle vil blive frelst!

Salvator sagde: »Det er min vilje, at denne bøn skal bedes!«

Vi beder jer: inkluder mig, Julijana og Bernhard i jeres bøn; vi takker jer – den hellige Gud vil give jer belønning.

Må den Hellige Treenighed, den ene Gud, velsigne jer og alle mennesker, † Faderen, Sønnen og Helligånden.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

Vi ærer den hellige Jomfru Maria og
mindes hendes fødselsdag

09.09.2025

**I den Hellige Treenigheds navn, den † Fader, Sønnen og Helligånden.
Amen.**

Hellige Guds Moder Maria, Fredens Dronning, vi
elsker dig og priser dig,
Du er vores Ubesmittede Undfangelse, Guds
Moder, undfanget uden arvesynd,
som elsker os og virker i os med Guds kærlighed fra paradiset.

Vi beder dig, Kirkens hellige Moder, stræk dine arme ud
og omslut os med dine hellige engle.

Led os og forson os med din Søn, vores Konge og Frelser, så vi kan leve i
Helligåndens lys.

Hellige Moder, bed for os om ydmyghed, mildhed,
trofasthed og udholdenhed i bønner,
så fred og kærlighed må herske i alle menneskers hjerter.

Vi takker dig, mægtige Hellige Jomfru, du er syndernes tilflugtssted,
de kristnes hjælp, den store formidler af al nåde.

Med din fødselsdag begynder et bedre liv for os med dit lys, din beskyttelse
og tryghed hos dig.

Må din Søn, vores Hellige Gud, altid være hos os ved din side, velsigne os,
frelse os og beskytte os mod synder.

Evige, almægtige, hellige treenige Gud, Fader, Søn og Helligånd, vi
lovpriser, takker og ærer dig, nu og i al evighed.

Amen.

Maspalomas – Gran Canaria – 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard